

41027

பதிப்புரிமை :

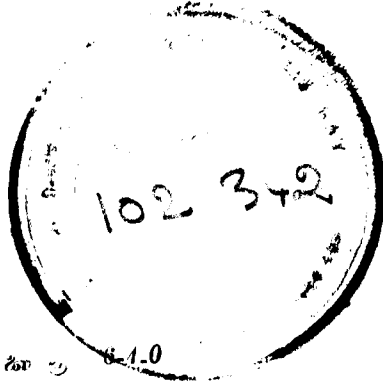
முதற் பதிப்பு : 1938

2-ஆம் பதிப்பு : 1943

3-ஆம் பதிப்பு : 1944

42

1135

விலை ரூ. 4-0

பதிப்புரை

‘யோக சித்தி’ அல்லது ‘பூரண வாழ்க்கை’ என்னும் இவ்வன்பு மலரின் மூன்றாம் பதிப்பை, இறைவன் திருவடியில் வைத்து வணங்குகிறோம். இக் கற்பக மலர், புதுமணம் நிறைந்தது. இது, மனித சமுதாயத்திற்கு அமைதியும், இன்பமும், அருட் கனலும், பூரணமும் அளிக்க வல்ல ஒரு சேமசிதி போலும். பல நூற்றாண்டுகளுக்கு ஒரு முறையே, இத்தகைய புனித நூல்கள் உலகில் உதிக்கின்றன. இந்நூலின் எந்தப் பக்கத்தைப் படித்துச் சிந்தித்தொழுகினாலும், மனத் தெளிவும், சித்த சுத்தியும், நம்முள்ளே மறைந் தொளிரும் தெய்வக் கனலைக் கூடவேண்டுமென்னும் ஆர்வமும் உண்டாகும். ஆசையாணவ மாயங்களிற் கட்டுண்ட பாசான்மா, மாசகன்று, சுத்தான்ம சித்தி பெற்று, அமரவாழ்வடையும் எல்லாச் சாதனங்களையும் இந்நூல் தெளிவாக விளக்குகிறது.

இந்நூல், யோகி ரீ சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்களின் உட்புற அனுபவச் சுரங்கமாகும். இவர், முன்னே விட்ட குறையால், சின்னஞ் சிறு வயதிலே தவ யோக வழியிற் சென்றவர்; அருட் பெரியார்பலருடன் உறைந்து சாதனஞ் செய்தவர்; சுமார் 35 ஆண்டுகள் யோகம் புரிந்தவர். அத்துடன், காவியம், பத்திரிகை, அரசியல், கிராம கிர்மாணப் பணி, பொருளாதாரம், சமுதாய சீர்திருத்தம் முதலிய பல உலகியல் துறைகளிலும் சென்று அனுபவம் பெற்றவர்; பாரத நாட்டு மகான்களின் நூல்களையும், நம் தமிழ்ப் பெரியார் நூல்களையும், பௌத்தம், சமணம், இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் முதலிய உலக சமயங்களையும் படித்து

கமர்ஷியல் பிரிண்டிங் அன் பப்ளிஷிங் உரவுஸ், சென்னை.

MS. 120-A—அன்பு நிலையத்திற்காக Ty-58.

கின்று பார்த்தவர். இவரது கலைவாழ்வும், யோகவாழ்வும், பொதுநல வேட்கையும், சுயானுபூதியும் இவரது வரலாற்று நூலில் நன்கு விளங்கும். இவர் சிறு வயது முதற்கொண்டே, தாம் உள்ளத்தும் உலகத்தும் கண்ட பல அனுபவ உண்மைகளைக் குறளடி களாகக் குறித்து வைத்து வந்திருக்கிறார். அவற்றின் தொகுப்பே, இந்நூலாகும்.

இவர், எமது வேண்டுகோளுக் கிணங்க, இந்நூலுக்கு அற்புதமான விளக்கவுரை யெழுதி யுதவினார். அஃது, ஓர் அளப்பரிய நூலுள் கடிங்கமாக இந்நூலில் விளங்குகிறது. இப்பெரியார், தவ நிலையினின்றே மனித சமுதாயத்திற்கு அரிய பல பணிகள் புரிந்து வருகிறார். இந்த யோக சித்தியே, அழகன் வாழ்வும் வரலாறும் எனக் கொள்ளத் தரும். இதில் கண்ட உண்மைகளையே அவர் தாமும் சாதனஞ் செய்து, பயனறிந்து, உலகிற்கும் அளிக்கிறார். அவற்றைக் கற்று நின்று, பயன் பெறுவது, உலகோர் கடமையாகும்.

இந்நூலுக்கு முன்னுரை, அணிந்துரை, சுறப்புரை முதலியன வரைந்துதவிய பெரியாருக்கு, எங்கள் நன்றி உரியதாகுக.

இராமச்சந்திரபுரம் }
21.3-1947.

அன்பு நிலையத்தார்.

உ-௦-௩-௨௩

முன்னுரை

மகா மகோபாத்தியாய

டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள்

வாழ்க்கையில் தூய இன்பம் நிறைந்து விளங்கும் வண்ணம் வாழ்தலை, யோகவாழ்க்கை என்று கூறலாம். யோகமென்பது ஒரு சாராருக்கே உரிய ஒரு வகைப் பயிற்சி அன்று. பற்றற்றான் பற்றினையுடைய பக்தர்களும், வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழும் கர்மவீரர்களும், மருணீங்கி மாசறு காட்சியை யுடைய ஞானியரும் சிறந்த யோகிகளே ஆவார்கள். இவர்களுள்ளும், வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழ்வோர் வாழ்க்கை, இக்காலத்தில் மிகவும் அவசியமானது. இவ் வாழ்க்கை நெறியையும், பிற அரிய உண்மைகளையும், அழகாகவும் இன்சுவையோடும் கூறுவது, இந்த யோக சித்தி என்னும் சிறந்த அறநூல்.

இதன் ஆசிரியராகிய யோகி ஸ்ரீ கத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள், தூய வாழ்க்கையும், யோக சித்தியும், மதிநுட்பமும், பார்த்த நூலறிவும் வாய்ந்தவர்க ளென்பது தமிழலகம் நன்கறிந்ததே. இவர்களைப் போன்ற ஒருவரே இத்தகைய நூலை எழுதும் தகுதி உடையவராவார். இவர்கள் தமிழ் நாட்டுக்குப் பயன்படுமாறு தமிழில் எழுதிவரும் நூல்கள் அனைத்தும், இவர்களுடைய மகோபகாரத்தைத் தெரிவிக்கும்.

ஒவ்வோரியலிலும் ஐயைத்து குறள் வெண்பாக்களைக் கொண்ட நூலின் விரிவுரையாக இது விளங்குகின்றது. ஸ்ரீ பாரதியாரவர்கள் தம்முடைய பார்த்த

நூலறிவால் உணர்ந்தவற்றையும், அனுபவத்தால் அறிந்தவற்றையும், படிப்போர் உள்ளத்திற் பதியும் வண்ணம் இந்நூலில் எழுதியிருக்கிறார்கள். பல சமயத்தினருடைய கொள்கைகளில் உள்ள சிறந்த பொருள்களை வேற்றுமை யின்றி எடுத்துக் காட்டும் இவர்கள் இயல்பும், ஞாபகசக்தியும் மிகவும் போற்றற்குரியன.

இப் புத்தகத்தைப் படிக்கும்போது, ஒரு மலையிலிருந்து வரும் போரூறு, வெள்ளம் புரண்டோடுவது போலச் சில சமயம் தோன்றுகிறது; சில சமயம் வாழ்க்கையிலுள்ள குப்பைகளைத் தன் வேகத்தின் போக்கும் பிரசண்ட மாருதத்தின் நனைவு உண்டாகின்றது. அனுபவத்தில் உணர்ந்த உண்மைகளைப் பாரதியார் விளக்கும்போது, நம்முடைய ஹிருதயத்தை தொட்டுக்கொண்டு மெல்லென்ற தென்றல் தவழ்வது போன்ற உணர்ச்சி உண்டாகின்றது.

இன்னாலிலிருந்து ஸ்ரீ பாரதியார் ஒரு வற்றாத இனிய தமிழ் ஊற்று என்பது புலப்படும். தமிழ் நாட்டினருடைய அறிவை மலரச் செய்வதற்கும், வாழ்க்கையைப் புனிதமாக்கி, அதைப் பயன்படும்படி செய்வதற்கும் அமைந்த இப்புத்தகம், யாவரும் வாங்கிப் படித்து இன்புறுதற்குரியது.

—உ. வே. சா.

அணிந்துரை

திருவாளர் திரு. வி. கவியாணசுந்தரர்

விடுதலை யென்றே படுதிரை வையம்
கூவுங் குரலால் மேவும் பயனென்?
வழியும் உண்டு, விழியும் உண்டு:
நடையும் நாட்டமும் உடைமையே வேண்டும்.
நடக்குநர் சிலரே; நாடுநர் சிலரே.
இருமையும் ஈண்டிய ஒருவன் இந்நாள்,
உள்ளனன் புதுவையில்: உள்ளத் தெளிந்த
*அரவின் தத்தேன் அருந்தும் வண்டெனச்
சொல்லப் படுவோன்; அல்லல் தீர்த்தோன்;
ஆரியத் தமிழே சீரிய மொழிபல [யில்
ஆய்ந்தாய்ந்தியற்கையில் தோய்ந்திறை உண்மை
உறுதி கொண்ட விரதன், அந்தணன்,
ஒருமையில் நிற்கும் பெருமை யாளன்,
சித்தார் தந்தேர் சுந்தா னந்தன்.
உற்ற அடைவை மற்றவ ரடைய
வளர்வழி விழியும் கிளர்நடை நாட்டமும்
முறைமுறை அரணே நிறைபடி பவவும்
கோலி எடுத்தனன் சிலநல் யோக
சித்தியால் 'யோக சித்தி' என்றொரு
பந்தம் அறுக்குஞ் செந்தமிழ்க் கோயில்!
சேர்மின், விரைந்தே சேர்மின்!
கூடும் விடுதலை, கூடும் இனிதே!

* ஸஹஸ்ரார சக்தித் தேன்.

சிறப்புப் பாயிரம்

புத்தேரிப் புலவர்,

திரு. கி. தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை அவர்கள்

பயன்றறு பனுவல் பற்பல கற்று
நயந்தர வுரைக்கும் நண்பனை யொத்தும்,
உலக வாழ்வின் உண்மையை உணர்த்தி
இகபா சுகங்க ளிரண்டையுந் தருமவ்
வழிகளை நன்கு வகுத்துக் காட்டும்
குணந்திகழ் ஞான குரவனை யொத்தும்,
உற்றுழி யுதவும் யோக சித்தி யாம்
இப்பெரு தூலை, யொப்பருந் தவத்தோர்,
உள்ளதை உள்ளவா றுணர்ந்த உரவோர்,
சுத்த மெய்ஞ் ஞானச் சுடரெனப் பொலிவோர்,
அரிய பெரிய அறவோர் உறவால்
சகச நிட்டையால் சாதன நெறியால்
தானே பொங்கித் ததும்பிய அறிவால்
முன்னை வழக்கம் முற்றுமா ராய்ந்து,
பின்னை வழக்கம் பிழையறத் தேர்ந்து,
போக்குதற் குரியவை போக்கியும், ஆதரித்
தாக்குதற் குரியவை யாக்கியும், அழகாய்
இக்கா லத்துக் கிசைந்தகல் முறையில்
கற்றவர் தமக்கும் கல்லா தவர்க்கும்
எளிதில் விளங்கிட இனிய மொழியால்

அந்த னான், அருத்தவன், புதுவகை
 கத்தா அந்த வோய் பன்பொடு
 குறளு முரையுமாய்க் கூறின னென்றும்
 அந்தமி லின்ப மடைந்திச்
 செத்தமிழ் தாடு சிறப்புற் றேறுங்கவே!

APPRECIATION

BY

Rev. H. A. Popley, B.A.

My old friend, Yogi Sri Shuddhananda Bharatiar, has asked me to write an appreciation of his work, 'Yoga Siddhi' or 'The Art of Noble Living'. I have read through the Tamil original twice, first when it was published in 1942 and now again as a result of the request of the author.

The title of the book would seem to indicate that it is concerned chiefly with the religious life and practices of the Hindus, but as I have indicated above, it includes a way of life for all those who love God and seek to serve their fellowmen. That is the reason why I have given it the title—'The Art of Noble Living,' as it seems to me to express best the main idea of this book.

Swamiji in this book has tried to show forth the kind of life that men and women today can and should lead in line with their religious heritage and in order to meet the needs of the mid-twentieth century in which we live. The youngman of today is not to be a recluse withdrawn from the world, but a man of action living in the midst of the world serving the needs of others, helping to make the world a better world to live in and above all, in union with the Divine Spirit and Power, who is in reality the power and spirit in his soul. In one couplet he says :

"Serve ye the World
 With love for better ends;
 The more you serve,
 The more your soul extends.

To the mind of Swamiji, the spiritual life lived in union with God, who is the inner soul of all souls, and the inner life of the whole universe, is the well-spring of all true and noble living. Though he writes from the point of view of a Saivite Yogi, it is no narrow and exclusive faith that the Swamiji reveals in his book. His illustrations are drawn from all the great religious teachers and the central core of his teaching is the truth expressed in the words of Jesus "the Kingdom of God is within you." The kind of life that he puts before his readers is a life of service to those in need, a life of strenuous endeavour and of victory over all difficulties. He says,

"Forward in the way of Truth ;
Overcome all ills ;
Use them as steps to Victory !"

The *Tamil couplets* in which he writes are similar to the couplets of the sacred *Kural of Tiruvalluvar*, and they delight the ear and the mind by their terseness and limpid poetry. They are crystal clear in expression and meaning and abound in apt illustrations drawn from Hindu legend and every day experience of man and nature. Though modelled on the immortal *Kural*, the couplets of this book do not suffer by this comparison and show clearly that the poet has mastered the use of this most difficult and famous verse-form. The English translation of it will be a valuable and noteworthy book.

It may be of interest to readers to know that in 1925 at my suggestion, Swamiji wrote a short life of Jesus in Tamil verse, which was published by the Christian Literature Society, and was greatly appreciated by Christian readers.

Coonoor,
18-1-1947 }

H. A. P.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்		பக்கம்
பதிப்புரை (3—16)		2. கல்வி	105
முன்னுரை—(டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்)		3. கற்ற பயன்	110
அணிந்துரை— (திரு. வி. க.)		ஆசான்-சீடன்	113
சிறப்புப்பாயிரம் (தேசிக விநாயகம் பிள்ளை)		5. கலை வவாச்சி	118
Appreciation By Rev. H. A. Popley, B. A.		கு. அன்பியல் (125—150)	
சுத்தானம்: விளக்கம் 17		1. அன்பு	126
க. கடவுளியல் (23—47)		2. இனிமை	131
1. கடவுள்	23	3. இன்னுத செய்யாமை	135
2. உள்ள பொருள்	29	4. நட்புமை	140
3. அருள் விளக்கம்	34	5. பொறுமை	144
4. வழிபாடு	38	க. நடை யியல் (151—175)	
5. கடவுட்டன்மை	43	1. ஒழுக்கி	151
உ. உலகியல் (48—69)		2. தியன விலக்கல்	156
1. உலகாலயம்	48	3. புன்மை விலக்கல்	161
2. உலககலை	52	4. வாய்மை	164
3. இயற்கை	56	5. வீர்த்தக்கம்	168
4. உலகுயிர்	61	அ. இல்லற வியல் (175—200)	
5. உலகவாழ்வு	65	1. இல்லறம்	176
க. அறவியல் (70—97)		2. திருமணம்	179
1. அறம்	71	3. பெண்ணின் பெருமை	184
2. அற விரிவு	75	4. ஆண்மை	190
3. அறத் தகுதி	82	5. காதலின்பம்	194
4. அற நெறி	87	அ. குல வியல் (201—233)	
5. பொது நலம்	92	1. தாய்	202
ச. அறிவியல் (98—124)		2. தாய்ப்பணி	207
1. அறிவு	99	3. தந்தை	210

பக்கம்	பக்கம்
4. சேய் 214	9. மக்கள் கடமை 306
5. சுற்றம் 217	10. ஒற்றுமை 308
6. பிழைப்பு 221	
7. குல நலம் 223	கக. யோக வியல் (312—374)
க தொழுவியல் (234—275)	1. யோக சக்தி 314
1. முயற்சி 236	2. உடலுறுதி 318
2. வினை வழிபாடு 239	3. இயற் சிகிச்சை 336
3. தொண்டு 246	4. மனவுறுதி 342
4. நலிவறல் 250	5. சித்த ஜயம் 347
கைத்தொழில் 254	6. மௌனம் 350
6. வேளாண்மை 258	7. தியானம் 356
7. உழைப்பு 260	8. ஸஹஸ்ரார சித்தி 359
8. பிழைப்பு 264	9. சாகாக்கலை 367
9. பணம் 267	10. கூற்றிற்கஞ் சாமை 369
10. செய்வகை 270	
11. வினை வெற்றி 272	கஉ. சித்தியியல் (375—406)
கஃ. அருளரவியல் (276—311)	1. மெய்த்துறவு 377
1. தலைமை 278	2. பற்றறுத்தல் 882
2. தேர்ச்சி 281	3. மனமாயம் 386
3. நல்லாட்சி 285	4. தெய்வ வெளி 388
4. வரவு செலவு 288	5. ஆத்ம சாந்தம் 391
5. படை 293	6. அறவோர் 394
6. வெம்மை விலக் கல் 296	7. போற்றி 402
7. சட்ட திட்டம் 299	8. அனைத்தும் வாழ்க ! 403
8. நாட்டன்பு 302	செய்யுளகராதி 407

ஆக இயல் 12, அதிகாரம் 81-க்கு, குறள் 405

யோக சித்தி

அல்லது

பூரண வாழ்க்கை

யோக சித்தி

சுத்தான்ம விளக்கம்

வாழ்வு முழுதும் யோகமாக வேண்டும். யோகம் என்றால் ஒன்றிப்பு. ஒவ்வொருள்ளத்தும் தூய பேரின்பப் பொருள் உள்ளது. அது சுத்தான்மா. அதுவே மானிடத்தில் உயிர்க்குயிராக விளங்கும் கடவுள். மனமாயங் கடந்து உள்ளத்திற் கனலும் இன்ப மயமே கடவுள். கடவுளைக் கலந்த வாழ்வு கனிப்பு; பிரிந்த வாழ்வு கசப்பு. உட்பொருளான சுத்தான்மாவை ஒன்றி வாழ்தலே யோகம். அதன் உணர்வின்றி வாழ்தலே மோகம், சோகம். சுத்தான்ம வுணர்வே உள்ளந்தோறும் இன்ப ஆற்று; அது பாய்ந்தால் வாழ்க்கை அமரானந்தக் கற்பக மாகும். அந்த அருளானந்த ஆற்றை இருளாணவ மனம் மூடிக்கொண்டிருக்கிறது. அசுத்த மனத்தால் சுத்தான்மா உணர்வாகாமல், மனித வாழ்வு கட்டுங் கவலையும் பற்றி மயங்குகிறது.

இருட்கடலில், மனித வாழ்வு சென்றுகொண்டிருக்கிறது. அது சித்தச் சுழல்களில், மனமாயப் புயல்களில், ஆசையாணவப் பாறைகளிற் பட்டுத் தத்தளிக்கிறது. அகங்காரத் துடுப்பினால் அஃது இன்பத்துறை சோரது. துறைசேர்க்கும் முதல்வனை அது மறந்து பிரிந்திருக்கிறது. அவனை யறிந்து அவன் கையில் படகைத் தந்தால், அவனது அருள் துடுப்பு அதைப் பேரின்பத்துறை சேர்க்கும். பாசான்மாவான மானிடம் மனமாசகன்று, தன்னுட்

கோயில்கொண்ட சுத்தான்மக் கடவுளைக் கலந்து நின்றால் கவலையற்ற, கட்டற்ற, தூய, பேரின்ப வாழ்வெய்தும்.

உள்ளமே விண்ணகம், சிற்சபை; சுத்தான்மாவே அதில் நடம்புரியும் இயற்கைக் கடவுள். அதையே காயத்தி “அந்தப் பாமாத்ம ஞாயிறு (தத் ஸவிதர் வரோண்யம்)” என்னும். அதுவே அருட்பெருஞ்சோதி. “அஃது இதயக்குகையிற் கனலும் இன்பத் தீ. அதுவே நமது உண்மை. அதை யறிவதே அறிவிற்காசு; அறிந்தோன் அமரனாவான். அதை உள்ளத்திற் காணுந் தீருக்கே அமைதியின்பம் உரியது” என்பதே 108 உபநிடதங்களின் சாரமாமாகும். “ஒன்றே கடவுள் (ஐகோதேவ:); அஃது எல்லாருள்ளும் மறைந்துறைகின்றது (ஸர்வ பூதேஷு கூட:); அது ஸர்வ வ்யாபி; ஸர்வ பூதாந்த ராத்மா. மானிடத்தில் உள்ள இந்த அந்தராத்மாவே சூரியனிடமும் ஒளியாயுள்ளது. அது சுத்தான்மா. அதுவே நீ (ஸ ஆத்மா; தத் சுக்ரம்; தத்வமஸி). அதையறிந்த தீரன் அஞ்சான், கவலான்; ‘யாதுங் கோயில், யாவருந் தானே’ என்றுணர்வான்” என்று ஷேதங்கள் முறையிடுகின்றன. “இந்த இயற்கையுடல் இடம், கேடத்திரம். அதில் நான் இடங் கொண்டுள்ளேன். நான் எல்லார் உள்ளத்தும் ஒளிரும் ஆத்மா” என்கிறார் பகவான் கீதையில். “அறிஞர் பிரம் மத்தை ஆன்மாவாகவே அடைகின்றனர். இந்த ஆத்மா இதயத்தில் உள்ளது (ஹ்ருதிஹ்யேஷ ஆத்மா)” என்று பிரம்மசூத்திரம் விளக்குகிறது. “உளன்கண்டாய் உள்ளு வார் உள்ளத்து. உள்ளத்தேவை நெஞ்சே யுயர்த்து! உட்கலந்தாருக்கு ஓர் அமுதே” என்று திருவாய்மொழி முறையிடுகிறது, “சிதம்பரமே, பரம்பரமே, சித்தத்தில் தித்திக்கும் தேனே, மன்றுள் ஒளியே, அம்பலத்தாசே, அமுதே, உடையாய், உடலிடங் கொண்டாய், உள்ளமே” என்று சித்தந்த முத்தி முதல்வர் அதை அருமை யாக உணர்கின்றனர். “உள்ளம் பெருங்கோயில். தென்

ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவனங்கம். ஆதி பராபான் உறவாகி வந்தென் உளம்புகுந்தானே! ஊனறிந்துள்ளே யுயிர்க்கின்ற ஒண்சுடர். உள்ளம்விட் டோரடி நீங்கா வொருவன்” என்று திருமுடிமத்திரம் அந்தச் சுத்தான்மாவை விளக்குகிறது.

‘இந்தச் சுத்தான்மாவே நான்’ என்றறிந்து, அதைப் பிரியா தொன்றிநின்றலே யோகமாம். உடல், உயிர், மனம், உள்ளம் அனைத்திலும் அதனொளியை விளக்கி, மனித வாழ்வைச் சுத்த முக்த சமத்வச் சுடர் வாழ்வாக்குவதே யோக சித்தி. முதலில் சுத்தான்மக் கலப்பெய்த வேண்டும். அதனால் அருட்கனலாகிய கத்த சக்தி நம்முட் பாய்ந்து பரவும். வாழ்விற்கு இன்றியமையாத ஒவ்வொரு நுட்பச் செயலையும் அந்தச் சக்தியால் மாசு நீக்கிச் சுத்தான்ம யோகமாகச் செய்யலாம். இவ்வாறு ஆண்பெண் அடங்கலும் சுத்தான்ம சேதனத்தில் வாழமுடியும். அன்பு, அறிவு, தொழில் எல்லாம் அந்த வுணர்வில் மலரவேண்டும். அப்போது பேதபுத்தி யொழியும்; சாதி மத சாத்திர கோத்திர நாடு நிறப் பிரிவினைகளுக்கே இடமிராது. தானான சுத்தான்மாவே அனைத்தும் என்றறிந்தால், யார் யாரை அஞ்சுவது, ஆளுவது, அடக்குவது, வேறுபடுத்துவது? தானே உலகம் என்றறிந்தபின், யார் யாருக்குத் திங்கிழைக்க முடியும்? சுத்தான்ம வுணர்வு பெற்றவருக்கு மதநூல்களையிலலாமல் அறவழி துலங்கும். சூரியமண்டலத்திற்கு விளக்குப் போடவேண்டுமா?

சாதனமில்லாத சாத்திரப்படிப்பு, சாரீரமில்லாத சங்கீதம் போலாகும். அறத்திற் கழகு அனுட்டானம். தருமத்திற் கழகு தரும சாதனம். சாதனமில்லாமல் வாய் முணுமுணுப்பும் ஐதிகச் சடங்குகளும் வலுத்துப்போய், அருளறிஞர் உபதேசங்கள் எல்லாம் சாதிமதச் சண்டைகளாகப் பெருகி, உலகைப் பிரித்துக் கலகக் காடாக்கின. “ஒற்றுமையாயிரு, அன்பு செய் உண்மை பேசு; பகை

வர்க்கும் பரிவு செய்; காமம் விலக்கு! கோபம் வேண்டா! பிறர் பொருளைத் திருடாதே! உயிர்க்கொலை பாவம். பொறுமையாயிரு!" என்று எல்லா மதங்களுமே உபதேசிக்கின்றன. மதஸ்தாபனங்கள் ஏராளமாக உள்ளன. சர்வதேச மகாநாடுகளும், சர்வமத மகாநாடுகளும் கூடுகின்றன. சமூகச் சீர்திருத்தங்கள் வேறு அவரவர் மனப்படி நடக்கின்றன. எல்லாவற்றையும் உண்டு ஏப்பம் விடுகின்றன போர்வெறியும், போட்டி பொருமைச் சண்டைகளும்! பையில் வேதம், கையில் வெடிகுண்டா யிருக்கிறது. மனப்புண், முகத்திலே தடவினற்போகுமா? ஆசையானவப் பேய்பிடித்தவர்க்கு அமைதி யின்பமேது? உள்ளமைதி யில்லாது உலகமைதி வராது. உள்ளொற்றுமை யில்லாது உலகொற்றுமை இயலாது. உள்ளுண்மை விளங்காது தெள்ளறி வெய்தாது. தன்னிடம் உள்ள இன்பத்தை யுணராது, புலன்களால் எத்தனை போகபோக்கியங்களை நுகர்ந்தாலும், அவை இன்றினித்து நாளையே கைத்துப்போம். தர்க்கவாதங்களை நிறுத்துங்கள்; சாதி சமயப் பொருபொருப்புக்களைப் போக்குங்கள்; பேதபுத்தி யென்னும் பேயைத் தூத்தி யொழியுங்கள்; ஆணவமனத்தைச் சிலுவையிடுங்கள்; பொருமை யென்னும் புரட்சிக்காரனை யடக்குங்கள்; ஆங்கார மென்னும் அறிவினியை விரட்டுங்கள், புறந்திரியும் மனத்தை உட்குவித்திருங்கள்; உங்கள் உண்மையான சுத்தான்மாவை அறியுங்கள்; வாழ்வை அதனுடன் கலந்த யோகமாக்குங்கள்; சாதனஞ் செய்புங்கள்! போர் போட்டி பொருமைகள் ஒழியும். அமைதி பொலியும். அன்பு நிலவும். அறிவொளிரும். உழைப்பும் பிழைப்பும் பெருகும். நிலவளமும், பயிர்வளமும், தொழில்வளமும் பொலியும். சாதிசமயச் சண்டைகள் ஒழியும். சாத்திரச் சந்தடிகள் அடங்கும். அவரவர் மனச்சாட்டியே அவரவர்க்கு அறவழி துலக்கும். அவரவர் உள்

ளமே அவரவர் கோயிலாகும். அவரவர் உள்ளத்தானுகிய சுத்தான்மாவே அவரவர் தெய்வமாகும். சுத்த சக்தியுணர்வே வழிபாடாகும். ஒற்றுமையும், உயிரிரக்கமும் பெருகும். ஆண்பெண் வாழ்வு இல்லற யோகமாகும். ஆண்கள் நடமாடும் சாமிகோயிலாவர்; பெண்கள் அம் மன்கோயிலாவர். ஆண்மையின் அறிவொளியும் பெண்மையின் சக்திக்கனலும் சேர்ந்து வாழ்வைச் சுத்தபோக யோக மாக்கும். அன்றே சஞ்சலச்சாத்தான் ஒழிவான்! அன்றே அருளரசிலகும்! அருட்புலவர் கண்டுணர்ந்த இந்தச் சுத்தான்ம ஞானத்தில் வேருன்றி, மனிதவாழ்வு அன்பு கிளைத்து, அறிவு மலர்ந்து, இன்பக்கனி பழுக்க வேண்டும். சுத்தான்ம யோகத்தால் வாழ்வெல்லாம் தெய்வ மின்சாரம் பரவும். உலகெல்லாம் ஒரு தெய்வ சங்கமாகி அருளும், அழகும், அறிவும், அன்பும், வாய்மையும், தூய்மையும், அறமும், ஆற்றலும், அமுதும், ஒளியும் நிலவும். தூறுபேர் இத்தகைய யோகசித்தி பெற்றால், அவர் யோகசக்தி ஆயிரக்கணக்கான பேர்களுக்குப் பரவும். தெய்வ சைதன்யம் ஒவ்வொரு பூரண யோகியின் மூலமும் உலகில் விளையாடும். எத்தொழிலைச் செய்தாலும், இறைவனிடம் மனம் ஈடுபட்டிருக்கும். ஒவ்வொருவரும் அனைவருக்காக, அனைவரும் ஒவ்வொருவருக்காக, எல்லாரும் இறைவனுக்காக வாழ்வர். இந்தச் சுத்தான்ம யோக ரீதி ஆண்பெண் அடங்கலுக்கும் பிறப்பரிமையும் பொதுவுடைமையுமாகும். இதைப் பெற்றவரே பிறந்த பயனெய்துவர். இந்த யோக சித்தியால் மனித சமுதாயம் மாறிப்பிறந்து தெய்வ சமுதாயமாகும்; உலகில் விண்ணரசு ஒளிரும்.

இத்தகைய சுத்தான்மாவின் தன்மையும் விளக்கமும் இன்ப மாயிற் காண்க; அதைத் தியானத்தால் அடையும் வகையைத் தியான மாயிற் காண்க; அந்தச் சுத்தான்ம தருமத்தையும், அதை அனைவரும், வாழ்வின் ஒவ்வொரு

நுட்பப்பகுதியிலும் அமைத்துப் பரிபூரணம் பெறும் பயிற்சி முறைகளையும் யோக சித்தி பென்னும் இந்நூல் விரிவாக விளக்கும். ஒவ்வொரு நாளும் அமைதியாக அமர்ந்து, அரை நாழிகை உட்குவிந்து, தியானம் செய்க! பிறகு இந்த யோக சித்தியில் ஒரு பக்கம் ஊன்றிப் படித்துச் சிந்திக்கவும்! அதன் கருத்தையே நாள்முழுதும் எத் தொழிலாடும் மனனஞ்செய்க! நாளடைவில் சாதனம் நிலைக்கும், சத்தியந் துவங்கும்.

எல்லாவுயிர்க்கும் இறைவ னெருவனே;

எல்லாவுடனும் இறைவ னுலயமே

என்ற உண்மை யாங்கும் யார்க்கும் இயல்பான காட்சி யாகும்! சுத்தான்மா வாழ்க! சுத்தான்ம தருமம் வாழ்க! சுத்தான்ம சித்தர் வாழ்க!

ஓம் சுத்த சக்தி

க. கடவுளியல்

கடவுள் உள்ளத்தான். உலகத்தான், ஒருவன், பரமன். கடவுட் பெருமை, இயல்பு, உண்மை, அருள் விளக்கம், வழிபாடு, கடவுட்டன்மை முதலியவற்றை இவ் வியல் விளக்கும் :

1. கடவுள்

ஒங்கர மாசி, யொளியாய், உயிர்க்குயிராய்

நீங்காதான் இன்ப நீறாவு.

1

கடவுள் என்கும் நிறைந்த ஓம் வடிவன், பிரணவ சொருபி. அவன் அருளொளி; அவனே உயிர்க்குயிராக உள்ளந்தோறும் கோயில்கொண்ட சுத்தான்மா. அவன் எவ்வாவற்றிலும் நீங்காதிருக்கிறான். தோன்றும் யாவும், எல்லா உடல்களும் நீங்கி மாறினாலும், அவன் நீங்காது மாறாது, அசையாது உள்ளபடி யிருக்கும் சுத்தமுத்த கித்தியன். அவன் வற்றா நிறையின்பன், பரிபூரணன் தன், சுத்த சச்சிதானந்தன். இதுவே யோகிகள் அனுப வம். தியானம் நிலைத்ததும் சித்தசுத்தி யுண்டாகும்; சுத்தத்தால் சுத்தம் பிறக்கும். உள்ளே ஓம் என்றொரு நாதம் முரலும். “ஓமே பிரம்மம். ஓம் என்றே அவனைத் தியானிக்கவும். (ஓமீதீப்ரம்ம; ஓமீதீ த்யாயத ஆத்மாஸம்)” என்று வேதம் முழங்குகிறது. அ+உ+ம் என்ற மூன் றெலிகள் சேர்ந்து ஓமாகும். அ, அனைத்திற்கும் தாயொளி. அது சத், உண்மை, தன்மயம், தற்பரம், பரமான்மா என்று பொருளாகும். உ, உலகான்மா, சிற்பரம், சின் மயம், சித்து, அறிவு, அருள், சக்தி எனப் பொருளாகும். ம், ஆனந்தம், இன்பம், ஜீவன் எனப்பொருளாம். சுத்த சச்சிதானந்தனை பரமாத்மன், தனது சிற்சக்தியால்

ஆனந்த மயமாக எங்கும் நிறைந்து எல்லாம் ஆக்குவான். அவன் விழிப்பு, துயில், மறதி யாகிய உணர்வுநிலை கடந்த துரியப்பொருள். ஜக-ஜீவ-பரம் அவனருள் விளக்கமே என்பது ஓங்காரப் பொருள். இடைவிடாத ஓங்கார தியான ஜபத்தால் ஆதார சக்கரங்கள் மலரும். புருவ நடு விலுள்ள ஆஞ்ஞா சக்கரத்திற்குமேல் ஓர் ஒளி காணும். அந்த ஒளியையே தியானித்தால், ஒரு மெல்லிய உயிர்க் கனல் நாடிகளிற் பாய்ந்து பாவும். கதகதவென்று அதை யோகிகள் எப்போதும் உணர்வார். அதையே சத்திபி பாதம், குண்டலி, பிரம்மாகாரம், சுத்த சக்தி யென்பர். இக்கனல், தியர்னத்தை இயல்பாக்கி மனதைப் புறஞ்செல்ல விடாது உள்ளத்தில் இருத்தும். அதன் பிறகு உயிர்க்குயிரான, அந்தராத்மா அல்லது சுத்தாத்மா உணர்வாகும். சுத்தாத்மாவில் மனம் லயித்ததும், ஒரு நொடிகூட அதை விட்டுப் பிரியாத சகச சமாதி யெய்தும். அப்போது உடல் ஒரு சட்டைபோலத் தோன்றும். நான் சுத்தாத்மா என்ற அறிவு நீங்காது இயல்பாகும். “என்னைப் பிரம்மன் நீங்கான், நான் அவனை நீங்கேன்; அணுவில் அணுவாய், மகத்தில் மகத்தாய், அவன் யாதுமாய், யாங்குமாய், யாதிற்கும் அப்பாலாய் விளங்குகிறான்” என்னும் வேத வாக்கைக் சாட்சாத்தரிக்கலாம். அந்தச் சுத்தாத்ம சாட்சாத்தாரத்தால் இன்பநிறை வுண்டாகும். இவ்வாறு தியானதாரணை, சமாதி, சகசநிடைகளால் சுத்தாத்ம சாட்சாத்தாரம் பெற்ற யோகிகள் இறைவனை, ‘ஓங்காரம்’ அருளொலி, உயிர்க்குயிரான அந்தராத்மா, கைவல்யம், நித்தியம், இன்ப நிறைவு’ என்று அறிவார்.

உள்ளத்தான், ஓங்கு முலகத்தான், பேரீன்ப

வெள்ளத்தான் விண்ணின் விவக்கு.

2

இறைவன் அனைவர் உள்ளத்திலும் சுத்தாத்மாவாக விளங்குகிறான்; தனது அருளால் ஓங்கும் உலகில் விசு

வாத்மாவாக, உலகநாதனை விளையாடுகிறான். அவன் பேரின்பப் தரும் அருள்வெள்ளமாக, சுத்த சக்தியாக. பிராண சக்தியாக எங்கும் நிறைந்துள்ளான். அவன் பரமாகாயத்தின் அருட்பெருஞ்சோதி மணி விளக்காக விளங்குகிறான்.

‘நான், எனது, எனக்கு’ என்னும்போது எங்கே நெஞ்சைத் தொட்டுப் பேசுகிறோமோ அங்கே தான் உள்ளம் உள்ளது. சுத்தாத்மா உள்ள இடம் உள்ளம். அஃது இரத்தாசயமன்று. அது மருத்துவர் கத்திக் கெய்தாத சூக்குமப் பொருள். உயிரிகளுக்கிடையே, நெஞ்சக் குழியில், நாபிக்குச் சாண்மேலே, பதுமகோசம்போன்று உள்ளம் உள்ளது. அதன் நடுவே ஒரு நுண்குகை யுள்ளது. அதில் கார்மேகத்திடையே மின்னற்கொடி போன்று ஒரு கனற்கொழுந்து நடம் புரிவதை யோகியர் நன்குணர்வர். புலன்கள் மனத்தில் ஒடுங்கி, மனம் புத்தியில் ஒடுங்கி, புத்தி உள்ளத்தில் அடங்கிய உள்மோனத்திற், அந்தச் சுத்தாத்மக் கனல் உணர்வாகும். உள்ளே சுத்தாத்மாவைக் கண்டவர் அதையே உலகான்மாவாகக் காண்பர். ஏனெனில், உள்ளிருப்பதே உலகிலும்; உலகான்மக் காட்சியாளர் விண்ணிலும் அப் பரமான்மாவையே காண்பர். அவ்வாறு உள்ளான்மா, உலகான்மா, பரமான்மாவாக இறைவனைக் கண்ட யோகியர் எங்கும் அவனது பேரின்ப அருள் வெள்ளத்தையே உணர்வர். உள்ளம் உச்சி இரண்டும் தியான நிலயங்கள். உள்ளத்தில் தியானித்தால் இன்ப வெள்ளமாகும். உச்சியில், ஸஹஸ்ராரத்தில் தியானத்தை பூன்றினால் அருட்பெருஞ்சோதி யறிவு மலரும். “விண்ணர சுன்னுள்” என்றார் ஐசுநாதர். ஸஹஸ்ராரமே அந்த விண். அதில் சுத்தாத்மச் சுடர் நிலவுகிறது. அதையே பொன்னொளி, கதிர்நிறை சோதி, அருட்பெருஞ்சோதி, உயிர்க்குயிரான ஞாயிறு என்று முனிவர் கண்டனர். “பொள்ளற் குடத்திற்

பொலிபெரும் விளக்கு" (நானாச் சித்ர கடோதர ஸ்தித மாஹா தீபப்ரபா பாஸ்வரம்) என்று சங்கீரீ சுத்தான் மாவை விளக்குகிறார்.

எண்ணுத்தான், ஏகனே, யெல்லா மடங்கவுளான்
புண்ணியனும் போதப் போருள்.

3

அத்தகைய அருட்சோதி யின்பக் கடவுளின் தன்மைகள் எட்டு:—மாசறு தூய்மை, பேராற்றல், பேரறிவு, பேரின்பம், முற்றுணர்வு, சுதந்தரம், கட்டின்மை, இயல்பு திரியாது இருந்தவாறு இருத்தல். அத்தகைய பெருமை சான்ற இறைவன் ஒப்பற்ற ஒருவனே; அவனின்றி எதுவுமில்லை. அவனில் எல்லாம் அடங்கும். அவன் யாதிலும் அடங்காச் சுதந்தரன்; தாக்கற்ற தனி முதல். அவன் புண்ணியன், சுத்தன், தருமமூர்த்தி, கொடைவள்ளல். அறிஞர் அறியும் அறிவுப்பொருள் அவனே!

“இறைவன் துயரணுகாதவன், வினையிலி, இருவினைப் பயன்கள் அணுகாதவன், புருடோத்தமன், எல்லா மறிந்தவன், அகாலன், நித்தியன், அனைவருக்கும் அந்தர்தரு. அவனை ‘ஓம்’ என்னும் பிரணவம் குறிக்கும். அவன் எங்கும் நிறைந்தவன். அவனை ஒதியுணர்ந்து ஒன்றுவது போகம்” (பதஞ்சலி). அவன் ஞானச் சுடராக உள்ளதுள்ளான். மனவிருள் அவனை மேகம்போலே மறைத்துக் கொண்டுள்ளது. அஞ்ஞானம் விலகினால் ஞானாகித்யன் விளங்குவான். “அவன் சர்வேசுவரன், சர்வஞ்ஞன், அந்தர்யாமி, உயிர்களின் பிறப்பு வளர்ச்சி இறப்பிற்கெல்லாம் காரணன், சர்வாதாரன், பிரபு, விபு. அவனைச் சுத்தான்மா என்றறியும் தீரர் எத்துன்பமும் அடைவதில்லை (விபும், ஆத்மான்ம மத்வா தீரோ நசோசதி)” என்று உபநிடதம் முறையிடுகிறது. உலகம் கடவுளின் அருள்விளக்கம், சக்தி விலாசம். அருட் சக்தியால் அவன் யாங்கும் யாதாமாயிருந்து, ஐந்தொழில் புரிந்தும், தாக்கற்ற

றிருக்கிறான். ஐம்பூதம், இரவி, மதி, ஆன்மா ஆகியவை அவனுடைய அட்ட மூர்த்தங்களே. “சர்வபூதங்களும் என்னில் நிலைகொண்டன (மஸ்ததாநி சர்வ பூதானி); நானே உலகின் தோற்றமும் ஒடுக்கமும்” என்கிறார் கீதையில் பகவான்.

காற்றைக் கனலைக் கதிரைக் கடலுலகைத்
தோற்றினு னன்பர் துணை.

4

அன்பருக்குத் தோன்றியும் மறைந்தும் துணைபுரிகிறான் பரமன். “தோன்றாத்துணையா யிருந்தனன் தன்னடி யோங்களுக்கே” என்றார் அப்பர். உயிர்க்குல மெல்லாம் அவன் அருட்குலம், அன்புச் சேய்கள். அவன் தந்தை, அவனது சக்தி தாய். இரவியின் கதிர்கள் போன்று அவனிடமிருந்து அருட்கதிர்கள் விரிகின்றன. அக் கதிர்கள் நுட்பமான ஆகாயமாகப் பரிணமிக்கின்றன. அதில் எண்ணரிய பரமானுக்கள் (Electrons) சுழல்கின்றன. அவற்றின் வேகத்தால் காற்றும், காற்றின் வேகத்தால் தீயும், தீயின் வேகத்தால் நீரும், நீரின் வேகத்தால் மண்ணும், மண்ணின் இயல்பால் பயிர்களும் உண்டாகின்றன. பயிர்களை யுண்டு உயிர்கள் தழைக்கின்றன. இவ்வாறு எல்லாம் வல்ல ஒரு சக்தியிறைவன் சந்திதிக் கே அனைத்தும் இயல்பாக உண்டாகின்றன. கடவுளின் சிருட்டித் தொழில் கருமான், தட்டான், குயவன், தச்சன் தொழிலைப்போல முயன்று சங்கற்பித்துச் செய்யப்படுவதன்று. மலையூற்றிற் பொங்கியெழும் தண்ணீர் இயல்பாகக் கீழிறங்கி, ஒரு வழிபற்றி, ஆராகப் பரிணமித்துப் பயிர்களையும் உயிர்களையும் வளர்த்து, உடம்பு தோறும் உயிரொளத் திரிகிறது. அதுபோன்றே, இறைவனது சக்தி வெள்ளம் இயற்கை யுலகாகப் பரிணமித்தது. அதனாற்றான் இங்கே ‘தோற்றினுள்’ என்றது. ஒன்றிலிருந்து பல இயல்பாகக் கிளைத்துப் பரவுகின்றன. ஒன்றினின் றென்று கிளைத்து

ஒன்று பலவாக விரிகிறது. அந்தப் பரிணாம சக்தி திரு வருளினின்றே போந்தது. இவ்வாறு, உயிர்க்கக் காற்றையும், உயிர் இயங்கும் சக்திக்கனையும், ஒளியும் மழையும் அளித்து உலகை இயல்பாகப் பேணும் கதிரவனையும், மழை மேகங்களுக்குப் பிறப்பிடமான கடலையும், இவையனைத்தாலும் உயிர்வளமும் பயிர்வளமும் பெற்றுச் செழிக்கும் உலகையும் சக்தியிறைவன் தனது அருளினின்று தோன்றச் செய்தான். “தானே கடல் மலையாதியாய் நிற்கும். தானே யுலகின் தலைவனு மாமே” என்னும் திருமந்திரம். “ஆகாசம் பிரம்ம சரீரம்; அதனினு காற்று எழுந்தது. காற்றினின்று கனல் எழுந்தது. கனலினின்று நீர்; நீரினினு தரை; தரையினின்று பயிர்; பயிரினின்று அன்னம்; அன்னத்தினின்று ஜீவன் எழுந்தன” என்னும் வேதம்.

எல்லா மவனுடைமை; யெல்லா மவனுனை;

எல்லா மவன்; பொதுவென் றென்.

5

இவ்வாறு தோன்றும் உலகெல்லாம் அவனது சக்தி விரிவே. நிலமின்றிப் பயிரில்லை. கதிரவனின்க் கதிர்களும, ஒளியும், பகலும், உலகவாழ்வும் இல்லை. அதுபோன்றே இறைவனின்றி எதுவுமில்லை. ஆதாரம், ஆதேயம் எல்லாம் அவனே. ஆதலால், ஆராய்ந்து பார்க்கால், எல்லாப் பொருள்களும் அவனுடைமையே. அவனே உடையவர். தோன்றும் உலகும், தோன்றா வுலகும் நடப்பது அவனது ஆணையான பராசக்தியாலேதான். அவனது இச்சா கிரியா ஞானசக்தியிலேதான் எண்ணரிய உலகங்கள் நடக்கின்றன. எல்லாம் அவனே. உருப்பொருட்களுட் கருப் பொருளா யிருப்பவன், உடல்களில் உயிராகவும், உயிர்களில் உயிர்க்குயிரான சுத்தான்மாவாகவும் கிறைந்தவன் அவனே. இயற்கை யுலகம் ஒரு மின்பொறி. இறைவனருள் மின்சாரம். அப்பொறி எத்தனை கோடி வியன்களைச்

செய்தாலும் எல்லாம் அந்த மின்வன்மையா லன்றோ? எல்லாம் அருளால் ஆக்கி, அளித்து, மாசறப் புதுக்கும் இறைவன், அனைத்திற்கும் பொதுவாக எங்கும் கிறைந்திருக்கிறான். அவனை எண்ணுக; தியானஞ் செய்க! தியானித்தால் அவனை உள்ளே உணரலாம். “என்னின்றி யாது மில்லை. கயிற்றில் மணிபோல் என்னுள் எல்லா வுலகங்களும் குயிற்றப்பட்டுள்ளன” (கீதை). “அவனிச்சையின்றி ஓர் இலையும் அசையாது” (பைபிள்). “உலகமெல்லாம் இறைவன் உறையுள்” (உபநிடதம்). “எல்லாமுன் அடிமையே, எல்லாமுன் உடைமையே எல்லாமுன் னுடைய செயலே, எங்கனும் வியாபி நீ” (நாயுமானவர்).

2. உள்ள பொருள்

பெயர்வடிவாதியவாம் பேதங்கடந்த
வயர்பொருளென் றுண்டென் றுண்.

1

பலபல பெயர்கள், பலபல வடிவுகள் முதலிய வேறுபாடுகளைத் தாண்டி, இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பால், ஓர் உயர்ந்த பரம்பொருள் உள்ளதென்று உட்குவிந்து உணர்க!

நாமம், ரூபம், தேசம், காலம், வர்த்தமானங்க ளெல்லாம் அப்பொருளைப் பற்றா! பேதபுத்திக்கே பெயர் வடிவ வேறுபாடுகள். பச்சைக் கண்ணாடிக்காரனுக்குச் சூரியன் பச்சையாகத் தோன்றுகிறது. ஆனால், சூரியன் எப்போதும் வெண்கடராகவே ஒளிக்கிறது. ஸன், ஸோலார், ஸூரிஜ், ஆதித்யன் என்று அவரவர் மொழியில் பல ஒலிவேற்றுமைகளுடன் குறித்தாலும், கதிரவன் ஒன்றே. தண்ணீரை ‘பாணி’ என்றால் தண்மைக்குக் கேடுண்டோ? கல்லை நட்டுக் ‘கறுப்பண்ணன்’ என்பது மனித மதியே. ஒரு விக்கிரகத்தைக் காணும்போது அது கல்லையோ செம்பையோ அன்று; கடவுளின் எத்தன்

மையை அவ்வுரு குறிக்கிறதோ அதையே பாவனை செய்க! கடவுளின் எண்ணற்ற பெருமைகளையே கலைச்சுவையுடன், பெரியார்கள் தியானத்திற்கு எளிதாகப் பல உருவாக்கினார்கள். இன்பச் சுவை, எல்லாம் வல்ல அல்லா, எங்கும் பரவிய விஷ்ணு, அழகிள முருகன் என்னும் பெயர்கள் பலவாயினும், அவை தனது அருளால் எல்லாம் புரிந்து, எங்கும் பரவி, ஒவ்வொருள்ளத்தும் கடவுளாக, சாட்சி சேதனாக நிற்கும் ஒரு தாய் பொருளையே குறிக்கும். மயில்குயில் கோழி கிளி வடிவான மிட்டாய்களிலெல்லாம் இனிப்பு ஒன்றே. பூக்கள் மிகப்பல; தேன் சுவை யொன்றே. பந்து, பாத்திரம், துருத்தி பலவாம்; அவற்றில் அடைபட்ட காற்று ஒன்றே. காற்று பந்தன்று, கலமன்று, துருத்தியன்று. அதுபோல உடல்கள் மிகப் பல. அனைத்திலும் உயிர்க்குயிரான சுத்தான்மா ஒன்று. முக்குண வுலகம் பலவிதம். நிற்குண பிரம்மம் ஒன்றே. சாதிமத சாத்திர கோத்திரங்க ளெல்லாம் வெளி விவகாரங்களே. எத்தனையோ ராகதாளங்கள்; சுருதி யொன்று, ஒரே ஒங்காரம். அதுபோல, வாழ்வின் வடிவங்கள் பல; உள்ளே அந்தர்பாயியாக வாழும் சுத்தான்மா ஒன்று. மனம் புறஞ் செல்லச் செல்ல வேறுபாடுகள் அதிகரிக்கும். மனம் உட்குவிந் தொடுங்க வொடுங்க ஒருமைப்பாடு தோன்றும். விளக்கைப் பார்த்தால் பலவாம்; வெளிச்சம் பார்த்தால் ஒன்று. உலகைப் பார்த்தால் பல; உள்ளம் பார்த்தால் ஒன்று. அந்த ஒன்று பலவாகத் தோன்றும். இயற்கைப் பொருள்களின் உள்ளத்தோறும் உள்ளதை உட்குவிந்து ஒவ்வொருவரும் உணர்க.

பலப்பற் பலவாகப்பரிந் பகர்வீ;

உளநெருவ னென்றே யுணர்.

2

உலகம் பலகுண விரிவு. பல சமயத்தார், பலகொள்கையார் தத்தமது மனப்போக்கின்படி பலபான்மை

யாகச் சொல்லுவார். அனைத்துள்ளும், புறமும் தானே தானாகத் தாக்கற்றிருக்கும் மெய்ப்பொருள் ஒன்றே என்றறிக!

உலகம் பலவகைத் தோற்றமுள்ளது. நாடுகள் பல, நடையுடைபல; ஊர்கள் பல, உரைகள் பல; பழக்கமும் பகுப்பும் பான்மையும் பலபல. மதங்கள் பல, மதக்கிளைகள் பல. 'எனது, யான், எனக்கு' என்னும் முக்கோணக் குளத்தில் சாதிமத பேதங்கள் தேங்கி அலைமோதுகின்றன. உண்மையே கடவுள். ஆனால், 'எனது தான் உண்மை, மற்றவை பொய்' என்கிறது மாந்தரின் மனமாயை. தன்னதை யுயர்த்திப் பின்னதைத் தாழ்த்தி, என்னது உன்னதென்று இறுமாந்து போரிடுவதெல்லாம் மாந்தருட் புகுந்த ஆசை யானவச் சாத்தானே! விகாரமனம் வேறுபாடுகளைக் கற்பிக்கிறது. எத்தனை வேறுபாடுகள்! எதைப் பற்றுவது? கொழுக்கட்டைகள் பல; பூரணம் ஒன்று. உடல்கள் பல, சுத்தான்மா ஒன்று. அதுவே உள்ளது. அஃதின்றி உடல் பிணம். அந்தச் சுத்தான்மாவை உள்ளொன்றி யுணர்க! பிறகு உலகளவு வேறுபாடுகளிலும் ஒருமயங் காணலாம். மண் ஒன்று, மரங்கள் பல. சுத்தொன்று சுகம் பல. நானொருனக் கேட்டறிந்தால் நானபேதம் போகும்.

ஐந்தாணுக் குள்ளே யரகாரு மன்னவனை

ஐந்தடங்கி யன்பா லறி.

3

அன்னம், பிராணன், மனம், ஷ்ஞ்ஞானம், ஆனந்தம் என்னும் பஞ்சகோசக் கோட்டைக்குள் (அரண்) தானே தானாக நின்று இக் காயாபுரியை ஆளுகின்ற சுத்தாத்மராஜனை, ஐம்புலன்களும் புறஞ்செல்லாதடங்கி, மனம் குவிந்த தாய் உள்ளன்பால் அறிக!

பூதம் மாத்திரை பொறி புலன்கள் அந்தக்காணம் ஆகிய இவை அடங்கிய இயற்கையுடல் கேடத்திரம்,

காயாபுரி. அதன் அரசன் சுத்தான்மா. அவனைச் சுற்றி ஐந்து கோட்டைகள் (பஞ்ச கோசங்கள்) உள்ளன. அவையாவன:—1. அன்னமய கோசம். இஃது எனும்பு, நரம்பு, தசை, தோல் போர்த்த பரு உடல், தூலாதாரம், ஐம்பூதக் கூடு. சாதி, குலம், பெயர், வடிவு, நடையுடை, நிறவேறு பாடுக ளெல்லாம் இக்கோசத்தன. 2. பிராணமய கோசம். இது பிராணவாயுவும் கர்மேந்திரியமுங் கூடியது. இது தான் உடலை மனத்துடன் இணைக்கும் உயிர்த்தொடர், விரியகோசம். பசி, தாகம், காமம், வெகுளி முதலிய வீரியத் தினவுகள் இக்கோசத்திற் பிறக்கும். இக்கோசத்தைத் தரும சாதனங்களால் தூய்மையாக்குவது யோகத்திற் பெரிய காரியம். அன்னமய பிராணமய கோசங்களை வெவ்வுதற்கே ஹுடயோசம் ஏற்பட்டது. 3. மனோமய கோசம். இது மனமும் ஞானேந்திரியமுங் கூடியது. மனமே மார்தர். மனம் 'எனது, நான்' எனும் ஆணவங்கொண்டது. இன்ப துன்ப அலைகள் வீசிக் கொந்தளிக்கும் எண்ணக்கடலே மனம். இம்மனத்தை வென்றாலொழிய அமைதியிராது. இதன் சித்த விருத்திகளை அடக்குவதே யோக மென்றார் பதஞ்சலி. 'நானார்?' என்னும் ஆத்ம விசாரத்தாலும், பிராணயாமம், தியானம், சமாதி, சாதனங்களாலும் மனம் அடங்கும். இரஹ்யோச சாதனம் மனத்தை யடக்கி ஆன்மாவில் நிலைப்பிக்கும். 4. விஞ்ஞானமய கோசம் புத்தியும் ஞானேந்திரியமுங் கூடியது. இதில் 'நான் ஆத்மா' என்ற அறிவு தளிர்க்கும். 5. ஆனந்தமய கோசம். காரண சரீரமாகும். இதில் ஆத்மசுகம் புலனாகும். இதற்கு மேலுள்ள அறிவுண்மை அல்லது சித்தத்து நிலையமே சுத்தான்மாவின் அரியணை. 'இந்த ஐங்கோசங்களும் நானல்லன்; நான் சுத்தான்மா' என்று எப்போதும் உள்ளடங்கித் தியானிக்க வேண்டும். அரசன் வேறு; அரண்மனை வேறு. பஞ்சகோசாதீதனுன சுத்தான்மாவைக் கண்டதும் உலகெலாம் அதுவே காணும். தன்னைக்

கண்டால் உலகெலாம் தானே. அப்போதுதான் சுத்தோ ஹம், சிவோஹம், சிவமயம், ஸோஹம், ஸர்வம் பிரம்ம மயம், ப்ராஹ்மேவாஹம், வாசுதேவ மிதம் ஸர்வம் என்ற மந்திரங்கள் காட்சியாகும். பாசஅன்பை மாற்றி மாசற்ற பதியன்பாக்கி, மனத்தைப் புறஞ்செல்லாது உள்ளிழுத்துத் தியானத்தில் நிறுத்தலே உள்ளிறைவனை யறியும் வழியாகும்.

அருளாலே புள்ளத் தறிவா யிலங்கும்

பொருளாலே யின்பப் பொலிவு.

4

மேற்சொன்ன பதியன்பின் தீவிரத்தால் எய்தும் அருளுணர்வால் உள்ளத்தில் அறிவாக, ஞானமயமாக ஒளிரும் சுத்தான்ம வத்துவாலேதான் பேரின்பம், ஆத்ம சுகம் பொலிவாகும்; விளங்கும்.

அன்புநீர் வார்த்தால் அருள் மலரும். மாசற்ற அன் பினால் மனம் பரமனிடம் ஒன்றுபடும்; 'நான், எனது' என்னும் தனியகந்தை யொழியும்; சித்தம் நிலைக்கும்; அருளுணர்வாகும். மனம் புறந்திரிந்து சித்தம் சிதறுவ தால் இந்த அருட்கனல் பலருக்கு உணர்வாகாதிருக்கிறது. உள்முகப்பட்டு தீவிரமான அன்புடன் இறைவனைத் தியா னித்தால், அருளுணர்வாகும். அதையே குண்டலினி, பிரம் மாகாரம், சத்திநிபாதம் என்பர். ஏறும்பூறுவது போலே இது விழுவிறப்புடன் வெகு சுகமாக நம்முட் பரவும். அதையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தாற் போதும். மனோ வயம் ஏற்படும்; 'சுத்தான்ம ஞானம் சித்திக்கும். அந்த ஞானத்தால் நம்முள் உள்ள உண்மை யறிவின்பம் பொலிந்து விளங்கும். "நேயத்தேர் ஏறி நிமலன் அருள் பெற்றால், ஆயத்தேரேறி அவன் இவனாமே" என்றார் திரு மூல யோகி.

சிறிய நெழுயினுள்ளே விண்ணாகக் கண்டு

செழியின்கத் தானந்த சித்து.

5

மாய மனவுறக்கத்தினின்று விழித்தெழுங்கள்; உட்கண்ணைத் திறவுங்கள்; மனவகந்தையில் மயங்கிப் பாழா காமல் எழுந்திருங்கள்! விண்ணரசு உங்களுள்ளே யுள்ளது. அதை ஆத்மத் தியானத்தாற் கண்டு சுத்த சச்சி தானந்தச் செழிப்பெய்துங்கள்!

“விண்ணரசைப் பெறுக; மற்றவெல்லாம் தாமாக வந்தெய்தும்” என்றார் சுகநாதர். அந்த விண்ணரசு எங்கே யுள்ளது? நம்முள். அதன் கூடம் இதயம். அதன் மாடம் ஸஹஸ்ராரம். அதையே “துரியமலை மேலிருக்கும் சேர்திவளநாடு, ஏழ்நிலை மாடம், அருட்பெருஞ்சோதி நிலயம்” என்றார் அருட்பிரகாசர். மனவிருளால் இந்தப் பரம சுக நிலயம் புலனாகாமல் உள்ளது. சித்தந் தெளிந்தாற் சிற்சபை காணும். ஆங்கே, உண்மையறி வுண்பப்பொருள் திருநடம் புரியும். தாய் கையிற் குழந்தைபோல, திருவரு ளிறைவன் கரத்தில் தூய நல்லன்புடன் மனிதான்மா அடைக்கலம் புகவேண்டும். அவனருள் நம்மை மேன் மேலும் நடத்தி வானரசைத் துலக்கி, அதன் மன்னவனைக் கண்டு கலக்கப் பெருந்துணை செய்யும். உள்விழிப்புடன் தியானித்து ஒவ்வொருவரும் விண்ணரசு பெற்றால், உலகில் அதை வெகு எளிதாக நிலைநாட்டலாம்.

3. அருள் விளக்கம்

அறிவுக் கடரோ அருட்கதிரா செங்கும்
நிறையு நிறைவெ நனை.

1

ஞானஜோதியாக சுத்தபரமாத்மா தன் அருட்சத்திக் கதிர்களைப் பரப்பி உலகுயிரெங்கும் லீக்கமற நிறைந்திருக் கும் பூரணத்தன்மையைத் தியானிக்கவும்!

“எழுகின்ற சூரியே போன்று நின்ற நின் தன்மை” என்றார் மணிவாசகர். பார்த விண்ணில் மோனமணி விளக்

காகப் பற்றற்ற சாட்சியா யிருந்து, தன் கதிர்களைப் பரப்பி, உலகை நடத்தும் கதிரவனைத் தியானித்தாலே எல்லா வேதப்பொருளும் விளங்கும். அவ்வாறே யாக்கு வல்கீ ஞானவொளி பெற்றார். ஆகாசத்தில் சூரியன் போலவே, சிதாகாசத்திலும் சுத்தாத்ம சூரியன் நிலவு கிறான். அவனே ஞானக் கதிரவன்; அவன் கதிர்களே சக்தி. கடவுள் சத்தொளி; சக்தி சிற்பிரகாசம். கற் கண்டில் இனிப்புப்போல கடவுளில் அருட்சக்தி. கடவுள் பூரணம்; சக்தியும் பூரணம். அந்தப் பூரணத்தினின்று பார்த்து விரிந்த எல்லைபற்ற புலனமும் கடவுளின் பூரண நிறைவே. எதைக் காணினும் கடவுளின் பூரண நிறை வென்று கருதுக! பாரிறைவன் பூரணன். பாரெல்லாம் அவனது பூரணசக்தி நிறைவு. கதிர் + அவன் = கதிரவன். அவன் தோய்வற்ற நிலைபொருள்; கதிர் அவன் விளக்கம்.

நாக்ற்று நோக்குந் தனித்தலைவன் சந்தித்தீக்கே
யாக்கன்முத லித்தோழியு மாம்.

2

பற்றற்று, (நாக்ற்று) சர்வசாட்சியாகச் சிருட்டிப் பிரபஞ்சத்தைப் பார்க்கும் தானே தானான இறைவன் சந்திதானப் பெருமைக்கே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், அடக்கல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழிலும் இயல்பாக நிகழ்வதாகும்.

கதிரவன் உதித்த மாத்திரத்தில் கதிர்கள் பரவுகின் றன; தாமரை மலர்கிறது. உலகம் விழித்தெழுந்து பல தொழில்களைச் செய்கிறதன்றோ? சூரியக்கதிர் பரவி யதும் புதுமலர் பூக்கிறது; வாழ்வுத்தேன் ஊறுகிறது; ஜீவ வண்டுகள் அதை யுண்டு வாழுகின்றன; பழைய மலர்கள் வாடி யுதிர்கின்றன. உதிர்ந்த மலர்கள் மண் ணோடு மண்ணுகின்றன; அம் மண்ணில் மீண்டும் புதிய மாறும் மலர்களும் உண்டாகின்றன. இவ்வாறுதான் இறைவன் சுத்த சூரியனாக, பற்றற்ற சாட்சியாக, நிய

முக்தகை உள்ளபடியே யிருக்கிறான். அவனது சந்தி திக்கே சக்திக் கதிர்கள் எங்கும் பரவி எல்லாம் புரிகின்றன. ஒவ்வோ ரணுவிலும் இந்த இரு தன்மைகளும் உள்ளன. ஒன்று நிலையாகச் சாட்சியாக யிருக்கும் புருஷன்; மற்றொன்று இயங்கும் சக்தி. கடலாவி மேகப் படலமாகி, வான்பொழிந்து, உலகுயிர் தழைப்பதெல்லாம் கதிரால். அருட்கதி ரின்றேல் ஆடலு மில்லை.

ஒன்றெனவுந் தோற்ற மொடுக்கமநீ லேயெனவுந்
கண்டவனே காட்சிக் கிறை.

3

மேற்சொன்ன ஐந்தொழிலும் புரிந்து, உலகாடலை நடத்தும் அருட்சக்தி, தெய்வசக்தி ஒன்றே. உலகம் தோன்றி, வளர்ந்து, முதிர்ந்து அடங்குவதும் அந்த ஒன்றிலேதான். இவ்வாறு இறைவன் சக்தி ஒன்றே எங்குமாய், எல்லாமாய், எதற்கும் பிறப்பிடமாய் ஒடுங்கிடமாய் நிற்பதென்று அறியும் ஞானியே அறிவிற்பெரியா னவன்.

“உலகெலாம் நானே. எனது பரப் பிரகிருதியான சக்தியி னின்றே உலகம் தோன்றி யடங்கும். அதுவே ஜீவபூதமாகி உலகை வகிக்கிறது” என்கிறார் பகவான் கீதையில். உலகம் இறைவன் அருளாடலே. உலகைத் தோற்றி, வளர்த்து, மாற்றி, ஒடுக்குவ தெல்லாம் அருளான சிற்சக்தியே. முக்குண மாயையின் மூலம் உலகம் பலவேறு விளைச்சாலை யாகிறது. அறிவாளியானவன், ‘இந்த உலகம் பிறந்திறந்து மாறும்; இஃது இயற்கையின் ஆடல்; நான் முக்குண வியற்கையைத் தாண்டிய சுத் தான்மா’ என்றறிந்து, தன்னுளே தானாக நிலைத்திருப்பான். அகங்கிளம்பினாற் சுகம்; அகமடங்கினாற் சுகம்.

பிண்டத்தீ ழுன்னான் பிரமாண்டத் தீற்கோயில்
கொண்டுவந் தெய்வமெனக் கொள்.

4

அவ்வாறு இயற்கையின் விளையாட்டாகிய உலகிற்குச் சாட்சியா யிருக்கும் இறைவன், ஊன் பிண்டமாகிய இவ்வுடலில் உள்ளான். அவனே பிரமாண்டமாகிய உலகிலும் கோயில் கொண்டு திருவிளையாடல் புரியும் அருளிறைவன் என நம்புக! உடல் சிற்றிலகம். பிண்டத் தவனே அண்டத்தவனும். உடலுடையானே உலகுடையானும். உலகில் விசுவாத்மாபோல, உடலில் சுத்தாத்மா. “தோன்றும் உலகும் தோன்றவுலகும் அவனேயானான்”. (ஸச்சத்யச்சாபவத்). இம்மனிதனிடமுள்ள பொருளும் சூரியனிடமுள்ள உட்பொருளும் ஒன்றே (ஸயஸ்சாயம் புருஷே யஸ்சாலாவாத்யே ஸ ஏக:) என்னும் உபநிடதம்.

நானென்ற மாயை நவிய நவியவுனைத்
தான்கொண்டு போற்றுமருட் டாய்.

5

நான் என்று இறுமாக்கும் ஆணவமாயை தேயத் தேய, தெய்வத் திருவருளன்னே உன்னைக் கைக்கொண்டு காத்துப் பரிபக்குவப் படுத்துவாள்.

அன்பு, அடைக்கலம், அடியார் கூட்டம், பெரியார் வணக்கம், தியான மோன ஞான விசாரங்களால் நானென்னும் ஆணவமாயம் நலியும். மனிதனுள் இரண்டு நாங்கள் உள்ளன. ஒன்று ஆணவ நாள். அது செம்பிற்களிம்புபோல் மனத்தைப் பற்றி உண்மையை மறைக்கும்; யான் எனது எனக்கு என்று இறுமாந்து, எல்லாம் வல்ல இறைவனை மறக்கும். இந்த இறுமாக்கும் நாள் அணுவணுவாகத் தேய்ந்து மறைந்தால், உண்மையான அன்புண்டாகும். அதனால் “நான்” என்றொரு பொருள் எழுந்து நம்மைத் தாங்கி நடத்தும். அப்போதே, “நீயே நான் என்று நினைப்பும் மறப்பும்அறத் தாயே அனைய அருள் தந்தாய் பராபரமே” என்னும் நாயுமாநேபநிடதம் உணர்வாகும். ஆணவ மழிந்தால் அவனருள் விளங்கும்.

4. வழிபாடு

நேசம் பதித்துள்ளே நின்றருகி, நெஞ்சாரப்
பேசினுற் பேசும் பிரான்.

1

உள்ளத்தில் அன்புறவு நன்றாக உன்றிப் பதிந்து, ஆங்கே கிலைத்து, இடைவிடாமல் மனங் கசிந்துருகி, நெஞ்சாரத் தன் ஆர்வங்களைக் கூறி முறையிட்டால் 'இதோ இருக்கிறேன்; அருளுகிறேன்!' என்று அந்தர்யாமியான இறைவன் பேசுவான்.

ஆர்வமுடன் கூவுக; அகக்கல் உருக முறையிடுக; காதலால் கசிந்துருகி ஒதுக! மனதார, உள்ளாழ்ந்த அன்புறவை நாட்டி, உள்ளத்தானைக் கூப்பிட்டால் ஆணவம் நலியும், அவனருள் பொலியும்:— 'உள்ளத்தவசில் உள்ளவா றிருக்கும் சுத்தனே, ஜீவசாட்சியே, உயிர்க்குயிரான ஒருவா, தலைவா! வணக்கம். அறிவிற்கறிவே, அன்பு நிறைவே, அருட்பரஞ் சுடரே, அகநாடகனே! எனது அகத்திரை நீக்கி உன் முகத்தினைக் காட்டு! கனியும் சுவையும், கனலும் ஒளியும், மதியும் நிலவும், வாடா மலரும் மணமும்போல, உன்னில் இணைபிரியாத இச்சா—கிரியா—ஞான சக்திக்கு வணக்கம். என் அம்மையப்பன், ஆசான், சுற்றம், நண்பர் எல்லாம் உனதருளே. உன்னருளாலே யுன்னைக் கண்டு உன்னறிவா யிருக்க என்னை வழிநடத்து! அருளிறைவனே! நீ என்னுள் உயிர்; அதனால் உயிர்க்கிறேன். நீ என் உள்ளரங்கில் நடமாடுகின்றாய்; அதனால் நான் உலகரங்கில் நடமாடுகின்றேன். என் கண்ணுறங்கும்போதும் என்னுள் விழித்திருக்கும் சாட்சியே! விழிப்பு-கனவு-மறதி-துரியம்-துரியாதீதம் ஆகிய அவத்தைகளெல்லாங் கடந்து, யானே நீ யென்று எங்கும், எதிலும், எப்போதும், என்னுள்ளும் புறமும் உன்னோடு நீயாக வாழ அருள்! உயிர்மேனியனே, பாராலயத்திற் பலவாகப்

பரந்து விளையாடும் அருட்சோதியே! என் உடல், உயிர் மனம், உள்ளம், அறிவு, இன்பம், உணர்வு, உண்மை, நினைப்பு, பேச்சு, பாட்டு, செயல், முயற்சி, கல்வி, கேள்வி எல்லாம் நின்னின் றெழுந்து, நின்னருளால் இவ்வுலகரங்கில் நின்னிச்சை புரிந்து, நின்னிற் கலக்க அருள்! எனது செயலெல்லாம் உனது திருவருள் விளக்கமாகுக! என் யோகமும், சுத்த போகமும், யோக சித்தியும் நீயே. தஞ்சம், தஞ்சம் தலைவா! என்னை அணுவணுவாக மாசுகற்றி உன்னிச்சைக்கே யாட்கொள்; என்னை உன்னுள் விழுங்கி விடு; இந்த ஊன் வீட்டில் நீயே அரசாளு! தூய்மை, வாய்மை, பொறுமை, அன்பு, அடக்கம், நேர்மை, நேயம், அஞ்சாவுறுதி, அயரா முயற்சி, அடிமைத்தனையை அறுத் தெறி யாண்மை, மடமையிருளை மாற்றும் அறிவு, வறுமைத்துயரை நீக்கும் தொழில்வளம், பினியறுமுடலம், பிழையறு மனது, அருட்பொலிவு, இவற்றால் என்னைப் பூரணமாக்கி, என் ஆதாரங்களைச் சக்திக்கன லாற்றாக்கி, உலகில் உனதிச்சையை நிறைவேற்றியதும் உன்னுட் கலந்து நீயாக அருள்! என் உள்ளமலரில் உள்ளளபும், இன்பமும் பொங்குக! என் உச்சி மலரில் உன்னொளியும், அறிவும், அமைதியும் பொலிக! சுத்த பரிபூரண சச்சிதா னந்தனே! என் மூச்சு உன் மூச்சு, என் பேச்சு உன் பேச்சு; என் பார்வை உன் பார்வை; என் பணி உன் பணி; என் மனம் உன் மனம்; என்னுடல் உன்னுடல், என்னுயிர் உன்னுயிர் ஆகி, நானற்று நீயாகவருள்! பார்வை நான், பார்ப்பான் நீ. நா நான், சுவை நீ. என்று நீ அன்று நான். ஒம் சுத்த சக்தி!' இவ்வாறு அவரவர் தாய்மொழியில் தெளிவாக வழக்குக! திருவருள் பாலிக்கும்!

அன்புண்மை யாக அமர்ந்த கடவுட்குள்

அன்புண்மை யாவ் வழிபாடற்றா.

2

இறைவன் எவ்வடிவாக உள்ளான்? அன்பு வடிவாக உண்மைச் சுடராக, சத்திய ஜோதியாக அனைவர் உள்ளத்

தும் அமர்ந்துள்ளான். அவனை எத்தால் வழிபடவேண்டும்? உள்ளன்பாலும், மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாத உண்மையான சன்மார்க்க வாழ்வாலுமே வழிபடவேண்டும். இதயத்தை அன்புமலராக்கி, வாழ்க்கையை உண்மை வழிபாடாக்குக! வழிபாடாவது வழிப்படுதல்; மனவிருள் வழி நீத்து இறைவன் அருள்வழிப் படுதலே வழிபாடு. அன்புறவாலும், சுத்தசத்திய சன்மார்க்க வாழ்வாலுமே அன்புண்மைக் கடவுளை யடையலாம். வாழ்வுவெலாம் அவனுக்கே வேள்வியாகுக!

பற்றற்றுப் பற்றிப் பணிந்துணர்வா லிச்சித்துத்
தொட்டுநில; அஃதே துதி.

3

நான், எனது என்னும் அகந்தைப்பற்றினின்று, எல்லாம் அவனே, யானும் அவனுடையே என்று உள்ளத்தோறும் நடனமாடும் இறைவன் திருவடி பற்றி, அதையே சரண்புகுந்து வணங்கி, அன்புணர்வால் அர்ச்சித்து, அத்திருவடியையே தியானத்தால் தொட்டு, உறவுகலந்து கின்றால், அதுவே சிறந்த தோத்திர வழிபாடாகும்.

இறைவனைப் பாடி யாடித் தோத்திரம் செய்வது அன்பெழுச்சி தரும், இறைவன் திருநாமங்களை முறைப்படி ஜபிப்பது சித்த சுத்தியைத் தரும்; ஒமொலி யெழுப்பும். ஜபம் மானஸீகமாகச் செய்தலே உயர்வு. இவற்றினும் சத்தம் பிறக்கும் இடமாகிய இதயத்தில் அடங்கித் தியானிப்பது பன்மடங்கு மேல். அதனால், மனோபயமும், ஆத்ம சாரத்தமும் உண்டாகும். மனம் புறப்பற்றற்று, உள்ளாழ்ந்து, மாசற்று கிலைத்தால் ஓர் இன்பத் துடிப்பு உணர்வாகும். அதுவே ஆடுந் திருவடி. அதையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தால், தியான தாரணை சமாதி யெல்லாம் தம்மால் சித்திக்கும். அவ்வுணர்வே சிறந்த அர்ச்சனை மலராகும். அவ்வுணர்வால் உள்ளத்தானைத் தொட்டு கின்றால் அதுவே மிகச் சிறந்த வழிபாடாகும்.

எனதென தென்ன விடராகு மென்றும்
அவனது வென்ன அருள்.

4

‘இஃது எனது பொருள், எனது செயல், எனதே பெரிது’ என்னும் அகங்கார மமகாரங்களாலேதான் எல்லா இடர்களும், பிரிவினைகளும், போட்டி பொருமை, போர்வினைகளும் வருகின்றன. ‘எல்லாம் அவன், அவனின்றி யாதுமில்லை. அதுவாகிய சுத்தான்மா அவனே, (அவன் + அது). இறைவனே எனக்கும், எதற்கும் முதல்வன். அவன் இச்சை என் மூலம் நிறைவேறுக!’ என்று பணிவுடன் கருதினால் இறைவன் அருள் விளங்கும். அதனால் இருளாட்சி யொழிந்து உலகில் அருளாட்சி துலங்கும்.

கடவுளை நம்பினால் கடவுளருள் காக்கும். அகந்தையை நம்பி ‘எனது, யான்’ என்று இறுமாந்தால், மனமயக்கமும் வினைமயக்கமும் பெருகி, கவலைப் புயலால் எற்றுண்டு, வாழ்வுக் கப்பல் அல்லற்படும். அதனால்தான் கண்ணன் விஜயனை “என்னைச் சரண்புகு! உன்னைக் காப்பேன். என்னையே பணி; அன்பு செய்; யாது செய்யினும் எனக்கே வழிபாடாகச் செய்! யான் உன்னுள் இருக்கும் ஆன்மா. என்னின் அன்னியம் யாங்கனும் இல்லை” என்று உபதேசித்தான். இயற்றுவதெல்லாம் இறை வழிபாடு ஆகுக! அகந்தை இருளாம்; அடைக்கலம் அருளாம்.

தம்மைக் கொடுத்தோர்க்குத் தன்னையே தந்தருளும்
அம்மையப் பூனைவழி யாற்று.

5

மேற்சொன்னவாறு எனது, யானற்று எல்லாம் அவனே என்னும் உணர்வால் தேக சுதந்தரம், போக சுதந்தரம், யோக சுதந்தரம் எல்லாம் அடைக்கலமாகக் கொடுத்தவருக்கு, இறைவன் சர்வ சக்திமானான தன்னையே தந்து அருள் செய்வான். அத்தகைய கருணை

கடவுளே உலகின் தாயும் தகப்பனும் ஆவான். அவன் ஆணையாகிய அருளின் வழி பற்றி, சுத்த சன்மார்க்க தர்ம ஸாதனமாகவே உன் கடமைகளைச் செய்!

அருளிறைவன் உலகின் அம்மையப்பன். அவன் ஒவ்வோருள்ளத்தும் பேசுகிறான். அவன் நம் அன்பையும், அடைக்கலத்தையும் ஏற்று அருள்புரிகிறான். நாம் பேசவில்லை; அவனும் பேசவில்லை. நாம் அகங்கரிக்கிறோம்; அவன் மௌனமா யிருக்கிறான். நாம் ஆட்படவில்லை; அவன் ஆட்கொள்ளவில்லை. கேட்டாற் கொடுப்பான் வள்ளல். தட்டுக! அருட்கதவு திறப்பான். 'நான், எனது' என்று கிளம்பும் ஆணவ வாழ்வை அவனுக்கே ஊனுக்குக்! 'உன்னிச்சை இதன் மூலம் நிறைவேற்றும்!' என்று சரண் புகுந்தால் உடல், உயிர், மனம் அனைத்தும் அவனருட்பொலி வெய்தும். இன்னது செய் என்று பணித்து வினைத்திறனுந் தருவான். ஆணையும் ஆற்றலும் அளிப்பவன் இறைவன். அவ்வாறு அடைக்கலத்தால் இறைவன் ஆணையும், ஆற்றலும், அருளும் பெற்றவர்களே உலகின் தீர்க்கதரிசிகள். பரமஹம்ஸர், நபிநாயகம் முதலிய அருட்புலவர் பெற்றதும், சொற்றதும் இறைவனருளாலேதான். "கடவுள் ஒருவனே; அனைத்தும் அவனையே சார்ந்து வாழும். அவன் பிறப்பினி, அநாதி, ஒப்புயர்வின். அவனே வணங்கத் தக்கவன். அவன் படைப்போன், காப்போன், முதல்வன், அனந்த ஞானி. அவனை நம்பி அடைக்கலம் புகுந்து வழுத்துக்!" என்பதே அங்குரன் சாரம்.

5. கடவுட் டன்மை

மகிழ்விற் படைத்தளித்து மாற்றும் பொருளை,
அகத்துய்மை யாலே யறி.

1

இறைவன் தனது அருளின்பத்தில் அனைத்தையும் படைக்கிறான்; தனது ஆடலின்பத்தினால் அனைத்தையும் காக்கிறான். பழையன கழிந்து புதியன பொலிய அனைத்தையும் இடைவிடாது மாற்றுகிறான். அத்தகைய ஆடலிறைவனை மனத்துய்மையாலே யறிக!

அறிதலே ஆதல். "பிரம்ம முறிந்தவன் பிரம்மமே யாகிறான் (ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மவை பவதி)" என்கிறது வேதம். அவனைக் கண்டோர் அவன்மய மாவர். மாசறு மனத்தில் ஈசனொளிர்வான். குணதொந்த விகாரங்களில் உழலும் ஆசையாணவ மனமாயத்தால் உயிர்கள் தமது உண்மையான சுத்தனை மறந்து இடர்ப்படுகின்றன. ஆணவ மாயங்கள் அனுபவத்தால் அணுவணுவாக நீங்கிச் சுத்தி பெறவே, அருளிறைவன் பிறவி யென்னும் உலையிற் போட்டுப் புடம் வைத்து ஆன்மாவை மாசறுத்துச் சொக்குப்பொன் னுக்கு கிறான். அழுக்கால் அழுக்கெடுப்பது போலவே, தனுக்காரணபுவன போகங்களைத் தந்து, அவற்றின் அனுபவத்தால் அவற்றினும் மேலான இன்பத்திற்கு ஆர்வ மெழுப்புகிறான் இறைவன். "ஆனந்தத்தினின்றே உயிர்கள் தோன்றின. ஆனந்தத்திலேயே அவை உயிர்க்கின்றன. ஆனந்தத்திலேயே முடிவில் அவை கலக்கின்றன" என்கிறது ஐதத்தீயம். ஆனந்தத்தில் தோன்றிய வுயிர் துன்புறலேன்? மனத்தழுக்கால், தனது ஆனந்தமான சுத்தான்மாவைக் காணாததால். சுத்தத்திற் சுத்தன் புலப்படுவான். அதனாலேதான் இங்குக் கடவுளறிவிற்கு அகத்துய்மையை வற்புறத்தியது. தூய வள்ளம் தூயன் அரியனை.

வாய்மை நலனோடு வளருண் டடக்கமிவை
துயவனைச் சேருந் துணை.

2

பொய்யா பொழுக்கம், புண்ணிய நல்வினை, மன
மொழி மெய்த்தாய்மைக் கேற்ற தவவிரதங்கள், ஆற்ற
வுள்ள அருட்பணிகள், நான் என்னும் முனைப்பற்று எல்
லாம் திருவருள் என்று அடங்கி நடத்தல் ஆகிய இச்சாத
னங்கள் சுத்தனாகிய இறைவனைக் கூடும் துணையாகும்.

வாயின் தன்மை வாய்மை. தன் நெஞ்சறிவது
பொய்யாமல், யாதொன்றுந் தீமை யிலாமல், மாசற்ற
நன்மை பயக்கும் பயனுரையே வாய்மை யென்பது வஞ்சுவ்
உள்ளம். நலமாவது ஆத்மலாபமும், ஆருயிர்க்குச் செய்
யும் புண்ணியமும் ஆகும். மனித சமுதாயம் வறுமை,
மடமை, அடிமை நோய்களன்று, தன்னறிவுடன், வாழ்வை
யோகமாகக்கித் தெய்வத் தன்மைபெற, மனமொழி மெய்
களால் புண்ணியஞ் செய்தலே நலம். மனம், புலன்கள்
வழியே தாவித்திரிந்து அலையாமல், பிறருக்கு இன்ன
விழைக்காமற் காப்பதே விரதம், நோன்பு. சத்திய விரதத்
துடனும், வைராக்கியத் துடனும் ஆன்மாக்களை இறைவடி
வாகவே கருதி அருட்பணிசெய்தலே வளருண்டு இருள்வழி
யினின்று விலக்கி, உயிர்கள் அருள்வழி வாழ்ச்செய்தலே
மிகச்சிறந்த தொண்டு. அத்தொண்டின்பால் வரும் இசை
வசைகளால் மனவேறுபாடுருது, 'நான் செய்தேன்' என்
னும் அகந்தை யில்லாமல், 'எல்லாம் திருவருட் செயல்'
என்று பணிவோடிருத்தலே அடக்கம். 'நான், எனது,
என்னால்' என்று ஆணவங் கிளம்பாமல் மனத்தை உள்
ளிழுத்து நிறுத்தலே அடக்கம். இத்தன்மைகளைச் சாதனஞ்
செய்தால் சித்த சுத்தியும் மனத் தெளிவும் உண்டாகிப்
பரமபரிசுத்தனான இறைவனைத் தன்னுட் கலக்கும் இன்ப
மெய்தும். உள்ளத் துண்மை, உடலில் மெய்மை, வாயில்
வாய்மை-இவை ஆத்மசித்திக்கு இன்றியமையாதன.

மெய்யன்பு நல்லுறுதி மேதக்க பொப்புரவாத்
துய்யவுளத் தொண்டர் துணை.

3

உண்மைப்பொருளான கடவுளிடம் உள்ளன்பு, நல்ல
சித்தவைராக்கியம், மேலான புண்ணியச் செயல், பொது
நலம்—இவையே மாசற்ற மனமுடைய திருத்தொண்டர்
துணையாகும்.

உலகில் அன்பு செய்யக்கூடிய ஒரே பொருள் ஒவ்
வொருவ ருள்ளும் ஜீவசாட்சியாக விளங்கும் சுத்தான்மக்
கடவுளே! பதியன்பே மெய்யன்பு; பாச அன்பு பொய்
யன்பாகும். கூடரை ஒட்டியே விளக்கின் பயன்; சுத்தனை
யொட்டியே உலகின் பயன். ஓர் உயிரை நேசிக்கும்
போது அதனுள் உயிர்க்குயிராகும் சுத்தான்மாவையே
நேசிக்கவேண்டும். மனைவி கணவனை நேசிக்கும்போது
அவனுள் உள்ள சுத்தான்மாவையே நேசிக்கிறான்.
கணவன் மனைவியைக் காதலிக்கும்போது, அவளுள் விளங்
கும் சுத்த சக்தியையே காதலிக்கிறான். அன்பு, உதட்டி
லும் உடலிலும் காட்டினாற் போதாது. நாடகக்காதலர்
அன்பு நான்கு நாழிகையே. உள்ளருகிய மெய்யன்பு
சுத்தான்ம வுணர்வினின்றே யரும்பும். அதன் செயல்
கள் சிரத்தையாக நடக்கும். நல்லன்பால் நல்லுறுதி
யுண்டாகும்; இறைவன் அருள் இறங்கிவரும். அந்த
அன்புறுதியிலேதான் ஒருவன் உண்மையான பரோப
காரம் செய்யமுடியும். பிறரைத் தானெனக் கருதும்
பேரன்பு நிலையிலேதான் அருட் பணியும், ஒப்புரவும்
சுயநலக் கலப்பின்றி நிலவும். பரோபகாரத்தால் தனி
யகந்தை பொழியும்; மனம் விசாலமாகும். எல்லாம்
திருவருள், யாவரும் கோயில் என்னும் உண்மை
விளங்கும்.

கடும் வெருவி கலக்க மிவாதமனச்
சேமமத குவிறையத் தேர்.

4

கடவுளைக் காணுது மறைக்கும் மனவழுக்குகள் காமம், சினம், அச்சம் இம்முன்றுமே. ஆசைவெறியும், சினவெறியும், அச்சமும், கலக்கமும் இல்லாத மனம் சுத்த மனமாகும். சுத்த மனம் நமக்குப் பெரிய பாதுகாப்பளிக்கும். அப் பாதுகாப்பினால் வாய்மனங் கடந்து நம்முள் விளங்கும் சுத்தனை அறியலாம்.

ஐம்புலன்கள் புறத்தே சிதறியோடுகின்றன. அவற்றின் பின்னே சஞ்சலமனம் ஓடுகிறது. உலக வாசனை அம் மனத்தைப் பற்றுகிறது; சித்தம் அலைகிறது; அமைதி குலைகிறது; ஆசை வெறிகள் உட்புகுகின்றன. போலியின்பங்களை யடைய மனம் கொந்தளிக்கிறது. தன் ஆசா பாசங்கள் நிறைவேறுவிடின், அவற்றிற்குத் தடையாக நிற்கும் பொருள்மீது சினவெறி யுண்டாகிறது. அச்சின வெறி கொலைக்கும் அஞ்சுவதில்லை. ஆசையாணவச் சினம் உள்ள மனத்தில் அச்சமும் இயல்பா யிருக்கும். அச்சத் தாற் கலக்கம் ஏற்படும்; நரம்புகள் தளர்ந்து போகும்; அற்பாயுளும் ஆகும்; புத்தி கலங்கும்; கவலைப்புயலில் வாழ்வு தத்தளிக்கும். சாதனங்களால் புலனடங்கித் தெளிந்த மனம் இறைவனை யறிய நமக்குப் பெரிய பாதுகாப்பாகும்.

உள்ளப் பொதுவெளியீ லோங்கு மணிவிளக்கக்

கள்ளமற வுஞ்ஞறிற் காண்.

5

உள்ளம் பொதுவெளி, அம்பலம், தகராகாய நிலயம். அதில், ஒங்கியொளிரும் ஆடாமணிவிளக்குள்ளது. அது சுத்தான்ம ஜோதி. அதை ஒவ்வொருவரும் காண்பது பிறப்புரிமை. எப்படிக் காண்பது? முதலில் கள்ள மற்ற உள்ளுறவு வேண்டும். கள்ளங் கபடுகள் நீங்கவேண்டும். பிறநினைப்புகளை விலக்க வேண்டும். “வலிவுள்ள சங்கற்ப விகற்பங்களை அறவே பொதுக்கி, மனத்தை இத்திரியங்களி னின்று மீட்டு,

சமநிலைப்படுத்தி, உள்ளே ஆன்மாவில் நிலைகொள்!” என்று கீதை யுபதேசிக்கிறது. இதுவே கள்ளமற்ற உறுதி; சித்த சலனங்களையும், சங்கற்பக் குழாங்களையும் நீக்குவது. இதனால் திரையற்ற ஒளிக்கடல்போல மனம் சாந்தமாகும். இது முதற் பயிற்சி. இரண்டாவது, உஞ்ஞறு வெளியுறவினால் பற்றுண்டாகும்; உள்ளுறவினால் விடுதலை யுண்டாகும். உள்ளே எதனுடன் உறவுசெய்வது? சுத்தான்மாவுடன். ஏது உறவு செய்வது? சுத்தமனம். அந்த வுறவினால் என்ன பயன்? சுத்தான்மாவைக் காண்பதே, உணர்வதே, ‘அது நான்’ என்றறிவதே பயன்.

உள்ளமே பொன்னம்பலம், திருவாங்கம், சுத்த நிலயம். சங்கற்ப விகற்பங்களை விலக்கி, அதிலேயே தியானத்தை யூன்றினால், நமது ஸ்வரூபமான சுத்தான்மா விளங்கும். ஒரு நண்பனுடன் முதலில் மனவுறவு, பிறகு கடித வுறவு ஏற்படுகிறது. அதன்பிறகு பார்க்க வேண்டும் என்று விருப்ப முண்டாகி, ஒரு நாள் கண்ணுறவும் ஏற்படுகிறது. அதுபோலே, நேயப்பதிந்து நெஞ்சா கினைந்து, புறப்பற்றற்று, மனம் உள்ளே பற்றப் பற்ற பரம் பொருள் துலங்கும். “உள்காடி யுள்ளே யொளிபெற நோக்கினால், கண்ணாடிபோலக் கலந்து நினருளே! மனத்து விளக்கது மாயா விளக்கு” என்றார் திருமூல யோகி. அதுவே சுத்தான்ம மணிவிளக்கு. அதன் ஒளி பரவினால் மானிடம் தெய்வத்தன்மை யுறும்; உலகெலாம் தெய்வ சைதன்யம் விளங்கும்.

முதலாவது, கடவுளியல் முற்றிற்

உ. உலகியல்

கூடவுளறியிற்கு அடுத்து, அவனது அருள்வினையாட்டாங்கமாகிய உலகை யறிவோம்; சிலர் உலகைக் கடவுள் படைத்தார் என்பர். வேறு சிலர் உலகம் இயல்பாக உள்ளது, யாரும் அதைப் படைக்கவில்லை என்பர்; சிலர் உலகம் பொய்யென்பர், கனவென்பர்; சிலர் உலகம் மெய்யென்பர். இந்தத் தர்க்கவாதங்களால் உண்டாகும் சண்டையும், வீண்காலமும் கொஞ்சமல்ல. உலகை நாம் இறைவன் அருள் வினையாடும் எல்லையற்ற அரங்கமாகக் காண்போம். ஒவ்வோருயிருக்கும் அதில் ஒரு வினையாட்டம் உண்டு. 'உலகம் பொய்யா, மெய்யா?' என்று பேசுக்காலத்தை வீணாக்காமல், வந்த வினையை அறிந்து நிறைவேற்றிப் பூரணம் பெறுவதே மாந்தர் கடன். உலகம் இறை-இயற்கையின் இன்ப விரிவு. ஒரு பரமாத்மனே இயற்கையின் மூலம் உலகாகவும், உயிர்களின் மூலம் சுத்தாத்மாவாகவும் விளங்குகிறது. அவனது மூலசக்தியினின்று இவ்வாறு உலகம் பலவாகப் பார்து கிளைவிரிந்துள்ளது. இவ்வுலகை நாம் பரிபூரணம் பெறுதற்கு ஒரு நிலைக்களனாகவே கொள்வோம்.

1. உலகாலயம்

உயிமேனி யாக்கொண்டே போங்குமொரு சோதி
பயினை யையுறகு பார்.

1

எல்லாவுயிர்க்குலங்களையும் தனது திருவுடலாகத் தாங்கி விளங்கும் ஓர் அருட்சோதி யாண்டவன், நடமாடும், வினையாடும் கோயிலே உலகம். இவ்வுண்மையை ஆராய்ந்து பார்க்கவும் :

இவ்வுலகம் அகண்டமான கோயில். அதில் அருளிறைவன் ஐந்தொழிலாடல் புரிகிறான். எல்லாவுயிர்களும் அவனது திருவுடலே. அஃதாவது, எல்லா உயிர்களும் அவனுடன் இணைபிரியாது சேர்ந்துள்ளன. அவனின்றித் தனியே எதற்கும் இருப்பில்லை. "அவனே அனைத்திற்கும் ஆன்மா. அவன் விசுவாத்மா, விராட் புருஷன். அவனே எல்லாம் (ஸௌவம் ஸர்வமிதி)" என்பது கருதி. தண்ணனுடைய விசுவரூபத்தில் விசயன் எல்லா உயிருலகங்களையும் கண்டான்! "எல்லா வுயிர்களிலும் நானேயிருக்கும் பான்மையைக் காணும் யோகி, யாங்கிருப்பினும் என் வயினிருக்கிறான்" என்றான் கண்ணன். உயிர்களை இறைவன் திருமேனியாகக் காண்பவன், எவ்வுயிரையும் வருத்தான். இந்தப் பாவனையால் உலகில் அன்பும் உயிரிரக்கமும் பெருகும்; போர் நீங்கும்.

ஆருயிர்கட் கோயிரா யங்காங்கு நின்றியங்கும்

பராவ யத்தானிப் பார்.

2

இறைவன் பாராலயன்; உலகைக் கோயிலாகக் கொண்ட விசுவமூர்த்தி. அருமையான உயிர்குலங்களுக்கெல்லாம் அவனே உயிராயிருக்கிறான். எங்கெங்கே பார்த்தாலும் அங்கங்கே, இவ்வாறு உயிர்க்குயிராய், பாரான்மாவாய் நின்று நடமாடும், வினையாடும் அருட்பெருமானிப் பார்!

"நான் ஜீவபூதன்; ஜீவலோகம் எனது அம்சம். நானே பொறி புலன்களினின்று விஷயங்களை அனுபவிக்கிறேன். என் ஒஜஸால் எல்லா உயிர்களையும் தாங்குகிறேன். நானே ஒஷதிகளாகத் தழைக்கிறேன். இரவி, மதி, தீ, இவற்றின் ஒளி யெனதே. எல்லார் உள்ளும் யானே யுள்ளேன். என்னின்றி யாது மில்லை" என்கிறார் பகவான் கீதையில். ஒவ்வோருயிருள்ளும் சாட்சியாயிருந்து இயற்கையின் ஆடலைக்கண்டு உவந்து தாங்கி

யோ—4

நடத்துகிறான் இறைவன். “பிரம்மம் உண்மை. சர்வம் பிரம்மம். பிரம்மனை யன்றி ஜீவன் வேறில்லை”—ரங்கர்.

வீரீவா னுலகை விளங்குநா னாடும்

பரமாத்மா வாகவே பார்.

3

எல்லையற்று விரிந்த ஆகாயம் சூழ்ந்த இந்த உலகை, அருட்சக்தியால் எல்லாமாய், யாதுமாய் விளையாடும் பரமாத்மாவாகவே கண்டு வணங்குக !

அமருங் கடவுள் பரமாத்மா, ஆடுங் கடவுள் பாராத்மா, உடல்கொண் டுலவுங்கடவுள் சுத்தாத்மா ; இயற்கையுலகம் இயங்குங் கடவுள். எல்லாம் அவன் மயம். கடல், மேகம், மழை, ஆறு, குளம், குட்டை, குடநீர் எல்லாம் ஒருநீரின் பல பெயர்வடிவ பேதங்களே. பார்க்கும் எதிலும் பரமனையே பார்க்கவேண்டும்.

உலவுடலெஞ் சிற்புகாரம் ; உள்ளத்தான் கோமான் ;

நிலவியல்பே நீதி நேறி.

4

நடமாடும் உடல் ஒரு சிறிய உலகாகும். அதன் அரசன் உள்ளத்தானாகிய சுத்தாத்மா. அந்த ஆத்ம ராஜனின் நீதிநெறி அவரவர் மனச்சாட்சியின் இயல்பே யாகும்.

உடல், உலகம் எல்லாம் ஐம்பூதத் தொகுப்பே. நமது உடல் உயிர்க்கும் உலகம். உடல் சுத்தான்மாவின் நிலைகளன், கேஷத்திரம். 24 தத்துவங்கள் இந்த இயற்கையுடலில் அடங்கியுள்ளன. அவையாவன :—வான், காற்று, தீ, நீர், மண் ஆகிய ஐம்பூதங்கள் ; ஊறு, ஓசை, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஆகிய 5 தன்மாத்திரைகள் ; மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய ஞானேந்திரியங்கள் ; கை, கால், வாய், குறி, குதம் ஆகிய கன்மேந்திரியங்கள் ; மனம், புத்தி, அகங்காரம், ராஜஸ-தாமஸ-சாத்திகமாகிய முக்குண மாயை. இத்தனைத் தத்துவங்களும் சேர்ந்த இயற்கை

யுடல் சடந்தான். ஒரு யந்திரத்தில் உறுப்புக்கள்மட்டும் ஒழுங்காயிருந்தாற் போதா. அதை இயக்க ஒரு மின்சார சக்தி வேண்டுமன்றோ ? அச்சக்தியே திருவருள் ; அதையும் நடத்துவோன் இறைவன். அவன் உடலோன், உடையோன், கேஷ்தாக்குன், புருஷன், அரசன், சுத்தாத்மன். அவன் தோய்தலின்றி, சாட்சியாயிருந்து, இயற்கையின் ஆடலெத்தாங்கி, ஊக்கி, நுகர்ந்து மாசற்றிருக்கிறான். அந்த ஆத்மராஜனின் அறநூலே நமது மனச்சாட்சி. பாசான்மாவான மனிதன் ஆசையாணவத் தனைகளி னின்று விடுபட்டுச் சுத்தான்ம நிலைபெறும் தருமசாதனம் ஒவ்வொருவர் மனச்சாட்சியிலும் நிலவுகின்றதை உள்ளே காண்க !

இயற்கையே யாக்கை ; யிறைவனே யான்மா ;

உயிர்க்குல மோர்தொடர்பென் றுன்.

5

பிரகிருதி நிலைக்களன், கேஷத்திரம், இறைவன், பா மன், சுத்தான்மா, கேஷ்தாக்குன். உயிர்க்குல மெல்லாம் ஒரே சங்கிலித்தொடர் என்றுணர்க !

இந்த இயற்கையுடல் நடமாடும் கோயில். அக்கோயில் சுத்தான்மக் கடவுளே உயிர்க்கிருள். “புருஷன், அந்தராத்மன், எப்போதும் ஜனங்களின் இதயத்திருப் பவன் ; அவனையறிந்த துயர் இன்புறுவர். அவர்களுக்கே நிலையான அமைதியின்பம் எய்தும். உடல்தோறும் இந்த ஓர் ஆத்மாவே உள்ளான். தத்வமஸி, (தத் = அது, த்வம் = நீ, அஸி = ஆனாய்) நீ அந்தச் சுத்தான்மா” என்று வேதம் முறையிடுகிறது. கோடி மின் விளக்குகள் எரிந்தாலும், அவற்றின் சுடர்மணிகளெல்லாம் ஒரே மின்சக்தி விரிவே யல்லவோ ? அதுபோலே, கோடி கோடி உடல்களிலும் அருளிறைவனே சுத்தான்மாவாக உள்ளான். ஆதலின், எல்லா உயிர்களும் ஒரு தொடர்புள்ள அருட்குலமே. ஆருடல் கோடி, ஆன்மா ஒன்றே.

2. உலக நிலை

உண்டிலை யென்றேயாச் சண்டையென்? உன்னவரை
பண்டுவிற் பங்குற் றிரு.

‘உலகம் உண்டு, இல்லை’ என்று ஒயாது வாதம் புரிந்து காலத்தை வீணாக்குவதென்? பழைமையான உலகத்தில், உபிர்கொண்டு உள்ளமட்டும், நல்லொழுக்கமும், நிறைமுறையான வாழ்வுங் கொண்டிரு!

பாங்கு என்றால் நன்மை ஒப்பு, சமரஸம், அழகு, தகுதி, செளக்கியம், ஒழுக்கம், தோழமை, இணக்கம், அன்பு என்று பலபொருளாகும். இக்குணங்கள் அமைந்து சுத்த முக்த ஸமத்வமாக வாழ்வதே மார்தர் கடமை. அவ்வாறு வாழ்ந்தால், உள்ளமட்டும் உலகில் அமைதியா யிருந்து காலக்கணக்கை முடித்துச் செல்லலாம். ‘உலகம் உண்டா இல்லையா? அதைக்கடவுள் படைத்தாரா? இயல்பாயுள்ளதா?’ என்ற வாதங்கள் படிப்பாளிகளின் பாதிநேரத்தைக் கொள்ளுகொண்டு பிரிவினைகளை யுண்டு பண்ணுகின்றன. உலகம் கனவு, பொய், மாயை, முயற் கொம்பு, கானல் என்று வாதமிடவும் வேண்டா. அதன் இரகசியம் சாதாரண மூளைக்கு எட்டாது. சுத்தான்ம சித்திபெற்று உலகெல்லாம் ஒருமயமாகக் காணும் யோகிக்கே உலகின் உண்மை பளிச்செனத் தெரியும். பெரும்புலவர்களே அதன் தன்மை யறிய முடியாமல் அநிர்வசனீயம், இன்னதென்று சொல்ல முடியாத இரகசியம், அவ்யக்த மாயாகாரியம் என்று முடிவுகட்டினர். உலகம் சக்தி விலாசம்; அருளாங்கம். அஃது உனக்கு முன்னிருந்தது; பின்னுமிருக்கும். ஆடுவோர் போவர் வருவர்; அரங்கம் என்றும் உள்ளது. அதில் உள்ளமட்டும் உனக்குரிய பணியை ஒழுங்காகச் செய்; உனது ஆத்ம பரிபூரணத்திற்குகந்த நிலைக்களனாக உலகைக் கருது!

‘பெற்றோர்கள் உன்னைப் பள்ளிக்கூடத்திற் கனுப்பினால், நன்கு படித்து அறிவை வளர்ப்பதை விட்டுவிட்டு, ‘இந்தப் பள்ளிக்கூடம் செங்கற் கட்டிடந்தானே. ஒருநாள் இடிந்து மண்ணாவதுதானே! இதிற்படித்தென்ன பயன்? இந்தப் புத்தகத்தை ஒரு நாள் கறையான் தின்றுவிடுமே. இது அநித்தியந்தானே; இதைப் படிப்பதென்?’ என்று குறுக்குவாதம் பண்ணாதே! உன்னிடம் வாழ்வுத்தோட்டம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. அதை நன்கு உழுது பண்படுத்திப் பூரணப்பயிர் விளைவி! ‘இந்தப்பயிர் என்ன, இன்று முளைத்து நாளை முதிர்ந்து படுவதுதானே! இதை யேன் விளைவிக்கவேண்டும்?’ என்னும் சோம்பேறி ஞானம் வேண்டா! அஃது உலகைப் பாழாக்கும்; உன்னை அடிமைப் படுத்தும். அது நாட்டைக்கெடுத்துச் சோம்பேறி மடமாக்கும். அகந்தைப்பற்றை விடு; உலகிற்கு மன்னனை, அம்மையப்பனை இறைவனை நினை; யாங்கும், யாதும் அவனென்றுன்னு; இவ்வுலகும், வாழ்வும் உனது ஆத்ம பரிபூரணத்திற்காகவே அவன் கொடுத்த சாதனங்கள் என்றெண்ணு! பேச்சிலும், வாதத்திலும் வீண்காலம் போக்காதே! நிறைமுறையுடன் இறைவ வனுக்கே வேள்வியாகத் தூயவாழ்வு வாழ்ந்து, பிறரையும் வாழ்வி; உலகின் தோற்றம் மாற்றங்களை இறைவன் திருவினையாடலாகவே காண்! அவனருளானையை மனச் சாட்சியே சொல்லும்: அதன்படி நட! மற்றெல்லாவற்றையும் இறைவன் இச்சைக்கே விட்டு விடு! வாதிகளை விக்கு; வாய்மையை உன்னுள்ளே துலக்கு!

வகுக்கு மனமயக்கால் வையத்தைக் காணேல்;

உகக்கு மொளியறிவா லுன்.

2

தனியகந்தை கொண்டு பிரித்தே நோக்கும் மன மாயத்தால் உலகைக் காணாதே! ‘உலகம் திருவருளாடல்’ எனக்கண்டு மகிழும் ஒள்ளிய அருளறிவால் அதை நினை!

மனம் அலையும், அகங்கரிக்கும், 'நான் நான்' என்று கிளம்பி எல்லாமான அருளிறைவனை மறக்கும்; பேத புத்தியைக் காட்டும், சாதிசமய சாத்திரகோத்திர நாடுகிற வேறுபாடுகளைக் கிளப்புவதெல்லாம் அறியாமனமே. அது பெயர்வடிவுகளைப் பற்றி உலகைப் பலவாக நோக்கும்; இன்பதுன்ப பந்ததொந்த இருவிகாரங்களில் உழலும். மனத்தை ஜீவசாட்சியான இறைவனுக்கு ஊனுக்குக்; அவனருளைக் கூவுக! அருளறிவுண்டாகும்! அதன் ஒளி பால் நோக்குனால் 'உலகம் கோயில், இறைவன் திருவிளையாடல்' எனக்காணும்.

இருப்ப தோருபேருளே; செய்ன மதுவே;

பிரிப்பதுபொய் மயப் பீனி.

3

உள்ளதெல்லாம் ஒரு பரமாத்மப் பொருளே. அதுவே தனது அருளாற்றலால் எல்லாமாய் விரிந்துள்ளது. இறைவனிடமிருந்து உலகைப் பிரித்து நோக்குவது பொய்யாகிய மனமயக்க நோய்தான்.

ஆணவமனமாயம் அனைத்தையும் பிரித்துப் பலவாகக் காணும்; கிளைவேறு மாம் வேறுகக் காணும்; கண்டதே காட்சி கொண்டதே கோலமெனத் திரியும். அதற்குப் புறப்பார்வைதான்; உட்பார்வை யில்லை. அதன் மாயம் நம்மை மயக்கும்; அலைக்கும்; பிரிக்கும்; ஏமாற்றும்; பொய்க்கும். இம் மனத்தை உட்குவித்து, நான் என்று கிளம்பவிடாததக்கி, எல்லாம் அவனே என்னும் உணர்விற்கைத்தால் உலகம்! ஒருமயம், சிவமயம், பிரம்மமயம் விஷ்ணுமயம், அல்லாமயம், அருட்சக்திமயமாகக் காணும். ஒரு பரம்பொருளே தனது சக்தியால் யாதும் ஆகி, யாங்கும் விளங்கும் உண்மை தெளிவாகும். உலகமும் உயிர்களும் திருவருள் விளக்கமே.

ஆறுக்கும் பூனிக்கும் ஆய்ந்து கனிகொடுத்த

ஞாலத்தான் வைப்பே நலம்.

இறைவன் ஒவ்வொன்றிற்கும் தக்க படியளக்கிறான். ஆலமரத்திற்கும், பூசனிக் கொடிக்கும் கனியின் பருமனை ஆராய்ந்து அளந்து கொடுத்திருக்கிறான். அவன் உலகுடையான்; பாரிறைவன். அவன் வைத்த பான்மையே அததற்கு நலமாகும்.

'இவ்வளவு பெரிய ஆலமரத்திற்கு இவ்வளவு சிறிய கனியா? இவ்வளவு மெல்லிய பூசனிக் கொடிக்கு எவ்வளவு பெரிய கனி! கடவுளின் ஓரகம் என்னே!' என்ற ரெருவன் மனங்கசந்தான். 'இவ்வளவு பெரிய பழம் ஆலமரத்திற்கே யுரியது' என்று பூசனிப் பழமொன்றை ஆலமரக் கிளையிற் கட்டி அதன் நிழலிற் படுத்துறங்கினான். ஒரு காற்றடித்து. பழம் தொப்பென்று அவன் முகத்தில் விழுந்து மூக்கை நசுக்கி விட்டது. அதன் பிறகு 'ஆண்டவன் கொடுத்ததே ஆலுக்குச் சரி' யென்றுணர்ந்தான்! வல்லான் வகுத்ததே வாய்க்கால். அவன் முற்றறிஞன். அவன் அளந்த அளவே யளவு. அவன் எங்கு நம்மை வைத்தானே அங்கிருந்து அவனடி. பற்றிப் பணிவுடன் வாழ்ந்தால் நலமாகும். அவன் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஆற்றலும், புலமையும் அளந்து கொடுத்திருக்கிறான். பிறரைப் பார்த்துப் பொருமைப்பட்டு வீண்போது கழிக்காமல், ஒவ்வொருவரும் உள்ளாழ்ந்து தமது உள்ளத்துள்ள இறைவனை யறிந்து, அவன் கொடுத்த இயலாற்றலால் அவனையே உள்ளும் புறமும் வழிபடுக!

மாறித் தீர்த்து வளர்மன் னுலகினிலே

மாருத வொன்றை மதி.

5

இந்த உலகம் ஒவ்வொரு நொடியும் புதிய மாறுபாடடையும்; ஒன்று மற்றொன்றாகத் திரியும்; இதில் ஒவ்வொன்றும் அதன் பரிணமத்திற்கு ஏற்றபடி மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெறும். இவ்வாறு நிலையின்றித் திரியும் உலகில், ஒவ்வொன்றுள்ளும் மாருத, நிலைபெயராத, நித்

தியமான ஒரு சுத்தான்ம வஸ்து உள்ளது. அதையே பொருளென மதி!

உலகம் மாறிமாறி நிலைபெறும் அருள் அரங்கம். அதன் காட்சிகள் விரைவாக மாறும். காட்சிகளே மாறுகின்றன; நாடகம் நடந்துகொண்டேதான் இருக்கிறது. இத்தனை விகாரங்களும் அழியாமெய்ப்பொருள் ஒன்றுள்ளது. கற்பத்திலும், ஊழியிலும் அஃது இருந்தவாறே யிருக்கிறது. முக்குணப் போர்க்களமாகிய உலகில், அது நிர்க்குணமாக ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தும் வீற்றிருந்து, உடலாகிய தேரை ஓட்டுகிறது. அந்த நித்தியப் பொருளையே நீ என்றறி! உலகின் தோற்ற மாற்றங்களை ஐந்தொழில் நாடகமாக மதி; பார்ப்பவன யிரு! பார்க்கும் நானாவிகாரங்களால் கலங்காதிருக்கலாம்.

ந. இயற்கை

இயற்கையின் புத்தகமே பின்பக நோக்கிப் பயக்கு மறிவுப் பழம்.

1

கான், மலை, ஆறு, கடல், வான், கதிர், மதி, மின், காலை மலை வனப்பு, தென்றல், மலர், உயிரினங்கள் இவையெல்லாம் நம்முன் விளங்கும் இயற்கையான புத்தகங்கள். இவற்றுடன் மனமொன்றி உள்ளுறவு பேண வேண்டும். இவற்றின் புத்தகத்தை (புதிய உள்வத்தை)க் களிப்புடன், பரவசத்துடன், ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். அவ்வாறு இயற்கையின் மாசற்ற உள்ளத்துடன் ஒன்றிய ஆராய்ச்சி நமக்கு அறிவென்னும் கனியைத் தரும்.

உலகின் மேதாவிகளும், அருட்புலவரும் இயற்கையின் உள்ளத்தையே நோக்கி அறிவுபெற்றனர். பள்ளிப் படிப்பைவிட ஷேக்ஸ்பியர் தாமிருந்த ஊரைச் சூழ்ந்துள்ள இயற்கை வனப்பையே கருத்துன்றிக் கற்றார். நாடகம்

பரவசப்படுத்தியவை கதிரொழுச்சியும், ஆற்று வனப்பும். காலைநாளைப் பரவசப்படுத்தியது மலைக் காட்சி. கம்பளி ஆக்கியது காவிரியின் அழகிய வனப்பு. முற்கால வேத ரிஷிகள் பசியவனங்களில் இயற்கையுடன் உள்ளுறவு கொண்டே உபசிடத் உண்மைகளை யருளினர். உலகின் அருமறைகளெல்லாம் இயற்கையின் மடியிற் பிறந்தனவே! கவிஞருடன் இயற்கை மௌனமாகப் பேசும். இயற்கையுடன் உள்ளுறவு பேணுக!

பேரது பேசீப் பெருநல் லறிவுணர்த்தும்
ஆர வியற்கையே யாம்.

2

இயற்கை நம்மைப்போல் வாய்திறந்து பேசுவதில்லை. ஆனால், அதற்கென ஒரு மௌன வாக்கு உண்டு. அதனால் அது தன்னுடன் உள்ளுறவு கொள்ளும் புலவர் உள்ளத்திற் பேசும். அதன் பேச்சானது எழுத்தில் எழுதிய நூல்களைவிடப் பெரிய, நல்ல, உத்தமமான உயர்வான அறிவை நமக்கு உள்ளார உணர்த்தும், விளக்கும். இவ்வாறு சூக்குமமாக அறிவளிக்கும் ஆசிரியன் இயற்கையொன்றே!

நூலாலும், கேள்வியாலும் பெறமுடியாத ஆழ்ந்த உண்மைகளை இயற்கை நமக்குத் தரும். இயற்கையின் உள்ளத்தில் இறைவனே யுள்ளான். கோடிக்கணக்கான விண்மீன்கள் அகண்ட வெளியில் யாத்திரை செய்கின்றன. இந்த நட்சத்திரக் குளத்தில் வெள்ளியன்னம் போலச் சந்திரன் தவழுகிறது. பவழச் செவ்வாயினின்று தங்கநகை பொழிந்து காலிக்கன்னி வருகிறாள். அத்தனை விண்மீன்களும் தியானயோகிகள்போலக் கண்மூடிக் காலியொளியிற் கலந்து போகின்றன. உலகையாளக் கடவுள் அனுப்பிய பிரதிநிதிபோன்று சூரியன் உதிக்கிறான். உடனே, உலகம் விழித்தெழுந்து கோடிக்கணக்கான விண்மூயற்சிகளைச் செய்கிறது. மலர்கள் மலர்ந்து

தேன்சொரிகின்றன. வண்டுகளும் புட்களும் பாடுகின்றன. பனியுருகி ஆறுகப் பாய்கிறது. கடல் ஆவியாகி, மேகமாகி மழை பொழிகிறது. அனைத்திற்கும் கதிரவன் சாட்சியாயிருக்கிறான். அவனுடைய கதிர்கள் பரவி எல்லாத் தொழில்களையும் செய்கின்றன. இவ்வாறே, இறைவன் சாட்சியாயிருக்க, அவனது அருட்சக்தியும் உலகை நடத்துகிறது. பகல் முழுதும் உலகப் போர்க்களத்தில் கதிர்மேனி தோய்த்துச் செம்மேனியாகிச் செல்லுகிறான் கதிரவன். மாலையின் அமைதியில் மல்லிகை நகைக்கும் அழகே யழகு! அதனுடன் கொஞ்சி விளையாடும் தென்றலின் இன்பந்தான் என்னே! அதுபோல, நமது உள்ளம் இறைவன் திருவடி மலருடன் கொஞ்சி விளையாடி அருள் மணமேறாதா? அதோ! மலை தன்னுள் நிலைத்த யோகி போல நிற்கிறது. அதன் உள்ளத்தைப் பாடி 'ஓம், ஓம் ஸோஹம்' என்று வருகிறதே அருவி! உயிர்களையும் பயிர்களையும் வளர்த்துக் கடலில் கலந்து கடலாகும் ஆற்றைப் போல, உள்ளமட்டும் அன்பு கொண்டு உலகிற்கு இயன்ற தொண்டுசெய்து இறைவனுடன் இரண்டறக் கலக்க வேண்டும் மனித வாழ்வு. உள்ளமட்டும் புன்னகை புரிந்து இறைவனுக்கே வழிபாடாக வாழும் மலர்களைப்போல, நமது வாழ்வும் இன்பதுன்பங்களில் வேறுபடாமல் உபசார்தப் புன்னகையுடன் வாழ்ந்து, இறைவனுக்கு அன்பு மாலையாகுக! இவ்வாறு இயற்கைப் பொருட்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்தால், பெரிய அத்யாத்ம வுண்மைகளையும், உலகவாழ்விற்கேற்ற உண்மைகளையும் அது நமக்குப் புகட்டும். இனிய கவிகள் இயற்கையின் மாணவரே.

கதிரை கடன்முகந்து, கார்மேக நல்கி,
யிதஞ்செய் யியற்கையென் றாய்!

3

இயற்கை எம் அன்னை, இறைவன் தந்தை;
இயற்கை உலகன்னை. அவள் உலகிற்கு இதஞ் செய்கி

றான்; இனியன செய்கிறான். எப்படி? உலகம் வாழ முதலில் வேண்டுவது மழை. கதிரவன் கிரணங்களாற் கடலை முகந்து, மழை மேகத்தைத் தருகிறான் இயற்கை. அந்தக் கார்மேகம் குளிர்காற்றுப்பட்டு மழை பொழிகிறது. மண் செழிக்கிறது. பயிர் தழைக்கிறது. உயிர் பிழைக்கிறது.

உலகம் இராட்டினம் போலச் சுழலுகிறது. அலை கடலில் கதிர்களைநீட்டி ஆவிநூலிழுத்து முகிலாடை நெய்கிறது சூரியனுள் விளங்கும் இயற்கை. இயற்கை யன்னை யின் அருண்மழை உலகன்னைக்குப் பூவணி செய்த மரகதப் பட்டாடை யுடுத்துகிறது!

ஓசைப் படாம லொருகோடி யற்புதஞ்செய்
தேகந்ருங் சித்தாடுந் தாய்.

4

சித்து விளையாடும் இயற்கையன்னை தேசு, அழகு, எழில், ஒளி, திறமை, பெருமை பொருந்தியவள். அவளுடைய மாயவித்தைகளின் அற்புதங்களைச் சொல்லி முடியாது! அவள் கோடிக்கணக்கான அற்புதங்களைச் செய்கிறாள். ஏதாவது சிறு காரியம் நிறைவேற்றினாலும் தற் பெருமை பேசுகிறான் மனிதன். இயற்கை யன்னை கோடிக்கணக்கான அற்புதங்களை ஓசைபடாமல், தம்பட்டமில்லாமல், ஆரவார மில்லாமற் செய்கிறாள்.

அந்தரத்தில் இயற்கையின் கவர்ச்சித் தன்மையால் எண்ணிறந்த உலகங்களும் இரவிகளும் இயங்குகின்றன. எல்லாம் அகண்டசக்தியான இயற்கையின் ஆணைக்குட்பட்டு, அனுப் பிசகாமல் நடக்கின்றன. உயிர்க் குலங்களின் உள்ளத்தில் இயற்புலமையிருந்து அவற்றை நடத்துகிறது. மனிதனும் தன்னடக்கத்துடன் இயற்கை வழிபற்றி வாழவேண்டும். அருவியின் பாட்டும், குருவியின் பாட்டும், மலர்த்தேனுண்ணும் வண்டின் பாட்டும், ஆர்கனி முழக்கமும், வான்மழைப் பாட்டும் இயற்கையின் வேத

வொலியே. ஓசைப்படாமல் அற்புதஞ் செய்யும் இயற்கை யின் உள்ளத்தையே இவை பாடுகின்றன. காலை புலர் வதும், கதிரவனெழுவதும், கடலாற் கதிரவன்கார்முகம் செய்வதும், வான்மழை பொழிவதும், வளநதி பாய்வதும், பயிர்கள் செழிப்பதும் உயிர்கள் பிழைப்பதும், வகைவகை உயிரினம் வளர்ந்து தழைவதும், இயற்புலன் வழியே இன் னுயிரியங்கலும் அற்புதம்! இயல்புதம்! இயற்கை எதையும் வீணாக்குவதில்லை. உதவாக் குப்பையும் உரமாய் வளந்தரும். சேற்றிலுந் தாமரை செழித்து வளரும். இயற்கைபோலே யியற்றுக வினைகள்!

இயற்றுவ தெல்லா மியற்கையதைப் பற்றிப்

பயிற்றுக் வாழ்வைப் பிழிந்து.

5

இயற்கை இறைவரை அருள்விளக்கம். அதுவே உல கில் எல்லாத் தொழில்களையும் செய்கிறது. ஒவ்வொருவ ருள்ளும் இருந்து, இயற்கை 'இப்படிச்செய், அப்படிச் செய்!' என்று தூண்டுகிறது. அன்புடன் அதைப்பற்றி, அதன்வழியே வாழ்வைப் பயிற்றுக்; பழக்குக!

“அனைவர் குணங்களின் மூலமும் பிரகிருதியே, இயற் கையே எல்லாம் செய்கிறது. அகங்கார மடையன் நான் செய்கிறேன் என்று மமதைகொள்கிறான். உயிர்களெல் லாம் இயற்கை வழியே செல்லுகின்றன. அந்த இயற் கையை அடக்கமுடியாது. என் இயற்கை மூலமே உல கம் தோன்றிவிடுங்குகிறது” என்கிறார் கண்ண பரமாத்ம. விவங்குகள் இயற்புலன் வழியே வாழ்ந்து உடலுறுதி யுடன் இருக்கின்றன. இயல் வழியினின்ற பிசகியே மனித வாழ்வு சிக்கலுற்று வருந்துகின்றது. இயற்கையை மீறினால் இடர்ப்படும் வாழ்வு. இயல்வழி நடந்தால் இன் புறம் வாழ்வு. இயற்கைக் கிணங்கினால் இயற்கையே தாய் போல கம்மை நடத்தும்.

4. உலகுயிர்

ஒவ்வோ ருயிரு முலகின் வினைக்கணியாய்த்
தெய்வம் படைக்குமெனத் தேர்.

1

இறைவன் ஒவ்வெருயிரையும், உலகாலயத்தில் நிறை வேறவேண்டிய ஒரு காரியத்திற்கு அணியாகவே படைக் கிறான் என்றறிக!

உலகம் ஒருபெரிய தொழிற்சாலை. அதில் எல்லையில்லா வினையணிகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் இத் தொழிற்சாலையில் ஒருபயனுள்ள வினையுள்ளது. உடல் வினைக்கோர் உடையாம். வினையினால் உடலனந்தம். தேன் சேர்க்கும் தேனீமுதல், அருள் விளக்கும் ஞானி வரை, ஒவ்வோர் உயிருக்கும் ஒரு சிறப்பான காரியம் உள்ளது. ஊண் உறக்கம், ஊடல் கூடல், ஈனல் பேணல் ஆகியவை எல்லா உயிர்களுக்கும் பொதுவான தன்னல வினைகள். இவையன்றி ஒவ்வொன்றும் செய்யத்தக்க பொதுநல வினை கள் உள்ளன. தூயமனத்துடன் தன்னியல்பைக் கேட் டால் அஃது 'இதுதான் உனக்குச் சிறப்பான வினை' என்று சொல்லித் துண்டும். 'ஈ உலகிற்குக் கவித்தொண்டு செய்; ஈ தவம் புரிந்து ஆத்ம ஞானத்தைப் பரப்பு; ஈ நாட்டு விடுதலைக்காக இந்தப் பணி செய்!' என்று இயற்கை துண்டும். அதுவே ஒவ்வொருவர் சுபாவம், அல்லது சுதர்மமாகும். அகந்தையின்றி, பேர் புகழைக் கருதாமல், இறைவனிச்சைக்கே வேள்வியாக அப்பணியை உலகாலயத்தில் நிறைவேற்றுக; மனச்சாட்சி மகிழும்படி வினை செய்க! செயற்பயனை இறைவனுக்கே கிவேதிக்க வினை செய்க! செய்யுங் கைகளெல்லாம் விசுவாத்மனான வேண்டும். செய்யுங் கைகளெல்லாம் விசுவாத்மனான இறைவனது சக்திக்கரங்கள் என்று கருதிப் பணிபுரிக!

வினைக்களவு நேற்றம்; விமலனரு ளாலே
யனைத்துயிரும் வீடடைத லாம்.

மேற் சொன்னவாறு இயற்ற வேண்டிய வினைக்கு ஏற்ற அளவே உயிர்கள் உலகிற் பிறந்து விளங்கும். வந்த வினையைச் செய்து, வினைத்தனையற்று, இறைவன் அருளால் எல்லா உயிர்களும் கட்டுக்களினின்று விடுதலை பெற முடியும்.

வினையுள்ள மட்டும் பிறப்பிற் பிறக்கும். வியாபார முள்ளவனுக்குப் போக்குவரத்து இருக்கும். வினையுதிர்ந்தால் விடுதலை பெறலாம். சொந்தவினை, வந்தவினை என இரண்டு வினைகள் உள்ளன: ஊண், உறக்கம், ஊடுதல், கூடுதல், பெறுதல், வளர்த்தல், அதற்காகப் பொருளிட்டல் எல்லாம் சொந்த வினைகள்; தன்னலத்திற்கான மாமூல் வினைகள். இவற்றிற்கு மேல் உலகின் பொது நலத்திற்கும், ஆத்ம சுத்திக்கும் செய்யு உயிர் வினை (Life mission) ஒன்றுள்ளது. காலத்திற்கும், ஆற்றலுக்கும் ஏற்றபடி அஃது அமையும். அவ்வினையைச் சித்தசுத்தியுடன் வழிபாடாகச் செய்தால் மனிதன் புனிதனாவான். இறைவனருள் அவனை நடத்தும். "என்னை வழிபடு; எனக்கே வேள்வியாகச் செய்வன செய்; என்னைச் சரண்புகு: எனது நிமித்தகாரணமாயிரு! நானே உன்மூலம் செய்கிறேன்; நான் உன்னை மாசுறுத்து வீடளிக்கிறேன்" என்கிறான் கண்ணபிரான்.

போக்கு வரவற்ற பூணைக் கூடுதற்கே

மீக்கூர்த்துச் செல்லுமுயிர் மேல்.

3

மீக்கூர்தலாவது மேன்மேலும் வளர்ச்சி பெற்று அறிவில் முன்னேறல் (The progressive evolution of consciousness). இறப்பு, பிறப்பு, போக்குவரத்து இல்லாமல் தானேதானாக, தற்பரானந்தகை விளங்கும் பரிபூரணனை இறைவனைக் கலக்கவே ஜீவாத்மா அறிவு முதிர்ந்து மேன்மேலும் உயரச் செல்கிறது.

உயிர் ஓர் உணர்ச்சி; சேதனம். அது கல்லில் உறங்குகிறது; புல்லில் உணர்கிறது; எறும்பில் முகருகிறது;

விஷங்கில் கண்டு, கேட்டு, முகர்ந்து, உண்டு, உணர்கிறது; மனிதனில் மனங்கொண்டு நினைக்கிறது. மனிதன் மனமாசகன்று, சித்த சுத்தி பெற்று, முக்குண விகாரமற்று, உள்ளத்தில் உள்ள சுத்தாத்மாவைக் கலந்து நின்றால், வினைத்தனை யுதிரும்; விடுதலை பெற்று ஆன்ம நிறைவுற்றுப் பரிபூரணனை இறைவனைக் கூடலாம். "சென்று சென்றனுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந்தொன்றும்" என்றார் மானிக்கவாச்சி. ஆணவமாயம் அணுஅணுவாகத் தேய்வதற்கே தனுக்ரணபுவன போகானுபவங்கள் பயனவன. ஆணவந் தேயத்தேய அருளொளி பிறக்கும். அருளால் அறிவாம். அறிவால் இன்பமாகிய இறைவனைக் கலத்தலாம். இதுவே உயிரின் யாத்திரை யென்று வேதங்கள் கூறும்.

பெண்ணிற்றி ஆனில்லை; ஆனிற்றிப் பெண்ணில்லை;

எண்ணிருவர் சேந்தே யிகம்.

4

இறை இயற்கை, சிவம் சக்தி, முதல்வன் ஆணை, பாம்பொருள் பராசக்தி எனத் தெய்வத் தத்துவங்கள் இணைபிரியாத இரண்டாயிருக்கின்றன. அது போலவே, உலகிலும் எல்லாத் தோற்றங்களும் ஆண்—பெண்ணை விளங்குகின்றன. ஆண் பெண் என்னும் இரண்டு தத்துவங்களும் கூடித்தான் இவ்வுலக வாழ்வு நடக்கிறது. பெண்ணில்லாது ஆணாவது, ஆணில்லாது பெண்ணாவது உண்டாவதில்லை. இரண்டும் பிரிந்தால் வாழ்வு மில்லை; உலகு மில்லை. கதிரும் கதிராவனும்போலவே பெண்ணும் ஆணும் சமமான சம்பந்தமுள்ளவர். மானிடத்தின் இரண்டு கூறுகளே ஆண் பெண். பெண்: சக்தி, வாழ்வின் விரிவு, பொலிவு, அழகு, அன்பு. ஆண்: அறிவு, இன்பம், ஆற்றல், வீரம். ஆண்களைச் சிவமயமாகவும், பெண்களைப் பராசக்தியாகவும் காண்க! ஆண் பெண் ஒருமையைக் குறிக்கவே 'மங்கைபாகன், உமாபதி, இராதா கிருஷ்ணன், இலக்குமி

காரியணன்' என்று இறைவனைப் பெரியோர் வணங்கினர்.

வேறுபாட்டெல்லாம் விசிற்ப மனமயக்கம்

ஊறுபாட்டு ஒதுக்கு

5.

மனிதனுக்கு மனிதன் வேறுபடுத்தும் பிரிவினைகளெல்லாம் விகற்ப முள்ள, பிழையுள்ள மனமயக்கமே யாகும். மனமயக்கத்தால் உண்டாகும் இந்த வேறுபாடுகளெல்லாம் மனித சமுதாய ஒற்றுமைக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும் ஊறுபாடு செய்வன, இடைபூறு செய்வன என ஒதுக்கித் தள்ளு!

மனம் ஆணவப் பிண்டம். அது 'நான்' என்னும் தனிச் செருக்கினால் அனைத்தையும் பிரித்து, வேறுபடுத்திப் பேதபுத்தி கொண்டே நோக்கும். ஒற்றுமையுள்ள விடத்தும் அது வேறுபாட்டைக் கற்பித்துப் புரட்சி செய்யும். உலகில் உண்டாகும் சாதிமத சாத்நிர கோத்திர நாடுநிறச் சண்டைகளெல்லாம், போட்டி, பொருமை, புகைச்சல், அடிதடிகளெல்லாம், எனது உனது, எனக்கு உனக்கென்னும் போராட்டங்க ளெல்லாம், மாயமனத்தினால் வளர்பவை. மனத்தைப் பற்றாமல், உள்ளத்திலுள்ள சர்வாந்தர் யாமியைக் கலந்து அவன் மயமாக உலகைக்கண்டு வாழ்ந்தால், மனித சமுதாயம் இன்புறலாம். பலவேறு நாம ரூபங்களுக்குள்ளும் உள்ளது ஒரே சுத்தான்மா என்ற அனுபவம் முதிர்ந்தால், சாதி மதங்களே வேண்டியிரா. அவரவர் உள்ளுண்மையைப் பற்றி மனச்சாட்சிக்குப் பொருத்தமாக வாழலாம்.

5. உலக வாழ்வு

தன்னியல் பாந்தெய்வத் தன்மை யறியாக்கால்,
என்னபய விப்பிறவி யே?

பிறவிப் பயனென்ன? தனது இயல்பான, உண்மையான, தெய்வத்தன்மையை உள்ளாழ்ந்து அறிய வேண்டும். இல்லாவிடில் இந்த உயர்வான மானிடப் பிறவி கிடைத்தும் பயனில்லாததாகும்.

உள்ளேயுள்ள தெய்வத் தன்மையின் சட்டையே மானிடம். உடம்பினில் கடவுளைக் காண்பதே வாழ்வின் பயனாகும். மனிதன் தேவகை வேண்டும். அதற்கேற்ற தெய்வத்தன்மையான அருள், அன்பு, வாய்மை, தூய்மை, அறிவு, அமைதி, தவம், தியானம், தியாகம், யோகம் எல்லாவற்றையும் சாதனஞ் செய்யவேண்டும். அவ்வாறன்றிப் புலன்கள் வழியே சென்று, மனஞ் சிதறி, சித்தத்திரைகளால் எற்றுண்டு, தன் உண்மையை விட்டலையும் மனிதன், வாழ்வைக் கட்டிற்கும் கவலைக்கும் உள்ளாக்கி இடர்ப்படுகிறான். "தானாகிய கடவுளை அறியாதவன் ஆத்மஹத்தி செய்கிறான்" என்று வேதாந்தம் கூறுகிறது. பூரணம் பெறுக; பூரணப்படுத்துக! தெய்வத்தன்மை பெறுக; தெய்வவொளி பரப்புக! யோக சித்தியால் உலகை விண்ணகமாக்குக!

ஆட்சிபெற்றுள்ளே யகில வினையாட்டைக்
காட்சிபெற்று கண்டு களி.

2

உன் உள்ளே, உள்ளத்தில் சுயாட்சி பெறு; உன்னை நீ அடக்கியாள்வாயாக! உன் மனத்தை வென்று அடக்கு; பிறகு உலக வினையாட்டை நாடகக் காட்சிபோலக் கண்டு மகிழ்வுறுவாயாக!

இயற்கை யுலகம் முக்குண நாடகம். கோடிக்கணக்கான வினையுடல்களைப் பூண்டு ஜீவாத்மா இந்த நாடகத்தை

நடிக்கிறது. உலகம் ஒரு லீலை. மனோஜயம் பெற்ற யோகிகள் அதன் ஆடல்களைப் பற்றற்ற சாட்சியாகக் காண்பர். விசுவ லீலையில் அவர்கள் பங்கு கொண்டு நடிக்கும் போதும், தாம் உள்ளே சஞ்சலமற்ற ஆத்மாராமாய், ஆத்மசுகத்தில் ஆழ்ந்திருப்பர். அல்லாப் பண்டிகையில் புலி வேடம் போடுகிறவன், தன்னை அப்துல்காதர் என்று நன்கறிந்து, இப்புலிவேடத்தை ஆடலாகவே காண்பது போலவே, ஒவ்வொரு மனிதனும் மனமடக்கித் தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ஊன்றி, விளையுடலையும், அது நடிக்கும் முக்குண நாடகத்தையும் ஆடலாகக் காணவேண்டும்.

எத்தனையோ காரியங்க ளீந்த விளையுலகில்;

அத்தனையும் ஆடலென லாம்.

3

எல்லையற்ற தொழிற்சாலையாகிய இந்த உலகத்தில் எத்தனையோ காரியங்கள் நடக்கின்றன. நல்லதும் பொல்லதும் அவரவர் குணங்களுக் கேற்றபடி நடக்கின்றன. அத்தனை விளைத்தொருதிகளையும் அவரவர் சுபாவத்தின்படி இயற்கை புரியும் விளையாட்டென்றே சாட்சியாகக் காண்க!

உலகம் ஆடரங்கம்; லீலாலயம். உடல், அந்தக் காரணம், உலக வாழ்வு, அதனால் எய்தும் நுகர்ச்சி எல்லாவற்றையும், ஆன்மாக்கள் அனுபவித்து அனுபவித்துப் புடம் வைத்த தங்கம்போல ஆசையாணவ மாசற்றுக் கடவுட் கலப்பெய்தவே இறைவனிச்சை ஈந்தது. நன்மை தீமை, இன்பதுன்பங்கள் எல்லாம் ஒவ்வொரு பயனளிக்கின்றன. ஒவ்வோரனுபவமும், இன்னது செய்தால் நலம், இன்னது செய்தால் கெடுதலென்று பாடம் கற்பிக்கிறது. அவ்வாறு கற்றதைப் பயின்று மனத்தூய்மையும், வாய்மையும் ஒங்கி, முடிவில் 'விளையுடல் புனைந்தாடும் சுத்தான் மாவே நான், இந்த ஆட்டம் எனக்கு வேடமே' என்று பற்றற்றிருப்பதே இன்பம். பார்ப்பானாகப் பார்க்கவேண்

டும். ஒரு மாயாதிபத்திற்குள்ளே (Magic lantern) யுள்ள விளக்கே சுத்தான்மா. படப்பொறியின் உடலே (Mechanism of the lantern) இயற்கையுடல். படம் வினைக் காட்சிகள். திரை, உலகம். கண்ணாடி ஐம்புலன்கள் வழியே செல்லும் மனம். இந்தப் படக்காட்சி முழுதும் விளக்கினால் இயலுகிறது. ஆனால், அது காட்சியின் இன்பதுன்பங்களிற் கலப்பதில்லை. திரையில் புலி கரடி வந்தால் விளக்குப் பயப்படுவதுமில்லை; திருமணக் கோலம் வந்தால் மகிழ்வதுமில்லை. அந்த விளக்குப்போலே, நம்முள்ளத்தில் ஆத்மா இருக்கிறது. அதுவே நீ யென்றறிந்து புறவுலகக் காட்சிகளை ஆடலாகப் பார்!

விளையுலகை யஞ்சாத வீரன்போல் வெல்க

மனவுறுதி யாலே மகிழ்ந்து.

4

இந்த விளையுலகை மாயை, பந்தம் என்று அஞ்சி ஒடக்கூடாது. இதை அஞ்சாத வீரனைப்போல வெல்ல வேண்டும். எதனால் வெல்வது? மனவுறுதியினால். மனவுறுதி எப்படி வரும்? 'இரு விகார அலைகள் யானல்லன்; நான் ஆழி, நான் எல்லையற்ற ஆத்மா' என்றறிந்தால் மனம் உறுதியாகும். ஆத்ம ஜயத்தால் உலகை வெல்லலாம். இறைவனை உள்ளே கண்டோருக்கு, இயற்கை அடிமையாகும். அருச்சுனன் வீரனே. ஆனால் அவன் மனம் குரு கேஷத்திரத்தில் பாசாபிமானத்தால் தளர்ந்தது. 'இருவிகாரப் போர்க்களத்தைப் பார்த்துத் தளராதே! எழுந்து நில்! போர் புரிந்து வெல்!' என்று கண்ணன் தைரியப்படுத்தி உலகில் முக்குணவியல்பின் போராட்டத்தையும், அவற்றில் ஒட்டாது சாட்சியாயிருக்கும் சுத்தான்ம நிச்சயத்தையும் விளக்கினான். பிறகே கீழே போட்ட வில்லையெடுத்து விஜயன் போர்புரிந்து வென்றான். அதனாலேதான், 'அஞ்சாத வீரன்போல விளையுலகை வெல்க!' என்பது. உலகில் அருளாட்சியை நிலைநாட்டிச் செய்யும்

வினைகளையெல்லாம் இறைவனுக்கே வழிபாடாக்கவேண்டும். மனோஜயம் பெற்று விருப்பு வெறுப்பற்ற ஆத்ம வீரராலேதான் இச்செயல் கைகூடும்.

அகிலவாழ் வந்தனையு மான்மவிரி வாக

நிகழுவதே யுண்மை நிறைவு.

5

இந்த உலக வாழ்வெல்லாம் ஆத்மாவின் விரிவாக இயலுவதே உண்மையான நூணத் தன்மையாகும். மனித வாழ்வு தெய்வ வாழ்வாக நிறைவேற வேண்டும். உலகம் ஆனந்த நிலையமாகவேண்டும். அதற்கு வழி யென்ன? மனிதனிடம் குடிகொண்டுள்ள தெய்வானந்தத் தைத் தேடி யடையவேண்டும். அந்தத் தெய்வானந்தமே சுத்தான்மாவாக ஒவ்வொருள்ளத்தும் விளங்குகின்றது. அகில வாழ்வை ஆன்ம விரிவாக்குவதாவது, வாழ்விற்கு இன்றியமையாத கடமைகளை யெல்லாம் சுத்தான்மக் கலப்புடன் யோக யுக்தனாகச் செய்வது. “யோகயுக்தன் விசுத் தாத்மன், தன்னை வென்றவன், இந்திரியங்களைச் செயித்த வன், எல்லா வுயிர்களையும் தானெனக் காண்பவன், வினை களைச் செய்தாலும் பந்தப் படமாட்டான். உண்பது உறங் குவதுகூட அந்தராத்மனுடன் கலந்த யோகமாக நிகழுக! என்காலும் யோகயுக்தனாயிருப்பாயாக! தவத்தினும் அறி வினும் யோகமே பெரிது” என்று கண்ணன் அருளுகிறான்.

வாழ்வின் ஒவ்வொரு செயலையும் ஆத்ம சித்திக் காகவே, உலகில் ஆத்ம சாந்தத்தையும், ஆத்ம சாம்ராஜ் யத்தையும், அத்யாத்ம சித்தியையும் நிலைநாட்டவே செய்க! மனித சமுதாய வாழ்வெல்லாம் ஆன்மநேய வொருமைப் பாட்டுரிமை (Spiritual Communion) யாகவேண்டும். ஒவ்வொருவரும் சுத்தான்மசித்தி பெற்று, அந்த உணர் வில் வாழ்ந்தால், அரசு குடி, ஆண்டை அடிமை, எஜமான் சேவகன், முதலாளி தொழிலாளி, மேற்சாதி கீழ்ச்சாதி என்ற வேறுபாடுகளுக்கு இடமே யிராது. புற விதிகளும்,

அரசு தண்டமும் இன்றி அவரவர் மனச்சான்றின்படி அறவழி நடப்பர்; தம்மைப் போலவே பிறரைக் காண்பர்; பிறருக்குத் தீங்கிழைப்பது தமக்கே திங்கென்றுணர்வர்; பிறர் நலம் தமது நலமென்றறிவர். மனிதனை மனிதன் சாதி குலம் நிறம் நாடு மதம் என்னும் வேறுபாடுகளாற் காணாது, ஆத்ம சமானமாகவே மதிப்பான்; உயிர்களை நட மாடும் தேவாலயங்களாகக் காண்பான்; உயிரிரக்கமும், உலகளாவிய அன்பும் அவனுக்கே இயல்பாகும். ஆண் பெண்ணுறவும் மோகவுறவின்றி யோகவுறவாகும். மேலழ கில் மயங்காது, உள்ளழகைக்கண்டு நண்கள் இன்புறும். சமூகவாழ்வில் தன்னலவகந்தையும், தனிச் செருக்கும், பேராசையும், கொடுமையும் கொடுங்கோலும் இரா. இயற்கையந்திரமான உடலுக்கு இறைவனுள் சுத்தான் மாவே அரசனாவன். அப்போதே எல்லாரும் மன்னராக லாம். ஒவ்வொருவர் வாழ்வுஞ் செயலும் ஆன்மத் தொகுதி களுக்கெல்லாம் பொது நலமாகும். இத்தகைய ஆத்ம ஸ்வராஜ்யமும் ஸாம்ராஜ்யமுமே உலகவாழ்வின் குறிக் கோள். இது யோகசித்தியால் இயலும்.

இரண்டாவது உலகியல் முற்றிற்று.

ந. அறவியல்

ஆத்மபரிபூரணம் பெற்று உலகிலும் பூரண வாழ்வை நிலைநாட்டும் அறத்தை இவ்வியல் வகுக்கிறது. மனிதன் தன்னுள் உள்ள கடவுளை மனமாயத்தாற் பிரிந்து வாழுகிறான். அதனாலேயே எல்லாத் துயர்களும் வருகின்றன. மீண்டும் மனிதன் மனத்திரையை நீக்கி, மாசுகன்று, தன் உள்ளத்துள்ள சுத்தான்மக் கடவுளைக் கூடி வாழ வேண்டும். அதற்காகிய சுத்த சாதனங்களை வரையறுத்துக் கூறுவதே அறம். அறத்தால் இன்பமாம். இறை உயிர் உலகிற்குள்ள இணைப்பை அறம் விளக்கும். உலகையும் உயிரையும் கடவுளுணர்வில் நிலை நிறுத்துவதே தருமம். பேத புத்தியாற் பிரிந்து நிற்கும் மனிதக் குலத்தை ஆன்ம நேயத்தால் ஒன்று சேர்ப்பிப்பதே அறம்; வேறுபடுத்துவது ஆசையாணுவத்தால் உண்டாகும் மறம், அதருமம். மனமாயத்தனைகளை வேறுபடுத்து, நம்மை அந்தராத்மாவான இறைவனுடன் ஒன்று கூட்டுவதே அறம். இறைவனிடமிருந்து நம்மைப் பிரிப்பதெதுவும் மறம். மனித சமுதாயத்தில் தெய்வவொளி பாய்ச்சி, அதை ஒரு தெய்வ சங்கமாக்க வேண்டும். அதன் வாழ்வு முற்றிலும் (தெருப்பெருக்குவது முதல் நாட்டாண்மை வரை) யோகமாக வேண்டும். இந்த அகண்ட யோக சித்திக்கு மனிதன் மனமாசுகன்று சுத்தனை வேண்டும்; ஆசையாணுவத் தனைகளற்ற ஜீவன் முத்தனை வேண்டும்; 'தானே பிறர்' எனக்காணும் சமத்துவனை வேண்டும். இந்தச் சுத்த முக்த ஸமத்துவ ஸாதனமே நாம் இங்கு விளக்கும் அறநெறி; அறம் ஆண்டவன் சட்டம். தனது சட்டப்படி நடக்கும் குழியை நீதிமன்னன் போற்றுகிறான். கடவுள் மனச்சாட்சியினின்று 'இன்

னது அறம், செய்! இன்னது அதருமம், செய்யாதே!' என்கிறார். அதன்படி கவனமாக நடந்தால் கடவுளருள் நமக்கு எல்லாப் பாதுகாப்புக்களையும் அளிக்கும். மனச்சாட்சியே மாந்தர் அறநூல். அதை மறுத்தால் துன்பம்; மதித்தால் இன்பம். சுத்தி, முக்தி, சமதி இம்மூன்றும் அறக்கடவுளின் உள்ளமும், உயிரும், விழியுமாகும். கண்ணாடிபோலத் தெளிந்த உள்ளத்தில் கடவுள் விளங்கும். உரையில் வாய்மையும், உள்ளத்தில் உண்மையும், உடலில் மெய்ம்மையும் இருந்தால் சுத்த மனமும், சுத்த வாழ்வும் உண்டாகும். கண்ணிற் கருணையும் சமநோக்கும் இருந்தால் உலகெல்லாம் அன்புமயமாகும். இந்த அறநெறியைச் சாதனஞ் செய்யும் வழியைக் காண்க:

1. அறம்

நானு நிறைவுற்றுத் தன்னவரு மின்புறுத்த
கானவொழுக் காறே யறம்.

1

மனிதனுக்கு இரண்டு கடமைகள் உள்ளன. ஒன்று தான் பூரணம் பெறுதல்; இரண்டு தன்னவராகிய மனித சமுதாயம் பூரணம் பெறச் செய்தல். இந்த இரண்டு நிறைவேற்றத்திற்கும் ஏற்ற ஒழுக்காறே, சன்மார்க்கமே அறம் எனப்படும்.

நிறைவுறலாவது, மானிடத்தில் உள்ள மனமாசுகளைத் துடைத்துக் குறைகளை நீக்கிச் சுத்தான்ம பரிபூரணநிலை பெறுதலே. மனித வாழ்வு இருபான்மைத்து: ஒன்று தனி வாழ்வு (Individual life); மற்றொன்று கூட்ட வாழ்வு (Collective life or communal life). ஒன்று உள் வாழ்வு; மற்றொன்று உலகவாழ்வு. உள் மனிதனே மனிதன், புருஷன். அவனை யறியாதது எவ்வளவு சீருஞ் சிறப்பும், அறிவாற்றலும் பெற்றாலும் இன்ப மெய்தாது. இன்பத்தின்

ஈன்று இதய பரமாத்மனே! மனிதனின் ஆதார கமலங் களில் தெய்வ சக்திகள் அடைபட்டுள்ளன. தூய்மை, வாய்மை, பக்தி, ஞானவிசாரம், தியானம், தவம், மௌனம், ஸமதர்ஸனம், மந்திரஜபம், பிராணாயாமம் முதலிய சாதனங்களால் அவற்றை மலர்ப்பித்துப் பூரணம் பெற வேண்டும். தன்னுள் உள்ள சுத்தாத்மனைக் கண்டு நிறைவுற்றபின், உலகையெல்லாம் அவன் மயமாகவே காணலாம். ஆருயிர்களை யெல்லாம் அவனது திருமேனி பரக்க காணலாம். 'இல்லதும் உள்ளதும் அல்லதும் அவனுரு' என்பதைக் காணலாம். அப்போது, தான் பெற்ற இன்பத்தைத் தன்னவரான மக்களும் பெறவேண்டு மென்னும் ஆர்வமுண்டாகும். தனது பூரண சக்தியைக் கொண்டு தன்னைச்சுற்றியுள்ள மனித சமுதாயம் பூரணம் பெறச் செய்வது ஓர் இன்றியமையாத கடமையென்று தோன்றும். ஆத்மசித்தி மலையூற்றுப் போன்றது. அகில சித்தி மலையருவி போன்றது. பூரணம் பெறுக; பூரணம் புரிக!

மன்னு மனச்சாட்சி மன்னவன்சொல் லென்னவென

வுன்னி நடத்த னுயிர்வு.

2

நமது உள்ளம் அரியனை; அதில் மன்னனொருவன் மன்னியுள்ளான்; என்றும் நிலைபெற்றுள்ளான். அவன் நம்முடைய பேச்சுகளையும் நடத்தைகளையும் உடனிருந்து கவனிக்கிறான். அவன் நலத்தைச் சொல்லுகிறான். அவன் என்ன சொல்லுகிறான் என்று நெஞ்சைத் தொட்டுப் புர்த்து ஆராய்ச்சியுடன் நடத்தலே மிகவும் மேலானது.

மனச்சாட்சியே நம் அரசன்; அவன் எப்போதும் உண்மையே பேசுவான்; உண்மை வழியே காட்டுவான். பொய்பேசினால் சவுக்கடி கொடுப்பான். மனச்சான்றின் வழி நடந்தால் மதக்கோட்பாடுகளே தேவையில்லை. மனச்சாட்சியே இயல்வழி. மனச்சாட்சியை எப்படி யறிவது?

‘இவ்வழிச்செல்’ லென்றென்றுள் ளெச்சரிக்கை செய்கின்ற
நவ்வழியி லச்சமறச் செல்.

3

நமது உள்ளத்தே நின்று சூட்சுமமான ஒரு பொருள், ‘இதோ இந்த வழியிலே நட, கவனம்!’ என்று அடிக்கடி அறிவிக்கிறது; ‘அந்தத் தப்பு வழியே செல்லாதே!’ என்று எச்சரிக்கை செய்கிறது. அதுவே மனச்சாட்சி. அது சரியென்னும் வழியில் அஞ்சாது வீரவுறுதியுடன் செல்லுக.

மனச்சாட்சி சொல்வதை அஞ்சாது உறுதியுடன் செய்யவேண்டும். அதன்பால் வரும் இடர்களும் நன்மைக்கு வித்தாகும். கிரேக்க ஞானியான சோக்ரடீஸ் இவ்வாறே மனச்சான்றை மதித்து, ஆதன்ஸ் வாலிபருக்கு ஆத்மோபதேசஞ் செய்தார். அறியா மாந்தர் அவருக்கு நஞ்சிந்தனர். அதையும் புன்னகையோ நுண்டார் அந்த ஞானி. இன்று அவர் உலகின் உள்ளத்தில் விளங்குகிறார். அவருண்மையை உலகம் போற்றுகிறது. பிறர் மதிக்க, பெயர் புகழ் பட்டம்பெற, மனச்சாட்சிக்கு விரோதமான காரியங்களைச் செய்தால், பொய் சொன்னால், ‘ஏன் தப்பு வழியிற் சென்றாய்? ஏன் பொய் சொன்னாய்?’ என்று மனச்சாட்சி சூடு கொடுக்கும். ‘ஐயோ! ஏன் பொய் சொன்னோம்!’ என்று உள்ளே மனம் வேதனைப்படும். திருடன் திருட்டை யொளித்தால் ‘அட களவாணிப் பயலே’ என்று மனச்சாட்சி இடித்துரைக்கும். நல்லது செய்தால் ‘சபாஷ்’ என்று மனச்சாட்சி தட்டிக்கொடுக்கும். தன் மனச்சாட்சியே தரும விளக்கு.

அறமென்றறிந்தனை யஞ்சாது செய்யின்;

இறைவனருள் காக்கு மினிது.

4

இவ்வாறு மனச்சாட்சிக்குப் பொதுவாக ‘இது தருமம், இது நியாயம், இஃது அறம்’ என்று அறிந்ததைப்

பிறர் இகழ்ச்சிக்கும், இடர்களுக்கும் பயப்படாமல் கலங்காமல் செய்யின்! அப்படிச் செய்யும் அறவோரை— தருமாத்மாக்களை — இறைவனருளே மகிழ்வுடன் நன்கு பாதுகாக்கும்.

அரிச்சந்திரன் பட்ட இடர்களெல்லாம் உண்மையைப் பெருமைப்படுத்தின. மனித சமுதாயம் சீர்குலைந்து வரும் போது மகான்கள் சிலர் தோன்றி, அறங்கூறி அதை நல்வழிப்படுத்த முயலுவர். அவர்களுக்குத் திருவருளே துணைசெய்யும். அறியாமக்கள் அத்தகைய அறவோர்களுக்குப் பல இடரிழைப்பர். நல்லது சொன்ன நபிமனையைக் காப்பிரியர் கல்லாலடித்தனர். அன்புரைத்த ஏகவைச் சிலுவையிலிட்டனர். இவ்விரு மகான்களும் உலகின் நினைப்பிற் சிரஞ்சீவிகளாயினர். இவர்கள் சொன்ன உண்மைகள் என்றும் மனித சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டிகளாயின. சுத்தான்மாக்களுள் அருட்சக்தி யிறங்கி உலகிற்கு இனிது செய்யும். இதுதான் அவதார உண்மை. அறஞ் செய்க! ஆண்டவன் காப்பான்! அவனருள் அன்பரைக் காக்கும். தருமபுத்திரரைக் கண்ணன் காத்த கருணையைக் கருதுக!

இறந்தபின் னெப்படியோ; நங்கண் ணுலகிற்
சிறந்த திருவினையைச் செய்.

5

உடல்பிரிந்தபின் ஜீவயாத்திரை எப்படியோ, அஃது எங்கே செல்லுமோ, எக்கதியாமோ, எவ்வுடலிற்புகுமோ நாம் உறுதியாக அறியோம். இதோ, கண்ணற்காணும் இடமகன்ற உலகம் உள்ளது. அதில் மேலான திருவினைகளை, சுபகாரியங்களை, அறவினைகளைச் செய்க!

கண்கண்ட உலகில் உள்ளமட்டும் ஆதம்சாந்திக்கும் பொதுநலத்திற்கும் ஏற்ற நல்ல காரியங்களைச் செய்வதே சிறந்தது. உள்ளமட்டும் கடவுளன்பு, வழிபாடு, தியானம், ஞானவிசாரம், நன்னூலாராய்ச்சி, நல்லோர்கூட்டம்

வகித்தல், அடியார் நேயம், ஆருயிர்த்தொண்டு, உயிரிளக்கம் ஆகிய சன்மார்க்கங்களைப் பயில்க! கற்றல், கற்பித்தல். மாணவருக்குக் கல்வி நிலயம் அமைத்தல், ஆசிரியர்களைப் போற்றல், நன்னூல்களை வெளியிடல், கலைவளர்ச்சி, புலவரைப் போற்றல், சாதுக்களுக்குத் தொண்டு செய்தல், முதியருக்குதவல், நொண்டி முடமானவர் இடர்பட்டோர் சண்டையிற் புண்பட்டோர் முதலியோரை ஆதரித்தல், பசி தீர்த்தல், பசுக்காத்தல், நன்னீர்த்துறைகளமைத்தல், முதல் போட்டுப் பலருக்கு உபயோகமான தொழில்களை நிலைநாட்டி, ஏழைகளுக்கு உழைப்பும் பிழைப்பும் பெருக்கல், நோய் தவிர்த்தல், இயற்கை வாழ்வுரைத்தல், தரைவாணிகம் கப்பம் மாணிகம் புரிந்து வந்த பணத்தில் பத்தில் ஒருபங்கு நல்ல தருமங்களுக்குச் செலவிடல், நாட்டின் விளைபொருட்களைக் கொண்டு பலவகைத் தொழில்களாற்றிச் சுதேசச் செல்வத்தைப் பெருக்கி வறுமை தீர்த்தல், வேளாண்மை செய்தல் முதலியன சிறந்த திருவினைகளாகும். 'வாழ்ந்த நாளெல்லாம் நல்லது செய்தோம், இன்ன அறவினையாற்றினோம், உயிர்நலம் புரிந்தோம்' என்ற மகிழ்வுடன் இறப்பது நல்லது.

2. அற விரிவு

யாதொன்று காலத்திற் கேற்றபொது நன்மையதை
வாதீன்றி யாற்றி மகிழ்.

1

நல்வினை செய்வதில் காலத்தையுங் கருத வேண்டும். காலத்திற்கேற்ற பொதுநலம் எது எது என்று தோன்றுகிறதோ, அதை விண்வாதங்களிற் பொழுது போக்காமல் நிறைவேற்றி இன்புறுக!

அறம் இருவகை: ஒன்று எப்போதும் உள்ள ஆத்ம த்ருமம்; மற்றொன்று காலத்திற்குத் தக்கபடி மாறும் யுக த்ருமம். உண்மை, மனமொழி மெய்த்தாய்மை, அன்பு,

அருள், அடக்கம், கடவுளுருதி—இவையெல்லாம் மனிதான்மா புனிதமுற இன்றியமையாத ஆத்ம தருமங்கள். ஆத்ம தருமத்தில் ஊன்றி நின்றுகொண்டு, அவ்வக்கால முன்னேற்றத்திற்கு இன்றியமையாத யுகதருமத்தை நடத்தல் வேண்டும். கீத்யயுகத்தில், மார்தர் ஆத்மசித்தராக, இயல்பான ஆத்மதருமத்தில் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தனர். திரேத்யயுகத்தில், ஆன்மநேயம் சிதைந்து மார்தரை அடக்கியாள ஒருநீதியும், அதைக்காக்க ஒரு காவலனும் தோன்றினான். துவாபரயுகத்தில், மனிதன் இருவிகாரங்களுக்கு ஆளானான்; தரும புத்திரருக்கும் துரியோதனக்கும் பஹுக்கும் குருகேத்திரப் போர் நிகழ்ந்தது. கலியுகத்தில், முன்கட்டுப் பாடுகளெல்லாம் குலைந்தன. சாதிதருமம், வர்ணதருமங்க ளெல்லாம் சிதைந்தன. மனிதன் தனது அறிவாராச்சியால் எவ்வளவோ முன்னேறி வருகிறான். அந்த முன்னேற்ற வேகத்தில் பழைய ஏற்பாடுகள் எல்லாம் தகர்ந்து போகின்றன; கட்டுப்பாடுகள் உடைகின்றன. மனிதன் சமுதாய வாழ்விற்கு சுயேச்சை பெற விரும்புகிறான்; சாதிமதத் தடைகளை யொழித்துச் சர்வசமரசனாக வாழ விரும்புகிறான். தன்னல முக்தியையும் தனிச்செருக்கையும் ஒழித்துக் கூட்டமாக, சங்கமாக, ஒற்றுமையாக வாழ விரும்புகிறான். வீட்டிலடைபட்டிருப்பதை விடுத்துப் பெண்மை நாட்டுப் பணிக்கு முன்வந்து, வீரங்காட்டுகிறது. நாம் ஒரு புதியயுகத்திற்கு நிற்கிறோம் மனிதன் மனிதனுக்கு எவ்வகையிலும் அடிமையிலலை. நாட்டை நாடு அடக்கியாளுவது, கொள்ளை யடிப்பது, அடக்கு முறைகளால் இடர்செய்வது எல்லாம் இனிப் பலியா. மனிதனிடமுள்ள சுதந்தர சக்தி விழித்தெழுந்தது. வறுமை, மடமைப்பிணிகளை யொழிக்க மனிதான்மா அல்லும் பகலும், அறிவுந் தொழிலும் புதுப்புது விதமாக வளர்க்கிறது. ஆண் பெண் சமவுரிமை காலத்தின் இயல்பானது. சாதிமதத் தடைச்சுவர்களைத் தகர்க்க எங்கும்

சமரஸ சன்மார்க்கங்களும், சுத்தசங்கங்களும் எழுந்துள்ளன. சுயேச்சாதிகாரத்தை வீழ்த்த சமதருமக் கிளர்ச்சி நடக்கிறது. இனி எவரும் மனித சமுதாயம், சுத்தான்மவுணர்வில் நிலை கொண்டு, மனச்சாட்டியையே அற வழியாகப் பற்றி, யார்கட்டுப்பாடும் இன்றிச் சுயேச்சையாக, உலகளாவிய நன்மைக்கும், ஒற்றுமைக்கும், பொதுநலப் பணிகள் செய்து வாழும். நடை உடை பாவனைகள், பேச்சு, எழுத்து, கிளைப்பு, காரிய முறைகளெல்லாம் புதுமை பெறும். இப்போது, தனியுடைமை போய் உலகம் பொதுவுடைமையாகி வருகிறது. இனி, அஃது அருளுடைமையாகும். எவ்விதமான மனிதக் கட்டுப்பாடும் ஆதிக்கமுமில்லாமல், ஒவ்வொருவ ருள்ளும் விளங்கும் இறைவனருளே வாழ்வை நடத்தும். தம்மைப்போலப் பிறரும் நடமாடுங்கோயில்கள் எனமதித்து, மார்தர் அகிலாத்மவுணர்வில் (Cosmic Consciousness) வாழ்வார். அத்தகைய சுத்தமுத்த ஸமத்வ ஸத்ய ஜோதி வாழ்விற்கே காலம் முன்னேறிச் செல்லுகிறது. அதற்கேற்றபடி ஒவ்வோர் ஆணும் பெண்ணும் வாழ்வைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். தன்னலம் விடுத்துப் பொதுநலம் பேணி, மனித சங்கம் தெய்வ நிலை பெறுவதற்கான அருள்வழி வாழ்வை மார்தர் மேற்கொள்ள வேண்டும்.

பழமை பழமையெனும் பல்லவியே பாடேல் :

புதுமை புதுமையெனப் போ.

2

‘இது பழைய வழக்கம், பழைய ஆசாரம், முன்னோர் வகுத்தது’ என்று திருப்பித் திருப்பிப் பல்லவி பாடிக் கொண்டு காலமுன்னேற்றத்தின் குறுக்கே நில்லாதே! ‘புதுமை, புதுமை, புதுவாழ்வு, புதுகிளைப்பு, புதிய சுயேச்சை வேண்டும்’ என்று சொல்லி முன்னேறிச் செல்!

காலவெள்ளம் முன்செல்லுகிறது. அதிற் புதுப்புது ஊற்றுநீர்கள் வந்துசேர்கின்றன. பழைய தேக்கத்தி

லேயே பாசி பிடித்தலையே! அறிவாராய்ச்சி சண்ட
வேகத்தில் முன்னேறி வருகிறது. கட்டை வண்டி, குதிரை
வண்டி, மிதிவண்டி, மோட்டார் புகைவண்டி,
புகைக்கப்பல், நீர்மூழ்கி, எல்லாம் கடந்து விரீர்ரென்று
வாளை ஊடுருவி விரையும் ஆகாயக் கப்பலுக்கு வந்துவிட்
டது யந்திர நாகரிகம். இப்போது தீக்குச்சி அநாசாரம்
முப்பாட்டன் போலே சக்கி முக்கி தட்டுவேன்' என்ன
லாமா? 'இராமர் வில்லினாலேதான் சண்டைசெய்தார்;
ஐப்பான் 'டம்டமார்' குண்டு போட்டாலும் நான் அம்பை
விட்டுத்தான் எதிர்ப்பேன்; அது துரோணுச்சாரியார்
அருச்சுனனுக்குக் கற்றுக்கொடுத்த வித்தையல்லவோ?
நான் அதை மறப்பேனா?' என்னலாமா? 'எனது கொள்
ளத் தாத்தா காலத்திலே காசிக்கு நடந்துதான் சென்றார்
கள்; நான் புகைவண்டி யேறமாட்டேன்' என்னலாமா?
'வேதரிஷிகள்! ஓலையில் எழுதினர்; காசிதழும் அச்சம்
எனக்கு வேண்டா' என்னலாமா? 'எனது முப்பாட்டன்
கட்டைவண்டியிலேதான் போனான்; நான் மோட்டார்
ஏறமாட்டேன்' என்னலாமா? முப்பதாம் பசலிப் பழக்
கங்களில் அழுத்தம் செய்து கொண்டு, புதுப்புது அழகுட
னும் ஆற்றலுடனும் முன்னேறும் காலவோட்டத்தின்
முன் கைகட்டி நிற்பது பெரும் பேதமை. முன்னேறிச்
செல்லும் காலகருமத்தை முன்னின்று ஆளவேண்டும்.
இன்றேல், பின்னடைந்து வீழ்வேம். பழைய அத்தாத்தம்
தருமத்தைப் பல்லவியாகக் கொள்ளலாம். அஃது என்
றைக்கும் உள்ளது. அப் பல்லவிக்குமேல் காலத்திற்
கேற்ற அனுபல்லவி, சரணம், ஸ்வர-ராகசஞ்சாரங்களை
அமைத்து, சுதந்தரம் பெருகும் தாளமேளங்களை இணைத்து,
புத்திசை பெருக்கி, மனித வாழ்வு அகண்டமான சுத்த
முத்த மைத்வானந்தப் பாட்டாக வளரவேண்டும். தனி
வாழ்வு, பொதுவாழ்வு இரண்டும் பூரணம் பெறவேண்டும்.
வாழ்வு ஒரு ஜீவநதி. காலவெள்ளத்திற் கேற்றபடி அதன்

ஆழமும் அகலமும் அமையும். காலவெள்ளம் பழைய
படுகையில் ஒடினாலும் குறுக்கேயுள்ள மணல் மேடுகளை
யும், கட்டுகளையும் உடைத்தெறிந்து முன்னேறும்; பாசி
பிடித்த தேக்கங்களை யெல்லாம் அது வாரி விழுங்கிவிடும்.
'எனதே மதம்; எனதே சாதி; எனதே சமயம்; எனதே
நாடு' என்னும் தன்னலவகந்தை இனிச் செல்லாது. மனக்
கட்டுமானங்களால் வற்புறுத்தப்படும் விதி நியமங்கள்
இனிச் செல்லா. வேற்றுமைத் தடைகளைத் தகர்த்து,
அகண்டாத்ம வொற்றுமைக்கே காலதேவி புதுமை முழக்
கத்துடன் பவனி செல்லுகிறாள். பழைய நன்மைகளைக்
கொண்டு காலத்திற்கேற்ற புதுப்பொலிவெய்துக! காலத்
தால் அற்று, உளுத்துப்போன பழைய வழக்கங்களில்
அழுத்தங்கொண்டு புதுநலத்தை யிழக்கக்கூடாது. புதுமை
பொலிக்; புதுமை வாழ்க!

மோகமய மிஷ்ரி, முரணற்ற முன்னேற்றம்
நாகரிக மென்றே நவீனம்.

3

நாகரிகம் என்றால் என்ன? மோகமயம், மனமயக்கம்
இல்லாது, ஒருவருக்கொருவர் முரண்பட்டு, மாறுபட்டுப்
போட்டி பொருமைகளால் பகைத்துப் போராடாமல்,
மனித சமுதாயம் ஒன்றுபட்டு, அன்பிலும், அறிவிலும்,
ஆன்மவுணர்விலும் வளர்ச்சிபெறும் முன்னேற்றமே நாக
ரிகம் என்று சொல்லுக!

பிற்போக்கான பிடிவாதங்களுடன் மனித வாழ்வின்
முன்னோட்டத்தைத் தடுக்கும் எவையும் நாகரிகமாகா.
நாகரிகம் என்பது இனிய நடைமுறை. அதனால் மன
மயக்கம் இனமயக்கங்கள் ஒழிந்து, மனித சங்கம் ஒரு
குலமாக முன்னேற முடியும். மனிதனிடமுள்ள தெய்வ
சக்தியைப் பெருக்கி, மனமயக்கங்களால் வரும் ஆசை
பாசங்கள், போட்டி, பொருமை, சிறுமை, மடமை, கொடு
மைகளை யொழித்து, கல்வி, கேள்வி, அறிவு, அன்பு, அரு

ஞடைமை, ஆள்வினையுடைமை, பண்புடைமை, நாண், கண்ணோட்டம், நட்பு, ஒப்புரவு, பொறுமை, உரிமை, ஒற்றுமை, சர்வாதம் தரிசனம், சுத்தசமாசம் ஆகியவற்றை வளர்த்து, மனித சமுதாயத்திற்கு நலம்புரிவதே நாகரிகம். கொல்படை கொண்டு, அணுக் குண்டுபோட்டு, இரத்த வெள்ளம் பெருக்கி, இலட்சக்கணக்கான உயிர்களை மடித்துப் பிறர் நாட்டைக் கவரும் அசுரக்கொடுமை காட்டு மிராண்டித்தனமான அநாகரிகம். தானும் வாழ்ந்து, பிறரையும் வாழவிடுவதே நாகரிகத்தின் முதற்படி. தேவைக்கு மேலாக இயந்திரப்பொருளைக் குவித்து எளிய நாடுகளைச் சந்தையாக்கிப் பொருளுறிஞ்சுதல், ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகளுக்கு உழைப்பும் பிழைப்பும் தரக்கூடிய பணத்தைப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டல், பிறர் பசிக்கத் தான் பணங்குவித்தல், ஏழைகளை நசுக்கும் செல்வச் செருக்கு, போட்டி பொருமைகளின் வாள்வீச்சு, சதைத் திமிர்கொண்டு தருமமழித்தல், கற்பழித்தல், ஊன் மது அருந்தல், உயிர்க்கொலை, சூதாட்டம், புலன்களைக் கவரும் மாயங்களால் ஆளை அடிமைப் படுத்தல், வஞ்சமயக்கங்கள், இடம்பச் செருக்கு முதலிய தீமைகளெல்லாம் நாகரிகமான சமுதாயத்தில் இரா. நாகரிகன் ஐம்பிழை தவிர்த்த அருளாளன்; அவன் அன்புக்கார்தம், அறிவுக்கற்பகம், கொல்லா நலத்தன், குணமணிக் குன்று, சீரிய நண்பன், செருக்கறு நடையான், மாசறுமனத்தன், மயக்கறு சிந்தையன், அஞ்சுவதஞ்சுவோன், ஆற்றுவதாற்றுவோன், துணிந்த நலத்தான், பணிந்த பெருமையான், கற்பன் கற்றுக் கேட்பனகேட்டுத் தக்கன செய்வான், தற்புகழில்லான், கடுமொழி யில்லான், கனிமொழியாளன், காலமும் ஞாலமும் கருதி நடப்போன், நிறைவியையாளன், நேர்மையாளன், அடிமைத் தனத்தை அறவே யொழிப்பவன், அழகை மதிப்பவன், அணியுற வாழ்பவன், எளிமையை விரும்பு

வோன், சகையாளன், பெண்ணும் சக்தியைப் பெருமை செய்வோன், ஓயா துழைப்பவன், ஒப்புரவொழுக்குவோன், பொதுநல வீரன், புவிக்கெலாயினியன்! இவ்வாறே, நாகரிகப் பெண்டிரும் அறிவும் அழகும், வாய்மையும் நாய்மையும், கற்பும் நாணும், இல்லற வொழுக்கமும் எளிய வாழ்வும், ஆன்மநேயமும் ஆருயிர்க்கன்புங் கொண்டு பொலிவர். நலம்புரி நடைமுறை நாகரிகமாம்.

தொடர்ந்தாரின் நுன்புத் துடைக்காத செல்வன்
கடமை வழுவினான் கான்.

இவ்வாறு நாகரிகம் பெற்ற செல்வன், சுகபோகங்களைச் சுயநலத்திற்கே பயன் படுத்தாது, தன்னைத் தொடர்ந்த, தன்னினமான, மாந்தரின் துன்பத்தைத் துடைக்கப் பயன்படுத்த வேண்டும்; அவர்களுக்குற்ற இடர்களைத் தன்னால் இயன்றமட்டுந் தவிர்க்கவேண்டும். இன்றேல், அவன் தனக்குரிய கடமையினின்று வழுவி யோனாவன்.

மனிதன் செய்யவேண்டிய நலம், அறம், உதவி, ஒப்புரவு ஆகியவை கடமையாகும். தேவையான பேருக்கு உதவவே இறைவன் செல்வந் தந்ததாகப் பணக்காரன் நினைக்கவேண்டும். உலகுயிர்களுெல்லாம் ஒரு சங்கிலித் தொடரே. கோடிக்கணக்கான பெயர் வடிவ பேதல்களுக்குள்ளும் ஒரு சுத்தான்மாவே யுள்ளது. ஆதலால், மனிதன் பிறரையுந் தானாகவே மதிக்கவேண்டும்; பிறர் பசி தன்பசி பிறர் துயர் தன்றுயர் பிறறின்பந் தன்னின்பம் என்று உணரவேண்டும். இரக்கமும், அன்புங் கொண்டு இடர்ப் பட்டோருக்குத் தேவையளவு ஒவ்வும் வகை உதவ ஒவ்வொரு மனிதனும் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான்.

எதுத் தென்தோக்கி யென்னற்க; நன்மை
யதுபோற்ற லாற்ற லறிவு.

நம்மைத் தொடர்ந்த மனித சமுதாயத்தினிடம் நாம் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டும்? பிறரிடம் எது கெடுதல் என்று நோட்டம் பார்த்து, குற்றமே பாராட்டி, அவர்களை இகழக்கூடாது. பிறரிடம் எது நன்மை, எது உத்தமமான குணம் என்று கவனிக்கவேண்டும். அதை நாமும் பேணி, அதன்படி செய்து, நன்மை பெறுதலே அறிவாகும்.

பசித்தவன் அப்பத் தொலை யெண்ணான்; அப்ப முண்பான்; அவன் 'தோட்டத்தில் இத்தனைக் கணிகள் வெம்பின, இத்தனை அழகின; இங்கே உரம் நாற்றமடிக்கிறது' என்று நோட்டம்பாரான்; கனியுண்பான். யோகசித்தி வேண்டுவோன், பூரண வாழ்வு வேண்டுவோன், பிறரைக் குறைபேசி வீண்காலம் போக்கான்; பிறரிடம் காணும் நன்மையெதுவோ அதைக் கண்டு கருத்துடன் பயின்று நலமோங்குவான். பிறரிடம் ஒரு குறையிருந்தால், அது தன்னிடம் இருக்கிறதாவென்று சோதித்துத் திருத்திக் கொள்ளுவான். தனது தூயவாழ்வால் பிறருக்கு உதாரணமாக விளங்குவான். ஆதுவே அறிவாளிக்கு அழகாகும்.

3. அறத் தகுதி

போக்கும் வரவும் பொழுதுமறி யோமதனல்
யாக்கையோ டேசெய்யறம்.

1

இவ்வுடலிற் புகுந்த ஆன்மா எப்போது இதைவிட்டுப் போகும், வேறு எந்த வுடலுடன் மீண்டு வரும் என்று நாம் அறியோம். இந்த உடல் உள்ளபோதே நல்ல அற விளைகளைச் செய்க! தினந்தோறும் தினகரன் வாள் போன்று நமது ஆயுளை அறுத்துக் கொண்டிருக்கிறான். இருவினைக்களனாகிய உலகாங்கில் காட்சிகளும் விளைவு

களும் திடீரென மாறும். நேற்றிருந்த ஊரை இன்றொரு பூகம்பம் தரை மட்டமாக்குகிறது. நேற்றுத் தலைமீயிற் திருந்த நாட்டை இன்றொருகொடும் போர்வந்து அழித்து அடிமை யாக்குகிறது. நேற்று நம்முடன் இருந்தவரை இன்று காணோம். உலக மேடையில் உயிர்கள் தோன்றி விளையாடி, மறைகின்றன. நமது ஆட்டமும் ஒருநாள் முடிந்து போவதே, காலத்தின் மாயம் கணக்கிடலரிது. ஆதலால், உடலுள்ளபோதே மனமாசு நீக்கிச் சுத்தானம் சித்தி பெறும் தருமத்தைச் சாதனம் செய்ய வேண்டும்.

உண்ண வுடுக்க வுவந்திருக்க நன்ருயற்சி

பண்ண லறவாழ்வின் பண்பு.

2

மனிதன் முதலில் சரீர தருமத்தைக் கவனிக்க வேண்டும்: உண்ண உடுக்க இருக்கப் போதுமான உணவு, ஆடை, மனை முதலிய செளகரியங்களை நல்ல யோக்கியமான தொழின்முயற்சி செய்து பெற வேண்டும். இஃது, அறவழி வாழ்வின் மாண்பாகும். அறவோர் யாரையும் எதற்கும் பிச்சை கேட்கலாகாது; பிறர் பாடுபட்டதைத் தாம் சும்மாவிருந்து அனுபவிக்கக் கூடாது. வறுமையை நீக்க வேண்டியது அறவோரின் முதற் கடமை. வறட்சி, இடம்பம் இரண்டும் கூடா. பிறருக்கு இழிவாக அடிமைப் படாமல் ஒவ்வொருவனும் தன் தேவைகளை முறையான தொழிலால் அடைந்து, மீதி நேரத்தை அறிவு வளர்ச்சியிலும், சுத்தானம் சாதனத்திலும், பொதுநலப் பணியிலும் கழிக்கலாம். தொழில் வகையை இந்நூலின் தொழிவியலிற் காண்க.

சோர்வு விடுத்துக் கயேச்சை யடைந்துலகில்

வீரனாய வாழ விரும்பு.

3

மனத் தளர்வை நீக்கு; எல்லாக் கட்டுகளின்றும் விடுதலை பெறு; இந்தவுலகில் வீரனாக, ஆதம் தீரனாகப் பலருக்கும் பயன்படுமாறு வாழ விரும்பு!

மனிதனுக்குள் ஒரு தீரன் உளான். அவனே உள் மனிதன், உண்மை மனிதன். அவனுக்குக் சோர்வில்லை, துயரில்லை, கட்டில்லை, கவலையில்லை, அவன் நித்திய முத்தன், சர்வ சுதந்தரன். இந்த உடல் அவன் சட்டையே. 'அந்தச் சுத்தான்ம தீரனே நான் என்று ஒவ்வொருவரும் காண்க!'. பிறகு, எதற்காக, யாருக்காக, யார் கவலைப் படுவது, கட்டுண்பது? இருவிகாரக் குழாங்களில் அலைந்துழலும் மனத்தாற் படரும் அழுக்கே கட்டுங் கவலையும். தன்னை யறிந்தால் அச்சம், அடிமைத்தனம், கவலை, கட்டுகள் முதலியன பறந்தோடிப்போம். அடிமைதனத்திற்குக் கோடையிடி தன்னறிவே. வீரன் இயற்கை யுலகை வென்று அருளறத்தை நிலைநாட்ட வேண்டும். தன்னறிவு, உலகறிவு, உள்வெற்றி, உலகவெற்றி, வாய்மை, வலிமை, ஆண்மை, பொறுமை, அஞ்சாமை, அன்பு, நீதி, நேர்மை, ஆட்சித்திறன், தியாகம், வினைத்திட்டம், மனத்திட்டம் முதலியன வீரர் தன்மைகள். தன்னலம் போற்றல், பொது நலங் காத்தல், இன்னலை பொறுத்தல், இன்பமே செய்தல், தன்னுயிர் நீந்தும் மன்னுயிர்ப் பேணல், கொடுமையைக் குமைத்தல், நல்லதையமைத்தல், புண்ணியம் வளர்த்தல், அறவினைதன்னை அஞ்சா தியற்றல், இசைவசை யிரண்டும் சமமெனத் தாங்கல், இயற்றுவதியற்றல் ஆணவமின்றி அருட்பணி புரிதல், பயன்பற்றின்மை, விடுதலை பெறுதல், விடுதலை யீதல்—இவையே வீரரின் இன்னிய கடமையாம். பாரின் சரிதை வீரர் சரிதையே. அப்பர், சங்கரர், புத்தர் நம்மாழ்வார், தாயுமானவர், வள்ளலார், பரமஹம்சர் முதலிய பெரியார் ஞானவீரர். சிவாஜி, குரு கோவிந்தன், பிரதாப சிம்மன், திலகர், கீர்த்தி முதலியோர் கர்மவீரர். வீரத் திரவினர் பார் நலக் காவலர்.

உலகோ ருட்குலமா யொன்றியி நிதோங்கு
நமைப் பொதுநிலையை நாட்டு.

இறைவன் தந்தை: அவனருளே தாய்; உயிர்கள் அவனருள் மைந்தர். இவ்வாறு உலக மெல்லாம் ஓர் அருட்குலமாக, தெய்வஜாதியாக ஒற்றுமைபட்டு, மங்கலமாகச் செழித்தோங்க வேண்டும். அதற்கேற்ற பொது நிலை வாழ்வை சர்வாத்ம சமரஸ உணர்ச்சி கொண்டு நிலைநாட்டுக! அதனால் எல்லா நன்மையும் உண்டாகும்.

“உலக வொற்றுமைக்காக ஞானவீரன் பணிபுரிய வேண்டும்” என்றான் கண்ணபிரான். சுத்த சமரஸசன்மார்க் கமே உலகை ஒற்றுமைப்படுத்த வல்லது. உலகெலாம் ஓர் அகண்ட வீடு. உயிர்க்குல மெல்லாம் அதில் தத்தம் இயல்பிற் கேற்றவாறு உயிர்த்திருக்கச் சமவுரிமை பெற்றன. எல்லா வுயிர்க்கும் இறைவனே அம்மையப்பன். அவனி எல்லாம் அவனருள் விரிவே. அவனே அனைவரிடமும் 'நான்' என்னும் உண்மையா யிருக்கிறான். தியானத்தால் அவனை நன்கு உள்ளே யுணரலாம். எல்லாருக்கும் பொதுப் பொருளான அந்த ஆத்ம தேவனே உண்மை மனிதன் என்றுணர்ந்தால், மாந்தரெல்லாரும் பல உடற்சட்டைகளைப் பூண்ட ஓர் ஆன்மத் தொகுதியாகவே விளங்குவார். இந்த ஆன்ம வொருமையே பொதுநிலை. அதையறிந்தோ ரெல்லாம் உலகை அருளாடலாகவும், உயிர்களை அருட்குலமாகவும் காண்பர். அத்தகைய சுத்தான்ம சமரஸத்தை நிலைநாட்டினால் சண்டை சச்சரவுகள் ஒழியும். இப் பொதுநிலைப் பணியை அவரவர் இயன்ற மட்டும் புரிக! அனைத்தினும் அரும்பணி அறிவுப் பணியே.

உள்ளொளியிற் பூத்த வுயிர்வாழ்விற் சாதிமதச்

சன்னியலை சச்சரவுந் தான்.

5

ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தும் சுத்தான்மக் கதிர் நிலவுகிறது. அதுவே உள்ளொளி. அதனின்றே உயிர் வாழ்வு மலரவேண்டும். அத்தகைய வாழ்வே அத்தயாத்ம வாழ்வு. அது சுத்த சமரச வாழ்வு.

என் சாதி, என் மதம் என்று மூடப் பிடிவாதம் கொண்டு தொல்லை செய்து உலகிற் சண்டை விளைக்கும் சாதிமதப் பூசல்கள் அத்தகைய சுத்தான்ம சமரஸ வாழ் விற்கில்லை; சச்சரவுமில்லை.

தற்போது, மாந்தர் வாழ்வு புறத்தினின்று மனத்தால் இயங்குவது; மனம் ஒன்றைப் பலவாறுகக் காட்டும் மாய் மாலக் கண்ணாடி. மனிதனின் உண்மை உள்ளான்மா; நாம் காணும் பெயர் வடிவத் தோற்றங்க ளெல்லாம் பெளதிகச் சட்டையே, இயற்கையுடலே, சடமே; அதற் குள் அறிவாய் கின்றியங்கும் உண்மைப் பொருள் சுத்தான்மா. 'அதுவே நான்; மற்றவையெல்லாம் எனக் குப் புறம்பானவை.' என்றுணர்ந்து தன்னை விடாது, அன்னிய மெண்ணாது, உலகின் இருவிகார நாடகத்தில் மனமயங்காதிருத்தலே உள்ளறிவில் வாழ்வு மலர்வதாகும். மனிதவாழ்வு ஒரு பெரிய தாமரை மலர். அஃது உள்ளந் தோறும், ஒளிரும் அருட்கதிரில் மலர்ச்சி பெறும். ஒவ் வொரு ஜீவனும் இந்த உயிர்த்தாமரையின் இதழே. எல்லா இதழ்களும் சுத்தான்மப் பொருட்டில் ஒன்றியுள்ளன. இந்த ஒன்றிப்பை யுணர்ந்தால், பிறகு சாதி சமயச் சள் ளையும், சச்சரவும், பிரிவினையும் இரா. சாதி மதங்களின் குறிப்பென்ன? மாந்தர் பல பான்மையர். அவரவர் இயல்பிற் கேற்றவாறு அவரவருக்கியன்ற வழியில் மெய்ப் பொருளுடன் இரண்டறக் கலத்தலே எல்லாச் சமயநோக் கமும் ஆகும் ஒன்றைக்கூடவே எல்லாம் பலவழி பற்று கின்றன. 'அந்த ஒன்றே பரம்பொருள்' என்றறிந்த பின்னே, தனித்தனியாக மாந்தரைப் பிரிக்கும் மனமயக்க மிராது. "மாலைபிற குயிற்றிய மணிகளைப் போலே, என்னில் எல்லாம் இணைந்தேயுள்ளன; என்னையின்றி யாது மில்லை" என்றருளிநூர் பகவான் கீதையில். விதையி னுள்ளே மரம் அடங்கியதுபோல, ஒவ்வொருவருள்ளும் இறை உயிர் உலகம் அடக்கம். விதையின் உள்ளிருந்தே

மரம் தழைப்பதுபோல், ஆன்ம வுண்மையினின்று வாழ்வு தழைக்கவேண்டும்.

4. அற நெறி

விண்ணின் விரிந்த வியன்செய் யறநூலின்
உண்மை யுடுவி னுறும்.

I

அற்புதமான (வியன்செய்) அறநூல் வானினும் விரிந் தது. அதிற்காணும் இயலுண்மைகள் விண்மீன்களை விட மிகப்பலவாயிருக்கும். 'உடு' என்றால் நட்சத்திரம்.

சுவடிகளிற் காண்பது முற்றுப்பெற்ற தரும சாத்திர மன்று. அறம், இறைவன் சட்டம்; அவனுடைய ஐந் தொழிலும், அருளாட்சியும் அதன்படியே நடக்கின்றன. வானையே நூலாக்கி, நட்சத்திரக் கூட்டங்களையே மெய்ப் மொழிகளாக்கினால் அந்நூல் எவ்வளவு விரிவுடையதாமோ அதனினும் விரிவுடையதாம் அறநூல். பல்லாண்டுகளுக் கொரு முறை ஓர் அருட்புலவனுக்கு அந்த எல்லையற்ற அற நூலின் ஓர் உண்மை விளங்குகிறது. அந்த உண்மையே காலத்திற்கேற்றபடி மாந்தரை முன்னேற்ற உலகிற்குப் பயனாகிறது. உதாரணமாக, மஹாத்மா காந்தியின் மூலம் அஹிம்ஸா தருமம் விளங்கிப் பாரத நாட்டின் விடுதலைக்கு ஒரு புதிய வழி காட்டியது. 'பந்தமொழிந்தால் சுகம்' என்னு முண்மை புத்தீஸ்ர மூலம் உலகிற் பரவியது. 'சாதி மத பேதமின்றி எல்லாரும் அருட்சோதியைப் பெற்றுத் தனிப்பெருங்கருணையுடன் எல்லாருக்கும் நல்லது செய்து, சுத்த சமரஸ சன்மார்க்கத்தில் ஆன்மநேயராக வாழலாம்' என்ற மகத்தான உண்மை மஹாத்மா இராமலீங்கர் மூலம் விளங்கியது. தத்வமஸி (சாமிநீ) என்னும் அத்தைத வுண்மை சங்கரர் மூலம் உலகிற் பரவியது. வேதம், உபநிடதம், கீதை, நைபிள், குறள் எல்லாம் உண்மையான அருள் - அற

தூலின் சில வரிகளே யாகும். இயற்கையுடன் உள்ளுறவு கூடியே அந்த அறதூலின் உண்மைகளை யறியமுடியும். வானின் விரிந்தது வாய்மை அறதூல்.

அன்புண்மையின்சொ டடக்கம் பொறுமையருள்

இன்பப் பொதுநெறியென் றென்.

2

எல்லாருக்கும் பொதுவாக அறதூல் சொல்லும் இன்பவழி:—(1) அன்பு: கடவுளன்பு, ஆருயிரன்பு. (2) உண்மை: மனச் சாட்சிக்கு இசைந்து உள்ளத்தில் உண்மை, வாயில் வாய்மை, மெய்யில் மெய்மை கொண்டு நடத்தல். (3) இன்சொல்: வஞ்சம் பொறுமை கடுமையில் லாது, பிறருக்கு நன்மை தரும் இனிய சொல், இதமொழி. (4) அடக்கம்: செருக்கு, தற்புகழ் இல்லாமல், இடம்பம் இல்லாமல், அமைதியாக அறிந்து, திருவருளைப் பணிந்து நடத்தல். (5) பொறுமை: நன்முயற்சிகளில் எத்தனைச் சோதனைகள், இடர்கள் வரினும் வெற்றி தோல்விகளில் வேறுபடாமல் கிதானமாகப் பொறுமையாக நடத்தல், நிதிட்சை. (6) அருள்: எல்லா வுயிர்களும் இறைவன் உடலே பெய்றெண்ணி அனைத்திடமும் எல்லையற்ற கருணையும், இரக்கமும், நேயமும் கொண்டு அன்பு செய்தல்; இறைவன் திருவருளை வேண்டித்; இவையே, உலகோர் உய்யத் தத்துவப் பெரியாரும் வித்தகப் புலவரும் பலவாறுகச் சொன்ன உபதேசங்களின் சாரமாகும். இவற்றைச் சிந்தித்தொழுக! இவை விண்ணின்ப மளிப்பன.

கொலைபுலை, கூத்தி, குடிகளவு குதாம்

வலிய நாடு வழி.

3

மேற் சொன்னவற்றிற்கு எதிராக மனித வாழ்வைத் துன்ப நரகமாக்க வழியாவன ஆறு இழி நடைகள்:—(1) கொலை: உயிர்க் கொலை கூடாது. சிவனைச் சிவமயமாகக் கருதவேண்டும். அஹிம்ஸா விரதமே அரிய பெரிய

தருமமாகும். உயிர்க்கொலை செய்பவன் பாபங்களால் தற்கொலையே செய்து கொள்கிறான்; மனச் சாட்சி அவனை வாள் போன்று அறுக்கும். மன்னுயிரைத் தன்னுயிர் போலக் கருதவேண்டும். ஒரு தனி உயிரைக் கொல்வது கொலைப் பழி. மண்வெறி, நாட்டுவெறி பிடித்துக் குண்டு, பிரங்கி, புகை, நீர்மூழ்கிகளால் பல்லாபிரக கணக்கான மாந்தரைக் கொன்றழித்தல் அரக்கத் தன்மையான படுகொலையாகும். கொலை தவிர்த்தால் உலகிற் போர்மறையும். (2) புலை: புலாலுண்ணல், கொன்றதையுண்ணல். உடலை வளர்க்கத் தாவரப்பொருள் இருக்கையில், பிற வுயிர்களைக் கொன்று அவற்றின் ஊனை உண்ணல் எவ்வளவு கொடுமை! விலங்குகளைக் கொன்றுண்பனை மனிதரைக் கொல்லப் போர்வினை செய்கிறான். புலால் மறுத்தால் போர்கள் குறையும். சிறு தெய்வங்களுக்கு உயிர்ப்பலி, யாகப்பலி, மருந்துக்காகவும் ஏற்று மதிக்காகவும் உயிர்களைக் கொல்லல்—எல்லாம் கொடிய பாபம். ஊனுண்பவனிடம் அன்பு, அருள், அமைதி முதலிய நற் குணங்கள் இருப்ப தரிது. அவன் கொன்றுண்ணும் விலங்குகளின் தன்மைகளே, அவனுக்கும் இருக்கும்; தீனிபோலே மானிடன். மனிதர்க் குணவு மரவகையே. (3) கூத்தி: வேசை யுறவு, விபசாரம்; மெலிவு, பிணி, துயர், வறுமை, சோழிவு, அவமானம், கலகம், மயக்கம், சாவு முதலியவற்றிற்கு விபசாரம் காரணமாகும். காமவெறிகளை மனிதன் அடக்கியான வேண்டும், விலங்குகளுக்குக்கூடக் கால நியதி யுண்டு. மரபு வளர்ச்சிக்காக மட்டும் அளிக்கப்பெற்ற இந்திரிய சுக்தியை, உயிராற்றலை, சிற்றின்பச் சேற்றில் வீணாக இறைத்தல் தன்னைத்தானே நரகத்தில் தள்ளித் தற்கொலை புரிந்து கொள்வதற்குச் சமமானதாகும். பரத்தை முயக்கம் இருப்பிண முயக்காம். தருமபத்தினியுடன் கூடிய இல்லறம் நடத்த வேண்டும். வேசை என்னும் மாசு

உலகிற் படராத்தொழிய வேண்டும். (4) சூடி : தென்னங் கள், நச்சங் கள், திராட்சை கள், விஸ்கி, பிராந்தி, தேயிலை, காப்பி, சுருட்டுமுகதலிய மயக்கப் பொருள்கள் நரம்பைத் தளர்த்தும்; மனதிட்பத்தைக் கெடுக்கும்; பிணி பல செய்யும். கள் நஞ்சு. அது வறுமையும் பிணியும் மதி மயக்கமும் தந்து நடைபைக் கெடுத்து, நாண மழித்துச் சீரறிக்கும். (5) களவு : மனத்தை, வாழ்வை, மானத்தைக் கெடுக்கும் கொடிய பாவம் களவு. பிறருக் குரியதைத் தன்னலங்கருதி அபகரித்தல் களவாகும். வஞ்சனை, கைக் கூலி, தந்திரக்கொடுமை, பிறரை நலித்துத் தான் பொருள் சேர்த்தல், பிறர் பொருள் வெளவல், பிறர் மனை விழைதல், பிறர் நாடு கவர்தல், பலபேருக்கு உழைப்பும் பிழைப்புந் தரத்தக்க செல்வத்தைப் பூட்டிவைக்கும் கருமித்தனம்— எல்லாம் திருட்டின்பாற்படும். மனம் நேர்மையற்ற வழி யிற் செல்லுதலும் கள்ளமேயாகும். கள்ள மனதிற்கு உள்ளே சவுக்கடி. (6) சூது : சகுனியலை. சீட்டு, பகடை உழக் குருட்டல், குதிரைப்பந்தயம், வீண்போது போக் கல்—எல்லாம் சூதாட்டமே. வீண்போது போக்கல், காலத்தைச் சூதாடலாகும்; பொய், வாய்ச்சூதாகும். சூதாட்டம் ஆசைகாட்டி இழுக்கும் வேசை போன்றது. அஃது, ஒன்றைத் தந்து நூற்றைப் பிடுங்கும். சீருஞ் செல்வமும், பண்பும் பரிசும் சூதாற் கெடும். இந்த ஆறு தீமைகளால் இருள், வறுமை, துன்பம், நோய், மதிமயக் கம், இடர், இன்னல்களெல்லாம் சூழ்ந்து மனித வாழ்வை நரகமாக்கும்.

வசைகளை வஞ்ச வழக்கற்றுத் தீய

நசையற்று நாணுற்று வாழ்.

4

மூன் சென்ன ஆறு தீமைகளும் வாழ்வைக் கெடுக் கும். மனத்தைக் கெடுக்கும் தீமைகளைக் காண்பின்:—

(1) வசை : மேற்சொன்ன குற்றங்களுடன், பிறரைப் பழித்

தல், சொல்லாற் புண்படுத்தல், மரியாதைக் குறைவாகப் பேசுதல், பண்ட மொருபுறம் இருக்கப் பழி பொருவர் மேற் சுமத்தல்—எல்லாம் வசையாம். (2) கீனம் : கோபம், இதனால் குணங் கெடும், மனங் கெடும், நரம்பு தளரும், ஆயுள் கெடும், ஆற்றல் கெடும். (3) வஞ்சம் : கபடம், சிறுமை, பொய், கொடுமை, மாயம், பிறரை ஏமாற்றல் வஞ்சனையாம். வஞ்சகனை மனசாட்சி சித்திரவதை செய் யும். வஞ்சம் வெளிப்பட்டால், உலகம் எள்ளி நகைத்துத் தண்டிக்கும். (4) வழக்கு : பொய் வழக்கு, வியாச்சியம், வம்பு இவற்றால் அமைதி கெடும். (5) தீயநடை : தூராசை, காமக் குரோதாதிகள் இவை யெல்லாம் நீங்க வேண்டும். இவை நீங்குதற்கு வழியென்ன? நாணுறல் : அடக்கம், கௌரவம், மரியாதை, விநயம், பிறர் பழியும் தன்பழியும் அஞ்சல், நோகாது நோவுறுத்தாது, பிறர் மனஞ் சுளிக் காது, சீர்மையுடன் நடத்தல், வெட்டெனப் பேசாமை, சூதுவாதின்மை, நாய்ச்சினம் நரிவஞ்சம் பாம்புச் சேற்றம் அகங்கரிப்புக ளின்றிப் பெருந்தன்மை பிடித் தொழுகல் முதலியன நீண் எனப்படும். நாணுள்ளவன் நாணய முள்ளவன் ; பிறர் நாணத் தக்கதைத் தான் நாணும் பண் பினன். தூற்றல், வசவு, சினவெறி, வஞ்சச் சூழ்ச்சி, பொய் வழக்கு, வீண் வம்பு, தூராசை, பிறர் பொருளைக் கைப்பற்றச் சதியாலோசனை செய்தல், துரியோதனக் கொடுமை இவையெல்லாம் 'நாண்' என்னும் ஒழுக்கத் தால் நீங்கும். நாகரிகத்தின் நல்லுயிர் நாணே.

மூவழுக்கு நீங்குவே, முத்துய்மை யோங்கிநா

தேவர்குலம் வாழ்க் செழித்து.

5

மனிதனை இன்பநிலை சேராது தடுப்பன பழமையான மூன்று அழுக்குகள் :—மோகவெறி, மாயாபாசம், தன் னல வகந்தை ஆகிய இவற்றை நீக்குக. எப்படி இவற்றை நீக்குவது? முத்துய்மை, அதாவது மன, மொழி, மெய்த்

தூய்மை யோங்க வேண்டும். இவ்வாறு மலமொழிந்து அமலமானோர் தேவராவர். அத்தகைய சுத்த தேவர்குலம் உலகிற் செழித்தோங்குக !

சுத்த சாதனத்தால் மோகவெறி யொழியும். முக்தி சாதனத்தால் மாயா பாசம் நீங்கும். சமத்வ சாதனத்தால் தன்னல வகந்தை யொழியும். தூய நினைப்பும், தூய மொழியும், தூய செயலும் மனமொழி மெய்த் தூய்மை நல்கும். சுத்தமானால் பெத்த மொழியும்; முக்தி வளரும்; மனிதன் தேவனாகலாம். உள்ளத்தூன்றி உலகில் உலாவல், அச்சமின்மை, அகப்புறத் தூய்மை, தன்னறிவு, அமைதி, தவக்கனற் கார்த்தம், தானேயாகப் பிறரைக் காணல், அன்புப் பெருக்கம், அருட் பெருக்கம், தளராத திண்மை, தரும வீரம், சினவெறி யில்லாச் செவ்விய சாந்தம், வெறுப்புந் செருக்கும் வீணுமின்மை, மாசறு தூய்மை, தேசறு யாக்கை, புலனடக்கம், புந்தியிலுறுதி, சித்த நிலைப்பு, தேடாச் சுயேச்சை, வாடாக் களிப்பு, சக்திக் கனல் வளம், அகண்ட சேதனம் (Cosmic Consciousness)—இவையே தேவர்க் கினிய தன்மையாம்.

5. பொது நலம்

பிற்க்கன வாரும் பெரியாரே சேர்வர்,
துறக்கத்துங் காணச் சுகம்.

1

துறக்கமாவது சுவர்க்கம், மோக்கம். அதன் இன்பம் பெரிதுதான். அதைவிடப் பெரிய இன்பம் ஒன்றுள்ளது; அதுவே, எல்லா வுயிர்களையும் தானென்றெண்ணி அன்பு செய்யும் ஆனந்தம்! அந்த இன்பம் யாரைச் சேரும்? தன்னலம் விட்டுப் பிறர் நலமே போற்றி அறப்பணி செய்து வாழும் பெரியாரையே அந்த இன்பம் தானாக வந்தெய்தும்.

மனிதன் தன்னைப் பூரணப் படுத்திக் கொண்டு, மனித சமுதாயம் இன்னலற்று இன்புறத் தொண்டு செய்யவேண்டும். வாழ்வாறு பூரண வெள்ளத்தால் நிரம்பி, உலகுயிர் செழிக்கப் பாய்ந்து, அருட்கடலைச் சேர்ந்து பேரின்ப மெய்தவேண்டும். எண்ணெயுந் திரியுங் குறைந்தாலும் பிறருக்கு வெளிச்சந் தருவதே விளக்கின் இன்பம். தான் அற்று மறைந்தாலும் மண் செழிக்கப் பொழிவதே கார்மேகத்தின் இன்பம், அது போல, அறவோர் யோக சித்தி பெற்று, சும்மா சமாதியில் லயித்துப் போகாமல், மனித ஜாதி மாசுகன்று, சுத்த முக்த சமத் துவ சித்தி பெறும் பொருட்டு, அறிவாற்றலால் அன்புப் பணி செய்ய வேண்டும். அதனால், உலகில் வறுமை, மடமை, அடிமைத்தனம், அச்சம், பிணி, போர், கொடுங் கோல் அசுரமாயங்கள் ஒழியும். தனக்கே முத்தி தேடிக்கொள்வதினும், தான் தகுதி பெற்றுப் பிறர் உய்ய வாழும் இன்பமே பெரும் பேரின்பமாம்.

எத்துனை நன்றெண்ணி யிவ்வுலகிற் கன்புசேயல்

அத்துனை யான்மவிரி வாம்.

2

ஆன்மா ஓர் உடலிலேயே குறுகக்கூடாது; உலக ளாவ விரிந்து விளங்கவேண்டும். அதற்கு வழிபென்ன? இவ் வுலகை இறைவன் ஆலயமாக, அவன் அருளா டரங்கமாகக் கருதி அதிலுள்ள உயிர்களுக்கு அன்பு செய்தல். அந்த அன்புத் தொண்டினைக் காலத்திற் கேற்றதாக ஆராய்ந்து, வகை யறிந்து, அமைதியாகச் செய்யவேண்டும். எவ்வளவுக் கெவ்வளவு அத்தகைய உலகளாவிய அன்பு செய்கிறோமோ, அவ்வளவுக் கவ்வுளவு ஜீவான்மா அகிலான்மாவாக விரிந்து விளங்கும்.

அன்பின் அளவே ஆன்மா பரவும். மனிதன் அன்பு, மனைவி மக்கள், சுற்றம், ஊர், நாடு, உலகம் அளாவ மேன்மேலும் பெருகவேண்டும். உலகுயிரெல்லாம் நாமாகிய

ஆன்மத் தொகுதியே. நாம் எந்த ஆன்மாவால் உடல் கொண்டு வாழுகிறோமோ அந்த ஆன்மாவாலேயே எல்லா வுயிர்களும் வாழுகின்றன. ஞால வுயிர்கள் நாமலதில்லை. இந்த உலகுணர்வு, அகில சேதனம். விசுவாத்ம சமதர்சனம் வந்ததும், தன்னை யன்றி அன்னியந் தோன்றாது. நோக்குமிட மெல்லாம் நாமே யாவோம். வாய்க்கால்நீர் ஆற்றுடன் கலந்து, ஆறு கடலுடன் கலந்தால் கடலாகிறது. அப்போது, மேகம், மழை, ஊற்று, ஆறு, குளம் எல்லாம் கடலாவிதான் என்றறியலாம். “சமதர்சன முள் ளவரே அறிஞர்” என்றார் பகவான் கீதையில். அன்பினால் அத்தகைய ஒருமை நோக்கம் உண்டாகும். அப்போது, பிறர் பசி தன்பசி, பிறர் துயர் தன்றுயர், பிறரின்பம் தன் னின்பம், பிறர்க்குதவி தனக்குதவி பென்றுணரலாம். அன்புப் பெருக்கால் ஆன்மப் பெருக்காம்.

ஈச னருள்மொழியை யெவ்வினத்தார் சொன்னாலும்
ஆசை யுடன்கேட்ப தறிவு.

3

சர்வாத்ம சமரஸத்திற்குச் சர்வ மத சமரஸம் துணை செய்யும். அருட் புலவர் வாக்கெல்லாம் ஈசன் திரு மொழி களே. அவை உள்ளத்தி லுள்ள சுத்தான்மாவி னின்றே மலர்கின்றன. அத்திரு வாக்குகளை எங்கே, எவ்வினத் தார், எம்மதத்தார் சொன்னாலும் ஆசையுடனே, ஆர்வ முடனே விரும்பிக் கேட்பதே அறிவாகும்.

வேதம், உபநிடதம், பிரம சூத்திரம், கீதை, பாக வதம், சங்கரர் வாக்குகள், தேவாரம், திருவாசகம், திரு வாய்மொழி, தாயுமானவர், திருவருட்பா, கிரந்த சாகெபு, பைபிள், குரான், புத்த தருமம், தத்வார்த்த சூத்திரம், ஜெந்தவஸ்தா, திருக்குறள்—முதலிய தருமஸாதன நூல் களில் எதைக் கேட்டாலும், எதைப் பயின்றாலும் சுத் தான்ம நிலையும், தூய வாழ்வும் எய்தும். சமரச விழி யாற் காணவேண்டும். சிவன் கோயில், விஷ்ணு கோயில்,

சக்தி கோயில், மருதி, சர்ச்சு, ஸ்தூபி, ஜைன மந்திரம் முதலியவற்றுள் எதிற் றொழுதாலும் உள்ளத்தில் உள்ள ஒன்றைத் தொழுவதாகவே கருதி, மன விகார மற்றிருப் பதுதான் உண்மையான சமரஸம். பகவத்கீதை படிக்கிற வன் பாத்தியா ஓதுவதைக் கேட்டால் உடனே கண்மூடி உள்ளமாகிய காபாலிலுள்ள அல்லாவைத் தியானிக்க வேண்டும். தேவாரம் படிக்கிறவன் சுவீசேஷ கீதங் கேட் டால், ‘உள்ளத்தி லுள்ள பரமனே பரமபிதா’ என்று தியா னித்து, அந்தக் கீதப் பொருளை உண்மையாக அனுபவிக்க வேண்டும். இத்தகைய சர்வமத சமரஸம் ஆன்ம விளக் கத்திற்கு அறிகுறியாகும்.

அற்பம் பெரியதென் றெண்ணு மன்புசெயு
நுட்ப வறிவுடைமைநோன்பு.

4

மனிதன் ஒரு நோன்பு நோற்கவேண்டும் : எது சிறந்த நோன்பு? அன்பு செய்வதே. அன்பு எவ்வாறு செய்யவேண்டும்? ‘இஃது அற்பம், சிறியது, எளியது ; அது பெரியது, வலியது, வளமை பெற்றது’ என்றெண்ணு மல், வேறு பாடில்லாமல், சர்வசமரஸ நோக்குடன் அன்பு செய்யவேண்டும். அன்பு நோன்பே இன்ப நோன் பாம்.

உடல்களிற் சிறிது பெரிதுண்டு. உள்ளுயிர், அனைத் திலும் ஒன்றுதான். புலமுதல் புலவர் மட்டும் ஓரான் மாவே ; அஃது, அறிவு வேறுபாட்டுடன் பல படித்தாக வளர்ச்சி பெற்று, பலபல பெயர் வடிவங்களைத் தாங்கி, லவுகின்றது. கல், புழு, பூச்சி, பறவை, விலங்கு, மனிதன், தேவர் - அனைவரிடமும் அன்புவைத்து அனைத்திற்கும் இனிது செய்க! பசித்து வரும் மனிதனுக்கு உணவு தரு வதைப் போன்றே, வாடித்தளரும் பயிருக்கு நன்னீர் வார்ப்பது நமது கடமை.

கண்மேற் பிறரொடுதான் கேண்மைதெவ் வொன்றெனவே
காண்போன் கருணைக் கடல்.

5

கருணை—இதுதான் மனிதத் தன்மையில் உயர்ந்தது. மனிதன் குறுகிய எண்ணங்களை விடுத்து, உலகளாவிய அருளுணர்வு பெறவேண்டும். கடலைப் போலக் கருணை வேண்டும். கடல் தனது ஆவியையே மேகங்களுக்கு ஊட்டி உலகிற்கு மழை பொழியச் செய்கிறது; சாதிமத வேறுபாடில்லாமல் தனது செல்வத்தை அனைவருக்கும் தருகிறது. அது போலவே, கருணைக்கடலா யிருக்கும் அறிவாளி, 'இவர் கீழோர், இவர் மேலோர், இவர் பிறர், இவர் என்னவர், இவன் நண்பன், அவன் பகைவன் (தெவ்) என்று வேறுபாடுணராமல், அனைவரையும் ஒன்றாகவே, ஆத்மசமானராகவே காண்பான்.

சமத்வமே யோகம். தனியுயிர் உலகுயிருடன் கலந்து, இரண்டும் பரமாத்மாவுடன் கலந்து, எங்கும் யாதும் அவன் மயமாகக் காணலே உண்மையான சமத்துவமும், சமதர்சனமும், சமதருமமும் ஆகும். எளியன் வலியன், ஏழை செல்வன், தன்னவன் அன்னியன், பகைவன் நண்பன், கீழ்ச்சாதி மேற்சாதி என்னும் மனவிகார வேறுபாறுகள் இருக்குமட்டும் அமைதி வராது. பகைவன் யார்? உலகாடலில் நமக்கு எதிர்க் கட்சியில் ஆடும் நண்பனே யன்றோ? வழி தவறிய நன்மையே தீமை யெனத் தோன்றுகிறது. இன்பத்தினின்று அடி சறுக்கி யதே துன்பம். முககுணங் கடந்த பக்குவப் பெரியோன் இயற்கை யுலகை யாடலெனக் காண்பான்; விருப்பு வெறுப்பிலன், தனிச்செருக்கில்லான், தன்னிலே தானாந் தத்துவ ஞானி, தன்னை அனைத்திலும் அனைத்தையுந் தன்னுளுங் காண்பவன், நேயரும் பகைவரும் நிகரெனக் கொள்வான், இருவிகாரத்தில் பற்றுமனத்தன், தன்னைக் கண்டு பின்னெலார் தானெனக் காண்பான், உலகெலாம்

பார்த் கருணையாளன்—அவனே சுத்தமுக்த சமத்துவ யோகி. அவனுணர்வு அகிலாத்ம வுணர்வு (Cosmic Consciousness). யோகசித்தியின் உச்சநிலையாவது தன்னைத்தான் கண்டு, தானாக உலகுயிர்களைக் காணலே. அதற்கேற்ற அறவழி இவ்வுயலில் விளக்கப் பெற்றது.

முன்னுத, அறவியல் முற்றிற்று.

ச. அறிவியல்

அறம் அறிவைத் துலக்கும். அறிவு அறத்தை வளர்க்கும்.

உலகத் தோற்றங்கள் அறிவின் படிப்படியான பரிணாமங்களே (Evolutions). அறிவின் அளவே ஆருயிர்ப் பெருமை. புல்லினறிவு ஓரறிவு; விலங்கறிவு ஐம்புலனறிவு; மக்களறிவு பகுத்தறிவு; யோகியின் அறிவு தன்னறிவு, ஆத்மஞானம்; கடவுளறிவு முற்றறிவு. அறிவே உலகையாளும். அமைதி, இன்பம், ஆற்றல், வெற்றி எல்லாம் அறிவின் அளவேயாம். மனிதன்; இரண்டு ஆட்சி பெறவேண்டும்: ஒன்று, தன்னுட்கீ (சுயராஜ்யம்); மற்றொன்று, உலகுட்கீ (சாம்ராஜ்யம்). தன்னுட்சியாவது, பொறிபுலன்களையடக்கி மனங்குவித்து, ஆத்ம சித்தி பெறுதல். உலகாட்சியாவது, ஆத்மசித்தியால் இயற்கையை வெல்லல். தன்னுட்சிக்குத் தன்னறிவு வேண்டும். உலகாட்சிக்கு உலகறிவு வேண்டும். தன்னறிவு மூல அறிவு. அத்துடன், கால அறிவும் யோகிக்கு வேண்டும். நித்தியமான ஆத்ம ஞானத்தில் ஊன்றி நின்று கொண்டு, யோகியானவன் காலத்திற்கேற்ற புதுமைகளை முன்னேறிக் கையாளவேண்டும். பாரத மக ரிஷிகளின் அத்யாத்ம ஞானமும், ஐரோப்பியரின் இயற்கை ஆராய்ச்சியும் சேர்ந்து, புதிய தீர்க்கையுண்டுபண்ண வேண்டும். உள்ளறிவின் அடிப்படையே உலகறிவின் மாளிகை ஒங்க வேண்டும். அகவாழ்வுடன் புறவாழ்வையும் வெல்லவேண்டும். தன்னறிவே முன்னறிவு; கலை, கவிதை, ஆற்றல், புலமை, அமைதி, இன்பம் எல்லாம் அதனின்றி மலரும். கதிரொளியால் முகையவிழ்ந்ததும், தாமரை மகரந்தமும் மணமும் அழகும் எழிலும் தருவது போலவே, ஆன்மவொளியால் உள்ளத் தாமரை மலரும்போது, அறிவும், புலமையும், சக்தியும்

இயல்பாக உண்டாகும் ; அற்புத சக்திகள் அடைபட்டுக்
கிடக்கும் ஆதாரசக்கரங்கள் மலர்ச்சிபெறும். அந்நிலையில்
தூருவருடம் கற்பதை ஒரு வாரத்திற் கற்றுப் புலமை
பெறும் ஆற்றல் உண்டாகும். உள்ளக் கல்வியே உண்
மைக் கல்வி. பிரமசரிபம், தியானம், ஜபம், ஆகார சுத்தம்,
சூருகுலக் கல்வி முதலியவை இத்தகைய புலமையைத்
தூண்டும். ஞானசம்பந்தர், பரமஹம்ஸர், அருட்சோதி வள்ளலார்,
முகம்மதுரஸூல், ருக்னாதர் போன்ற மகான்கள் உள்ளக் கல்வி
கற்றவரே. தன்னறிவைத் தூண்டும் உட்கல்வியால் புறக்
கல்வியான சாத்திரங்களை எளிதில் அறிவதுடன், இடம்,
காலம், காரணம், கற்பனைகளையும் வெல்லலாம். நல்லா
சான் போதனை, நல்லோர் கூட்டம், உள்ளாராய்ச்சி,
கற்றுக் கேட்டுச் சிந்தித்தல் முதலியவற்றாலும், திருவரு
ளாலும் அறிவு பழுக்கும். கல்விக்குயிர் தன்னறிவு; என்
ளம், தூய நடை; நரம்பு, தொழிற்புலமை; இரத்தம்,
ஆற்றல்; உடல் அழகுணர்ச்சி; நுண்கலை, திறமை.
இவ்வாறு உள்ளக் கல்வியும் உலகக் கல்வியும் சேர்ந்து
அறிவை நிறைவாக்கும் வகையை இந்த இயலிற் காண்க.

1. அறிவு

அறவிற்பம், வாழ்வி னழகிற்ப மெல்லாம்
அறிவிற்ப ஊற்றி னமிழ்து.

அறவழி நடந்தால் இன்பமுண்டாகும். “அறத்தால் வருவதே பின்பம்.” அந்த இன்ப வாழ்வில் ஓர் அழகின் இன்பம் பொலியும். இந்த அறவிற்பத்தையும் அழகின் பத்தையும் வளர்க்கும் அமுதம் ஒன்றுள்ளது. அதுவே அறிவிற்பம் என்கிற ஊற்றின் அமுதம். அறிவிற்பம் இல்லாத அஞ்ஞானிகளுக்கு அறத்தால் வரும் இன்ப வாழ்வில்லை.

அறமும், அறிவும் சேர்ந்த வாழ்வில் ஒரு புதிய களை, அழகு பொலியும். அந்த அழகு, மனம் உயிர் உடலுக்கு இனிமையாகும். அறவிளக்கிற்கு நல்லறிவே சுடாரம். அறிவு ஓர் அமுதவூற்று. அது, அறவழியே சென்று, வாழ்வென்னும் நிலத்திற் பொசிந்து, அந்நிலத்தை அழகு செய்து இன்பங்கனிவிக்கும். அறிவு, அறம், அழகு இம் மூன்றும் வாழ்வின் மூன்று உயிர் நாடிகள். தியானம், ஞான விசாரம்; பக்தி, நிஷ்காமிய கர்மம், ஒழுக்கம், கல்வி கேள்வி சிந்தனை, பெரியார் சேர்க்கை இவற்றால் அறிவு மலர்ச்சி பெறும். அறிவின்பம் என்னும் அமுதத்தால் வாழ்வு அழகின்பஞ் செழிக்கும்.

எங்குற்றோ மென்னசெய் லெங்கே லென்றறிவோன்

கங்குற் கடல்கடந்தோன் கான்.

2

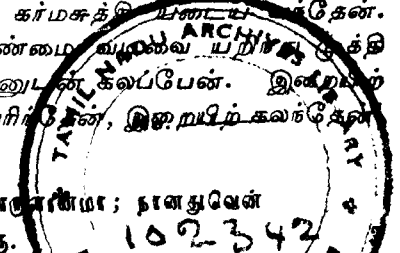
கங்குற் கடல் என்றால் இருட்கடல்; அஞ்ஞானக் கடல். அதைத் தாண்டினாலே சுகம் உண்டாகும். யார் அதைத் தாண்டவல்லவன்? 'இந்த உலகில் நாம் ஒரு பட்சிபோலப் புகுந்துள்ளோமே. எங்கிருந்து நாம் வந்தோம்? என்ன செய்யவந்தோம்? பிறகு எங்கு நாம் செல்லப் போகிறோம்?' என்று தன்னைத்தானே வினாவி, (ஆத்மவிசாரஞ் செய்து) உண்மை யறிவோனே அறி யாமை பென்னும் இருட்கடலைத் தாண்டியோ னாவான்.

செய்க ஞானவிசாரம் :—நான் இந்த உலகில் இருக்கிறேன்; உலகம் நானா? இல்லை. நான் வீட்டில் இருக்கிறேன்; வீடு நானா? இல்லை. நான் இந்த உடலில் இருக்கிறேன்; உடல் என்னுடைமை. ஆனால் உடல் நானா? இல்லை. நானா? உடலா; மூச்சா, மனமா, உலகா, மனையா? இவை மறையினும் நான் இருக்கிறேன். இவ்வுடல் மனம் எல்லாம் என் சட்டைகளே. இச்சட்டைகளைப் போட்டுலாவும் நான் கத்தினேன். இவை வினைச் சட்டைகள். எனக்கு ஒரு வினையுள்ளது. அதைச் செய்து தீர்க்கவே

இந்த உலகாலயத்திற்கு இறைவ னிச்சையால் யான் வந்தது. சித்தஞ் சலிக்காது, அமைதியாக இருந்து பார்த்தால், எனக்கொரு புலமை உள்ளதெனக் காணலாம். அந்தப் புலமையைக் கொண்டு பயன் கருதாது, விருப்பு வெறுப்பில்லாது, உலகாலயத்தில் வழிபாடாக அருட்பணி புரியவே நான் இங்கு இருக்கிறேன். மூவழுக்கற்று, முத்தாய்மை பெற்று, ஆத்ம பரிபூரணம் அடைந்து, குண தொந்த விகாரங்களிற் கட்டுப்படாமல், சீவன் முக்தனாயிருந்து, நமக்குள்ள இயற்புலமை கொண்டு ஆருயிர்ப்பணி செய்ய வேண்டும். அதனால் சென்மவினை யொழிந்து விடுதலை பெறலாம். முக்திபுருஷர்கூட இவ்வாறு பற்றற்ற பணிபுரிய வேண்டும். கைங்கர்யத்தால் சித்தசித்தி யுண்டாகும். 'நான் ஆன்மா, இறைவன் பங்கு' என்பதை மறக்கக்கூடாது. அந்த அறிவினால் உலகிடர்களெல்லாம் நம்மை யொட்டாமல் விலகிப்போம். ஆன்மாவிற்குப் போக்குவரத்துக் கிடையாது; அது சுதந்தம், நித்தியம், நிரஞ்சனம். போக்குவரத்துச் செய்வது வினையுடலே. வினையறிந் தாற்றினால் விடுதலை பெறலாம். 'நான் ஆன்மா; நான் இறைவனிடமிருந்து இந்த இறைவனாலயத்தில் ஒரு வினையை நிறைவேற்றிக் கர்மசுத்தியடைந்தேன். அஃதானதும், எனது உண்மை வாய்மையறிந்து முத்தி பெற்று, மீண்டும் இறைவனுடன் கலப்பேன். இன்றைப் போந்தேன், இறைபணி புரிந்தேன், இறைபிற்கலந்தேன் என்பதென் சரிதை.

போக்குவர வற்ற போக்குவரம்; நானதுவேன்

நேக்கம் நன்புந் நிரு.

மேற்சொன்னவாறு இங்கு கந்து வாழ்ந்து விசுவ தெல்லாம் இயற்கையுடலே, வினைச்சுத்தியே. நான் ஆன்மா; ஆன்மா போக்குவரவற்றத் தானே தானாகத் தாக்கற்றிருக்கும் நிலைப்பொருள். 'அதவே நான்' என்று

அறிந்து தெளிக! அந்த அறிவால், உலகின் முக்குண விகாரங்களால் வரும் ஏக்கம், கவலை, அச்சம் முதலியன அற்று, எப்போதும் தன்னுள்ளே தானாக, உள்ளத்தில் உள்ளபடி யிருந்து இன்புறுக!

இன்பத்திற்கு ஒரே வழி, நம்முள் இருக்கும் இன்பத்தை யடைவதே; அந்த இன்பப் பொருளே உயிர்க்கு யிரான சுத்தான்மா. உலவுங் கோயிலுக்கு உள்ளம் சந்தி; அதிலே விளங்குவது ஆன்மத்தெய்வம்; அது நிலை பெற்றது, அழிவற்றது. இளமையும் முதுமையும், இன்பமும் துன்பமும், இறப்பும் பிறப்பும் இவ்வுடலுக்கே-பூதமும் கரணமும் புலன்களும் கொண்ட இயற்கையுடமை மாறும்; வீழும். இதில் சாட்சியா யிருந்த உண்மைப் பொருள் உள்ளபடி யிருக்கும். காற்றும், புனலும், கனலும், வானும், கூற்றும் அதனைக் கொல்லுவதில்லை. பூதவுடல், அது பூணும் சட்டையே. ஆடை கிழிந்தால் ஆளுக்கென்ன? பழையது கிழிந்தாற் புதியது பெறுவோம். ஒரு வினைச்சட்டை கிழிந்தால் சங்கற்பமுள்ள மட்டும் வேறொரு வினைச்சட்டை வரும். உள் மனிதன் மாசற்ற ஆன்மா; ஆன்மா ஊனற்றது; ஊனமற்றது; தானே தானானது; பெரிதிற் பெரியது, சிறிதிற் சிறியது. அஹம்நம், ஹேஹம் (நான் அவன்) தத்வமஸி, (அது நீ), ஒம் தத் தை (சச்சிதானந்தப் பொருளாகிய அதுவே உண்மை) என்னும் மகாமந்திரங்க ளெல்லாம் குறிக்கும் பொருள் உள்ளத்தில் உள்ள சுத்தான்மா. போக்குவரவு செய்வ தெல்லாம் குணதொந்த விகாரங்களில் உழலும் வினை மனமே. 'நான் மனமுடல் கடந்த ஆன்மா. எனக்குக் கட்டுங்கவலையும், பிறப்பும் இறப்பும் இல்லை' என்று எப்போதும் கருதுக; ஏக்க மறுத்து மனமலையாது, அமைதி யாக, 'யான் சுத்தான்மா; ஏனெனக் கின்னல்?' என்று எப்போதும் மிம்மதியா யிருந்து பயில்க! இந்த ஒரு சாதனமே அஷ்டாங்கயோகப் பயனளிக்கும்.

யானு முலகு மறிவுன்மை யின்பமயம்;
ஏனே வெருவ மினி.

சுத்தான்மா நான்; விசுவான்மா உலகம். இரண்டும், உண்மை, அறிவு, இன்ப நிறைவு, சச்சிதானந்த மயம். யான் எதுவோ அதுவாயிருக்கும் ஒன்றைக் கண்டு அச்சமேன்? சிங்கத்தைச் சிங்கம் அஞ்சுமா? அச்சம் ஏன்? எதை யார் அஞ்சுவது? நினைத்துப் பார்த்தால், அச்சத்திற்கு இடமே யில்லை. அச்சம் யாருக்கு? எனக்கா? யானா? நான் ஆன்மா, புருஷன், தீரன், கட்டும் கவலையும் குணதொந்த விகாரமும் அற்ற சச்சிதானந்தப் பொருளன்றோ? எதைக் கண்டு அஞ்சுவது? உலகைக் கண்டா? நான் எதுவோ அதுதான் உலகும். பிண்டத்திலுள்ளதே அண்டத்தும்; சத்திலுள்ளதே சகத்தும். உள்ளான்ம விரிவே உலகான்மா. கண்ணாடி வீட்டிற் புகுந்த நாய் சுவானநிலுக்குடன் சண்டை போட்டுக் குலைத்துச் சினப்பது போன்று, மதிமயக்கால் நாம் வேறு, உலகுயிர் வேறென்றெண்ணி அல்லற்படுகிறோம். ஒரு சிங்கம் ஆடுகளை வேட்டையாடும்போது குட்டிபோட்டு இறந்தது. அக்குட்டி ஆடுகளுடன் வளர்ந்து தன்னையும் ஆடாகவே கருதியது. ஒருநாள் ஒரு சிங்கம் வந்தது. ஆடுகள் ஓடின. சிங்கக் குட்டியும் அஞ்சியோடியது. "குட்டி! நீ சிங்கம்; நானும் நீயும் ஒரினம்; அஞ்சாதே வா!" என்றது சிங்கம். "மாட்டவே மாட்டேன்" என்று ஓடியது குட்டி. சிங்கம் ஒரே தாவலில் குட்டியைப் பற்றி ஒரு குளத்தருகே கொணர்ந்து, "என் முகம் பார்; பிறகு இத்தத் தண்ணீரில் உன்முகச் சாயலையும் பார்!" என்றது. குட்டி பார்த்தது; தனது சுயரூபத்தைக் கண்டதும் அச்சமொழிந்து சிங்க கர்ஜனை செய்தது. யானு முலகிற்கு அஞ்சாதேவேனோ?

நம்பு, நீனை, முயல்; நாபொருமை; ஞானமாம்
இன்பம் பெருகு மினிது.

நான் சுத்தான்மா என்று நம்பு, உறுதிக்கொள்; அதையே நினை; உள்ளாழ்ந்து தியானி! முதலில் தியானம் ஓடாது, சித்தம் அலையும். சித்தத் திரைகளை வைராக்கியத்தாலும் அப்பியாசத்தாலும் அடக்க முயல்; சாதனஞ் செய்; வேறு நினைப்புக்களை விலக்கி ஒருமை நாடு; உள்ளே ஏகாக்கிரப்படு! மனம் வெளிச்சென்றால் கவலை; உட்குவிந்தாற் களிப்பு. மனம் உள்ளத்தில் நிலைத்தால் 'நான் ஆன்மா' என்ற ஞானம் உண்டாகும். அதன் இன்பம் நாளுக்கு நாள் இனிதாகப் பெருகும்.

ஆத்ம ஞானம் எப்படி யடைவது? முதலில், நம் பிக்கை, சிரத்தை வேண்டும். "சிரத்தை பெய்ப்படியோ அப்படியே மனிதன்" என்பது கீதாவாக்கியம். ஆத்ம ஞானிகளான அருட்புலவர் நோக்கிலும் உரையிலும் கருத்துன்ற வேண்டும். பிறகு, வெளிச் செல்லும் புலன்களை உள்ளடக்கிச் சித்தத்திரைகளை விலக்கி, மனங்குவியும் பயிற்சி செய்யவேண்டும். மனத்தை உள்ளத்தில் தரித்தலே தானே. புறவிவகாரங்களை அல்லவென்றெதுக்கி, தானான ஆன்மப் பொருளை விடாதிருத்தலே தியானம். 'நான் ஆன்மா' என்றறிந்து, தன்னுள் தானாக நிலைப்பதே சமாதி. அந்நிலை வந்தால் உடல் சட்டைபோலத் தோன்றும். மனத்தில் நினைப்பதும், நாக்கிற் சுவைப்பதும், கண்ணிற் காண்பதும், காதாற் கேட்பதும், உயிரால் உயிர்ப்பதும் எல்லாம் ஆன்மா என்றறிவோம். உடல் வீழும், உயிர்ப்பொடுங்கும், மனம் நலியும்; ஆனால், ஆன்மா மட்டும் என்றுமிருக்கும். ஏகாக்கிரத்தாலும், சித்தசுத்தி சாதனங்களாலும், தியானத்தாலும் இந்த ஆத்மஞானம் பெற்றவரே மனித சமுதாயத்தின் இன்பக் கணிகள் ஆவர். மனித சமுதாயத்திற்கும் அவரது அருட்கார்த்ததால் இன்பம் பெருகும்.

2. கல்வி

அறிவு தொழிலொழுக்க மாண்மை யழகந்
தீரமான கல்வித் திரு.

1

மேற்சொன்னவாறு உள்ளிருந்து அறிவைக் கல்வி பெடுப்பதே கல்வியாம். மனிதனைப் பூரணப் படுத்தும் திறமை வாய்ந்த கல்வியின் ஐந்துயிர்களாவன :- (1) அறிவு: தன்னறிவு; நூலறிவு. (2) தொழில்: வறுமையற்று வாழ ஒரு நல்ல தொழிற்றிறமை. (3) ஒழுக்கம்: 'அறவியலிலும்' 'நடையியலிலும்' காணும் நல்லொழுக்கம். (4) ஆன்மை: உடல் மன வறுதி, ஆட்சித்திறமை, காரியத்திறமை, தைரியம் முதலிய வீரத்தன்மைகள். (5) அழகு: இசை, காவியம் ஒவியம் ஆகிய அழகுக் கலைவளம்.

நல்லறிவு, நல்லொழுக்கம், நற்றொழில்வளம், நல்லாற்றல், நற்சுவையின்பம் இவையே கல்வியின் ஐந்துறுப்புக்கள். இவற்றுள் ஒன்று குறைந்தாலும் கல்வி முற்றுப் பெறுது. மூளைப் படிப்பு மட்டும் போதாது. புலவன் புத்தகப் பூச்சியல்லன். சிவாஜியும் பரமஹம்சரும் எட்டுக் கல்வியின்றியே வீர விளக்குகளாக, அருட்புலவராக விளங்கினர். கல்விக்கு எண்ணெழுத்துக் கண்ணெனத்தகும்; தன்னறிவு தலையெனத்தகும்; ஒழுக்கம் உளமெனத்தகும்; ஆற்றல் உடலெனத்தகும்; அழகுக்கலை வடிவெனத்தகும். மனவிருளொழிக்கும் மாசிலா ஞானம், பெரியார் சொல்லும் அரியநூற் பயிற்சி, உலகியல் வானியல், உயிரியல் அறிவு, ஆடையுணவிற்காகிய நற்றொழில், வைரவுடலம் வாய்க்கப்பெறுதல், வீரத்திறமை, வித்தகப் பெருமை, அழகுக் கலைகள், அருட்பணி வளமை, ஆருயிர்க் கன்பு—இவைசீரிய கல்வியாம்.

இயற்கைவளத் தேய்க்கி, பயிற்சுவனைத் துண்டும்
இயற்கை நெய்க் கல்வி யினிது.

2

கல்வி எப்படி யிருக்க வேண்டும்? இயல்பா யிருக்க வேண்டும். அதாவது: உள்ளத்தில் உள்ள அறிவூற்றைத் திறந்து அதனின்றி கல்வியறிவு மலரும்படி செய்ய வேண்டும். வித்தினின்றி கனிமாம் தளிர்ந்தெழுவது போல ஆத்மசத்தியினின்றி அறிவு முளைத்தெழுந்து, கலைகளை பாவச் செய்து, சமுதாயத்திற்கு இன்பக் கணிகளைத் தரவேண்டும். 'கல்வி யென்பது உள்ளிருந்து மலர்விப்பதெயொழிய புறத்தினின்றி உள்ளே திணிப்பதன்று' என்பது புகழ்பெற்ற மேனாட்டுக் கல்வியாளரான புரோபெய், பெஸ்தலோஜி, மந்தெஸ்கோரி முதலியோர் கொள்கை. இத்தகைய இயற்கல்விக்கு வழி யென்ன? மாணவனிடம் உள்ள இயற்புலமையைத் தூண்டதலே வழி. இயற்புலமையைத் தூண்ட வேண்டுமென்ன? கல்வி இயற்கை வளத்தில் ஒங்க வேண்டும்.

மனம் ஒளிப்படக் கருவி (Camera) போன்றது. அதில் சுற்றுக்காட்சிகள் எளிதிற் பதியும். சந்தை, தினிக்கடை, புகைவண்டி சிலையம், கடைகள், சிற்றின்பக் காட்சிகளுக்கிடையே கல்விமன்றம் அமைந்தால், மாணவர் நடையும், ஒழுக்கமும் கெட்டு வாழ்வே பாழாகக் காண்கிறோம். கான், மலை, சோலைகள், ஆறு முதலிய மாசற்ற இயல்வனப்பிலகும் இடங்களில் கலாசாலைகள் அமைய வேண்டும். வான், கதிர், மதி, விண்மீன், மேகம், மின்னல், மலை, கதி, வயல், மலர் வனப்பு, மைனா, தேனீ, வண்டு, எறும்பு, நாய், பூனை, மான், பசு, அன்னம், மயில், கிளி முதலியவை காணும் வேதங்கள்! இந்த இயற்கைப் பொருட்களின் உறவால் அறிவு மிகப் பெருகும். இயற்கை யுறவால் இதயம் மலரும். இயற்கையின் உள்ளமே இருடிகள் வேதம். வியாசரும், வான்மீக்யும், வேத ரிஷிகளும், அமைதியான இயல்வனப்பில் மனங் குவிந்திருந்தே தமது இலக்கியத் தவத்தை நிறைவேற்றி, உலகிற்கு அற்புதமான அறிவைத் தந்தனர். பாரத நாகரிகம் இயற்கை வனப்

புள்ள இருடிவனங்களிலேயே பிறந்தது. இராமாயண பாரதவீரரும் இயற்கை வனங்களிலும் மலைகளிலும் கல்வி பயின்றவர்களே. இடம்பமான கட்டிடங்கள் வேண்டா. மாளிகைகள் எழுப்புவதினும், நாட்டிற்கு வீரமைந்தரை எழுப்புவதே நமது குறிப்பு: மாசற்ற இயல்வனப்பில் மழை வெயிலுக்கு அடக்கமாகப் போதுமான சிறு சிறு கட்டிடங்கள் அமைக்க வேண்டும். குருவின் வாழ்வே மாணவனுக்கு அனுபவ நீதி நூலாகவேண்டும். நெட்டுருப் போடுவதினும், சிந்திக்கச் செய்து, குறித்த பொருளை மாணவர் கருத்தினின்றே கேள்விகள் மூலம் உதிக்கச் செய்யவேண்டும். வானத்தைக் காட்டி வான நூலும் (Astronomy), இயல்வனங் காட்டிப் புவிநூலும், உயிரினங்களின் இயல்பைக்காட்டி உயிர் நூலும், செடி கொடிகளை வளர்க்கச்செய்து, விவசாயஞ் செய்யச் சொல்விச் செடிநூல் பயிர் நூலும், வாழ்ந்து காட்டி நன்னடை யிலக்கணமும், தியான வழிபாடுகளால் சமய நூலும் புகட்டுதல் இயல்பான முறையாகும். தெள்ளறிவெல்லாம் உள்ளத் தூற்றே. இயற்கையின் அமைதியில் இதயம் மலரும்.

ஆற்றல் மிகப்பெருக்கி யாளாக்குங் கல்வியினைப்
போற்றுக வீரர் பொலிந்து.

3

நாட்டில் ஞானவீரரும், தருமவீரரும், கருமவீரரும் பெருகவேண்டும். வழியென்ன? நாட்டிற்கேற்ற கல்வி முறை வகுத்தல். கல்வி எப்படியிருக்க வேண்டும்? ஒவ்வொரு மாணவன் உள்ளத்தும், ஆதாரச் சக்கரங்களிலும் பொதிந்துகிடக்கும் ஆற்றலை, சக்தியை, புலமையை மிகவும் பெருக்கி, அவனை வீட்டிற்கும், நாட்டிற்கும், உலகிற்கும் நலமுற வாழும் ஆளாக்கவேண்டும். அத்தகைய கல்வியை வீரர் எழுந்து போற்ற வேண்டும். உண்மையான கல்வியைப் பரப்பும் வீரர் பொலிய வேண்டும்.

தீரர், தீரர், தீரே வேண்டும்; சும்மா மூலையில் கண்ட புத்தக மூட்டைகளை யேற்றிப் பயனில்லை. இயற்கைப் புலமையைக் கட்டிவிடுத்து, அறிவும், ஆற்றலும், வீரமும், கலையும், தொழிலும், காரியவீறும், வாய்மையும், தூய்மையும், அன்பும், அருளும் பெற்ற தீர்க்களை உண்டாக்க வேண்டும். பழையகாலப் பிரமசரிய குருகுல முறை யுடன், தற்கால ஆராச்சி முறையும் (Experimental and Laboratory method) சேர்த்து ஒரு புதிய கல்வி முறையை வகுக்க வேண்டும். அத்தகைய கல்வி முறை எமது “கல்வித் தீர்த்” எனும் நூலில் விரிவாக விளக்கப் பெற்றிருக்கிறது. நமது நாட்டின் அடிமைத்தனையை அறுத்துப் பொசுக்கி யெறியும் ஆத்ம வீரரைப் படைக்க வேண்டும். மடமையிருளை எந்த மூலையிலும் இல்லாமல் ஓட்டும் அறிவுச் சுடர்களைப் படைக்க வேண்டும். வறுமைப் பகாசுரனை அடியோடொழிக்க, கோடிக் கணக்காகத் தொழில்களைச் செய்யும் கலைவீரரைப் படைக்கவேண்டும். அகந்தை, சிறுமை, பொறுமைகளை யொழிக்க, அறவோர் கூட்டத்தைப் படைக்க வேண்டும். வாய்மைத் தொண்டும், வளம்பெறுந் தொழிலும், தூய வாழ்வும், நோயிலா வுடலும், அறிவும், திறனும், ஆன்ம வீரமும், தீரமும் பெருகும் கல்வியே சிறந்தது.

மெய்க்கு மறிவுக்கு மேன்மை யுறுத்தராய்

பொய்க்கல்வி யானென் புகழ்?

4

அறிவுடனே, உடலும் மேலான உறுதிபெற வேண்டும். அப்படி யில்லாது மூளைச்சுமை யேற்றும் கல்வி பொய்க்கல்வி. அதனால் என்ன சிறப்புண்டாகும்?

உள், புறம் இரண்டையும் வளர்ப்பதே கல்வி. மனித னிடம் இரண்டு தத்துவங்கள் உள்ளன: ஒன்று சூக்கும தத்துவம்; மற்றொன்று யாக்கை. ஒன்று ஆதேயம்; மற்றொன்று ஆகாரம். இரண்டும், புனலுந் தரையும்,

சுடரும் விளக்கும் போன்றன. உடல் உயிர்தாங்கி; உடல் ஆத்மாலயம். உடம்பிலும் உத்தமனைக் காணவேண்டும். மாசற்ற மனத்தால் உடம்பு ஈசனைக் காட்டவேண்டும். சங்கரர் மாதிரி அறிவும், மத்வாசாரியார் மாதிரி உடலுறுதியும், இராமாநுஜர் மாதிரி ஒழுக்கமும் வேண்டும். பீமனும், தருமனும், வியாசரும் ஒன்று கூடி ஆற்றலும் அறமும் அறிவும் பொருந்திய புதிய ஜாதியைச் சிருட்டிக்க வேண்டும். நிறை முறை வாழ்வால் நரைதிரைபின்றி, இளமையின் பொலி வெய்தலாம். நோயும் சோம்பலும் நுடக்கமுங் கொண்டவன், தனக்கும் பிறர்க்கும் பயன்படமாட்டான். அவன் உலகச் சுமையாவான். “உடலுரம் பெருதவன் உட்பொருள் காணான்” என்பது கருதி. “திண்மையுடலில் ஒண்மையறிவு” என்பது பழமொழி. பலமின்றி நலமில்லை. ஆதலால், அறிவை வளர்ப்பதுடன், உடல் வலிவையும் வளர்க்கவேண்டும்.

ஈகையு வீகையா மின்கல்வி; பெற்றவனுக்

கேடுழி யெங்கு மிசை.

5

இத்தகைய தீரர் வளரும் இனிய கல்வி யளித்தலே ஈகைகளிற் சிறந்தது. அத்தகைய கல்வி கொடுத்தவனுக்குப் பெரும் புகழாகும். அதைப் பெற்றவனுக்கும் எங்கே சென்றாலும் புகழாகும்.

கண்ணைத் திறக்கும் கல்வி யளித்தலே புண்ணியத்திற் சிறந்தது; இனிய கல்வியே மேலான ஈகை. கல்விக்குச் செல்வம் ஈந்தவனுக்கு இசையும், கல்வி ஏற்றவனுக்குப் பயனும் உண்டல்லவா? கல்விப்பணி எல்லையற்றது. குரு குலமமைத்தல், குருவைப் போற்றல், குமாரை யூட்டல், தேவைகளிதல், நன்னூல் வெளியிடல்; இவற்றுடன் புவி நூல், ஒளிநூல், பொளதிகம், இராசாயனம், செடிநூல், உயிர்நூல், பயிர்நூல், உலகநூல், நுண்கலை, எண்கலை, நாட்டு வரலாறு, வீரர் வரலாறு, பெரியார் வரலாறு முத-

ஸிய எத்தனையோ வகை வகையான அறிவைத் தந்து சிறு வரை ஆளாக்க வேண்டும். கல்வி கொடுத்தவன் கண் கொடுத்தவனும்.

3. கற்ற பயன்

கற்ற வழியற்றக் கற்றேனே கற்றேனும் ;
மற்றவன் கற்ற மடம்.

1

நமக்கு வேண்டுவது அனுட்டானக் கல்வி. கல்வி யுடன், பயிற்சியும் நிகழவேண்டும். பாட்டும் ஞாலும் போலக் கல்வியும் பயிற்சியும். கற்றவழியே நின்றொழுகக் கற்றவனே கல்விமான். கற்றும் அதன் வழி நில்லாது ஞாணக வாழ்பவன் படித்தமுட்டான் ஆவன் ; கல்வியை வாழ்விற காட்டவேண்டும் ; இன்றேல், வாழாக் கல்வி கற்றவனாவன். கல்வியை மனத்திற் சீரணித்து, வாழ்வில் ஊறச்செய்து, ஆசையாணவங்களை அடக்கியாளத் திறமை பெறவேண்டும். வேதம் படித்தும் வேசைமோகமும், தேவாரம் படித்தும் திருட்டுப் புத்தியும், குறள் படித்தும் குடி களவும், பைபிள் படித்தும் படுகொலை வெறியும், நாயுமானவர் படித்தும் தன்னலவகந்தையும், திருவாசகம் படித்தும் உருகாக் கல்நெஞ்சும், அறநூல் படித்தும் அசுத்த வாழ்வுங் கொண்டவன் ஆற்றுக்குப் போயும் சேற்றில் முழுகினவன் போலாவன். அறிவிற கழகாம் அனுட்டானம்.

அருளற்ற நெஞ்சில் அடைத்தநூற் குப்பை
பொருளற்ற வெற்றறையைப் போனம்.

2

அறிவின் பயன் அருள், ஜீவகாருண்யம். 'சேவன் சிவமயம்' என்றெண்ணி, உலகளாவிய உயிரிரக்கங் கொண்டு, அறிவாளி தன்னாலான தொண்டு செய்யவேண்டும். பசியென்றவனுக்குப் படித்த செல்வன் ஒரு பருக்கை

யேனும் கொடாதுபோனார் பயனென்ன ? "அறஞ்செய விரும்பு" என்று படித்து விட்டு அறஞ்செயா இரும்பா டிருந்தார் பயனென்ன ? அப்படி அருளற்ற நெஞ்சில் மனப்பாடத்தால் அடைபட்ட புத்தகக் குப்பையெல்லாம் பொருளற்ற, பயனற்ற, வெற்றுரைபோலாம். வாயினால் வைத்தியம் என்றால் நோய் தீருமா ? மனிதன் தெய்வத் தன்மை பெறப் பெருந்துணையாவது அருள். அருளே புத்தி. அருளே மகாசீர்த். அருளே அப்பர். அருளே சிறித்து. இறைவன் அருள் வடிவாக நம்முள் உள்ளான். அருளை நாடி, அருளைத் தேடி, அருளைப் பாடி, அருளைக் கூடி, அருளால் இறைவனை அறிவதே இன்பம் ! அருளுணர்வு தரா நூல் கள் வெறு நூல்களே. அருளை நேசி ; அருளைப் பேசு ; அருள்வழி காட்டும் அறிவு நூலைப் பயில் ; அருள்வழி நில் ! வாழ்வு அருளாடலாம். அருளில்லா மனம் இருள்வீடா கும். அதில் செருக்கும் வாதமும் குடிபுகும். அருளைப் பயில்க ; அருள்வழி வாழ்க !

புலனைவன் ருளே புலனும் ; பாட்டார்
கலகலப்போன் பேச்சுக் கடை.

3

புத்தகங்களை உருப்போட்டுத் தள்ளிவிடலாம். புலன் களை யடக்கியாளுவதே மிகக் கடினமான வேலை. ஐம்புல னடக்கமே அறிவாளிக் கழகு. ஞானிக் கழகு மோன மனமாம். மனப் பாடத்தால் கல கல வென்று வார்த்தை கொட்டுவோன் பேச்சுக் கடை விரிப்பவனே போல்வான். கிராமபோனும் திரைப் படமும் பேசுகின்றன. பேச்சுப் பெட்டி ஊசி வைத்தபடி பேசிமுடிக்கிறது. மனமடங் காது, புலனை வெல்லாது, வாய் முழக்கம் செய்பவன் புலவ னல்லன் ; அவன் புத்தகப் படிப்பாளி. ஒதலினும் ஒழுக் கம் சிறந்தது. நாப்பறையினும் நன்னடை சிறந்தது. புலனை வென்றேன், பொய்ப்பிரு ளொழித்தோன், மனங் குவிந்தோன், மமதையற்றவன், தன்னில் நிலைத்த சம

நோக்காளன், அடக்கமும் பொறுமையும் அணிகலனானே, அருள் வழி நிற்போன்—அவனே புலவன்.

வெள்ளத் தனைய விநீது லனந்தாலும்
உள்ளத் துணர்வே யுயர்வு.

4

வெள்ளம் வெள்ளமாக தூற்பெருக்கை மூளையால் அளந்தாலும், தனது உள்ளத்தில் எழும் கடவுளுணர்வே உயர்ந்த அறிவாகும்.

அச்சியந்திரம் எத்தனையோ மொழிகளில் உலப்பிலா நூல் வெள்ளங்களை, எண்ணிலாச் செப்தி யிழ்க்களை மட மட வென்று கொட்டுகிறது. எதைப் படிப்பது? படித்தாலும் என்ன? மனவமைதியாமா? மனத்தை நிறைப்பதினும் மனத்தைத் திறப்பதே நல்லது. உயர்ந்த அருணால் களையே பயில்க; பயின்றதைச் சிந்தித்திடுக! அதன்படி வாழ்ந்து பயன் பெறுக; உளந்திறக்கப் பயில்க; உள்ளமே அறிவின் ஊற்று. உள்ள நூலைத் தியானத்தால் ஓதுக! அருட்புலவர் மொழிகளை உன்னியுன்னி உள்ளத்தை மலர்ப்பிக்கவேண்டும். மலர்ந்த உள்ளம் அருண் மணமும் அறிவுத் தேனும் அன்பழகுந் தரும். உள்ளத் துணர்வே உண்மையை விளக்கும்.

கல்வியும் வாழ்வும் கவியுஞ் சுவையுமேபோற்
புல்லுவதே செல்வப் பொலிவு.

5

கவிதையுடன் பொருட்சுவையும், சொற்சுவையும், அருட்சுவையும் பொருந்தியிருக்கவேண்டும். யாப்பமைந்த சொற்றொடர் மட்டும் கவியாகாது. அதுபோல, வெறும் படிப்புமட்டும் கல்வியாகாது. கல்வியுடன் வாழ்வும் இணையவேண்டும். வாழாக் கல்வி வாழாப் பெண் போலாம். கல்வியும் அதன் வழி வாழ்வும் சேர்ந்தால், உலகம் எல்லாச் செல்வப் பொலிவு மெய்தும்.

கசடறக் கற்க, கசடற வாழ்க! வாழும் கல்வியே வசையறுங் கல்வி. செல்வியும் கலையும் சேர்வதுபோலும் கல்வியும் ஒழுக்கமும் கசடறச் சேர்க. அறிவும், ஆற்றலும், அருளும், அழகும், மங்கலவாழ்வும், வாய்மையும் துய்மையும் அளிப்பதே உண்மைக் கல்வியாகும்.

4. ஆசான்—சீடன்

ஆசா னருகு மழிவில் லறிவொளியே

காக்கிவிட்காருமுள்க் கண்.

1

அறிவைத் தூண்டும் ஆசான் வேண்டும். நல்லாசிரியன் அருளும், அழிவற்ற அறிவொளியே உலகிற்கு உள் விழியாம்.

உண்மையை யுணர்வது உள்ளக் கண்ணே. புறக் கண் ஊன் பிண்டமே. அதற்குப் பார்வை உள்ளத்தானால் உண்டாகிறது. கண்ணாற் காண்பவன் கண்ணன். உள் விழி திறப்பவன் நல்லாசிரியன். நல்லாசிரியன் எத்தகையன்? உள்ளத்தறிவும், உலகியலறிவும், சொல்லும் செயலும் பொருந்திய வாழ்வும், நன்னடை பொழுக்கமும், பன்னூற் புலமையும், அருங்கலைப் பெருக்குடன் அன்புப் பெருக்கும், பாரந்த நோக்கமும், சிறந்த கொள்கையும், பிள்ளைகளிடையே பிள்ளைபோலுள்ளமும், பழகிய தாய் போற் பரிவும் பண்பும், அறிவைப் பக்குவம் அறிந்தருள் ஆற்றலும், நாட்டு மணிகளுக்கு ஊட்டும் ஆர்வமும், உதாரணமாகும் உத்தமவியல்பும், நலந்தீதறியச் செய்திடு மையும், அழியாப் பொருளை விழிதிறத் துணர்த்தலும் கொண்ட நல்லாசான் கும்பிடத்தக்கோன். ஆசான் அறிவொளி தேச விளக்காம்.

வானும் வினாநிலனும் வாரீதியும் வெற்பும்போல்

ஞானருகு செய்யு நலம்.

2

ஞானகுரு எல்லையற்ற நன்மை செய்கிறான். அதனால்தான் ஒரு நாடு நலம்பெற்று வாழ்கிறது.

(1) எல்லையற்று விரிந்து, காற்றும் மழையும் அளித்து, உலகிற்கே சீவாதாரமாக விளங்கும் வானம்போல, மெய்யாகிரியன் அருளும் அறிவும் மாந்தரை வாழவைக்கிறது. (2) விளைநிலம் பொறுமையுடன் பாடுபடுதற்கேற்ற பலன் அளிக்கிறது; எல்லாப் பயிர்களுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கிறது. அதுபோல, பொறுமையுள்ள ஆசிரியன் மாணவன் சிரத்தைக் கேற்றபடி அறிவளிக்கிறான். அவன் அளிக்கும் பயிற்சியான சமுதாய நல்வாழ்விற்கு ஆதாரமாகும். (3) வாரிதியாவது ஆழி, கடல். ஆழிபோன்று அறிவாழ்முடையான் ஆசான். ஆழச் செல்லச் செல்ல முத்தும் மணியும் பவளமும் தரும் கடலைப்போன்றே, எவ்வளவுக் கெவ்வளவு வணங்கிக் கருத்துடன் கற்கிறோமோ அவ்வளவுக் கவ்வளவு நிறைந்த அறிவுச் செல்வத்தை யளிப்பவன் ஆசான். ஆழ்கடல் அமைதியாயிருப்பதுபோன்றே, ஆசான் முக்குண விகார அலைவீசும் உலகியல்பறிந்து, உள்ளத்தில் அமைதி கொண்டு வாழ்வான்; அவனுடன் உறையும் மாணவருக்கும் மனவமைதி யளிப்பான். கடல் தனது ஆவியைத் தந்து, மேகமாக்கி மழை பொழிவிப்பது போன்றே, ஆசான் மதிப்பொலிவுள்ள மாணவனுக்குத் தனது அறிவைப் புகட்டி மாணவன் வாழ்வு செழிக்கச் செய்வான். (4) மாமலை போல ஆசான் உள்ளம் தன்னறிவில் நிலைத்திருக்கும். மலைவளம் போலக் கலைவளம் தருவான் ஆசான். மலை, அருவியைத் தந்து உலகை ஊட்டுவதுபோன்றே, ஞானகுரு அருளருவி தந்து மாந்தர் மனத்தையும் வாழ்வையும் வளஞ் செய்வான். சிற்பி சிலைவடிப்பது போலவே, குரு மாணவனின் உடல், மனம், உள்ளம், உயிர், ஆன்மா அனைத்தையும் கருத்துடன் ஒளியுறுத்துகிறான். வான்விரி வொத்த வாய்மை யறிவு, மழைபோல லருளல், நிலம்போற்

ஃபாறுமை, நேரிய வொழுக்கம், தாசுபோல் திதானம். கொள்வோன் கொள்வகை குணித்துக் கொடுத்தல், மாணவன் உழைப்பை மதித்துப் போற்றல், ஆழிபோல் அருங்கலை யாழம், மலைபோல் மாண்பு, மலர்போற் புன்னகை, தாய்போ லுள்ளம், தந்தைபோற் பரிவு—இவை நல்லாசான் இலக்கணமாகும். அடித்தல், மிரட்டல், இடித்தல் வைத்தல், பணத்திற்காகக் குணத்தை யிழத்தல், ஓரகம், வெஞ்சினம், ஒழுக்கக் கேடு, தூங்கி விழுதல், ஏங்கித் தளர்தல், வாயடங்காமை, மனமடங்காமை, இழிகுணம்—இவையெல்லாம் இழுக்காம் எவர்க்கும்.

நாட்டிற் பெருந்தகையா னானீ ரற்கறிவை
யூட்டினுன் பெற்றோர் னாங்கு.

3

ஒரு நாட்டில் பெருந்தகையாளன், புகழுக்குரியவன், மக்கள் மதிப்பிற்குரியவன், முதலில் யார்? நாளை வரும் வீரர்களுக்கு அறிவை யூட்டினவனே, அந்த ஆசிரியனே பெருந்தகையாளன்; அவனே பெற்றோரைவிடச் சிறந்தவன். எப்படி? பெற்றோர்கள் ஊனுடலைத்தான் பெற்றனர். பிள்ளைக்குப் புகிய ஞான வுடலைத் தந்து ஆளாக்குவோன் யார்? ஆசிரியன் அல்லனோ? பிள்ளையினிடம் எத்தனையோ குற்றங் குறைகள், மடமையிருள், நடைப் பிசகுகள் உள்ளன. அவற்றை யெல்லாம் கருத்துடன் திருத்தி, அவனை ஆளாக்குவது யார்? ஆசிரியனே. இன்று குழந்தை, நாளை மனிதன். இன்று செடி, நாளை மரம். இற்றைச் சிறுவனே இனிவரும் பெரியார். ஒவ்வொரு குழந்தையும் உலகாலயத்தில் ஒரு குறித்த அருட்பணிக் காகவே அவதரித்துள்ளது. குழந்தையின் கனிநகையில், காவற்ற விழிகளில், மாசற்ற உள்ளத்தில் ஒரு கன்னன், புத்தன், ஏக, அப்பர், எம்பத்தர், ஒரு ராஜாஜன், ஒரு சிவாஜி கர்த்துள்ளனர். மார்தின் மூதர் ஆசிரியராயிருக்கையில், தொப்பியை யெடுத்து, “வருங்கால அறிஞர், புலவர், நீதிவான்

கள், வைத்தியர், வீரர் ஞானிகளாய் என்முன் விளங்கும் சிறிய பெரியாருக்கு வணக்கம்” என்று வகுப்பிற் புருவாராம். சிறுவரின் அறிவையும் புலமையையும் தூண்டி ஒழுக்கத்தை யுயர்த்தி, அவர் வாழ்வின் வடிவை யமைக்கும் சமுதாய மகாசிற்பி ஆசிரியனே. அவனுக்கே நாட்டில் முதல் மரியாதை யுரியது.

அமுருதையாசானுக் கன்புடைமை யீந்து,
பழகிடலே நல்லறிவின் பண்பு.

4

மேற்சொன்ன அறிவழகும், குணவழகும் பொருந்திய ஆசிரியனுக்கு உள்ளன்பையும், தனக் கியன்ற காணிக்கையையும் தந்து, நல்ல அறிவைப் பயிலுவதே பண்பாகும்.

மாணவனுக்குக் குருவே அன்னை, குருவே தந்தை, குருவே நண்பன், குருவே இறைவன்; ‘மடவிறுளொழிக்கும் சுடர், ஞானப்பாலளிக்கும் காமதேனு’ என்று குருவைப் போற்றி வணக்கத்துடன், உள்ளன்புடன் மாணவன் பிரமசரிய விரதங்கொண்டு கல்வி பயில்க. தன் பெற்றோர்க்கியலும் செல்வமே மாணவன் உடைமை. அதையே குரு தட்சிணையாகத் தர வேண்டும்; ஏழையானால் கட்டாயமில்லை. குரு கல்வியை விற்கும் வியாபாரியல்லன். *ஆருணியைப்போலப் பணிவும் சேவையும் செய்து மாணவன் கற்கவேண்டும். ஆனால், குருவின் குடும்பம் பிழைக்க வேண்டுமே? சமுதாயம் குருவின் காலட்சேபத்திற்கேற்ற மானியங்களைத் தரவேண்டும்; இயன்றவார்களின் பண்பைச் செய்யவேண்டும். குருவின் பெண்ணுக்குக் கலியாணமானால் சமுதாயம் அதை நடத்திவைக்க வேண்டும். சிறுவரைப் பெரியாராகப் பயிற்றி நாட்டிற்கு அறி

*ஆருணி வரலாற்றைக் “கல்விக்கதிர்” என்னும் நூலிற் காண்க.

வுப் பணி செய்வதைத் தவிர ஆசானுக்கு வேறு கவலை கூடாது.

நாடிப் பணிந்தோதி, நற்சேர்க்கைத் தொண்டுளே
சீடன்மெய் கற்றல் சிறப்பு.

5

மாணவன் எப்படிக்க கற்கவேண்டும்? ஆசிரியனிடம் விரும்பிச் சென்று, வணங்கி, அவன் சொற் கேட்டு அவன் சொல்லுகிறபடி படித்து, அறிவும் ஒழுக்கமும் சான்ற நல்ல மாணவருடன் நட்புக்கொண்டு, குருவிற்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைக் குறிப்பறிந்து செய்து, உண்மையான அறிவைக் கற்பது சிறந்த முறை.

நல்லாசான் கிடைப்பது வெகு அருமை. ஆசானைத் தேடி, விரும்பிச் செல்லவேண்டும் மாணவன். குருசேவையும் கல்வி பொழுக்கத்தைச் சேர்ந்தது. தாயும் தந்தையும் சுற்றமுந் தெய்வமும் ஆசான் என்றே நேசிக்கவேண்டும். ஆசிரியன் நடையைப் பார்த்து மாணவனும் நன்னடை பயில்வான். மாணவர் கண்டபேருடன் சேரக் கூடாது. சேர்க்கைவாசனை இயற்கையாக மாறிவிடும். இளமையில் ஒரு தீமை பிடிப்பட்டால் பிறகு அதை மாற்றுவதரிது; பழக்கம் வழக்கமாகி, சுபாவமாக மாறிவிடும். மாணவன் நன்றாகச் சோதித்தே பிறருடன் பழகவேண்டும். மாணவன் போக்குவரவு பேச்சு நடைகளையெல்லாம் ஆசிரியரும் பெற்றோரும் கவனித்துத் திருத்தவேண்டும். பழக்கத் தூய்மை, ஒழுக்கத் தூய்மை, உறக்கத் தூய்மை, உணவுத் தூய்மை, நினைவுத் தூய்மை, பேச்சுத் தூய்மை, செய்கைத் தூய்மை—இவை மாணவனுக்கு அவசியமாம். அடக்கம், புலனொடுக்கம், அயராமுயற்சி கொண்டு மாணவன் கல்வி பயிலவேண்டும். எதைக் கற்பது? தன்னைப் பூரணப்படுத்தக்கூடிய அனைத்தையும் மாணவன் கற்க! அத்யாத்ம ஞானம், தாய்மொழி, பொதுமொழி, எண்,

எழுத்து, கேதத்திர கணிதம் (Geometry), பீஜகணிதம் (Algebra), நாட்டு வரலாறு, ஞால வரலாறு, தமிழர் வரலாறு, பெரியார் வரலாறு, அருளாளர் வரலாறு, அருட்பாடல்கள், கம்பன், காளிதாஸன், துளசிதாஸ், ஷேக்ஸ்பியர், மில்தன் போன்றோரின் உயர்ந்த காவியங்கள், அரசியல் நூல், பொருள் நூல், பௌதிகரசாயன தாவர நூல்கள், உயிர்நூல், உடலுறுதிநூல், சுரங்கநூல், மண்ணியல் நூல், உடற்கூறு, புவிநூல், வானநூல், பயிர்நூல், மண் இரும்பு பொன் வெள்ளி தங்கம் மரம் கண்ணாடி பட்டு பஞ்சு மயிர் முதலியவற்றைச் செய்யும் கைத்தொழில்கள், காவியம், ஓவியம், சிற்பம், இசை, நாடகம், நடனம், பத்தி-ஞான கர்மயோக சாதனம், ராஜயோகம், இல்லற வொழுக்கம் முதலிய பயனுள்ள பயிற்சிகளைப் பெறலாம். அவாவர் இயல்பிற்கும், திறமைக்கும் இயற்புலமைக்கும் ஏற்ற கல்வி தரவேண்டும். பாடும் குழிலைக் காக்கைக் கூண்டில் அடைக்கக்கூடாது ஒருவனுக்குச் சித்திரம் வருமானால் அதையே முதன்மையாகவும் மற்றப் பாடங்களைத் துணையாகவும் கற்பிக்கவேண்டும். குருவைப் பணிந்து கொள்வன கொள்க!

5. கலை வளர்ச்சி

பேற்றுக் தாய்மொழியைப் பொன்போற் புறநயக்கன்
டேற்றுக் தாரு மெழில்.

1

தாய்மொழியைப் பொன்போல அருமையாய்ப் போற்றி வளர்க்கவும். பிறமொழிகளில் உள்ள நயங்களைக் கண்டு அவற்றைத் தக்கபடிசேர்த்து நாடோறும் தாய்மொழிக்கு எழில், ஒளி, மாற்று, ஏற்றுக்! புட்டிப் பாலுக்கும் தாய்ப் பாலுக்கும் எவ்வளவு வித்தியாசமோ,

அவ்வளவு வித்தியாசம் பிற மொழியால் அறிவு பெறுதற்கும் தாய்மொழி மூலம் அறிவு வளர்ப்பதற்கும் உண்டு. ஒவ்வொருவனும் தன் சொந்தப்பற்களையும், இரைப்பையையும் கொண்டே உணவைச் சேரிப்பது போலவே தாய்மொழியைக் கொண்டே அறிவைத் தனதாக்கிக் கொள்ள வேண்டும். பிறமொழியைத் திறமுடன் பேசினும் அம் மொழிக்குரியார் போல அதிற் புலமை பெறுதல் அரிது. தாய்மொழியிலேதான் ஒருவன் கலைகளை எளிதில் கற்கமுடியும். தமிழீர், தமிழீர், தமிழைப் போற்றுமின்! தமிழே யமுதம், தமிழே தாரகம்! அருளும், அழகும், அமுதச் சுவையும் தமிழ்ச் சொல்லானது! தமிழீர் அறிமின்! தமிழ்மொழி யுலகத் தாய்மொழியாகுக! பிறமொழி நயங்களைத் திறமுறச் சேர்த்துத் தன்னிகரில் வாத் தமிழ்க்கலை வளர்மின்! சித்திரக்கலையுடன் முத்தமிழோங்குக! பழஞ்சிறப்புடனே புதுநலம் கூட்டுக! நாளுத் தமிழ்மொழி யானாக உலகை! முன்னே தமிழ்மொழி; பின்னே பொதுமொழி; அதன்பின் உலகுடன் பழக வோர் நன்மொழி பசிலாக. பைந்தமிழ்ச்சோலைக் குயில் களே! தமிழ் வளர்ச்சியைப் பற்றி எம் பைந்தமிழ்ச் சோலை, தமிழுணர்ச்சி, தமிழ்க்கனல் என்னும் நூல்களில் காண்க! தன்னறம், தாய்மொழி, தாய்நாடு, இறைவனருள் வளமை இந்நான்கும் பெருகி உலகில் அறிவும், உண்மையும், இன்பமும் வளர்க!

அருளறிவி, ஸூரியமுகிற் நவமுத்து,

பொருஞ்செழித்த பொற்கலியைப் போற்று!

2

கவிகளே காலக் குயில்கள்; நாட்டின் கண்ணைத் திறப்பவர்; கவிகளே நாகரிகத்தின் கீழ்க்க. ஒவ்வொரு சமுதாயமும் தன் கவிகளைப் போற்றவேண்டும். உண்மையான கவியின் இலக்கண மென்ன? (1) அஃது, உள்ளத்தில் இறைவனுடனும், உலகில் இறைவன் விளக்கமாகிய

இயற்கையுடனும் உறவு கொண்டெழுந்த அருளறிவில் ஊறித் ததும்ப வேண்டும். (2) அவ்வாறு பொங்கும் கவி யூற்றுச் சொல்லழகு, அணியழகு, யாப்பழகுகளிற் பொசிந்து தவழ்ந்தோட வேண்டும்; காடுமுரடாயிருக்கக் கூடாது. (3) உலகிற்கு அறிவும், அழகும், அன்பும், அருளும், கலையும், இன்பமும் அளிக்கக்கூடிய பொருட் செழிப்பு அதனிடம் நிறைந்திருக்க வேண்டும்: இந்த மூன்றும் சேர்ந்ததே பொன்போன்று மாசற்ற தேசுற்ற கவிதையாகும். அக்கவியைப் போற்றுக !

சொல்லடுக்கன்று, காரிகையன்று; பொருளும் அரு ளும் பொலிவது கவிதை. உள்ளறிவாளர் தெள்ளறி ஆற்றே அருளழ காராய்த் திருவுடன் பெருகி, மனத்திற் கினிதாய், வாழ்விற் கொளியாய், உயிருக் கினிதாய், உள்ளுணர் வெழுப்பி, மானிடத் தொளிந்த மன்னனைத் துலக்கி, உலக வாழ்விற் கொற்றுமை யீந்து, காதலங் கற்பும், கருணையும் அன்பும், வீரமும் தீரமும் விளைப்பது கவிதை. கடவுட் பெருமை, கடவுளறிவு, கடவுளன்பு, கடவுட் கலப்பு, கடவுட் புலவர் காட்சிப் பெருமை, ஆன்ம நேயம், அருட்சுடருண்மை, காலநன்மைக் கேற்ற கதை கள், வீரர் வீரம், வித்தகர் வித்தை, இயற்கையி னுள்ளத் திலகமும் வேதம். அறநெறிப் பொருள்—இவை அமைவாம் கவிக்கே. மற்றைக் கவிதை வெற்றுக் கவிதை. அருட் கவிஞர்க்கே சிருட்டித் திறமை யுண்டு. வியாசர், வாழ்மீதி, வேதரீசிகள், மாணிக்கவாசகர், அப்பர், வளஞவர், சேக்கிழார், கம்பர் ஔவை, துளசிதாஸ், சுபீர், ஹோமர், தாந்தே போன்ற அருட்புல வருக்குப் புதிய உலகைத் தோற்றிப் புதிய நாகரிகத்தை ஆக்குந் திறமை யிருந்தது. ஆக்குங்கவிதை (Creative muse) அருட்கவிதை.

பாட்டும் பரதமும் பண்புள்ள நாடகமும் நாட்டிற்கு நல்ல நலன்.

மனித வாழ்விற்கு உன்னதமான இலட்சியங்களைப் புகட்டி, அதைத் தூய்மையாக்கி உயர்த்தும் பண்புள்ள பாட்டும், பரதநாட்டியமும், நாடகக்கலையும் ஒரு நாட் டிற்கு நல்ல பயனைத் தருவன.

ஆகாயம் போலவே, இசையும் எங்குமுள்ளது: அது நாதப் பிரம்மம். அதுவே யோகியர் சிதாகாசத்தில் ஒங் காமராக முரல்வது. ஒலியின்றி உயிரில்லை. முறையான இசைப் பயிற்சியால் உடல் உயிர் அந்தக்கரணங்களில் ஓர் இன்பவுணர்ச்சி யெழுகின்றது. பாட்டு ஒரு யோகமே கவியும், பாடகனும் நாதயோகிகளே. நல்ல அருட்பாடல் கள் முழங்குமிடத்தில் உள்ள அணுக்கள் தூய்மையுறு கின்றன. மனமுருக இறைவனைப் பாடும் அன்பரிடையே ஒரு தெய்வமின்சாரம் சுழல்கிறது. பேய்கையாழ்வாரும், பேயாழ்வாரும், பூத்தாழ்வாரும் கூடிய ஒரு சிறு திண்ணையில் நாராயணன் தோன்றினான். “என்னன்பர் பாடும் இடங் களில் யான் இருக்கிறேன்” என்றார் பகவான். நாடுமுழு தும் அருட்பாடல்கள் முழங்கினால் நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கை பரிசுத்தமாகும். இன்குரல், இராகம், தாளம், ஸ்வரம், லயம், பக்தி பரவசம், பொருளுணர்வு, பாவனை, சித்தசுத்தி—இத்தனையும் சேர்ந்து அவரவர் தாய்மொழி களில் உருக்கமான அருட்பாடல்களைப் பாடவேண்டும். இறைவன் திருநாமம், திருவிளையாடல்கள், திருவருட் பெருமைகளைப் பாடி, பாவனா ரஸங்களுடன் ஆடி அன் பைப் பெருக்கலாம். இந்த நோக்கத்துடனேதான் பண்டி புரத்தில் விட்டல் பஜனையும், வங்காளத்தில் சைதன்யர் ஏற்படுத் திய சங்கீர்த்தனமும், தென்னிந்தியாவில் போதேந்திர கவாமி கள் ஏற்படுத்திய ஹரிபஜனை தீபப் பிரதக்ஷணங்களும் இன் னும் நடந்து வருகின்றன. கலைக்கரசு நாடகம்; நவரசங் கொண்ட நாடகக் காட்சி புலன்களின் வழியே அறிவைப் புகட்டும். அரிச்சந்திர நாடகம், பிரகலாத நாடகம், இராம நாடகம்

கிருஷ்ணவீடு, பாண்டவர் வனவாசம் முதலிய நாடகங்கள் நயது நாட்டில் பொதுஜனங்களுக்குத் தருமோபதேசஞ் செய்யப் பெருந்துணையா யிருக்கின்றன. நாடகக் காட்சி பொறிகளின் வழியே அறிவைப் புகட்டும்; உலகின் இன்ப துன்பங்களை எதிரோ காட்டும்; முக்குணப்போர்களை முன்னே நடத்தும்; கடவுளின் பெருமையைக் கண்ணா விளக்கும். நாடகக்கலை ஆடும் வேதமே. பண், பாதம், நாடகம் முதலிய கலை யிலக்கணங்களை “நாடகக்கலை, ‘நாட்டியக் கலை’ விவக்”த்திற் காண்க.

கண்ணைக் கருத்தையறக் கைந்நயத்தை யின்புறுத்தும்;

கண்போல துண்கலையைக் கா.

4

காவியம், ஓவியம், பண், பாதம், நாடகம் முதலிய நுண்ணிய அழகுக் கலைகளைக் கண்போலப் போற்றி வளர்க்கவேண்டும். அவை கண்ணையும், கருத்தையும், கைத்திறனையும் இன்புறுத்துவன.

வாழ்விற்கு அழகும் விரிவும் இன்பமும் அளிப்பன நுண்கலைகள். இவற்றின் பயனைக் கருதியே நம் பெரியோர் கோயில் வழிபாட்டுடன் இவற்றை யிணைத்துப் பக்திச் சாதனமாக்கினர். பாமரலை, சங்கீதம், நர்த்தனம், வாத்தியம், திருவிழாக் கொண்டாட்டம், சிற்பம், சித்திரம், அணிவேலை, அழகுக் கலைகளெல்லாம் இறைவனுக்கு வழி பாடாகச் செய்த பெருமை நம் பாரதநாட்டுப் பெரியா ரைச் சேர்ந்தது. நம் கோயில்களும், திருவிழாக்களும் அருங்கலையின் தெய்விக விளக்கமாயிருக்கின்றன. தேர்ந்த கலைவாணருக்கு மானியங்கள் தந்து முன்னோர் ஆதரித்தனர். ஒரு நாட்டு நாகரிகம் கலைவிளக்கத்தால் அறியப் பெறும்.

மெல்லியர்க்கு மென்கலைகள்; வீரத் திறனுண்மைக்கு எல்லார்க்கு மெண்ணு டெழுத்து.

5

ஆண் பெண் இருபாலருக்கும் எண்ணும் அழுத்தும் பொதுவாயிருக்கவேண்டும். பெண்களுக்கு யாழ், பிடிஸ், வாய்ப்பாட்டு, சித்திரம், அணிவேலைகள், வீட்டொழுக்கம், சமையல்போன்ற பயனுள்ள இனிய கலைகளைப் புகட்டுக! மெல்லிய லாருக்குத் தளிர்முகுள்ள மென்கலைகள் நலத் தரும். ஆண்களுக்கு ஆற்றலும், ஆண்மையும், பகை வரை வெல்லுந் திறனும், நாட்டைக் காக்கும் திண்மையும், பொதுநலத் திறனும் வளரும் வீர பலத்தைப் பெருக்குக!

எழுவயது முதல் பதினைந்து வயதுவரை, இருபாலாரும் அழுதப் படிக்க, கணக்குப்போட, நல்ல இலக்கியங்களைச் சுவைக்கப் பயிலவேண்டும். அத்துடன், நாட்டு வரலாறு, பூகோளம், உடல்துட்பம், பயனுள்ள பௌதிக ரஸாயன ஆராய்ச்சி, தாவர சாஸ்திரம், உயிர்நூல், மருத்துவம், இன் னிசை, சமயசாரம், ஆத்மஞானம் முதலியவற்றில் போது மான தேர்ச்சி பெறவேண்டும். பிறகு ஆண்களுக்கு வாழ்வின் பயனாகும் தொழிற்புலமையும், நாட்டைக் காக்கும் வீரத்திறனும் அளிக்கவேண்டும். பெண்மணிகளுக்கு இல்லறவொழுக்கம், மனைவாழ்வை இன்புறுத்தும் நுண் கலைகள், மருத்துவம், சேய்வளர்த்தல், சமையல், வீட் டொழுங்கு முதலிய பயனுள்ள பயிற்சிகளைத் தரவேண் டும். “கல்விக் கதிர்” என்னும் நூலில் “ஜப்பானில் பெண் கல்வி வளர்ச்சி” யென்னும் பகுதியைக் காண்க!

நாட்டில் வீறுற்ற ஆண்மையும், மாசற்ற பெண்மை யும் திகழவேண்டும். உத்தமத் தாய்மாரைப் பிழிற்றுவது சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாத கடமையாகும்.

இத்தகைய கல்வி மனத்திற்கும், புலன்களுக்கும், உட லுக்கும், சித்தத்திற்கும் நல்ல பயிற்சியளிக்கும். நம் பூரண யோகி கல்வி, கலைகளில் ஆழ்ந்த பயிற்சியுள்ளவன். அரு ளறிவும், அழகுக் கலையும், பொருளறிவும், நல்லொழுக்க மும் அவனிடம் பொருந்தி யிருக்கும், “கல்விக் கதிர்”

என்னும் நூலில் ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் நல்ல கல்விப் பயிற்சி தரும் வகையை விரிவாகக் காண்க! 24 வயது மட்டும் ஆண்களும், 18 வயதுமட்டும் பெண்களும் பிரம சரிய விரதத்துடன் கல்வி கற்று அறிவுத்தவம் புரிய வேண்டும்.

நான்காவது, அறிவியல் முற்றிற்று.

டு. அன்பியல்

“அன்பினால் மனிதன் சித்தன், அமுதன், இன்பனாகிறான். அன்பு அமுதமயமே. அன்பினால் மனிதன் ஆத்மா னந்தனாகிறான்” என்று நாரத பக்தி சூத்திரம் சொல்லுகிறது. “இன்பமே, என்பெரும் அன்பே. அரும்பொனே, மணியே, என் அன்பே; அன்பே சிவமாவது” என்று அருட்புவை கூறினார். யோகசித்திக்கு அன்பு பெரிய சாதனம். இகபர வாழ்விற்கு அன்பு பெருந்துணையாகும். காதல், நட்பு, உறவு, பக்தி, அருள், ஈகை, இரக்கம், இணக்கம், கூட்டுறவு, ஒற்றுமை, கலை யின்பம்—அனைத்திற்கும் அன்பே உயிர். உயிர் - உடல், இறை - உயிர், பெத்தன் - முத்தன், ஆண் - பெண், காதலன் - காதலி உறவுகளெல்லாம் அன்பினால் நிகழ்வன. கார்த்தம் இரும்பைக் கவர்வதும், கோளங்கள் பரிதியைச் சுற்றி வருவதும், வான் மழை பொழிந்து மண்செழிப்பதும் அன்பின் சக்தியால். அன்பே வாழ்வுக்கனல்; அன்பே இதயவூற்று. அதுவே, காதலாக அரும்பி, இருவருள்ளத்தையிணைத்துக் குலக்கிளை விரித்து, ஆருயிர் நேயமாகப் பூத்து, முடிவில் அனைத்துத் தானான இறைவனருளின்பமாகக் கனிகின்றது. அன்புள்ளம் மருதநிலம் போன்றது; அன்பற்ற மனம் காரைப் பாலைவனம் போன்றது. பாலைவனத்திற்கூட அன்பு பசிய நிலமாக (Oasis) ஆங்காங்கே செழிக்கிறது. அன்பு மனம் கரும்பு; அன்பற்றது கொழுத்தாடை. அன்பு கூழையும் அமுதாக்கும்! குடிசையும் மாளிகையாக்கும்; இடர்களையும் வெற்றிப் படிகளாக்கும்; இருளிலும் ஒளிகாட்டும்; கவலையை ஒட்டும்; கடவுளைக் காட்டும்.

பாபக்தி, அபாபக்தி இரண்டும் அன்பில் அடங்கும். உருவ வணக்கம், உள்வணக்கம், இரண்டறக் கலத்தல்,

ஜீவப்பிரமைக்கியம், சர்வாதம் தரிசனம்—அனைத்திற்கும் அன்பே துணை. நமச்சிவாய என்று வணங்கலும் சிவோஹம் என்று ஒன்றுபடுதலும், பிறகு எல்லாம் சிவமயமாகக் காணலும் அன்பின் வளர்ச்சியாலேதான். 'எல்லாம் கடவுள், அவனன்றி யாதாவில்லை' என்னும் உணர்ச்சிகளெல்லாம் அன்பின் முதிர்ச்சியா லெய்தும். அன்பு புறஞ்சென்று, உருத் தொழுகையை இயலுவிக்கிறது; அன்பு உட் குவிந்து, அருத்தொழுகையை உள்ளே நிகழ்விக்கிறது. அன்பு உலகளாவி, எல்லாம் கடவுள் விளக்கமாகக் காண இயலுவிக்கிறது. உருத்தொழுகை அபரபக்தி; உள்ளே தியானித்துக் கலத்தல் பரபக்தி. உருவணக்கம், மந்திர ஜபம், பெரியார் வணக்கம், குருபக்தி, ஆலயவழிபாடு, கிமாஸ், தியானம்—அனைத்தும் ஓர் அன்புமயமான இறை வணையே அன்பினால் நாடுகின்றன. பூரணயோகி உள் ளிறைவனைக் கலந்து உலகாக நிற்கும் இறைவனையும் அன்பு செய்கிறான். உள் வாழ்விற்கும், உலக வாழ்விற்கும் உரிய அன்புப் பயிற்சியை இவ்வியல் விளக்கும்.

1. அன்பு

அன்பே கடவுள் மன்பே யருஞ்சமயம் ;

அன்பே யறிவிற்கணி.

1

அன்பே கடவுள் ஆம். அன்பே அரிய சமயநெறி. அன்பே அறிவிற்கு அழகு. காதலும் கவர்ச்சியும் நட்பும் விருப்பமும் அன்பினால் விளைவன. மண்ணன் விரும்புவது மனைவியின் அன்பையே; மனைவி விரும்புவது மண்ணன் அன்பையே. அறியாக் குழந்தையும் அன்பால் அழைத்தால் தாவியவந்து விளையாடும். வாழ்வை யியக்குவது ஓர் அன்புப்பொருள். அந்த அன்புப் பொருள் ஒவ்

வொருவர் உள்ளத்திலும் வளர்கின்றது. அன்பின் பிறப்பிடம் உள்ளம்; அன்பின் சிகரமே கடவுள்; அன்பே சமயசாரம். கடவுளுக்கன்பு, ஆருயிர்க்கன்பு, பெரியார்க்கன்பு, உற்றார்க்கன்பு, நண்பர்க்கன்பு, நாட்டிற்கன்பு, அருட்பணியன்பு—இவை எம்மகத்திற்கும் சம்மதமாம். அன்பிருந்தால் சாதிசமயவருண வேறுபாடுகளெல்லாம் மனத்தை விகாரப்படுத்தாதொழியும். கண்ணப்பன், நத்தனார், திருநெல்வேலி, திருப்பாணுவார், அப்பர், அப்பூதியடிகள், சம்பந்தர், சாக்கியர், திருமழிசையாழ்வார், நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், கபீர், சோகமேளர் முதலிய கடவுளன்பொல்லாம் எக்குலத்தவரெனினும் அன்பினால் ஒரு குலமேயாவர்; அவரனைவரும் தொண்டர் குலமே. அழுக்குடன் வரும் குழந்தையையும் அன்பினால் அனைத்து, உடல் கழுவி அலங்கரிக்குந் தாயைப் போன்று, அன்புடன் வரும் ஆன்மாவை இறைவன் ஆட்கொண்டு குறை களைவான். அன்பு பொதுநோக்குடையது. அறிவிற்கழகு யாதையும் ஒன்றெனக் காணல்; அன்பின் முதிர்ச்சியால் இந்தச் சமதரிசனம் எய்தும். அறிவின் விளக்கம் அன்பு; அன்பின் முதிர்ச்சி அறிவு. அறிவின் பெருக்கால் அனைத்திடமும் அன்பு பரவும். அன்பால் அருளாம்; அருளால் அறிவாம்; அறிவால் இன்ப நிறைவாம்.

அன்புள் விருந்தா லடவியிலு மச்சரிலை;

தன்போல் அகிலவுயிர் தான்.

2

உள்ளத்தில் அன்பிருந்தால், காட்டுவழியே போகும் போதும் அச்சமில்லை. காட்டு விலங்குகளும் அன்பிற்கணங்கும். அன்புநிறைந்த உள்ளமுடையவனுக்கு உலகில் இருக்கும் உயிர்களெல்லாம் தன்னையே போலாம், ஆத்ம சமாஸமாம்.

மனதிலே அன்பிருந்தால் அனைத்திலுந் தம்மையே காண்பார். கடுமனக்கள்வரும் அன்பிற்காங்குவார். காடு

மலைகளில் தவம்புரியும் யோகிகளைப் பாம்பு, புலி, ஈரிகளும் திங்குசெய்வதில்லை. மலைகளில் தவம்புரியும் நாட்களில் இரவில் வேங்கைகளும், ஈரிகளும், மலைப் பாம்புகளும், ஓநாய்களும் வரும். அவற்றை ஏதும் செய்யாமல், விரட்டாமல், 'அவையும் வெவ்வேறு விளையுடல் தாங்கிய நாமே' யென்று அன்புறவு கொண்டிருந்தால் அவை நம்மை யாதுஞ் செய்யாது சாதுவாகச் செல்லும். அன்புடன் அழைத்தால் புட்களும், குரங்குகளும் அருகே வந்து விளையாடும். 'இவனால் நமக்கு அபாயமில்லை, இவன் நம்மை நேசிக்கிறான்' என்று விலங்குகள் நன்கு அறிந்து கொள்ளுகின்றன. 'இவன் நம்மைக் கொல்லப் பார்க்கிறான்; இவனுள்ளத்தில் நம்மை வெறுக்கிறான்' என்றறிந்தால் உடனே தற்காப்பிற்காக விலங்குகள் பாய்கின்றன. அன்புள்ள இடத்தில் அச்சமில்லை. அன்புகொண்ட அப்பர் தம்மைக் கொல்லவந்த மதயானையை நோக்கி, "அஞ் சுவதி யாதொன்றுமில்லை; அஞ்ச வ ரு வ து மி ல் லை;" என்று பாடினார். மதயானை; அப்பரை வணங்கியது. அன்புள்ளவனுக்கு அழிமலை இயல்பாகும். அவன் சிறு பூச்சி புழுக்களையும் பார்த்துக் கவனமாக நடப்பான். அவன் உயிர்களை யெல்லாம் தானாகவே காண்பான். 'பூதம், மாத்திரை, பொறிகள், அந்தக்காணங்களுடன் கூடிய கோடானுகோடி இயற்கை யுடல்களுள்ளும் இருக்கும் ஜீவாத்மா ஒன்றே யென்று அவன் உணர்வான். அகில வுயிர்களும் அன்புக்கோவை யென்றுணர்வான். அன்பர், உயிர்க்கெலாம் நண்பராவர்.

சுமையுமேனி தரகுக் கடுபகைநட் பாகும்;

நமனும்போ மன்பை நயந்து.

3

அன்பினால் தாங்கும் சுமையும் இலேசாகும். அன்பைக் காட்டினால் நம்மைச் சுட்டுக் கொல்லவரும் பகைவ

னும் நண்பனாவான். வந்த எமனும் அன்பை நயந்து, விரும்பி, மெச்சித் திரும்பிச் செல்வான்.

தாய்க்குக் குழந்தை சுமையிவ்லை; கொடிக்குக் காய் கனமிவ்லை. அன்பினால், சதிபதிகள் குடும்பச் சுமையைப் பொறுமையுடன் தாங்குகின்றனர். கூலிக்குச் சுமக்கும் மூட்டைக்கு அளவுண்டு. அன்பினால் சுமக்கும் சுமைக்கு அளவிலை. அன்பிற்கு ஓர் அதிகசமான ஆற்றலுண்டு. பகைவன் உள்ளத்தையும் அன்பு இளக்கும். அப்பரும், பிரகலாதனும், மகாத்மா காத்மியும் அன்புள்ள பொறுமையால் இடர்களைத் தாங்கி வெற்றிபெற்றனர். அன்பினால் உள்ளம் சுத்தான்மாவிலும், விசுவான்மாவிலும் பரமான்மாவிலும் மேன்மேலும் ஈடுபட்டிருக்கும். அன்பினால் அமரத்தன்மை பெறலாம். அதனால், சாவின் அச்சம் ஒழியும்; அன்பர் ஆவியித்தியமான இறைவனுடன் கலந்திருக்கும். விளையுடல் வீழ்ந்தாலும் அவர்களுக்குக் கவலையிலை. அன்பினால், அன்பர் அன்புமயமான அருளிறைவனுடன் இரண்டறக் கலந்து வாழுவர்; அவர்களுக்கு இந்த உலகச்சுமை கனக்காது. பகைவரும் அவரது அன்புக்கார்த்தத்தால் திருந்தி நண்பராவர். கூற்றும் அவரை வணங்கும்.

பொன்புகழி னுலன்று; புகழிட லாலன்றே;

அன்பினு ளானையறி.

4

செல்வத்தினுலன்று; பேர்புகழாலன்று; ஐம்பூதக் கூடாகிய உடலழகு, பருமனாலல்ல. அன்பின் பெருக்கத்தைக்கொண்டே ஓர் ஆள், 'இன்ன தாத்தான்' என்று அறிவாயாக!

பொன், பொருள், படிப்பு, வடிவழகு, பலம், புகழ் பட்டம், பதவியெல்லாம் ஒருவன் பெற்றிருக்கலாம்; ஆனால், மனம் கருங்கல்லாயிருக்கலாம், அன்பில்லாதவன் பொருள் யாருக்கும் உதவாது. ஈயாச் செல்வன் இருந்

தும் ஏழையே. புகழிருக்கலாம்; அத்துடன், பிறரை மதிப்பாச்செருக்கும் சுயநலமும் இருந்தால், புகழாற் பயனில்லை. செருக்குறும் புகழ் சிறக்கி வீழும். உடல் மன்மதாகாரமாயிருக்கலாம்; உள்ளம் இராவணகாரமாயிருந்தாற்பயனில்லை. உதட்டில் அமுதமும் உள்ளத்தில் கஞ்சமாயிருக்கும் ஆட்களை நம்பலாகாது. உடல் சிறிதாயிருக்கலாம்; அதில் ஒரு மகாத்மா குடிக்கொண்டிருக்கலாம். ஓர் ஏழை பெரிய பொதுநல வீரனாயிருக்கலாம். ஆதலால் வெளித்தோற்றத்தால் அல்ல, உள்ளன்பையும், அதனால் வளரும் அன்புச் செயல்களையும் கொண்டுதான் ஓர் ஆளை மதிக்கவேண்டும். ஆளின்பெருமை அன்பின் அளவே.

தாயன்பு காட்டித் தம்பிறரென்ருயிலா
நேயனுக்கு முண்டோ நீகி?

5

ஒருதாய் தனது குழந்தையை உள்ளன்போடு நேசிக்கின்றாள்வோ? அத்தகைய தாய் அன்பை அனைத்துயிர்களிடமுங் காட்டித் தன்னவர், அன்னியர் என்று பட்சபாதமாய் நினையாத நேயனுக்குச் சமானம் உண்டோ? இல்லை!

தன்னாடு பிறர்நாடு, தம்மவர் வேற்றவர், தனக்கு பிறருக்கு, தன்சாதி, பிறசாதி, தன்மதம், பிறமதம் என்ற வேறுபாடுகளெல்லாம் அன்பின்முன் சிதறிப்போம். தன்மைந்தர் எங்கிருந்தாலும் எத்தகைய ரானாலும் தாய் நேசிக்கிறாள்; மெலிந்த பிள்ளையைப் பரிந்து நேசிக்கிறாள்; தாயன்பு தாய் அன்பு. அந்த அன்பு ஒவ்வோருள் எத்திலும் ஊறினால், உலகெலாம் ஒரே அருட்குடும்பமாகக் காணும்; பொதுநலமே தன்னலமாகும்; உலகமே தன்வீடாகும். அன்பினால் ஆன்மநேயமும், ஆத்ம சமத்வமும் உண்டாகும். அன்பர் பிறர்க்கே வாழுவர்; அன்பிலார் தமக்கே வாழுவர். உலக வீட்டிற்குத்

தந்தை இறைவன். தாய் அவனருட் சக்தி. ஆருயிர்களெல்லாம் அருட்பிள்ளைகளே. அன்பு விரிவால் இவ்வுண்மை நன்கு விளங்கும். பேரன்பன் பாரன்பன். அன்பன் உளம் யாங்கும் பரவும்.

2. இனிமை

இன்சொல்லி வில்லை யியம்பி வினங்காரின்
வன்சொல்லை மாற்று மருந்து.

1

பகைவரின் (இணங்கார்) வன்சொல்லை மாற்றும் மருந்து இன்சொல்லேயாம்; சொல்லு மிடத்து, அதைவிட மேலானதொன்று வேறில்லை. பிறர் நலங் கருதி அவர் மனம் புண்படாதுரைக்கும் உண்மையுரையே இன் சொல்லாம்.

கோபப்பாம்பும் குழலுக்கடங்கும். கொடுஞ் சொல்லாகிய பாம்பின் விஷத்தை தீர்க்கும் மந்திரம், மனங் குளிர்த் த இன்சொல்லேயாம். கொதிக்கும் நெஞ்சையும் குளிர்மொழி யனைக்கும். அன்பு, அருள், அடக்கம், பொறுமை, அறிவு, தெளிவு, உண்மை, சமநோக்கு—இவற்றின் பயனாகவே இன் சொல் உதிக்கும். கனிமொழி யாலே கன்மனம் இளகும்.

கன்மீது கூர்செய்யுங் கத்திபோல், வன்சொல்லில்,
இன்சொல்லைக் கூர்செய் யினிது.

2

கல்லிலே தீட்டினால் கத்தி கூராகும். பொறுமை கொண்டு வன்சொல்லில் தீட்டினால் இன்சொல் கூர்மையாகி யொளிகும்.

இன்சொல்லை முரடர் வன்சொல்லிற் சாண்பிடிக்க வேண்டும். அப்படிக்க கூரான இன்சொல் பகைமையை

வெல்லும் ஆற்றலுள்ளதாம். சொல்லைக் கண்டபடி விசைதல் சோர்வைத் தரும். சொல்லைப் பொறுத்தல் வெள்ளம் திறனாம். நாரும் மண்ணும் போட்டுத் தேய்த்தால் பாத்திரம் பளிச்சிடுவதுபோலச் சிறுமதியாளரின் கொடுமொழி பொறுக்கும் பெரியோர் பொறுமை மேன்மேலும் ஒளிபெறும். சொல்லின் ஆற்றல் மிகவும் பெரிது. போரும் அமைதியும், இன்பமும் துன்பமும் சொல்லினால் வருவன. நல்ல வாக்கிற் பிறந்த தமிழ்ச் சொற்கள் எத்தனையோ அற்புதங்களைச் செய்தன. சொல்கடவுளருளைத்தரும்; அறிவுத் திருவும், ஆற்றலும் வெற்றியும் அளிக்கும். பயனறிந்து சொல்வன சொல்க; பயனில் சொல்லற்க; பெருக்கப் பேசலின் சுருக்கி விளக்குக; பொய்கோள், பொழுமை, சூத்திரம், கொடுஞ் சொல்—இவற்றை அறியார் பேசினும் அடங்கி யகல்க! இன் சொல்லிருக்க வன்சொல் வேண்டா! கனியிருக்கக் கல் வுண்பாரோ? பருப்பை விடுத்து ஒட்டைக்கடிப்பாரோ? மலரை விடுத்து முள்ளைக்கொள்வாரோ? தீயன வேட்பதும், தீயன கேட்பதும், தீயன சொல்வதும் தீயன செய்வதாம். நல்லன வேட்பதும், நல்லன கேட்பதும், நல்லன சொல்வதும் நல்லன செய்வதாம். தீவினைபோலத் தீமொழி யஞ்சுக; சேறும் பிறர்க்கும் தீஞ்சொல் வழங்குக! பொறுக்கப் பொறுக்கப் பொலிவுறும் இன்சொல்.

விருப்பிய சொல்லேயாம் வெம்பகைவன் கோப நெருப்பை யவித்திடுந் தீர்.

3.

கொடிய பகைவனின் கோபத் தீயை அவித்திடும் நன்னீர் எது? அது, அனைவரும் பிரியப்படும் இனிய சொல்லே. நெருப்பை யணைப்பது நீர்; சினத்தைத் தணிப்பது தீஞ்சொல். அமைதியாகப் பதற்றமில்லாமல், காரணங் காட்டி, 'அப்பனே, இது கியாயம்; இது மனச்சாட்சிக்கு விரோதம்; இஃது உனக்கு நல்லது;

இது கெட்டது. நீ நல்ல வழிக்கு வரவேண்டும் என்று தான் சொல்லுகிறேன்' என்று இதமாகப் பேசினால் யார் மனமும் இளகும். ஏனெனில், கள்ளன் மனத்திலும் கருணைத்தெய்வம் உள்ளது. நமது இன்சொல் எதிராளியின் உள்ளத்தைத்தொடவேண்டும். இன்சொல்லிற்கு மந்திரசக்தி யுண்டு. உண்மை யறிவும், உள்ளத் தெளிவும், அஞ்சா வறுதியும், ஆத்ம சக்தியும், ஆருயிர்க் கருணையும், அருளும், அன்பும், தூய வாழ்வும், நேயமனமும் உள்ள பெரியார் உரையே மந்திரம். அவரே நிறைமொழியாளர். நிறைமொழியாளர் உரைமொழி மந்திரம்; திறனறிந்து, அறமறிந்து, பிறர் மனமறிந்து, இடனறிந்து, குணமறிந்து, கொள்வோன் கொள்வகை யறிந்து சொல்வன சொல்க! பல சொல்வதினும் பயனுள்ள சில சொல்வதே சிறந்தது. பகர்வன பகர்ந்தாற் பகையும் இணங்கும்.

மாற்றான்செய் துன்பமெலா மன்னித்துத் தான்மறக்கும்
சேற்றிலான் சீரியனே தேர்.

4

பகைவன் செய்யும் துன்பமனைத்தையும் மன்னித்து, உடனே அதை மறக்கும் சினமற்ற சாந்தன் சீரியனாவான் என்று தேர்க! (மாற்றான் = பகைவன். சேற்றம் = சினம்).

மாற்றான் யார்? நமது மனத்துடன் மாறுபட்ட நன்பனே மாற்றான். ஏன் அப்படி மாறுபட்டான் என்று ராய்ந்து, அவனது சேற்றம் கியாயமானால் நம்மேலுள்ள பிழைகளைத் திருத்திக் கொள்ளவேண்டும். தவறானால், 'இன்னது தவறு, இஃது இப்படி யிருந்தால் நன்றாயிருக்கும்' என்று இதமாகச் சொல்ல வேண்டும். திரிந்த மனத்தை அறிந்து திருத்தவேண்டும். மனத்திருத்தினால் குணத்திருத்தும்; சினத்திருத்தும்; இனத்திருத்தும். 'அறியாமையாலன்றோ இவன் தவறாகச் சினக்கொண். நாம் யார், அவன் யார்? இருவர் உள்ளத்திலும் உள்ளது

ஒன்றுதானே. அதையுணராமல், கம்மை அன்னியனாக எண்ணியன்றே கொடுமை செய்கிறான்; நாமும் முனிந்தால் எரியில் எண்ணெய் வார்த்ததுபோலாகுமே. அவன் செய்யும் மனப்பிழையை நாமும் செய்யக்கூடாது' என மன்னித்து, 'அப்பனே, நீ சினப்பதால் நான்வருந்தவில்லை. உன் கடுஞ்சொற்களை மன்னித்தேன்; மறந்தேன். ஆனால், உண்மையைச் சொல்லுகிறேன், நியாயம் இப்படி' என்று ஆத்திரப் படபடப்பில்லாமல் அடக்கமாகவும், அமைதியாகவும், இனிமையாகவும் பேசினால், எதிராளியின் மனங்கரையும். சினத்தைப் பொறுக்கும் செந்தண்மை. மனத்தைத் திருத்துவர் மாசறு பெரியார்.

தன்பிழையைப் போக்கிப் பிறர்செய் பிழைதாங்கி
யன்புசெய்வா னன்பர்க் கிறை.

5

தன்னிடமுள்ள குற்றத்தைப் போக்கிப் பிறர் தனக்குச் செய்யும் பிழையைப் பொறுத்து, எல்லாருக்கும் அன்பு செய்யும் பொறுமையாளனே அன்புநிற சிறந்தோன் (இறை).

பிறரைத் திருத்துமுன் தன்னைப் பலவகையில் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். நின்றலுக்குப் பிறகேதான் சொற்றல். பொய், சினம், வஞ்சம், பொறுமை, தீமை, காமம், களவு, கைதவம், செருக்கு முதலிய பிழைகளை முற்றிலும் போக்குக! அன்பும், கருணையும் (Compassion), அருளும் (Benevolence), ஈகையும், ஒருமை யுணர்ச்சியும், உள்ளத்தாய்மையும், இன்சொல்லும், எளிமையும், இரக்கமும், பொறுமையும், பகைவரைப் பகையாப் பண்பும், நேர்மையுந் தேர்தார் பிறரைத் திருத்திடத் தக்கோர். அத்தகைய பெரியார் ஆருயிர்களுக்கிரங்கி, அனைத்திலும் இறைவனைக் கண்டு, வரும் இடர்களை யெல்லாம் வெற்றிக்கு உரமாகக்கொண்டு, முாட்டுப் பிள்ளையைத் தொடையி லிட்டேனும் பாதுகாட்டும் தாய்போலப் பொறுமையுடன்

இன்சொல் வழங்கி அன்புப்பணி செய்வார். அவரே சிறந்த பொதுநலத் தொண்டராவார். அவர் மனித சமுதாயத்தில் உள்ள கடவுளுக்கே பணி செய்கின்றனர். அப்படி, ஏகநாதர் போன்ற பெரியார் அப்படிப் பொறுமை யணிந்து அன்புப் பணி செய்தனர்.

3. இன்னுத செய்யாமை

இன்னுத செய்யாமை யென்னு மொழுக்கத்தாம்
மன்னுயிர்க் கெல்லா மறை.

1

உலகில் மன்னும் உயிர்களுக்கெல்லாம் ஒரு பொது மறை யுள்ளது. அம்மறை, 'எவ்வுயிருக்கும் தீங்கு செய்யாமை' என்னும் சீவகாருண்ய வொழுக்கத்தினால் ஆவது.

புல் முதல் புருஷன் மட்டும் உயிர் ஒன்றுதான். உணர்விற்கும் அறிவிற்குந் தகுந்தபடி பரிணாம பேதம் உள்ளது. செடிக்கும் இன்பதுன்பமுண்டு. வெடுக்கென்று கிள்ளினால் பூவுக்கும் வலிக்கும். அன்புடன் நீர்பாய்ச்சி வளர்த்தால் செடி புன்னகை காட்டி முகமலரும். ஓர் அறிவுபிரான செடி கொடிகளுக்கு இன்பதுன்ப வுணர்ச்சியுள்ள போது, ஐம்புல வுணர்ச்சியுள்ள விலங்குகளுக்குப் பன்மடங்கு உணர்வதிகம், அவற்றினும் பன்மடங்கு ஆற்றிவுள்ள மாந்தருக்கு உணர்வதிகம். எவ்வுயிருக்கும் இன்னலிழைக்க வேண்டா. தன்னைப்போலப் பிறரை மதித்தலும், வேதனை நீக்கலும் வேதப் பொருளாம். பண்படாத காட்டுவிலங்குகள் ஒன்றையொன்று பசிக் கொடுமையால் கொன்று தின்கின்றன. பகுத்தறிவும், ஜீவகாருண்ய வுணர்ச்சியும் உள்ள மனிதனும் அவ்வாறு செய்தல் கொடுமையாகும். அன்பும் அருளும் அஹிம்மை

பால் வளரும். கொல்லா நெறியே கொள்ளைக்கினிது. இன்னலிழைத்தால் இன்னலேயெய்தும். இனியது செய்தால் இன்பம் பெறலாம்.

கொல்லை, விழையேன், குடிசைவு குதெண்ணேன்,
பொய்யேனென்றேயுறுதி போற்று. 2

‘நான் எவ்வுயிரையுங் கொல்லேன்; பிறர் பொருளை விழையேன், அவாவேன்; பிறமாதரை இச்சியேன்; கட்டுடி, புகைக்குடி, திருட்டு, சூதாட்டம் இவற்றைக் கனவிலும் நினைவேன்; மனச்சாட்சிக்குப் பொய்யாக நடக்கமாட்டேன்’ என்று உறுதி பூண்டு அவ்வுறுதியைக் காப்பாற்றுவாயாக!

கொலை, காமம், கட்டுடி, களவு, பொய், சூது ஆகிய இந்த ஆறுதலைப்பாம்பே பாபம் என்பது. இதன் குட்டிகள் கணக்கில். இவற்றை பொழிக்க மனிதன் ஸர்ப்பயாகம் பண்ணவேண்டும். பிறர்க்குத் தீமை புரிய நினைப்பது, தனக்கே தீமையாம். “முற்பகல் செய்பிற்பிற்பகல் விளையும்.” நிழலைப்போல விளைப்பயன் தொடரும். இதமே வேண்டின் அதமே செய்யேல்! அன்பு செய்தலும், துன்பத் தவிர்த்தலும் உலக மதங்களின் உள்ளமாகும். பிறர் பொருளுக்குப் பேராசைப்படாமல், தத்தம் இயல்பிற்கேற்றபடி உழைத்து, வந்ததைக் கொண்டு சிந்தை மகிழ்க! பிறர்மனை, பிறர்சாமான் பிறர்பொருள் இவற்றிற்கு ஆசைப்படுவோன் அமைதியிழப்பான்; அல்லலிழைப்பான்; பழி சுமப்பான்; பாவியாவான். உலகில் ஒருவரை பொருவர் திருடாமல், வஞ்சியாமல், ஒருவருக்கொருவர் உதவியா யிருக்கவேண்டும். ‘மது மதிமயக்கும், காமம் மனங் கலக்கும். களவு மானமழிக்கும்; உள்ளத்தாலும் கள்ளனாகேல்! திருட்டுச் சொத்து திருட்டுப்போகும். ஊரைச் சுரண்டினால் உள்ளதும் போகும். பறித்தவன் பறிகொடுப்

பான். சூதில் விழுந்தோன் தூண்டிற் புழுப்போல் துடிப்பான். வஞ்சிப்பவன் வஞ்சிக்கப்படுவான். திருடன் நெஞ்சில் திடுக்கம் ஓயாது. இத்தீய செயல்களை அறவேயொழித் தலே யோகசாதனத்தின் முதற்படியாகும். பொய் பொழுக்கங்களைத் தவிர்த்து, மெய்யொழுக்கம் பூண் வேண்டும். வாயினியல்பு வாப்மை. வாய்மையால் மனது துய்மையாகும். மேற்சொன்ன வழக்களற்றதே வாய்மை பொழுக்கம்.

மனத்தி விரக்கமிலா மக்களை மாக்கள்

இனத்தினுஞ் சேர்த்த விழுக்கு. 3

நெஞ்சில் ஈவிரக்கமற்ற மாந்தரை விலங்கினத்தினும் சேர்த்தல் தவறாகும். (மாக்கள்—விலங்குகள் இழுக்கு—தவறு.)

இரக்கமே மனிதத் தன்மை; இரக்கமில்லாதவனை விலங்கினும் கீழாக மதிக்கவேண்டும். பழக்கினால் விலங்கும் பண்பட நடக்கும். குற்றமற்ற பிரானிகளை மனிதன் வதைசெய்கிறான்; அழிக்கிறான்; உண்கிறான். பொறுமையுடன் உலகிற்குப் பாடுபடும் வாயில்லாப் பிரானிகளை மனிதன் கொலை செய்துண்கிறான். பசு பாலைத் தருகிறது. பொய்க் கன்று காட்டிக் கறந்து மனிதன் பாலைச் சாப்பிடுவ தன்றியும், பசுவையும் கொன்று சாப்பிடும் கொடுமைதானென்னே! ஆடுகள் பால் தரும்; கம்பளிக்கு மயிர் தரும்; வயலுக்கு உரமளிக்கும். அவை நம்மிடம் உணவு கூடக் கேட்பதில்லை; இலை தழைகளைத் தின்று வாழ்கின்றன. இரக்கமின்றி ஆட்டையடித்துண்ணும் மனிதனை எந்த விலங்குடன் சேர்ப்பது? மாடு உழுகிறது; வண்டி இழுக்கிறது; சுமைதாங்குகிறது. குதிரை ஆலைச் சுமக்கிறது. கழுதை கடுமையான வெய்யிலிலும் பொதி சுமக்கிறது. பழகிய நல்லபாம்பு கண்ணுக்கு மையிடுகிறது;

தீங்கற்று விளையாடுகிறது. புலி காடி சிங்கங்களும் பழக்கினால் மனிதனுக்கு உட்பட்டு நடக்கின்றன. மனிதமனம் மனச்சாட்சியான தரும தேவதைக்கு அடங்கி நடவாது. எவ்வளவு முரண்டு செய்கிறது! காயப்பன்றி, கோபப் பாம்பு, லோப வெறிநாய், வஞ்சநரி, ஆங்காரப்புலி முதலிய கொடு விலங்குகள் எத்தனையோ மனக்காட்டில் திரிகின்றன! அன்னம் பரிகைக்கொண்டு நீரை விலக்குகிறது; பரிசுத்தமான தாமரை மலர்களிடையே வாழுகிறது. காகக்கை மாலை குளித்து மனைபுகும்; கிடைத்ததைக் கலந்துண்ணும். நாய் எக்கூட்டத்திலும் தலைவனையறியும்; நன்றியுடன் நடக்கும். இவ்வாறு ஒவ்வொரு புள்ளும் விலங்கும் ஒரு சிறந்த நற்குணமுள்ளதா யிருக்கிறது. மனிதனின் சிறப்பென்ன? அதுவே இரக்கம். அன்பும் இரக்கமும் ஆளுக் கழகு.

கதறக்கொன் றுனுன்னுங் காதகர்கே தன்பு?

மதுவுண்பார்க் கேது மதி?

4

கதறக் கதற உயிர்களைக் கொன்றுண்ணும் கொலை யாளிகளுக்கு அன்பு எப்படி யிருக்கும்? மது வுண்டு மயங்கினவருக்கு நிலைத்த மதி வது?

மது மதியைக்கெடுக்கும்; ஊன் உயிரைக்கெடுக்கும். ஊனுண்டல் இன்றேல் உயிர்க்கொலை யில்லை. மனிதர்க் குரியது மாக்கறியுணவே. உதிர்கனி தானியம் உத்தம வுணவு. அவற்றையும் அளவுடன் உண்ணல்வேண்டும். ஔரணர்வுள்ள தாவரம் விடுத்து, ஐயுணர்வுள்ள ஆருயி ரின் கழுத்தைக் கதறக் கதறக் கத்திகொண்டறுத்து, இரத்தம் வடித்துச் சமைத்துண்ணல் எவ்வளவு இரக்கமற்ற வன்செயல்? கொன்றவன், கண்டவன், விற்றவன், கொண்டவன், உண்டவன் அனைவரும் கொலையிற்பவ்கு கொண்டவராவர். யாகக்கொலையும், சிறுதெய்வத்தின் பெயரால்

ஆடு கோழி எருமைகளைப் பலியிடுவதும் மோகப் படுகொலையே. இன்னுயிரெல்லாம் இறைவன் மக்களே. பிள்ளையைக் கொல்லப் பெற்றார் பொறுப்பாரோ? அதன் உயிர் அதற்கு அருமை யன்றோ? தன்னுயிர் விரும்பு வோர் பிறவுயிர்களைப் போற்றுக! இரத்தக் கறைகள் இன்றே பொழிக! போர்க்கொலை, ஆட்கொலை, பொங்கற் கொலைகள், வேள்விக்கொலைகள், மதவெறிக் கொலைகள், வயிற்றிற்காக வன்கொலைபுரிதல், இரத்தச் சோறு, பாபப் பொங்கல்—எல்லாம் ஒழிக! அன்பு பொழிக! ஊன் மது விலகுக, உயிரன்பிலகுக!

கூற்று மீடுகாடுங் கூடிய மாக்களே

நாற்றவுட ளுன்னு நாள்.

5

உயிர் பிரிந்த பிறகு, நாரிய உடல்களையுண்ணும் நா மனிதர் உயிர்களைக் கொல்லும் எமனும், உடல்களை விழுங்கும் சுடுகாடும் கூடிய மிருகங்களே யாவர்.

மனிதன் சாவை அஞ்சுகிறான்; தானே பிறவுயிர்களுக்கு எமனாகிறான்; தன்மேற் கத்தி பட்டால் 'ஐயோ' என்கிறான்; தீங்கற்றவுயிர்களை வாளால் அறுத்துண்கிறான்! ஊர்தோறும், நாடோறும் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்களை வாளாலும், யந்திரங்களாலும் அறுத்துண்கிறான். வாயில்லாச் சீவர்களுக்கிழைக்கும் இக் கொடுமையே போராகக் கிளம்பி மனிதரைப் பழிவாங்குகிறது. சுடுகாட்டில் உறவினரைப் புதைக்கும்போது மனிதன் விம்மியழுகிறான். தன் வயிற்றுக்குழியில் தீங்கற்ற வுயிர்களின் பிணங்களை வாட்டி மசாலை சேர்த்துப் போட்டுப் புதைக்கும் போது அவன் மனம் ஏன் இளருவ தில்லை? ஆ! கொடுமை! கொடுமை! காய் கனி கிழங்கு தானியம் பருப்பு இவற்றால் ஆகிய உணவைப் பாருங்கள்; எவ்வளவு சுருகியாயுள்ளன! குடலும், குருதியும்,

கொழுப்பும், சதையும், மலமும் நாரும் உயிர்க் கொலைக் களையும் பாருங்கள்; எவ்வளவு அருவருப்பா யிருக்கிறது! கொன்றுண்ணும் உயிர்களின் கண்ணீரும், கம்பலையும், பிணிதுயர் இடும்பைகளும் சாபமும் எங்கே போகும்? உண்பவன் இரத்தத்திற் கலந்து வாழ்வைப் பற்றும். மனிதா, பிணந்தின்னதே! நீ இழைத்த தீவினைகள் போதும் இனி இரக்கங்கொண்டு பிறவுயிர்களை உன்னுயிராகக் கருதி நட; பழிபாவத்திற் கஞ்சு; எல்லா வுயிர்களுக்கும் இதமேசெய்! இதஞ்செய்யா விட்டாலும் அதஞ் செய்யாதே! பொல்லது போக்கு; நல்லது செய்!

4. நட்புரிமை

மாணப் பெரியது மன்றோ, மயக்குலகில்
ஆணவமில் லன்புத் தொடர்பு!

1

‘நான் எனக்கு, எனது’ என்னும் ஆசையூட்டி மனத்தை மயக்கும் இந்த உலகில் தன்னலச் செருக்கற்ற, ஆணவமற்ற, அன்புள்ள நட்பு (தொடர்பு) மிக மிகப் பெரிது.

உண்மை நண்பன் உலகினும் பெரியான். அரிதினரி யது அன்புள்ள நட்பு. ‘தாம், தமக்கு, தமது, தமர்’ என்னும் தன்னலவுணர்ச்சி யொழிந்தாலேதான் உலகளா விய அன்பும், உயிரளாவிய நட்பும் உண்டாகும். சிலர் தமது காரியம் ஆகவே தக்க மனிதரைக் காலைப் பிடிப்பர்; முகமனுரைப்பர்; வசப்படுத்துவர்; காரியம் ஆனதும் நழுவிச் செல்லுவர். உயிரும் உடம்புமே வினை தீர்ந்ததும் விட்டு நீங்குகின்றன. நன்றாக ஆராய்ந்தால், தாமே தமக் குத் தகைபெறு நண்பர். நம் அந்தக்கரணங்களைச் சுத்த மாக்கி நண்பராகக் கொண்டால் இன்புறலாம். அந்தக்

கரணங்களுடனேயே ஜீவன் பிரிவதால் அதில் வளரும் அன்பும், நன்மையும் நமக்கு அரிய துணையாகும். மற்ற படி ஆசையாணவப் பற்றின்றி, நருடலில் ஒருயிராகி, உள்ளொன்றிய ஆன்மநேயர் உலகில் மிகவும் அரியர். அப்படி நல்ல நண்பர் வாய்த்தால் மனித வாழ்வு தெய்வ வாழ்வாகும். நல்ல நட்பின் இலக்கணமென்ன? உள்ளத் தொன்றி, உயிிற்கலந்து, உடலிரண்டெனினும் உள்ளன் பொன்றாய், இன்பத்தின்கண் இன்பமுற்று, வெய்துய ரிடையே கைபோலுதவி, வளர்பிறை போலத் தளர்வற வோங்கி, சிறுமையகற்றிப் பெருநெறிப்பற்றி, தற்புகழின் றிச் சமயத்துதவி, கோள்பொய்யின்றி வாழ்வையுயர்த்தி, நீரிலே தாமரை, வானிலே நீலம், கதிரிடை வெப்பம், மதியிடைத் தண்போல் இணைபிரியாதார் குணமுறு நண்பரே.

சீரியர் கேண்மை சிறிது கிடைத்தாலும்

ஆருயிர்க்கு நல்லமுத மாம்.

2

கல்வி கேள்வி யொழுக்கங்களில் ஒங்கிய சீரியர் நட்புச் சிறிது கிடைத்தாலும், அருமையான உயிர் வாழ்விற்கு நல்ல தேவாயிருதம்போல இன்பமாகும்.

உத்தமர் நட்பு மெத்தவுயினிதாம். பெரியார் உறவு பேதைமை யொழிக்கும். சிற்றினச் சேர்க்கை குற்றமே பெருக்கும். கற்றவர் கேண்மை கலையை வளர்க்கும். சேர்க்கையைப்போல வாழ்க்கையுமாகும். சீரிய பெரியார் நேயம் கிடைத்தால், அதனினும் பெரும் பேறில்லை. பெரியார் இயல்பென்ன? கடவுளுறுதி, கருணையுள்ளம், மங்கல வார்த்தை, மாசிலா வொழுக்கம், அகந்தை - அழக் காறு - அவா - சினமின்மை, அன்பும் - அருளும் - பண்பும் வாய்மையும் - உட்புறத் தூய்மையும் - உயரிய நினைப்பும் கொண்ட நல் வாழ்வு, குலையா அமைதி, படபடப் பின்மை, சிடுசிடுப்பின்மை, தெள்ளிய இனிமை, ஒள்ளிய மதிநலம், ஆருயிரிரக்கம், ஆத்தமநேயம், பிறர் நலம்

பேணல்—இவை பெரியாரியல்பாம். இத்தகைய பெரியாரைத் தேடியடைந்து அன்பும் வணக்கமும் பூண்டு பழகப் பழகப் பளிச்சிடும் வாழ்வு.

இடித்துத் திருத்து யிணக்க யினிது;
கொடுத்தும்புன் கேண்மை கொடிது.

இடித்துப் புத்திமதிசொல்லிக் குற்றத்தைத்திருத்தும் நட்பு மிகவும் இனிதாகும். தாம் விரும்பியதைக் கொடுத்தாலும், அற்பசகவாசம் கொடிய தீமைவிளைக்கும். கொடுத்தலாவது சுதல்—தாம் விரும்பியதை சுதல்.

உள்ளே அனைத்தும் ஒள்ளிய ஆன்மாதான். எனினும், இயற்கை வேறுபாடுகள் உள்ளன. முக்குண மாயை கணக்கில்லா வடிவுகொண்டு ஒவ்வொருவரிடமும் ஒவ்வொருமாதிரி விளங்குகின்றது. இம்முக்குண வேறுபாடுகளே புலி, நரி, நாய், பேய், கள்ளன், வஞ்சகன், கடுமனக் கொலைஞன் ஆகும். உள்ளே அனைவரும் ஒன்றெனும் ஆன்மநேயம் வேண்டும். அத்துடன் குணமறித்து புறத்தே பழகவேண்டும். செப்புப் பாத்திரத்தைத் திறந்த வெளியில் வைத்தால் துருவேறும். நான்தோறும் அதைத் தேய்த்துக் கொண்டே யிருக்கவேண்டும். அதைப்போல, பக்தி, தியானம், நல்லோர் கூட்டம், குருசேவை முதலிய வற்றால் மனத்தை நாடோறும் சுத்தமாக்கி வரவேண்டும். அவ்வாறு மனத்தாய்மையின் பொருட்டு நம் குறைகளை இடித்துச் சொல்லிக் கண்டித்துத் திருத்தும் பெரியார் உறவே மிகவும் இனிதாம். அருளாளர் உதையும் ஆசீர்வாதமாம். புல்லர் நட்பு முதலில் இனிதாகத் தோன்றிப் பிறகு கைக்கும். புலியும் ஆன்மா, பசுவும் ஆன்மாதான். எனினும், இரண்டின் குணங்களும் வெவ்வேறு. புலி மேலே பாயும். பசு பாலீயும். நல்லோர் புல்லர் அகைவரும் ஆன்மமயமே. எனின், நல்லார் தன்மை நலஞ்செய்

யும் பொல்லார் தன்மை தீங்கிழைக்கும். நாக்ஞ்சுவையும், காரியர்மயக்கும், கண்காட்சிகளும் காட்டிப் புலன்களைக் கவர்ந்து கெடுக்கும் கயவரை யணுகேல்! அற்ப சுகத்திற் கடிமைகளான புல்லர் கேண்மை அல்லற்படுத்தும். உறுத்தித் திருத்தும் உத்தமர் கேண்மை மனத்திற் கினிது; வாழ்விற் கினிதாம்.

உடல்பொரு ளாவி யுதவியுங் கொங்க
கடவுட் பெரியார் கழல்.

உன் உடல் பொருள் ஆவியைக் கொடுத்தேனும்
தெய்வப்பெரியார் திருவடி நேயங் கொள்ளுக!

அளவறு கருணையும், களவறு நடையும், அறிவொளிபூற்றும், அன்புவெள்ளமும், அருளார்மொழியும், தெருளார்மனமும், சமத்துவநோக்கும், சுத்தான்ம சித்தியும், கடவுட் கலப்பிற் கனிந்த சார்தமும் பூண்ட பெரியார் பொன்னடி பணிவாம். செருக்கும், வெறுப்பும், சிறுமன வகந்தையும், கன்மப் பாசமும், காமவெறிகளும், மாயமயக்கும் மாற்றுதற்கரியவாம். கடவுட்பெரியார் கனல் விழி பட்டால் தீமைகளெல்லாம் தீருவதுறுதி. ஆணவம், மாயை, கன்மமற்றோரை நேரே இறைவன் நின்று ஆட்கொள்வான்; ஆசாரியர் மூலம் பிறருக்கருள்வான். உண்மையேவிரும்பி, உள்ளன்பிந்து, பணிவுடன் வேண்டும் பணிவிடை செய்து, சிரத்தையுடனே செப்பியதாற்றி, திருவாய்மொழிகளைச் சிந்தித்தொழுகி, தியானமும் மோனமும் தவநெறி வாழ்வுங் கொண்டு, நன் மாணவன் குருபக்தி செய்க! உத்தமப் பெரியார்க்கு உபிரையுங் கொடுக்கலாம்.

உயிரைக் கொடுத்து முயிரீரியா துள்ளத்
துயிரொன்றி நட்பா ருறவு.

நட்பென்பது உள்ளத்திற் பற்ற வேண்டும்; உயிரிற் கலந்து ஒன்றவேண்டும். அப்படிப்பட்ட நண்பர் ஒருவ

ருக்கொருவர் உயிர்கொடுப்பர். அதனால் அவருள்ளத்தில் உயிராய்க் கலந்து நிற்கும் அன்புறவு பிரியாது தொடரும். அஃதாவது, உயிர் பிரிந்தாலும் உண்மை நண்பர் நட்புரிமை பிரிவதில்லை. இன்னொரு பிறவியிலும் இருவரும் நண்பரா யிருப்பர்.

*இருமனப்பாசம், இரத்தக் கலப்பு, செல்வச் செழிப்பு, சிறந்த வண்மை, அழகு மயக்கம், அருங்கலை விருப்பம், மோகத் தினவு, பாசப்பற்று, ஆசை, தன்னலம், அச்சம், மயக்கம்—இவற்றால் உறவுகள் எண்ணிலவுண்டாம். காமவுறவு கைத்துப் போகும். அரசர் சலுகையும் விரசமாய்ப் போகும். உயிர்க்குயிர் கலந்தார் உறவே நிலையாம். அதுவே ஆன்ம நேயமாகும். மெய்யுறவு ஆன்மவுறவே; மற்ற தெல்லாம் மினுக்கே. ஆன்ம வுணர்வில் ஆழ்ந்து வேருன்றி, அன்பாற் பெருகி, அனுபவங்களைத்து, இன்பதுன்ப வெயில் மழை தாங்கி, அருள்மலர் குலுங்கி, அறிவுகனிந்த கற்பகம்போல நிற்பது நட்பாம். அத்தகைய ஆன்மநேயத்தில் உதித்த இன்பக் கனிகள் தெய்வச் சுவை நல்கும். அன்பிற்காகவே அன்பாற்கலந்தவர், உடல் பிரிந்தாலும் உயிர்பிரியார்கள். அன்பர் உடலம் அந்தக்கரணமே. உள்ளொன்றானால் உயிரொன்றாகும். அத்தகைய இயல்பான நட்பால் இறப்பையும் வெல்லாம்.

5. பொறுமை

ஆற்றல் பொறையளவே யாகு மதனவே
யேற்றம் பெறுமெங்கு மே.

ஒருவனுக்கு எவ்வளவு பொறுமை யுள்ளதோ அவ்வளவே ஒரு காரியத்தைச் சாதிக்கும் ஆற்றலும் இருக்க

* இருவிசாரமனம் (The mind of dualities.)

கும். உறுதியான பொறுமையால் ஒருவனுக்கு எக்குமே மேன்மை கிடைக்கும்.

அன்பிற்கு ஆறு உறுப்புக்கள் உள்ளன: அன்பிற்கு ஆர்வம் உள்ளம், ஒற்றுமை உயிர்ப்பு, உண்மை காரணம், கண்ணோட்டம் விழிகள், தியாகம் உடலம், பொறுமையே நரம்பு. ஆன்ம நேயமென்னும் ஊற்றினின்று பொடியும் அருவியே, அன்பு. அன்பின் வெற்றி, பொறுமையாலெய்தும். படபடப்பின்மை, இடம்பொருளறிதல், காலமறிதல், கருத்தி லுறுதி. உண்மைக்கு வெற்றி யுண்டென நம்புதல், அறிஞர் சொற்படிதல், அகந்தை யின்மை, போட்டி - பொருமை - பொய் - சினமின்மை. பகைவரின் வஞ்சத் துண்டிவிற்படாமை, வீழியும் ஒங்கினும் விடாமுயற்சி, இடர்களை வெற்றிப் படிகளாய்க் கொள்ளல், பகைவரைப் பகையாது பழுதைத் திருத்தல், ஆன்ம சிச்சயம், அஞ்சாத துணிவு, பொன்றவரினும் புன்னகைப் பொலிவு, எல்லாருக்கும் இன்பமே நினைத்தல்—இவையே பொறுமையின் இலக்கணமாகும். பொறுமையே வெற்றிப் பொன்முடி சூடும்.

வாய்மை, பகையாமை, மாட்சி, மனப்பொறுமை
காய்வினைக் காயும் படை.

2

கம்மைத் துன்புறுத்தும் பகைவனை (காய்வான்), அத் துன்பச்செயலினின்று ஒழிக்கும் (காயும்) படைகள் எவையென மனம் மொழி செயல்களில் உண்மை (வாய்மை), யாரையும் கறுக்கொண்டு பகையாமை, பெருந்தன்மை (மாட்சி), மனப்பொறுமை—இவையே பகைவரின் மகைமையை வெல்லும் நார்படையாகும்.

வாழ்க்கை இன்பதுன்பப் போர்க்களம்: அதில் குணதொந்தங்கள் கணமும் உறங்காமற் போராடுகின்றன. ஒருவன் இவற்றை வென்று குணத்தனகு மட்டுமே யோ—10

போராட்டம் நில்லாது. சண்டை சச்சரவு போட்டி பொறுமை பொய் திருட்டு வஞ்சம் சூது—இவையெல்லாம் உலகைப்பிடித்தாட்டும் ஆசையாணவமாயத்தின் வலிய படைகள். இவையே, நம்முன் பகைவராக நிற்கின்றன. “ஆசைவடிவாகத் தீங்கு செய்யும் பகைவனை வெல்!” என்றார் கண்ணபகவான். இராமனாக இராம வீரோதயன்; அவனுட்புகுந்த பெண்வெறியே தரும விரோதி. கண்ணனுட்புகுந்த கம்மனிலன்: கம்மனுட்புகுந்த அச்சமே, அகந்தையே, ஆசைவெறியே. அனைவருள்ளும் மனச்சாட்சியுள்ளது; அந்தராதமன் உள்ளான். இந்த உண்மையின்பேற்படர்ந்த அறியாமையே தீமைக்குக்காரணம். மனத்திற் படர்ந்த தாமத விருளும், ராஜஸச் செருக்கும், ஆசையாணவ மாசுகளும் மனிதனை அரக்கனுக்குகின்றன. அகப்பகை வென்றாற் புறப்பகை யில்லை. அகப்பகையை வெல்ல வேண்டுமானால் மனச்சாட்சியின் கட்டளைப்படி தைரியமாக நடக்கவேண்டும்; அன்பை வளர்க்கவேண்டும். ஒருவன் நம்மைப் பகைத்தால், ஏன் பகைக்கிறான் என்று அறிய வேண்டும். குற்றம் அவன்மேலிருந்தால் நாமும் பகையாமல், ‘ஐயோ, இப்பகையால் இவன் வாழ்க்கை கெடுகிறதே!’ என்றிரங்கி, மருத்துவன் புண்ணுறுப்பது போலும், முள்ளெடுப்பது போலும் மறக்கருணை கொண்டு பழுதறுத்து கலம்புரியவேண்டும்; ‘உண்மை யின்னது’ என்று சொல்ல வேண்டும். எதிரியைப் பகைக்காமல், ‘அப்பனே, நீ என் நண்பன்; உனது நலத்திற்காகவே சொல்லுகிறேன்: உன்னிடம் இன்ன குற்றம் உள்ளது; திருத்திக்கொள்!’ என்று சொல்ல வேண்டும். அவன் அகங்கரித்துத் துற்றினால், நாமும் அச்சிறுமையைச் செய்யாமல், பெருந்தன்மையா யிருக்க வேண்டும். அவனுக்கு மீண்டும்மீண்டும் மரியாதையாகப் புத்தி சொல்லவேண்டும். கேளாது தீங்கு செய்தால், நாமும் தீங்கு செய்யாது மனப் பொறுமையுடனிருந்து

உண்மையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். முடிவில் நியாய முணர்ந்து, பகையொழிந்து, எதிரி இணங்கியே திருவான். மனச்சாட்சி அவனைச் சும்மா விடாது. மாற்றான் பகையை மாற்றும் பொறுமை.

பொறுமை புனிதவெல்லும் புன்னகையால், அன்புப் பெரிபோற் சினங்கிந்து போம்.

6

எத்தனை யிடர்கள்வரினும் பொறுமை தனது அமைதியான புன்னகையால் வெல்லும். ஆத்திரத்துடன் பகைக்கும் சினம் ஆகாசவாணப் பொரிபோலப் ‘புன்’ ஸென்று கிளம்பிக் கரிந்து விழுந்து போகும். ஆணவச்செருக்கின ஆத்திரக் கொதிப்பெலாம் வாணம்போலே வான்சென்று திரும். பொறுமையின் புன்னகையே அறிவின் மணிச் சுடராகும். உலகவாழ்வு முக்குணப் புதர். அதில் நிதானமாகப் பார்த்து அடியெடுத்து வைத்துச் செல்ல வேண்டும்; நிறைமுறையறிந்து நன்னெறிபற்றிச் செல்லவேண்டும். எத்தனை யிடர்கள் வந்தாலும் ‘எல்லாம் முக்குணமாயத்தின் முரண்கள்’ என்றெண்ணி, அழிவற்ற ஆன்மாவில் உறுதியாக நிலைத்துப் பொறுமையுடன் முன்னேற வேண்டும். கார் மேகங்கள் மூடினாலும் சூரியன் அஞ்சியோடுவதில்லை; மேகங்கள் ஓடிப்போம். சூரியன் எப்போதும் போலப் புன்னகை புரிவான். இன்னலும் இடரும் சலித்த மறையும். பொறுமையின் புன்னகைமுன் இவையெல்லாம் விளக்கைப் பொருதும் விட்டில்கள் போலாம். தருமன் பொறுமை வெற்றிமுடி சூடியது. ஸ்ரீயோநன் பொறுமை துள்ளிக் குதித்து, வஞ்சனை செய்து, பொருது மடிந்தது. யோகிக்கு அளவற்ற பொறுமை வேண்டும். வைராக்ஷயம், சித்தவுறுதி, மனத்திட்பம்—இவற்றிற்குப் பொறுமையே தாயகமாகும். பொறுமையின் பக்கமே அறமகள் இருப்பாள்.

கைகள்சேய் போன்ற கருத்துறுதி போடு

வினைத்தமையைப்பொறுத்து வெல்.

4

இனியன் (கைகள்) மகனான பிரகலாதன் போல, மனத்திற் கடவுளுறுதியுடன் மாற்றான் செயல்களிலுள்ள தீமையை ஆத்மபலத்தினால் பொறுத்து வெல்லுவாயாக!

‘ஆண்டவனுள்ளான், அன்பரைக் கைவிடான், அச்சமில்லை,’ யென்ற கருத்துறுதியே அடியார் வலிமை. மனிதன் பகைவனல்லன்; மனப்பேயே பகை. அதை அறப்போரில் வெல்க! வாய்மையே வச்சிராபுதம்; அன்பே அம்பு; பொறுமையே வில்; ஆத்மசக்தியே போங்கியினும் பெரிய படைக்கலன். இவற்றைக்கொண்டே அன்று பிரகலாதனும், இன்று மகாத்மா காந்தியடிகளும் அசுரமாயத்தை வென்றனர். ஒவ்வொரு நூற்றாண்டிலும் இனியன் வருகிறான். மனித சமுதாயத்திற் புகுந்த ஆணவத்திமிர்தான் இனியாகான். நாத்திகச் செருக்குற்ற இனியன் நாயணை நம்பிய தன் மகனைக் கொடுமை செய்தான்; அவனுக்கு நஞ்சிட்டான்; அவனை யானைக்காலில் வைத்திடறினான்; மலையினின்று உருட்டினான். அத்தனை யிடர்களும் யாக்கைக்கன்றி உள்ளேயிருக்கும் அந்தர்யாமிக்கன்று; ‘அந்த அந்தர்யாமியே உன்மை—நான்’ என்னும் உணர்வு கொண்டு பொறுத்தான் பிரகலாதன். ஆணவச் சூவம் யாக்கையைக் குத்தும்; ஆன்மா முன்னே அது மழுங்கிப் போகும். உலகப் போர்களை யெல்லாம் ஆராய்ந்தால், ஒருவன் மனத்திலுள்ள ‘நான்’ என்னும் ஆணவம், இன்னொருவர் மனத்திலுள்ள ‘நான்’ என்னும் ஆணவத்துடன் கட்சிக்கட்டி வாள்விசுவதேயாகும். ‘குத்துவேன், கொல்லுவேன்’ என்பதெல்லாம் மனவகந்தை மற்றோருடையப்பார்த்துச் சொல்லுவதே. குணதொந்த விகாரங்க

ளான காரிய சரீரத்தைத் தாண்டி, காரண சரீரத்திலிருக்கும் சுத்தான்ம வுணர்வுடன் வாழ்ந்தால் மனப்பகை, சினப்பகை யெல்லாம் மாயமாயப் போகும். சுத்தோஹம் என்னும் அறிவை நட்டு, அன்புக்கயிற்றால் அலைமனத்தைக் கடைந்தால், இன்ப முகிக்கும். ஆத்ம விசாரமே அலைமனங்கடையதல்; ஆத்மாவின் அமரத்தன்மையில் உறுதியுண்டானால். ஆயிரம் இரணியக் கொடுங்கோலும் யாதும் செய்ய முடியாது. நாத்திகக் கொழுப்பும், அகந்தைத் திமிரும் ஆத்தம சக்திமுன் செயலற்றெழியும்.

அப்பரைப் போன்றவுள் எப்பும் பொறுவாக்குத்

தெய்மான் கல்லுமெனத் தேர்.

5

அடியார்களில் பெரியாராகிய அப்பர் போன்று கடவுளன்பிற் செழித்த பொறுமை கொண்டவருக்குக் கல்லும் தெப்பமாகும் என்று அறிவாயாக.

உலக வாழ்க்கை முக்குணத் திரைகள் பொருதும் கருங்கடல். அதில், தெய்வசக்திக்கும் அசுரமாயத்திற்கும் போர் நடந்துகொண்டே யிருக்கிறது. ஒரு புறம் இன்பமெழுந்தால் மறுபுறம் துன்ப மெழுகிறது; ஒருபுறம் கடிமணம், மறுபுறம் அடிதடி. பாதையொருபுறம், பல்லக்கொருபுறம். கன்மக்கல்லைக்கட்டி மனிதனை இந்த இன்பதுன்பத் திரைகளில் விடுத்துள்ளது உலகமாயை. மனத்தைக் காமியத்தில் வைத்தால் அந்தக்கல் நம்மைக்கடலில் ஆழ்த்திவிடும். நமது காமத்தையெல்லாம் கடவுட்காதலாக மாற்றி, இறைவனையே நம்பி அன்புசெய்து, அவனது திருநாமத்தையே ஒதிக்கொண்டிருந்தால், அன்பக்கடலில் அழுந்தாது, திருவருளாற் கரை சேரலாம். அருளை நம்பினால் கன்மக்கல்லும் தோணிபோலாகும். அருளுணர்வும், அடைக்கலமும், அன்பும், பொறுமை

புமே அப்பருக்கு நீற்றறையை மாலை மதியம் போலக் குளிர்வித்தன; நஞ்சை அமுதாக்கின; மதவெறி யானையை வணங்கச் செய்தன; கல்லைத் தெப்பமாக்கின; முடிவின் பகைவனையும் அன்பனாக்கின. அன்புப் பொறுமை அருளால் வெல்லும்.

ஐந்தாவது, அன்பியல் முற்றிற்று.

கா. நடை யியல்

அறிவு - அன்பின் விளக்கம், நன்னடை; நடைபோல நலம். கல்விக்கறிகுறி நல்லொழுக்கம். தூய்மை, வாய்மை, அடக்கம், அன்பு, தன்னறிவு, சமநோக்கம், பொதுநலம், நன்றி, நாண், நேர்மை, சீர்மை—இவை நல்லொழுக்கத்தின்பாற்படும். யோகியின் உயிர் நல்லொழுக்கம். நல்லொழுக்கத்தின் இலக்கணம், அதைப் பரிலும் முறை, ஆகிய இரண்டையும் இவ்வியல் விளக்கும்:

1. ஒழுக்கம்

முகத்தில் விளங்கும் முறையான வாழ்வால் அகத்தொடிகு மாண்ம வறகு.

1

முறையான நல்லொழுக்க வாழ்வினால் உள்ளத்தில் ஒளிரும் ஆத்மப் பிரகாசத்தின் அழகு ஒருவனுடைய முகத்தில் விளங்கும்.

அகத்தினழகு முகத்தில் விளங்கும். மனங்கோண முகங்கோணும்; மனம் மலர முகம் மலரும். காமம் வெகுளி கலக்கமற்ற தூய மனம் மாசற்ற கண்ணாடியைப் போன்றதாகும். அதனூடு ஆனமவொளி சிலவும். அவ் வொளிக்கதிரே, 'தேஜஸ், ஓஜஸ், வர்ச்சஸ், எழில், காந்தி (Personal magnetism)' எனப் படுவது. ஆள் அண்டங் காக்கையா யிருந்தாலும் இத்த ஆத்ம தேஜஸால் ஒருவன் புதிய அழகும், பொலிவும் பெறுவான். வெறுந் தோலழகிற்கும் இதற்கும் வேற்றுமையுண்டு. சாயம்பூசி, பொய்ப் பல்கைத்து, அணிமணி மினுக்கும் மேலழகு போலியழகே. அணிமணியின்றி வின்மணி பொளிர்வது போல, உள்

எழுகு மேலழகின்றியே பொலியும். ஒரு மின்சார சக்தியே ஒலிப்படம், மின்விளக்கு, மின்வண்டி, டிராம், மின்மணி, மின் பொறிகள் அனைத்தையும் இயக்குவதுபோல, ஓர் ஆத்ம சக்தியே உடல், உயிர், மனம் அனைத்தையும் இயக்கும். உள்ளாட வுடலாடும். இயற்கையுடம்பை இயக்குவதான்மா. சிவமீன்றேற் சிவம். குற்றமறுத்துக் குணக் கடலான நன்னடையாளர் முகத்தில் இந்த ஆத்ம சைதன்யம் புன்னகை வீசும். அறிவிற்புலமை, நெஞ்சில் அன்பு, கடையில் நாய்மை எவ்வாம் இந்த ஆத்ம சைதன்யத்தால் வருவன. நன்னடையால் இச்சைதன்ய வொளி பெற்றவரிடம் ஒரு வசிகரமான காந்த சக்தி வீசும். அது சீவனில் உள்ள சிவம்.

தெய்வ மிகழாக்குத் தேவதீர்ப் போர்க்குப்

பொய்புகளைக் காகும் புகழ்.

2

தெய்வ சிந்தனை செய்யாமல், தெய்வத் தன்மையுள்ள பெரியாரை எதிர்த்து வாதாடாமல், பொய் சொல்லாமல் நடந்தால் ஒருவனுக்குப் புகழாகும்.

கடவுளுறுதி, கடவுட்பெரியார் பரப்பும் உண்மையொளி, உண்மையான நடத்தை—இந்த மூன்றினாலே தான் உலகில் சன்மார்க்கம் பரவும். கடவுளை மறுப்பது தன்னையே மறுப்பதாகும். ஒவ்வொருவர் உள்ளத்தும் இருந்து இயற்கையுடலை நடத்துவோன் சுத்தானமக் கடவுளே. அந்த ஆன்மாவின்றிப் புலன்கள் உணரா; மனம் கிளையாது; மூளை அறியாது. அதுவே அறிவாயிருப்பது. அதை மறுத்தல் அறிவை மறுத்தலாம். ஒவ்வொருவருள்ளும் 'நான்' என்னும் தத்துவம் அதுவே. அதைப் பழித்தல் தன்னையே பழித்தலாகும். புலன்களையும் மனத்தையும் கடந்தொளிரும் அப்பொருளைக் கேவலம் சொற்போரால் அறியொணாது. சத்தம் போட்டுச் சாயி வராது; சத்த மடங்கினால் சாயி விளங்கும். உலகும் உயிரும் காரியம்;

கடவுள் காரணம். இடம், காலம், கருவி, கற்பனை, தோற்றங்களெல்லாம் மாறி மறையினும், அவன் என்றும் தானே தானாயிருப்பான். கடவுளுறுதியாலேதான் உலகில் நீதி நிலைகிற்கும்; தெய்வ சிந்தை அகந்தையாகும். உள்ள பொருளை உள்ளத் துணர்ந்தோர், அதன் மயமென்றே யுலகினைக் காண்போர், அச்சம் மயக்கம் ஆணவ மற்றோர், பொய் பொருமை புன்மைக ளற்றோர், இனியர், நாயர், எல்லையில் அன்புளார்; அறிவும் அருளும். அமைதியும் தீரமும் செறிந்த நல்லோர் தேவராவர். அத்தகைய தெய்வப் பெரியார் வணக்கத்திற் குரியார். அவர் சொல்வது மந்திரம். எதிர்ப்பெரி வாதாடாமல், அவர் உபதேசப்படி நடந்தால் நன்மையுண்டு. இந்நன்னடைக்குப் பொய்யா வொழுக்கமே உயிர் போன்றது. தெய்வம் போற்றித் தேவரைப் பணிந்து, பொய்யை விளக்கிப் புகழ்பெற வாழ்க!

தன்னடை போற்றுதான் சான்றண்மை பேசுவதின்

மின்னைக் கீர்த்தடன் மேல்.

3

சான்றண்மை என்றால் மாண்பு, பொறுமை, பெருந்தன்மை, பெரியார் தன்மை, நூனம். தனது ஒழுக்கத்தைக் காவாதவன், 'நான் பெரியவன்' என்று மார்தட்டிக்கொண்டு, பெரியாரியல்பான அறிவை விளக்கமுடியுமா? அப்படி அவன் விளக்குவதைவிட, சுடரோங்கும் மின்னலைக் கரியும் எழுதுவது மேலாகும். கரி, கரிக்கோடு தான் போடும்; மின்னலை எழுத முடியாது.

அன்னம்போலே ஆந்தை தவழுமா? காக்கை குயிலாகுமா? மின்மினி விண்மதியை வெல்லுமா? புன்னடை நன்னெறி காட்டுமா? ஒழுக்கம் போற்றினால் ஒழுக்கமே சாற்றும். பேச்சு, பூச்சுக்களின்றி நல்லொழுக்கம் இயல்பாக விளங்கும்.

குற்ற மீரங்கிக் குறையற் றெழுமின்கள்

அந்நே நடையோங்கு மாறு.

ஒவ்வொரு நாளும் இரவில் படுக்குமுன்பு, அன்று செய்த குற்றத்தை வினைத்து வருந்தி, மனச்சாட்சியான தரும் தேவதையிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும். காலை, 'அக்குற்றத்தைச் செய்வதில்லை' என்ற உறுதியுடன் மாசற்றவனாக எழுந்திருக்க வேண்டும். நன்னடை வளர்க்கும் வழி யிதுவே. மனிதன் சுரங்கக் கட்டி. அதை மாற்றுயர்ந்த பொன்னுக்க வேண்டும். அதற்கு, அதை நல்லொழுக்கம் என்னும் உலையில் உருக்கி யுருக்கித் தூய்மையாக்க வேண்டும். இந்த எண்ணாண் மையில் எத்தனையோ குறைகளும், பிணிகளும் குடிபுகுந் துள்ளன. தன்னலம், வஞ்சனை, ஆசை, ஆணவம், அழக் காறு, பொய், பகை, காமக்குரோதாதிகள் முதலிய ஆயிரக்கணக்கான குற்றங் குறைகள் நிறைந்த இந்த மானிட வாழ்வை நாடோறும் மாசறுக்கவேண்டும். ஒழுக்கமென்னும் உளியாற் செதுக்கியே உயிரோவியத்தை ஒளிபெறப் பொலிவிக்கவேண்டும். நாட் குறிப்புக்கள் எழுதிவருக. கண் விழித்தெழுந்தது முதல், கண்மூடி யுறங்குமட்டும் செய்தவை, வினைத்தவை, சொன்னவைகளில் உள்ள நன்மை தீமைகளையெல்லாம் எழுதிவருக! 'இன்று' இன்னகுற்றம் செய்து விட்டோம். ஏன் செய்தோம்? சை, நாளை அப்படிச் செய்யக்கூடாது' என்று உறுதி கொள்ள வேண்டும். இன்று ஒருவர்மேல் பொய் கட்டி விட்டிருந்தால், இரவில் வருந்தி, மறுநாள் யார்மேல் பொய் கட்டிவிட்டோமோ அவரிடம் சென்று, 'நேற்று நான் இன்னபிழை செய்துவிட்டேன்; மன்னிக்கவேண்டும்; இனிக்குவனமாக நடந்துகொள்ளுகிறேன்' என்று தைரியமாகச் சொல்லவேண்டும். அதனால் இருவருக்கும் நற்பாகும்; குற்றங் குறையும். மறைத்த குற்றம் மனத்திற் குடையும். ஒப்புக் கொண்டவன் தப்பிக்கொண்டவனாவான்.

காலையி லாற்றல் கடமை வருவார்க்கு
மாலையி னுண்டாம் மகிழ்ச்சி.

5

காலையில் எழுந்து தமக்குரிய கடைமைகளைச் சரிவரச் செய்யத் தவறாதவர்கள், மாலையில் மகிழ்வெய்து வார்கள்.

நல்ல காலே, நல்ல மாலே. வாழ்விந்கேற்ற வனப்பு; செய்கைக்கேற்ற சிறப்பு. மனமாகிய செப்புப்பாதிரைத் தைக் களிம்புபிடிக்காமல் தினம் தூய வொழுக்கங்களால் தேய்த்துக்கொண்டே யிருக்கவேண்டும். காலே, நான்கு மணிக்கு எழுந்து பழக வேண்டும். பல்விளக்கிச் சிறிது தியானித்து, வெளியே கொஞ்சநேரம் காற்றூட உலாவிய பிறகு, யோகாசனங்களும் பிராணயாமமும் செய்யலாம்; அல்லது வேறு தேகப்பயிற்சிகள் செய்யலாம். அதன் பின் நன்றாகத் தேய்த்துக்குளித்து, புதிய ஆடை யணிந்து தனியாக அரைமணிநேரம் தியானம் செய்யலாம். அதன் பிறகு, வாழ்வைப் புனிதமாக்கும் அருள் வாக்குகளைப் படித்து, நான்முழுதும் அதே சிந்தனையாயிருந்து அலுவல்களைப் பார்க்கலாம். காலையிற் பசித்தால் எட்டுமணிக்கு உண்ணலாம்; பிறகு அவாவர் தொழிலை நிம்மதியாகப் பார்க்கலாம். இதே மாதிரி மாலே ஐந்துமணிக்குமேல் உலாவிவந்து உடம்பைச் சுத்தம் செய்துகொண்டு தியானித்து உண்டபிறகு, பெரியார் அருள்வாக்குகளைப் படிக்கலாம்; அருட்பாடல்களைப் பாடலாம். மனத்திற்கு நல்ல வேலை கொடுத்துக்கொண்டே யிருந்தால்தான் அது வசப்படும். காலையில் ஒருவன் மனம் எப்படியுள்ளதோ, அப்படியே நான்முழுதும் இருக்கும்: காலையில் ஒரு நல்ல காரியத்தைச் சுறுசுறுப்பாகத் தொடங்கினால், நான்முழுதும் அதைச்செய்யும் ஏகாக்கிரம் உண்டாகும். காலையில் முழங்காலைக் கட்டிக்கொண்டு கவலைப்பட்டிக் கொண்டிருந்தால், நான் முழுதும் மனம் கவலை சுமக்கும். ஆதலால், காலைக் கடன்களைக் கருத்துடன் செய்க!

2. தீயன விலக்கல்

முட்டி துணையு முன்பாடாது சான்று
காடியி போட்டுக் கதை.

பண்படாத முட்டர் செய்யும் உதவியும் முரணான பயனை விளைவிக்கும். அதற்கு அத்தாட்சி, காடி நயோட்டியகதை: ஒரு கிழக்காடிக்கும் ஒரு தோட்டக்காரனுக்கும் சினேகம் ஏற்பட்டது. காடி தானே உணவைத் தேடிக்கொண்டது; தோட்டங் காத்தது, சொன்னபடி கேட்டது. ஒருநாள் காவற்காரன் ஆழ்ந்து உறங்கினான். அவன்மேல் ஈக்கள் வந்து மொய்த்தன. காடி ஈக்களை ஒட்டி ஒட்டிப் பார்த்தது. அவை அங்கு மிங்கும் பறந்து மீண்டும் காவற்காரன் மூக்கிலும், முகத்திலும் வந்து மொய்த்தன. காடி கையினால் 'பட்டி' டென்று ஈயை யோட்டியது. அடியெல்லாம் ஆன்றேலே பட்டது. ஈக்கள் தப்பியோடி மீண்டும் மூக்கில்வந்து மொய்த்தன. காடி கோபம் பொங்கி, ஒரு பெரிய கல்லையெடுத்து ஈக்கள்மேல் ஒங்கியடித்தது. "ஐயோ" என்றலறி யெழுந்தான் தோட்டக்காரன்; மூக்கு நசுங்கிப் போயிற்று. மண்டை உடைந்து இரத்தங்கொட்டியது. "ஏனிப்படி யென் மண்டையை யுடைத்தாய்? துஷ்டா!" என்றான் அம்மனிதன். "நான் ஈயைத்தானே அடித்தேன்" என்றது காடி. இதுதான் முட்டர் நட்பால் விளையும் கேடு! குணமறிந்து கூடுக.

பேரைக் கெடுத்துப் பிணிகேட்கும்; வேசைவழிச்
சேராதச் சேருத் தீரு.

2

வேசைவழிச் சேர்தலாவது, விபசாரஞ் செய்தல். அதனால் பேர்கெடும்; பழிவரும். விபசாரம் பிணிகேட்கும். கனவிலும் வேசைவழி மனஞ்சோத தூயரை எல்லாத் திருவும் வந்து பொருந்தும். 'திரு' என்றால்

இலக்குமி, அழகு, செல்வம், தெய்வத் தன்மை, மேன்மை. வேசைவழிபற்றி யழிவோனை, அறிவு, செல்வம், பலம், பேர், புகழ், முகக்களை எல்லாம் நீங்கும். ஒருவன் தோய்ந்த தோளில் இன்னொருவன் தோய்வது எச்சிலுண்பதற்குச் சமானமாகும். பயங்கரமான வெட்டை, வெள்ளை, மேகம், சூலை, கட்டி, நீரிழிவு, சோகை முதலிய கணக்கற்ற நோய்கள் இந்த எச்சில் வியாபாரத்தால் வருவன. ஒரு நொடி மதிமயக்கத்தால் மனிதன் எவன் வாயில் விழுகிறான். ஓர் அடிசறுக்கி, புளி நரி பாம்புகள் சிறும் இருட்கணவாயில் விழுகிறான், காமப்பித்தன். காம வுணர்ச்சி, 16 வயதில் இயல்பாக உண்டாகும். அக்காலம், மனத்தைத் தூய பிரமசரிய வொழுக்கத்துடன் அத்யாத்மக் கல்வியிலும், கலைப் பயிற்சியிலும் செலுத்துவது நலம். 22 வயதிற்கு மேல் சுமார் 16 வயதுள்ள நங்கையைக் காதலித்து மணந்து ஒழுங்கான இல்லறம் நடத்தலாம். ஆண்பெண் இருவரும் உயிர்போலக் கற்பைப் பக்க காக்க வேண்டும். கற்புடன் கடியதே உண்மையான காதலாம். விபசாரம் இயற்கைக்குச் செய்யும் அபசாரம்.

வேரோ டொழிக வினாவாழ்வு. சீர்டரத்திற்
ரோங்கப் பெண்டிர் சிறந்து.

3

சீர்மையோங்கும் பொருட்டு பெண்கள் இல்லறத்திற் சிறந்து வாழ்க! அதனால் வினாவாழ்வு வேரோடொழிக! கெடுப்பாரிருந்தால் கெடுவாருண்டு. பெண்டிரெல்லாம் ஒழுங்கான இல்லறத்திற் கற்புடன் வாழ்ந்தால் வேசைத் தொழிலுக்கு இடமில்லை. தக்க வயதில் மணம்புரியாமை, மனமற்ற கட்டாயத் தாவி, சுடற்ற இணைப்பு, கட்டற்ற காமவெறி, வறுமை, மனைவி இணங்காமை, கணவன் வீரியவலுவற்றிருத்தல், அலித்தன்மை, கோபம், தீய பழக்கம், கெட்ட சினேகிதம், பெருந்தீனி, ஆசார அனுட்டானங்களின்றி மனம் கண்டபடி அலைதல், காம வுணர்ச்சி

யைப் பெருக்கும். காட்சிகள், மதியைக் கெடுக்கும் தூல் களைப் படித்தல் முதலியவற்றால், ஆண்பெண் இருவர் புத்தியும் மயங்கி விபசாரத்திற்கு இடமாகிறது. வேசைச்சுகம், இனிக்கும் நஞ்சு; வேசை, இழுக்கும் முதலை. கொஞ்சம் பாம்பு கொத்தும். வேசை, விலைமகள், தாசி என்றபெயரே இல்லாதொழிக! கோயில், சாமி, கலை, பாட்டு இவற்றின் பெயராலும் விலைமாதர் வேண்டுவதில்லை. பொட்டுக் கட்டல் ஒழிக! முற்காலம் சிறந்த நோக்கத்துடன் ஏற்பட்ட தேவதாசி நியமனம் இப்போது நமது சமுதாயத்தின் அழிவிற்கே வழியானது. தேவதாசிகள், வேசைகள், எல்லாரும் மணம்புரிந்து ஒரு கணவருடன் இல்லறத்தில் வாழ்க. விலைவாழ் வொழிந்து குலவாழ் வோங்குக!

வட்டாஞ் சகுனி வலைப்பட்டு மன்னவர்கள்

கெட்டாரம் மயம் கெடு.

4

‘வட்டு’ என்பது சூதாட்டம். அது சகுனிவலை. அதில் விழுந்து பல அரசர் நாடு நகரிழந்து கெட்டனர். சூதாட்டம் ஒரு மாயம். அதை அடியோடு ஒழிக்கவேண்டும்.

மனித வாழ்வு எவ்வளவு விலையுயர்ந்தது! ஒரு நொடி விணுக்க எப்படித்தான் மனம் வருகிறதோ! மனமாசுகன்று சுத்த நிலை பெறுவதன்றோ மனித வாழ்வின் பயன்; காலத்தைவிணுக்கல், வாழ்வைப் பணயம் வைத்துச்சூதாடலுக்குச் சமானமாகும். வம்பாடுவதும் வாய்ச் சூதாகும். பட்டை விரித்துப் பன்றிக்குப் போர்த்தலாமா? விலையுயர்ந்த காலத்தைச் சூதாட்டத்திற் செலவிடலாமா? மாயை எங்கும் வஞ்ச வலை விரித்துள்ளது. அதில் சிக்காமல் விழிப்புடன் நடந்து கொள்ள வேண்டும். சிட்டு, சூது, சூதிரைப் பந்தயம் முதலிய எத்தனையோ வகையாகச் சூதாட்டம் நடக்கிறது. தருவது போலக் காட்டி இவை உள்ளதை

யும் பிடுங்கும். கவலை, துயர், குடி, அடிதடி, விபசாரம் முதலிய பல தீமைகள், சூதினால் உண்டாகும். நானும், நமனும் சூதிற் கெட்டதை நினை! சூதிற் பட்டோர் தூண்டில் மீன்போலாவர். நல்லவர் கூட்டம், நன்னூற்பயிற்சி, பொதுநலப் பணிகள், புண்ணியச் செயல்களால் சூதாட்டங்களுக்கே நேர மில்லாமற் செய்க.

நடையை மதியை நலத்தைப் புகழைக்

குடியைக் கெடுக்குங் குடி.

5

கட் குடியானது ஒருவனுடைய ஒழுக்கத்தையும், மதியையும், நலத்தையும், புகழையும், குடித்தனத்தையும் கெடுக்கும்.

மனித சமுதாயத்திற் புகுந்த மற்றொரு சாத்தான் கட் குடி. உண்ண மாக்கறி யுணவும், குடிக்க நன்னீர் மோர், பால், பழ ரசங்களும் உள்ளன. இவற்றை விட்டு, மதி மயங்கி, ஆனைப் பொட்டலாக்கி அவமானப் படுத்தும் கன், விஸ்கி, பிராந்தி, கஞ்சா, அபின், சுருட்டு முதலிய பீடைகளை மனிதன் ஏன் தொடுகிறான்? நாளெல்லாம் பாடுபட்டு நாலாறு ஈட்டும் ஏழைகளையும் இக் குடிச் சனியன் பிடித்து வாட்டி வறுமைக் குழியில் தள்ளுகிறதே! குடிகாரன் வீட்டில் ஓயாத சண்டை, சச்சரவு, வறுமை, வெறுமை, பொய், அடிதடி, வம்பு, வழக்கு...ஆ! மனம் வெடிக்கிறது! சிறிய குடில், ஏழை மனைவி ‘பசி பசி’ யென்றலறும் நாலு பிள்ளைகளுடன் கணவனை எதிர்பார்த்து நிற்பாள். அவன் கூலிப் பணத்தைக் கள்ளக் கடையில் உதறிவிட்டு, வெறிகொண்டு வந்து, கைகஞ் செய்து மனைவி மக்களை மிரட்டி அடிப்பான். அக் காட்சியை எண்ணினால் இரத்தக் கண்ணீர் வருகிறது! பேயினும், வெறிநாயினும் கொடியர் குடியர். பெட்டிச் சாராயம் உண்ணும் பணக்காரரும், நாளடைவில் மன வலியும் உடல் வலியும் ஆளுந் தேய்த்து, கை சோர்ந்து கெடுவர். ‘குடி மயக்கி’

கத்தால் நடக்கும் கொலை, களவு, விபசாரம். வீண்வழக்குகளுக்குக் கணக்கில்லை. தென்னஞ்சாற்றைப் புளிக் கவைத்துக் கள்ளாக்காமல் அப்படியே வெல்லஞ் செய்தால் குடியை யொழிக்கலாம். காங்கிரஸ் ஆட்சி செய்த மகத்தான புண்ணியம், மதுவிலக்கு. இப்புண்ணிய நாட்டில் எந்த மூலையிலும், கள்வாடை பில்லாது அடியோடு கள்ளரக்கன் ஒழிக!

3. புன்மை விலக்கல்

கோளபொய் புகன்று குளிரவோ? அன்னெஞ்சை
வாங்கொண்ட டுக்குமனச் சான்று.

கோளும், பொய்யுஞ் சொல்லீ மகிழ்வும், ஆறுதலும் அடைவாயோ? முடியாது. உன்னெஞ்சை மனச்சாட்சி, 'ஏன் பிறர்வருந்தக் கோள், பொய் சொன்னாய்?' என்று வாங்கொண்டு அறுக்கும்.

கோளும், பொய்யும் சொல்லிப் பெற்ற பொருள் நெருப்புக்கட்டிபோல நெஞ்சைச் சுடும்; கோட் சொல்லிக்கு உள்ளே கொறடாப்பூசை. பழிசுமத்துவோன் பழி சுமப்பான். பிறரை நிந்திக்கும் சிறுமதி யாளரை நீங்குக; நிந்தனை கேளேல். பொய்யால் வாழ்ந்தாரில்லை; நிஜத்தால் வீழ்ந்தாரில்லை. பொய், கோள், வஞ்சனை, பொல்லாங்குகளை மனச்சாட்சி பலமாகக் கண்டிக்கும். குற்றமுள்ளவன் நெஞ்சை மனச்சாட்சி குடையும். அசத்தியனை மனச்சாட்சி ரம்பம்போட் டறுக்கும். வாய்ப் பொய் மன வேதனை. மனச்சாட்சிக்கு அஞ்சி நடக்க வேண்டும்; அதுவே நம்முள்ளே யுள்ள தரும தேவதை.

காதலை நாயின் கதைக்கட்டிச் சீழிக்கும்

பாதலைய் பார்த்தல் பழி.

2

இரண்டு காதலர் இன்பமாக இல்லறம் நடத்தி வந்தனர். ஒரு பொறுமைக்காரன் அவர்களைப் பிரிக்கத் தலைப்பட்டான்; கணவன் வேளியே போயிருந்த சமயம் அந்த வீட்டிற்குத் துறவிவேடம் பூண்டு வந்தான். இல்லாள் துறவியை உபசரித்தாள். அவன், "அம்மா, தாங்கள் அருந்ததி; சீரும் செல்வமும், உயர்குலச் சிறப்பும் வாய்ந்த உத்தமி. ஐயோ! முற்பிறப்பில் உப்புக் குறவனுயிருந்த வனைக் கலியாணம் செய்துகொண்டீர்களே!" என்று மாய்மாலம் செய்து அழுதான். "என் கணவன் உப்புக் குறவன் என்று எப்படி யறிவது?" என்று கேட்டாள் அப் பேதை! "இரவில் அவன் காலை மெல்ல நக்கிப் பாருங்கள்; உப்பாயிருக்கும்" என்று சொன்னான்; பிறகு, அந்த அம்மாளின் கணவனிடம் சென்று, "ஐயா, தாங்கள் பரமசாது; தேவகுலம்; அந்தோ! முற்பிறப்பில் எச்சிலையுண்டு திரிந்த ஒரு நாயை மனைவியாகக் கொண்டீர்களே!" என்றான். "அவள் நாயென்று எப்படித் தெரியும்?" என்று வினாவினாள் கணவன். "இரவில் தங்கள் காலை நக்குவாள்; பாருங்கள்!" என்று சொல்லி மறைந்தான், அந்தப்போலித் துறவி. காதலர் உள்ளம் வேறுபட்டது. நள்ளிரவு; மனைவி மெல்லக் கணவன் காலை நக்கினாள். "சீசீ, நாயே!" என்று உதைத்தான் கணவன். "சீசீ, உப்புக் குறவா!" என்று சினந்தாள் மனைவி. வீடு இரண்டானது; குடித்தனம் துண்டானது; குண்ணிக்குக் கொண்டாட்டமானது. சில நாட்கள் சென்று ஒரு பெரியார் அவர் வீட்டிற்கு வந்து, காதலர் மனவேறு பாட்டின் காரணத்தை யறிந்தார். "ஐயே, இது ஒரு பொறுமைக்காரன் செய்த குழ்ச்சி! வேர்த்தகால் உப்பாகத்தானே யிருக்கும் உங்கள் மனத்தைக் கலைத்த இவனை யாரெனப் பாருங்கள்!" என்று அந்தப் போலித் துறவியைக் கைப்பற்றிக் காவியுடையை நீக்கினார். ஆள் யார்? தன்மேற் பொறுமை கொண்ட பகைவனே! "இனி, இக்கயவன் சொல்லை நம்ப

வேண்டா" என்று பெரியார் காதலர் இருவரையும் சேர்ந்து வாழச் செய்தார். பொல்லார் பிரிப்பர்; நல்லார் கூட்டுவர். குலத்தைப் பிரிக்கும் கொடியரை நம்பேல்!

தற்பெருமைத் தம்பட்டத் தன்னுள்ளே யொன்றுமீனை
அற்பமதி யானவமே யாம்.

3

தன் பெருமையை ஒலிக்கும் தம்பட்டம், உள்ளே வெறுமை; அது, அற்பத்தனமான காரியங்களைச் செய்யும் சிறுமதி ஆணவச் சரக்கு கிறைந்த வீண்மூட்டை.

உரத்த சத்தம் உள்ளே காலி; இதுவே தம்பட்டத் தின் இயல்பு. தற்பெருமை பேசுவோன் தனக்கு இல்லாத சிறப்பை இருப்பதாகப் பறையடித்துப் போலிப் புகழ் தேடுகிறான். உள்ளே அவன் வெறுங் குடுக்கை தான்! கிறைஞ்ஞடம் தனம்பாது. தம்மைப் பற்றிச் சான்றோர் புகழார். இலங்கையை யெரித்து வந்த ஈரஹனுமான் சிந்தாமணி யைக் கொடுத்து, இராமன் முன் வணங்கி நின்றான்: 'அது செய்தேன், இது செய்தேன்' என்று தன் வீரத்தைப் பற்றி அவன் பேசவில்லை. அவன் கணையாழி கொடுத்ததைச் சிந்தாமணியே காட்டியது; புரிந்த போரைப் புண்களே காட்டின; இலங்கை யெரிந்ததைப் புகையே காட்டிற்று; மாருதியின் வெற்றியை, அவன் வரவே காட்டிற்று. வெற்றுரை பேசும் அற்ப மதியாளன் மூளை, ஆணவ மூட்டை; அதை அவிழ்த்தால் அகங்காரச் சரடுகள் தவிர வேறிரா.

கற்கண்டு போற்பேசிக் காணுது தீவைப்பார்
மற்கொண்ட மாற்குறி கேடு.

4

முன்னே கற்கண்டுபோல முகமன் பேசிப் பின்னே காணாதபோது கோட்சொல்லிப் பகைத்தீயைப் பற்றவைக்கும் வஞ்சகர், போர்புரியச் சேனை கொண்டு வரும் பகை வரைவிடக் கேடாவர்.

திறந்த பகை எளிது; கரந்த பகை கொடிது புதர்ப் புலி பொல்லாதது. வான் போற் பகையினும் கேள்போற் பகை கொடிது. துணைவன் போன்று நடித்துத் தூங்கும் போது கல்லைத் தூக்கிப்போடும் துஷ்டரைக் கண்டால், அஞ்சி யொதுங்குக! நாவிலே தேனும், மனத்திலே நஞ்சு மாயிருக்கும் நயவஞ்ச நரிகள் நம்மைப் புகழ்ந்துரைக்கும் போது கவனமா யிருக்கவேண்டும். அவர் நாததேனில் ஈ போல் விழாமல் தப்புக. அவர், 'துரையே அரசே, தங்களைப்போ லுண்டா!' என்று முன்னால் பேசிப் பின்னால், 'இரு பயலே! சொல்லுகிறேன்' என்று பல்லைக் கடித்துத் தூற்றுவர். எதிராளியிடம் போய்த் திரிவைத்துப் பகைத் தீ மூட்டுவர்; காரியமாக ஓரகம்பேசுவர். பச்சைப்புளுகர் இச்சகம் பேசுவர்; விற்போல் வணங்கிக் கணைபோற் கொல்வர். வஞ்சகர் முகமன் நஞ்சினுங் கொடிது.

என்னி யிழித்த வீரத்தல், பிறர்பொருளைக்
கொள்ளுகொளல் புல்லர் குணம்.

5

பிறரை நிந்தித்தல், கேலி செய்தல், வேலைசெய்யச் சோம்பி யாசகம் வாங்கிப் பிழைத்தல், பிறர் பொருளைத் தந்திரமாகக் கொள்ளையடித்தல்—இவை யெல்லாம் புன் மதியாளரின் தீய குணங்களாகும்.

நாம் இடறி விழுந்தால் சிறியார் சிரித்து நிற்பர்; பெரியார் கைகொடுப்பர். பெரியார் பிறர் வருந்தச் சகியார்; இரங்கி இயன்ற துணை செய்வர். அற்பர், 'அப்படித்தான் வேண்டும்' என்று பரிகாசம் செய்வர்; பிறர் குற்றம் பொறுத்துத் திருத்துவர் பெரியார். பிறரைத் தூற்றி ஊர் சிரிக்க வைப்பர் சிறியர்; நல்ல சாதுக்களையும் ஏளனம் செய்வர் சிறியர்: பேசினால் 'வாய் தீள்' மென்பர்; மௌனமாக, அடக்கமாக இருந்தால், 'அகங்காரி, உருத்திராட்சப் பூனை' என்பர். பிச்சைப் பிழைப்பு ஒழிக! ஒவ்

வொருவரும் உணவிற்காக நான்குமணி நேரமாவது உழைப்பது மதக் கோட்பாடாக வேண்டும். யாசகத் தொழிலை ஓர் அவமானமாக உணரவேண்டும். உலகில் கோடிக்கணக்கான நற்றொழில்கள் உள்ளன; யாதானும் ஒன்றைச் செய்து மானமாக வாழவேண்டும். தேவையளவுபட்டும் திறமை வந்தபிறகே, இல்லறம் மேற்கொள்ள வேண்டும். காப்பாற்றும் திறமை வந்தபிறகே மக்களைப் பெறவேண்டும். 'வேலை கொடுங்கள்' என்று கேட்கலாம்; வாணிபத்திற்காக முதல் வாங்கலாம். படிக்கும் எளியர் ஆதரவு கேட்கலாம்; நாட்டுப் பொது நலத்திற்காகப் பொதுப்பணம் வசூலிக்கலாம்; இவையல்லாமல், தொழிலுக்குச் சோம்பிப் பிச்சையெடுத்தல் குற்றமாகும். பிறர் பொருளை மேற்பார்ப்பதுபோலப் பையை நிரப்பல், உதவி செய்வதுபோல வந்து ஒளித்துக்கொண்டு போதல்—எல்லாம் புகற்கொள்ளையாகும். கொள்ளையில் வந்தது கொள்ளையிற் செல்லும். இந்த அதிகாரத்திற் சொல்லியுள்ள குற்றங்களை மனிதன் அறவே பொழிக்கவேண்டும். இன்றேல், சுத்தநிலைபெற முடியாது.

4. வாய்மை

தூய்மையும் வாய்மையும் தோழர் வந்தப்பு

வாய்ப்பவ்வாறு வின்ப வ

1

மனோவாக்குக்காய சுத்தமும், சத்தியமும் ஒருவன் வாழ்விற்கு நல்ல நண்பராம். தூய்மை, வாய்மை என்னும் இரண்டு நல்லாரின் நட்பு வாய்ப்பவாது வாழ்க்கை பேரின்பச் சோலை யாகும்.

தூய்மையினின்று வாய்மை மலரும்; வாய்மை இடர் தவிர்த்து இன்பந்தரும். பொய்மை பல துயர்களுக்கு

இடமாம். உண்மையாளர் மனது நிம்மதியாக, சாந்தமாக இருக்கும்; அசத்தியருக்கு அமைதியிராது. செடியிலிருந்து இயல்பாக மலர்கள் பூப்பது போலத் துயர் உள்ளத்தினின்று வாய்மை மலர்ந்து, அன்புமணம் வீசும்; அருள்தேன் சொரியும். வாய்மையும் தூய்மையும் மனித வாழ்வைப் பழுதுநீக்கி, பல நற்குணங்களை வளர்த்துப் பேரின்பக் கனிபழுக்கும் கற்பகச் சோலை யாக்கும்.

'இப்பொய்யே வின்றுரைத்தோ' மென்று வருந்தியுட
எப்பொய்யை நீக்க லறிவு

2

வாய்மையை வளர்ப்பதற்கு ஒரு சாதனம் செய்க. ஒரு பொய் பேசினோமானால், 'ஏனிர்தப் பொய்யைப் பேசினோம்?' என்று மனமார வருந்தி, அந்தப் பொய்யை நீக்கல் அறிவுடைமையாகும். உண்மை உரைமணி; பொய், வாய்க் குப்பையாம். சத்திய சாதனம் மிகக் கடினமானது. மனத்திலிருப்பது வாயில் வந்துவிடும்: மனங்கொதித்தால் வாய்கொதிக்கும்; மனமினித்தால் வாயினிக்கும். மனங்கோண, வாய்கோணும்; மனந்தெளிய வாக்குத் தெளியும். அச்சம், பொருமை, அகந்தை, பொய்ப் புகழ் வேட்கை—இவற்றால் மனம் பொய்த்து, வாய் பொய்க் கிறது. நாட்குறிப்பில்தான் பேசிய பொய்களை எழுதி, இரவில் தனியே அமர்ந்து ஒவ்வொரு பொய்யாக ஆராய்ந்து, 'ஏன் இதைப் பேசினாய் மனமே? நான்தான் எடுத்தேன், செய்தேன், சொன்னேன் என்றால் அவமானம்; பிறர் வைவர், மொத்துவர் என்ற அச்சத்தால் அன்றோ பொய்யானாய்? இப்போது மனச்சாட்சி கொடுக்கும் பூசைக்கு என்ன சொல்வாய்? கடவுளையும், தருமதேவதையான மனச்சாட்சியையும் ஏமாற்றுவாயா? நானியே உன் குற்றத்தை ஒப்புக்கொள்' இனிப் பொய் சொல்லாதே!" என்று தன்னைத்தானே கண்டித்துக்கொள்ளுக. ஒரு பொய் சொன்னால், அன்று உபவாசம் இருந்தேனும்

மனத்துய்மை பெறுக; அதன்பின் உண்மை விரதம் பூணுக!

பயனுள கூறும், பழிபகையைப் போக்கும்
நயனுள நாவீ நலம்.

3

‘நயம்’ என்றால் நன்மை, இனிமை, அன்பு, அருள் எனப் பொருள்படும். நயமுள்ள நாக்குப் பயனுள்ள சொற்களையே பேசும்; பிறரைப் பழிக்காது; பகை பேசாது.

மலரை மணத்தால் அறியலாம்; மனிதனைப் பேச்சால் அறியலாம். மனத்தின் ஒலிபாப்பியே வாய். நாக்கு இனியதை யேற்றுக் கசப்பை யுமிழ்வது போலவும், ரசத்தை யேற்றுச் சக்கையைத் துப்புவதுபோலவும், இனிமையே பேசிக் கடுமொழிகளை விலக்கவேண்டும். யிறர் பேச்சில், சாரத்தைக் கொண்டு, வீணான சக்கையை ஒதுக்கவேண்டும். சொல் ஆக்கும் அழிக்கும்; ஓர் அரசை ஆளும்; பல்லாண்டுகள் வருந்திய துயரை ஒரு நொடியில் நீக்கும். அறிஞர் சொல்லே உலகையாளுகிறது; மனித சமுதாயத்தை நடத்துகிறது; நாகரிகத்தை அமைக்கிறது. சொல்லின் உயர்திறனே மந்திரம், வேதம்! பெரியோர் நீண்ட மௌன விரதங்களாலும், அடக்கமான தவவிரதங்களாலும் தம்மைப் பூரணப் படுத்திக்கொண்டே, மனித சமுதாயத்தின் நன்மைக்காக உயர்ந்த உண்மையைப் பேசுவார். சிந்தித்து, நிறுத்து, அளவுடன் நயமாகப் பேசுக. வாட்புண் மாறும்; சொற்புண் மாறாது. சொல்லால் நட்பு மாகும், பகையுமாகும். பழி, பகைச்சொற்கள் கூற்றினுங் கொடியன. மங்கலமான பேச்சில் வாயைப் பயிற்ற வேண்டும். மங்கல முரைத்தல் வாய்மொழிக் கழுகு.

பக்குவத்தீர் கேற்ற பயனுரையே பேசுடுக;

மிக்கது, மோனம்; விரும்பு.

4

கேட்போர் மனப்பக்குவத்தீர் கேற்றபடி, பயனுள்ள சொல்லையே பேசுக. அதனினும், மௌனம் சிறந்தது. மோனத்தையே பெரும்பாலும் விரும்புக.

பேச்சினாலே மூச்சு வீணாகும்; மனம் சிதறும். யோகிக்குச் சாந்த மௌனம் இன்றியமையாதது. அவன் ஒரு வார்த்தை பேசினால், அதற்கு ஒரு காரியம் இருக்க வேண்டும்; சுருங்கச் சொல்லி விளங்க வைக்கவேண்டும். மௌனத்தின் ஆழத்திலிருந்துதான் உண்மையெனும் முத்துக்களை யெடுக்கலாம். சளசளவென்று கத்தை கத்தையாகப் பேசும், வாய், பொய்யையும் கக்கும். ஒரு வார்த்தை யால் விளக்கக்கூடியதற்கு ஒன்பது வார்த்தை செலவிட வேண்டா. ஆள், அறிவு, மனப்போக்கு, குணம், நோக்கம், இடம், காலம், காரியம்—இவற்றை யறிந்து, அச்சாணிபோலத் திட்பதுட்பமாகப் பேச வேண்டும். குரவியிடம் குரனம், புவனிடம் கலை, மாணவனிடம் கல்வி யொழுக்கம், குழந்தைகளிடம் சிறு கதை, நீதிமொழி, பெண்டிடம் மனைமாண்பு— இவ்வாறு அவரவர் பயிற்சி, முதிர்ச்சி, உணர்ச்சிகளுக்குத் தக்கவாறு பேசவேண்டும். வம்படிக்கும் வாயினும் ஊமையே மேல். ஓயாது பேசுவதால் தாது நட்டமாகும்; மார்பு நோய்கள் வரும்; உடல் தளரும். பேச்சு நிதானம் பெரும்பிழை போக்கும்.

புறத்துய்மை செய்யும் புனலைப்போ லுண்மை

மனத்துய்மை செய்யும் மருந்து.

5

புறவுடலைச் சுத்தம் செய்வது நீர்தான். அது போல, மனத்தைச் சுத்தம் செய்யும் மருந்து உண்மையே யாகும். உடலழுக்கை நீர்விட்டுக் கழுவுகிறோம். மனத்துள்ளே ஆசை, ஆணவம், பொருமை, பொய்மை ஆகிய பல அழுக்குகள் உள்ளன. அவையே வாழ்வை அசுத்தமாக்குகின்றன. எல்லா அழுக்குகளுக்கும் மருந்து, மாற்று,

உண்மையே. வாய்மையால் சுத்த மனம் வாய்க்கும். அதனால் உள்ளம் கண்ணாடிபோலத் தெளிவுறும். அந்தத் தெளிந்த சாந்த நிலையில், சுத்தான்மா உணர்வாகும். அந்த உணர்வே அமுதமாகும். இயற்கை யுடல் போர்த்த சுத்தான்மாவே மனிதன்; மனிதனின் வாய்மை ஆன்மா; மற்றதெல்லாம் சட்டை. பொய்யே மனிதனுக்குக் கொடிய நோயாகி மனத்தை அறுத்துக்கொண்டே யிருக்கும். வாய்மையால் மனம் அமைதியுறும். வாய்மையால் சக்தி யுண்டாகும்; வெற்றி யுண்டாகும். வாய்மையின் மிக்க வளமையொன்றில்லை.

5. விந்தடக்கம்.

சிந்தை யடக்கிச் சிறுபுலனைக் காத்தடக்கி

விந்தை யடக்கிவளர் வீறு.

1

‘வீறு’ என்றால் தேஜஸ், திண்மை, பொலிவு, அழகு, வலிவு, சக்தி எனப்பொருளாகும். வீறு பெறுவதற்கு, விந்தடக்கம் இன்றியமையாதது. வீரியமே வீறு. விந்தை யடக்குவ தெப்படி? அங்கு மிங்கும் ஓயாதலையும் சிந்தையை அடக்கினால், விந்தடங்கும். சிந்தை யடக்கலே பதஞ்சலியால் ‘சித்தவிருத்தி நிரோதம்’ எனப் பட்டது. சித்த ஜயம் பெறுவதெப்படி? புலன்கள் புறம் போதலை அடக்கி, உள்ளே திருப்ப வேண்டும்.

சிந்தை யவிழ்ந்தால் விந்தவிழும்; சிந்தை யடங்கினால் விந்தடங்கும். புலன்கள் வெளிச்சென்றலைந்து, உலக விவகாரங்களை உள்ளே கொண்டுவந்து மனத்தைக் கலக்குகின்றன. ஒவ்வொரு புலனுணர்வும், காட்சியாகிப் (Perception) பாவனை (Conception) யாகிறது. பாவனைகள், சித்தத்தில் குவிந்து, ஸம்ஸ்காரங்களாக (Mental Impressions) மாறுகின்றன. ‘ஸம்ஸ்காரம்’ என்றால் பூர்வ

வாஸனை. இந்த வாஸனைகள், ஆன்மாவைத் தொடர்ந்து சென்று, மறுபிறப்பிலும் சித்தத்தை ஆளுகின்றன. பூர்வ வாஸனைக்குத் தக்கபடியே ஒருவனுக்குக் குணமும், வாழ்வும் அமைகின்றன. கர்மங்களைப் பெருக்குவது வாஸனைகளே: இவை சித்தத்தை அலைக்கின்றன. சித்தம், உள்ளே யிருக்கும் பரமசுகப் பொருளைக் காணமுடியாது, புலன்களின் பாவையாகிப் புறஞ்சென்று விஷய சுகங்களைத் தேடுகிறது; பெண்ணிலுள்ள ஆன்மாவை அறியாது, உடல் மழகைக் கண்டு மயங்குகிறது; உள்ளின்பத்தை விட்டுப் புலனின்பத்தைத் தேடுகிறது. அதனால், இந்திரியம் சிதைந்தழிகிறது. சித்தத்தை உட்குவத்து, ஆன்மாவில் நிலைநிறுத்தப் பயிலவேண்டும். மௌனம், தனிமை, தியானம், ஆகார நியமனம், யோகாஸனங்கள், பிராணாயாமம், ஞானவிசாரம், பக்தியோகம் முதலியவற்றால் சித்த ஜயம் பெற்றால், விந்தை வெளியேகாமல் தேஜஸாக மாற்றலாம்; மூலக்கனல் நம்முள் விழித்தெழும். அதனால் வீறுண்டாகும்.

பிரமசரியம் பிழையின்றிப் போற்றின்

அரிய பயனெல்லா மாம்.

2

பிரமசரிய விரதத்தை மாசில்லாது காத்தால், மனித வாழ்வில் அடையத்தக்க அரிய நன்மையெல்லாங்கைகூடும்.

வாழ்வின் நற்பயனாகிய, ‘அறம் பொருள் இன்பம் வீடு’ ஆகிவற்றைப் பெறுதற்குப் பிரமசரியமே திறமை நல்கும். தூய பிரமசரியம் ஜீவசக்தியைப் பெருக்கும். பொறிகளை யடக்கிச் சித்தத்தைத் தூய வழிகளில் செலுத்தி, மனத்தை உள்ளிருக்கும் சுத்தப் பிரமத்தின் நிலைநிற்கச் செய்வதே பிரமசரியம்: ஐம் பொறி காத்தல், ஆகார சுத்தம், உடல்மனத் தூய்மை, உரையைச் சுருக்கல், அலையாச் சித்தம், அறிவு வளர்ச்சி, குருவைப் பணிதல், குற்றங்கடிதல், கடவுளன்புறுத்தி, காமங் கடிதல், மலர்

போல் அழகை மாசறக் காணல், அரிவையர் தம்மை அன்னையாய் வணங்கல், இயற்கை யழகில் இருந்து கற்றல், மனக் கனவற்ற தனிச்சுக நித்திரை, ஒருமையுடனே இறைவனை வழிபடல், ஒங்கார ஜபம், யோக சாதனம்—இவற்றால் பிரமசரியம் இயலும். வீரம், தீரம், ஆற்றல் ஆயுள், பல்கலைப் புலமை, பன்னூலறிவு, பணிகளில் வெற்றி, பழுதிலா வாழ்க்கை—எல்லாம் பிரமசரியத் தெய்தும். பிரமசரி யாகிரமத்தைப் பழுதில்லாமற் காத்தோருக்கே இல்லறம் இன்பமாகும்:

ஆற்ற லறிவாயு ளாக்கைநல வாழ்வின்ப

ஆற்றலும் வித்துள் னுயிர்.

3

ஆற்றல், அறிவு, நீண்ட ஆயுள், நல்ல கட்டுறுதியுள்ள உடல், நல்ல சன்மார்க்க வாழ்வின் இன்பம்,—இவை செழிக்கப்பரையும் ஊற்றே, இந்திரியம் அல்லது ஜீவாக்ஷி, விந்து, உயிருக்குச் சமானம்.

விந்தே அமுதம், தாது, காயகற்பம், ஜீவசக்தி உயிராற்றல். மோகப் பிணியால் விந்து வீணாகித் தேகப் பிணி பெருகும். ஒரு துளி தாது, என்பது துளி நல்ல இரத்தத்திற்குச் சமானமாகும். ஒவ்வொரு துளி தாதுவும் ஒவ்வொரு உயிர்த்துளியாகும். அதை வீணாக்கல் உயிர்க்கொலையாகும். தாதழிவு தற்கொலையாம்; அதனால் இரத்தம் கெட்டு, வற்றிச் சூடேறி, வெட்டை முற்றி, ஆள்கட்டையிலேறும். உயிர்த்துளி வறண்டால் வாழ்வில்லை; அதை இழந்தால் இன்பமில்லை; அஃது அழிந்தால் ஆற்றலில்லை. மரபைப் பெருக்கவே இந்த உயிர்த்துளியைச் செலவிடவேண்டும். மற்றப்போது, அதைக் காக்கவேண்டும். இருட்சேட்டைகளாலும், காமவெறியாலும், விபசாரத்தாலும் விந்தை வீணாக்குவது தன்னையும், மரபையும் கெடுப்பதாகும். பெற்றோர், வயதான பிள்ளைகளுக்கு,

முகக்குறி யறிந்து, உயிர்த்துளியின் சக்தியையும், அதை வீணாக்காமல் காக்கும் பயனையும் தெளிவாகச் சொல்லக் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். தூய கல்வி, அறிவு, தொழில், கலை வளர்ச்சி, உடற் பயிற்சி முதலியவற்றில் சிறுர் உள் ளத்தைத் திருப்பவேண்டும். பதினாறு வயதில் மனம் விஷய வஸ்துக்களைப் பார்த்து விகாரப்படத் தொடங்கும். அப்போதுதான், தீவிரமான கல்விப் பயிற்சி தரவேண்டும். தாது நட்டமாகும் குறிப்பறிந்து, நல்ல புத்தி சொல்லவேண்டும். காதல் நினைப்பு, காமக் காட்சி, காம நாடகம், காமுகர் நட்பு—இவற்றால் மனம் கெடும். உறுப்பு நோக்கல், ஏங்கியலைதல், தூங்கி விழுதல், முகப்பரு வெடித்தல், முகத்தில் வாட்டம், கண்கள் குழிதல், நடை தளர்தல், உடையுடல் வீச்சம், ஒன்றுந் தோன்றாது கவலைகொண்டிருத்தல், ஆத்திரம், பொறாமை, அசட்டுச் சிரிப்பு—இவை யெல்லாம் உயிர்த்துளி இழக்குங் குறிகளாம். உயிர்த்துளியைக் காக்கும் வகையென்ன? அற்றது போற்றி அளவுடனுண்ணல், நல்லுடற் பயிற்சி, ஞான விசாரம், தியானப் பயிற்சி, ஊன்-மது-புகைக்குடி மயக்குக ளொழித்தல், தூயர் நட்பு துகளறு சிந்தை, கவலா கெஞ்சம் களிப்புறு மனது, தேசுறுங்கல்வி, தெய்வ பக்தி, இயற்கை வனப்பில் இயல்பான வாழ்க்கை—விந்தை யடக்கும் வித மிவையாகும். மாதம் இரண்டொரு முறை கனவில் சேட்டையில்லாமல், உடற்கூட்டினால், மலசலங் கழிவது போலச் சிறிது விந்திழந்தால் அதையே நினைத்து ஏங்காமல், காலை யிற் குளித்து, வில்வமும் மிளகும் சாப்பிட்டுப் பத்து மணிக்குக் கதிரில் முழுக்கப் பிறகு நீரில் முழுகவேண்டும். 'சூரியா, வீறுதா!' என்று வணங்குக! உயிர்த்துளியை உயிர் போலக் காக்கவேண்டும்.

ஆண்பெண் விலக்கில்லை; யான்மப் பொதுவுறவு

புண்டார்க்கு நீங்கும் புரை.

ஆண் பெண் இருபாலாருக்கும் பிரமசரிய விதிகள் எவையும் விலக்கில்லை. கல்விப் பருவத்தில் இருவரும் பிரமசரிய விரதம் போற்றியே யாகவேண்டும். அதல்லாமலும், இல்லறத்திலும், நிறைமுறையான வாழ்வின் உயிர்த்துளியைக் காக்கவேண்டும். இல்லற வாழ்வில், இருவருக்கும் உண்டாகும் காமம் மோகம் ஆகிய குற்றங்களைத் தவிர்க்கவேண்டும் அன்றோ? வழி? இருவரும் ஆன்மப் பொதுவுறவு பூண் வேண்டும். அஃதாவது: ஒரே ஆன்மாதான் ஆண்சட்டை பூண்டு கணவனாகவும், பெண் சட்டை பூண்டு மனைவியாகவும் உள்ளது; அந்த ஆன்மா இருவர் உள்ளத்தும் உள்ளது. 'அதுவே தாம்' என்று கருதி, மனம் அதிலே பதிந்தால் விகாரம் தோன்றாது. ஆணைச் சிவமாகவும், பெண்ணைச் சக்தியாகவுங் கருதுக. கேவலம் தோஷமொன்றும் மேல்மினுக்கையும் பாராமல், உள்ளே கனலும் கடவுட் கனலைக் கருதுக. பெண்ணை அம்மன் கோயிலாகவும், ஆணைச் சாமி கோயிலாகவும் மதிக்கவேண்டும். பெண்ணைப் பழித்தலன்று, வெறுத்தலன்று, விலக்கலன்று, பெண்ணை மகா சக்தியாகப் போற்றுகலே, மன விகாரங்களை யொறுக்கும் வழியாகும். ஆணும் பெண்ணும் அர்த்தநாசர்.

வன்னியாய்க் கற்ற வலியுடையார் போற்றுகவே

நன்மனை வாழ்க்கை நயம்.

5

வன்னி யென்றால் பிரமசாரி. பிரமசரிய விரதம் பூண்டு, நல்லாசிரியரிடம் அறிவியலிற் சொல்லியவாறு கல்வி பயின்று அறிவாற்றல்களைப் பெற்ற வாலிபர்கள், மங்கலமான, நல்ல, இல்லற வாழ்வு தரும் நயமான மேன்மையான பயன்களைப் போற்றுக.

7 முதல் 18 வயது மட்டும் பிரமசரியம் பூண்டு, குரு குலவாசம் செய்து, அறிவு, தொழில், உடலுறுதி, நல்லொழுக்கம், ஆத்மஞானம், அழகுக் கலைகள் முதலிய

வற்றை வளர்க்க வேண்டும். இப்பருவமே வாழ்வின் அடிப்படையும், ஆதாரமும், வேரும் ஆகும். பிறகு, 22 வயது வரை, நாட்டிற்கும் வீட்டிற்கும் பயனுள்ள தீரானக வாழ்வதற்கு வேண்டிய உடல் மனப்பயிற்சி, தொழிற் பயிற்சி, வீரப்பயிற்சி செய்க. பெண்டிரும், பதினைந்து வயது மட்டும், கன்னியறங்காத்துக் கற்கவேண்டும். பிறகு, இல்லற வொழுக்கமும், வீட்டு கிர்வாகமும் கற்று வாழ்விற்குத் தயாராகவேண்டும். இல்லறப் பயிற்சி பெற்று அறிவாற்றல்களிற் சிறந்து, இயல்பான காதலால் இணைந்த வாலிபர்களே, மணம்புரிந்து மனைவாழ்வை மேற்கொள்ள வேண்டும். உடலுறுதி, உள்லுறுதி, வீரியபலம், அற வொழுக்கம், குடும்பத்தைத் தாங்க வல்ல தொழிற்புலமை, தகுந்த கல்வியறிவு—இவை இல்லறக் காதலருக்கு இன்றியமையாதன. மனித மூளை இருவகைத்து—முன்மூளை (Cerebrum); பின்புழை (Cerebellum). முன்மூளை, ஐம்பொறி மனம் சிந்தனாசக்தி அருட்புலமை, முதலியவற்றின் தாயகமாகும். இதைத் தகுந்த கல்வி யொழுக்கங்களாலும், யோகசாதனத்தாலும் வளர்க்கவேண்டும். பின்மூளையில் ஞாபக சக்தி, முன்வினைப் பயன்கள், ஸம்ஸ்காரங்கள் எல்லாம் அடங்கியுள்ளன. நரம்புகளைச் சரியானபடி பயிற்றாமல் தளரவிட்டால், பின் மூளையிலுள்ள சங்கற்ப விகற்பங்கள் திளம்பிக் கூத்தாடும். முன்மூளையில் பலமில்லா விட்டால், இவை வாழ்வைக்கெடுக்கும்—பைத்தியம், சைத்தியம், பேயாட்டம், சங்கா கோளாறு முதலியவற்றிற்கு முன்மூளை பலமில்லாது நரம்பு தளர்வதே காரணம். பெண்களுக்கு நரம்புத் தளர்ச்சியால் வரும் பேய்க்குணங்களின் காரணம் இதுவே. தூயசுற்றம், அறிவுப்பயிற்சி, பிரமசரியம், உயர்ந்த சிந்தனை, தெய்வபக்தி—இவையே அவற்றிற்கு மருந்தாகும். நல்ல காதலர் இல்லறம் புரியும் பண்பை இனிக் காண்போம்:

ஆருவது, நடை யியல் முற்றிற்று.

எ. இல்லற வியல்

யோகம் என்பது, துறவிகளுக்கு மட்டும் உரிய தென்று நினைப்பது தவறாகும். இல்லறத்தாரும் யோக சித்தி பெற வேண்டும். ஆண் பெண் வாழ்வே சுத்த சக்தியோகமாக வேண்டும். ஆண்மைக்குரிய ஆற்றல், வீரியம், மனத்திட்பம், அறிவு—இவற்றுடன், பெண்மைக்குரிய மென்மை அழகு அணி சக்திக் கனல் ஆகியவையும் சேர்ந்தே, வாழ்வு விரிவுபெற்று விளங்கும். அகில வாழ்வும் ஆண் பெண் குடித்தனம். இல்லற வொழுக்கம் தொல்லை வொழுக்கம். இல்லறமின்றி இயலா துலகம். உண்ணுங் காய்கனி தானியங்களும் தாவரங்களின் இல்லற வாழ்வால் வருவன. வீடு வாழ, நாடு வாழும்; வீடு சோர, நாடுஞ் சோரும். மண்ணுயர் பெருமை பெண்ணுயர் பெருமை. மங்கலமாக மணையற மோங்குக! இயல்பான இல்லறம், இன்பமே யளிக்கும். முன் சொன்னதுபோல, பிரமசரிய விரதம் பூண்டு, கற்ற வாலிபனும் கன்னிகையும் இல்லறப்பயிற்சி பெற்றபின், இயல்பான காதலால், அறிவும் அன்பும், மதியும் இதயமும் போலக்கூடி இல்லறம் நடத்தவேண்டும். இருவர் அன்பும் மைந்தரை மருவி, சுற்றத் தழவி, விருந்தை பூட்டி, வருந்துவோர்க் குதவி, ஆருவிரன்பாய்ப் பாரினிற் பரவும். அறத்தில் ஊன்றி, அன்பிற் கிளைப்பதே இல்லறம். அது, காதலர், பெரியார், முனிவர், முதியார், முன்னோர், விருந்தினர், மாணவர், உறவினர், வீரர் அனைவருக்கும் ஆதரவாகும். அன்புப் பயிற்சியும், அறத்தின் விரிவும், அழகின் விளக்கமும், தொழிலின் பெருமையும், முயற்சியின் பெருக்கமும், இன்ப துன்பங்களின் அனுபவங்களும், எல்லாம் இல்லறத்தால் எய்துவன. குழலினும் இனிய மழலையாம் அமுதும், தங்கப் புதல்வர் தழைக்கும் மகிழ்வும்,

வாழ்க்கைத் துணைவியின் மங்கலத்திருவும், உலகை வளர்க்கும் உவப்பும் கடமையும் இல்லறத்தால் எய்தும். அமைதியும், கிளர்ச்சியும், அழகையும் கிரிப்பும், நல்லதும் பொல்லதும், நட்பும் பகையும், வீறும் சோர்வும், களிப்பும் கைப்பும், பகலும் இரவுமேபோல வரும். இந்த இரு விகாரங்களிற் பற்றாமல், ஒரு விகாரமும் இல்லாத சுத்தான்ம வுணர்வில் வாழுதலே இல்லறத்தை யோகமாக்கும் வகை. “எதைச் செய்தாலும், எதை யுண்டாலும், எதை நினைத்தாலும் எனக்கே வழிபாடாக்கி, என்னுணர்வில் வாழ்வாயாக! விருப்பு வெறுப்பு, சினம் அச்சங்களைத் தவிர்த்து, என் மனத்தறைய், என்னில் நிலைத்து விளைவேள் வியைச் செய்; பலன்களை எனக்கே நிவேதி!” என்று பகவான் கீதையில் உபதேசிக்கிறார். சமத்வம், கர்மபலத்தியாகம், ஈசுவர சரணாகதி, கரமக்குரோதங்களை அடக்கியாளும் திடசித்தம்—இவற்றைப் பிரமசரி யாகிரமத்தில் பயின்று இல்லறம் புகுந்தால், அவ் வாழ்க்கை வெற்றி பெறும். யோகயுக்தனாக வாழவேண்டும். அதுவே, சுகதுக்கங்களிற் கட்டுப்படாது, சமநிலைச் சாந்தத்துடன் வாழும் வகை. “சாட்டையிற் பம்பர *சாலம் போல் எலாம், ஆட்டுவான் இறை” என அறிந்து, நெஞ்சமே, தேட்டம் ஒன்றற அருட் செயலில் கிறியேல், வீட்டறம் துறவறம் இரண்டும் மேன்மையே” என்றார் தாயுமானவர். முன்னியல்களிற் குறித்த பயிற்சிகளைப் பெற்று இல்லறம் புகவேண்டும். ஒரு நாட்டின் இன்பமும் புகழும் செழிப்பும் இல்லற வாழ்வைப் பொறுத்துள்ளன. ஆதம் சுத்திக்கும், யோக சித்திக்கும், பந்தமுத்திக்கும், சர்வாதம் சமத்துவத்திற்கும் ஏற்றதான இல்லறத்தின் தத்துவத்தை யறிவாம்.

1. இல்லறம்

வீட்டின் வீடுவே சியலாக மாதிரி,
வீட்டறத்தின் வெற்றி சேக்கு.

1

பெருமையுள்ள உலகம் வீட்டின் விரிவேயாகும்.
அஃதாவது: மனைவாழ்வின் பெருக்கமே உலகவாழ்வாகும்.
ஆதலால், மனையறத்தில் வெற்றியை விளக்குக.

வீடுகளின் கூட்டமே நாடு. இல்லறவொழுக்கத்
தன்படியே உலகின் பெருமையும் அமையும். ஆதலால்,
ஒவ்வொரு நாடும் இல்லறத்தைக் கண்போலக் காக்க
வேண்டும். நாட்டின் வெற்றி முரசும், இல்லறவெற்றி
யின் எதிரொலியே. வீடு செழித்தால் நாடு செழிக்கும்.
அறம், அன்பு, நல்லதொழில், மனப்பொருத்தம், வாய்மை,
கற்பு, பாத்தூண், உடல் நலம், பொறுமை முதலியவற்
றால் இல்லறவாழ்வு வெற்றி பெறும்.

இல்லற மீசனரு செய்திய நல்லறம்;
நில்லையெனில் விலையு கிங்கு.

2

இறைவன் அருளைப் பெற்ற நல்லறமே இல்லறமாகும்.
அஃதில்லாவிடின் உலகமே யில்லையாகும்.

இறைவன் அருள் விளக்கமே, ஆண்பெண் தோற்ற
மும் உலக விளையாடலும்; உயிர்ப் பெருக்கமே உலகின்
பெருக்கம். இல்லறமின்றெனில், உயிர்ப்பெருக்கம் இய
லாது; மணவாழ்வின்றெனில், மன்னுயிர் இல்லை. இறை
வனும் அருளும் கூடி உலகாடலை நடத்துவது போலவே,
ஆணும் பெண்ணும் கூடி மனைவாழ்வை நடத்த வேண்
டும். உலகம், ஓர் எல்லையற்ற வீடு. அதன் அம்மையப்
பன், அருளிறைவன். இறைவன் சாட்சியாயிருந்து உல
காடலைத் தாங்குகிறான். சக்தி, அவன் இச்சையால் உலகை
ஆக்கியளித்து மாற்றுகிறான். வண்ணன் அழுக்கினால்

அழுக்கெடுப்பதுபோலத் தனுகரண புவன போகாதியனா
பவங்களைத் தந்து, நாளடைவில், காமம் வெகுளி கலக்கம்
ஆணவம் கன்மம் ஆகிய மாசெலாம் போக்கிப் பாசான்
மாவைச் சுத்தான்மா வாக்குகிறான் அருளிறைவன். அனு
பவத்தால் ஆதம் சுத்திபெறுதற்கு ஒரு சாதகமே இல்லறம்.
இல்லறம் இல்லாவிட்டால் உலகமே யிராது.

இல்லறமே வீட்டின்பம்; இல்லாது நல்வாழ்வும்
புல்லித் தழைக்கும் புகழ்.

3

மாசற்ற மனையறமே மோட்ச இன்பமாகும். அது,
வீட்டிற் காசியான இல்லாளும், நல்ல தரும சாதனை வாழ்
வும் சேர்ந்து தழைக்கும் அருஞ்செயலாகும். 'புகழ்' என்
றால் சிறப்பு, பெருமை, கீர்த்தி எனப் பொருளாம்.

இல்லறத்தை இன்புறச் செய்ய இரண்டு துணைகள்
வேண்டும்: ஒன்று, கற்புள்ள இல்லாள்; இரண்டு, அன்
பும் அறமும் சேர்ந்த நல்வாழ்வு. இல்லாள், கல்விப்
புருகுலத்திற் கற்று இல்லறவொழுக்கம் பயின்றிருக்க
வேண்டும். மணான் மகிழ மனையைப் போற்றல், மனைக்கு
மங்கலத் திருவெனப் பொலிதல் மயங்கும் மணாளின்
மனப்பிழை திருத்தல், இன்னுண வளித்தல், இனியன
சொல்லல், இன்னிசை விருந்து, நல்ல நடத்தை, சிக்கன
வாழ்க்கை, சீரிய சிந்தை, உண்ண வுடுக்க ஒரு தொழில்
முயற்சி, நாளும் வேளையும் நன்கறிந் தொன்றல், பிள்ளைப்
பெறு, பிள்ளை வளர்த்தல், கடவுளுணர்வுடன் கடமைக
ளாற்றல்—இவற்றை நன்கு அறிந்தவன் இல்லிற் காசி.

அறநெறிப்பட்ட இல்லவாழ்வின் பண்ணை யறிக:—
ஆண்மையும் பெண்மையும் அழகுறக் கூடி, ஆண்ம
வுறவுடன், ஆருயிர்க் கலப்புடன், காதலும் கற்பும்
நீதறக் காத்து, மாபு வளரவே மனமுவந் தொன்றி, மங்
கலமான மக்களை மீன்று, மாண்புறு வழியில் மக்களைப்

யபிற்றி, பிழைப்பிற் கேற்ற வுழைப்பினைச் செய்து, வாழிற்கேற்ற செலவுகளாற்றி, வந்த விருத்தை மகிழ்வுடனூட்டி, தாளாண்மையுடன் வேளாண்மை யாற்றி, கடவுளன்பைக் கருத்தில் வளர்த்து, தம்மைத் திருத்தித் தமரைப் போற்றி, பொதுநலம் புரிந்து, புண்ணியம் பெருகித் தாமும் வாழத் தாரணியெங்குந் தருமம் வாழத் தால் ஞவ தில்லறம். வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தால் மனையே விண்ணாம்.

நல்லாடிக் காதலித்து நம்பி நவிவாழ்க,
வஞ்ஞவரும் வாடகியும் போல்.

நற்குணமும், நன்னடையும், உள்ளன்பும் கொண்டவர்கையை (நல்லாடிக்), சிறந்த ஆண்மகன் (நம்பிக்) காதலித்து, வஞ்ஞவரும் வாடகியும் போல, முறைப்படி, நன்றாக (நனி) இல்லறத்தில் வாழ்க!

அன்பும் அறமும் பூண்டு வாழ்வாங்கு மனையறத்தில் வாழும் வழியைத் தீருக்குறமும், வஞ்ஞவர்-வாடகி வாழ்வும் நன்கு விளக்குகின்றன. வஞ்ஞவரும் வாடகியும் உயிரும் உடம்பும் போல் உள்ளொன்றி வாழ்ந்தனர்; நெசவுத் தொழிலில் வந்ததைக் கொண்டு நேர்மையாக வாழ்ந்தனர். மணானுக் கினியதை வாடகி செய்தாள்; மனைவிக் கினியதை வஞ்ஞவர் செய்தார். வாய்மையும் தாய்மையும், எளிமையும் இன்பமும், அன்பும் அறமும், நற்பும் பொறுமையும், பண்பும் பணிவும் பொலியும் இயல்பான மனைவாழ்வே வஞ்ஞவர்-வாடகி யாக உருவெடுத்தது! இவர் இல்லற வேள்வியின் அவியன்றோ தெய்வத் தீருக்குறம்! தோலழகன்று, செல்வமன்று; உள்ளன்பும், உயிர்க்கலப்பும், நற்புக் கார்த்தமும், தன்னுட் கணவனும் கணவனுள் தானும் நிறைந்து வாழும் நீங்கா லறவும், அடிசிறு கினிமையாம், அமுதத் தீஞ்சொலும், பூத்த மலர் போற் புன்னகையழகும், தாய தொழிலும், தாய காதலும், அருந்துதல்

பொருந்துதல் உறங்குதல் இவற்றில் நிறை முறை காத் தலும், நம்பியை நங்கை நம்பனென் நெண்ணலும், நங்கையை நம்பி சக்தியென் நெண்ணலும் இல்லற வாழ்வை இன்ப விண்ணுக்கும்.

பூனேடு போன்போற் பொருந்தி யறிவொலிதும்
ஆனேடு பெண்டி யாய்.

பொன்னணியுடன் (பூண்) நீங்காது ஒன்றான பொன் போன்று, அறிவிற சிறந்தோங்கும் ஆண் மகனுடன் பெண் சக்தியும் பொருந்தியதே இல்லறவாழ்க்கை யாகும்.

ஆண்மை பொன்; அதை நகாசு செய்து அழகான நகையாக்குவது பெண் சக்தி. பொன்னின் றிப் பூணில்கை; பொன் மட்டும் பூணாகாது. வாழ்விற்கு அழகும், ஒளியும், விரிவும், சக்திக் கனலும் ஏற்றுவது பெண். ஆண் அறிவு; பெண் அன்பழகு. ஆணின் றி வாழ்விற்கு ஆதார மில்லை; பெண்ணின் றி அதற்கு அழகும் விளக்கமும் இல்லை. ஆண் சலவைக் கல்; அதைச் செதுக்கி அழகுச் சிலையாக வடிப்பது பெண் சக்தியே! விளக்கும் சுடரும், கனலும் ஒளியும், மலரும் மணமும், வானும் நீலமும், நீருந் தரையும் போல, ஆண் பெண் தத்துவங்க ளிரண்டும் இணை பிரியாதனவாம்.

2. திருமணம்

காத்தழகை யாரிக் கவர்வதைப் போதுமே
மாந்தரும் ஆன்பெண் மயக்கு.

ஒரு காத்த லுகியின் வடமுனை மற்றொன்றின் தென் முனையைக் கவர்வது போலவே, மாந்தருள் ஆண் பெண் கலப்பும் உண்டாகிறது.

ஆணும் பெண்ணும் மாணிடத்தின் இரண்டு தத்துவங்கள் : நீரும் நிலமும், மதியும் நிலவும், கதிரவனும் கதிரும் போல அவை இரண்டும் ஒருமைப்பாடுடையன. பெண் நாதம்; ஆண் பிந்து; நாதபிந்து விளக்கமே உலக வாழ்க்கை. இரண்டின் கலப்பே இகம். 'வாழ்க்கை' யென்னும் மின்சாரப் பெட்டியில் 'காதல்' என்னும் கத்தகத் திராவகம் ஊற்றி, ஆணாகிய செப்புத் தகடும், பெண்ணாகிய துத்தநாகத் தகடும் இணைக்கப் பெற்றுள்ளன. அத்தகடுகள் தாம்பிரக் கம்பிகளால் பொருத்தப் பெற்றிருப்பது போலவே ஆண்மையும் பெண்மையும் சுத்த போகத்தால் பொருத்தப் பெற்று அற்புதங்கள் புரிகின்றன. உலகை வளர்க்க மாயா சக்தி ஏவும் தடுக்க முடியாத சிருட்டிக் கனலே காதல்.

காதல் மனமே கருத்திற் கினியமணம்;

ஏதம் வனுமனமென்றென்.

2

இயல்பான காதலால் இருவர் மனமொன்றிச் செய்து கொள்ளும் திருமணமே கருத்திற் கினிய கலியாணம். பிறர் கட்டாயத்தால் ஈடில்லாமல் செய்யப்படும் பலவந்தக் கலியாணம், மனப் பொருத்தம் இல்லாமல், வாது வழக்குகளில் முடியும்; கேடு விளைக்கும். (ஏதம்—கேடு.)

ஆண் பெண் வாழ்க்கை ஓர் அத்யாத்மக் கலை. மனை யில் உட்கார்ந்தவ ரெல்லாம் வதுவார் அல்லர். பணமும் பரிசும் உறவும் உடைமையும் கருதி, மனப் பொருத்தமும் ஆள் தகுதியும் பாராது, உலகறியாத சிறு பிள்ளைகளுக்குப் பலவந்தமாகக் கலியாணஞ் செய்தல், பின்னால் பல சிர்க்கல்களுக்கும், குடும்பக் கலகங்களுக்கும் இடமாகும். வது மணம், இயற்கைக்கு விரோதமான மணமாகும். காம வெறியாற் கன்னியைக் கெடுத்தல், கள்ள வுறவு, பணத்திற்காக மனத்தை விற்றல், தூக்கிச் செல்லல், தூத்தியணைதல், தூங்கும் போது சூதாய்ப் புணர்தல், தன்மனை

யிருக்கப் பிறர் மனை சோக்கல், மனமறக் கூடுதல், ஈடில்லாமல் இணைத்தல்—இவை பெலாம் வாழ்வைக் கெடுக்கும் வஞ்சனைகளாம். கள்ளப் புணர்ச்சி கனவிலுந் தீது; உண்மைக் காதல் உள்ளுயிர் பற்றும். குருகுலக் கல்வியும், தொழிற் பயிற்சியும், வீரப் பயிற்சியும் பெற்ற 22-வயது வாலிபன், இல்லற பொழுக்கங் கற்றுத் தேர்ந்த துயகன் எனிகை யொருத்தியைக் காண்கிறான் : இருவர் கண்களும் எதிர் நோக்குகின்றன. 'இவளே நமக்குரிய மனைவி, இல்லாள், காந்தை, தருமபத்தினி, வாழ்க்கைத் துணைவி, மங்கல சக்தி' யென்று ஆண் மகன் இயல்பா யறிகின்றான். 'இவளே நமக்குரிய கேள்வன், கொழுநன், காந்தன், கணவன், நாயகன், துணைவன், வல்லவன்' எனப் பெண்ணும்தம் அவனை இயல்பாகக் காதலிக்கிறாள். இருவர் உள்ளமும் ஒன்றுகின்றன. ஒருவரை யொருவர் நாணத்தாற்பார்க்கும் போது மனம் பாவச மடைகிறது. ஒருவரால் ஒருவர் உறைகின்றனர். ஒருவரின் மிற்றொருவர் வாழ முடியாதென்றுணர்கின்றனர்; ஒருவரை யொருவர் ஆவலாகக் காண்கின்றனர்; கண்ணும் கண்ணும் பொருந்துகின்றன. அறிந்தநாணம், நாணப் பார்வை, மெல்லணி முறுவல், நெருங்கிய நேயர்பால் நெஞ்சறிவித்தல், அன்புக் கடிதம் அணிபுற வரைதல், தூதனுப்பல், இனியன வழங்கல், இசை விருந்தளித்தல், தனித்துப் பேசல், தம்மனம் கலத்தல், பிறப்பு வளப்பம் பிழையறக் கூறல், ஒன்றி வாழும் உறுதி கொள்ளல், பெற்றோ ரிடத்திற் காதலைக் கூறல், பிறகே உலகம் அறியத் திருமணம் புரிதல்—இவ்வாறு படிப்படியாகக் காதல் வளர்ச்சி பெற்றுக் கடிமணத்திற்கு வழிகோலும். பெண் வளர்ச்சி மிக விரைவு. ஆதலால், ஆண் பெண்ணைவிட ஐந்தாறு ஆண்டுகள் வயதில் பெரியவனு யிருத்தல்வேண்டும்; வயதிற்கேற்ற வளர்ச்சி பெற்றிருக்க வேண்டும். பெண்ணுக்குப் பதினாறு வயதிலும், ஆணுக்கு இருபத்திரண்டு வயதிலும் மணம் புரிய

லாம். அதுகாறும் பிரமசரிய விரதங் காத்து அறிவாற்றன்
களை வளர்க்க வேண்டும்.

நல்ல குணமனியாய் நானுடுத்த நல்லாளைக்

கொள்ளுக வாழ்வைக் குறித்து.

3

‘வாழ்வு’ என்றால், வாழ்க்கைநலம், உயிர்ச் செழிப்பு,
மங்கலம் எனப் பொருளாம். வாழ்வைக் கருதும் மனித
னுக்கு வாழ்வுத் துணைநலமான மனைவி வேண்டும். உத்தம
மான குணங்களையே ஆபரணமாகக்கொண்டு, நாணத்
தையே ஆடையாக அணிந்த நல்லாள் இயல்பாக உன்னைக்
காதலித்தால், மணம் புரிந்து கொள்ளுக!

புண்படாப் பேச்சு, பொறுமை, நன்னடை, அணிச்
செருக்கும் - அழகுச் செருக்கும் - இளமைச் செருக்கும்
இன்மை, அடக்கம், அமைதி, சீர்மை, நேர்மை—இவை
யெல்லாம் நாணமாவன. தூயகற்பு, வாய்மையன்பு, உள்
ளக்கலப்பு, உயர்ந்த நன்னடை, மென்மை, இனிமை,
இடம்பயின்மை, மட்டு மரியாதை, மங்கல மனையை வகித்
குந் திறமை, கணவனே உயிரொனக் கருதுங் கற்பு, கல்வி
யறிவு, இல்லறப் பயிற்சி—இவைபெலாம் பெண்ணுக்குப்
பெருமை தரும் சிறந்த தன்மைகளாகும். குணவதியுடனே
கூடி வாழ்க!

ஆக்க மழகுசேய என்பறிவு மேய்புறத்

காக்கவிவை பெண்டிர் கடன்.

4

சுசிநுசியாக உணவாக்கல், வீட்டைச் சுத்தமாக்கி
அழகுசெய்தல், கணவனிடமும், குழந்தைகளிடமும்,
சுற்றத்தாரிடமும், மற்றவரிடமும் அன்பு பேணல், கற்ற
அறிவை மற்றவரால் மேன்மேலும் வளர்த்தல், கற்பென்
னும் உண்மையுறுதியை எந் நாளும் காத்தல் (அஃதாவது:
கணவனுக்கு உண்மையாக நடப்பதில் உறுதியாயிருத்தல்)
—இவை குலப் பெண்டிர் கடமைகளாகும்.

புன்னகை முகமும், மென்மையும், அன்ன நடையும்,
அழுத மொழியும், கிளியினழகும், குயிலினிசையும்,
கடலே யனைய கருணை விழியும், கார்போற் கூந்தலும்,
பேய்மதமற்ற தூய காதலும், பிரிய நேயமும் பெண்மைக்
கழகாம். வீட்டைப் பெருக்கிக் கோலம் போடல், அழகு
செய்தல், மகான்கள் படத்தை அலங்கரித்தல், மலர்ணி
செய்தல், தேய்ப்பது தேய்த்தல், தோய்ப்பது தோய்த்தல்,
உலர்த்துவ துலர்த்தல், குறித்த விடத்திற் குறித்ததை வைத்
தல், பழகும் பொருளெல்லாம் பாங்காய் அடுக்கல், மூன்று
வேளையும் முறைபாய்ச் சமைத்தல், கணவன் மகிழக் கணி
வுடன் சோறிடல், பிள்ளைகள் நாளும் பெரியவராகப்
பாட்டும் கதையும் பரிவுடன் சொல்லல், திருவிளக்கேற்
றித் தெய்வம் வணங்கல், உள்ளமுருகக் கடவுளைப் பாடல்,
எல்லா வுயிர்களும் இன்புற வேண்டல், அளவுட னருந்தல்,
அளவுட னுறங்கல், வந்தவிருந்தை முகமலர்ந் தேற்றல்,
ஏழையெனியவர்க்கு இயன்றதைத் தருதல், வரவிருக்கேற்ற
செலவு செய்தல், அன்பையும் அறிவையும் அறத்தையும்
வளர்த்தல், உயிர்நலம் பேணல், உடல்நலம் பேணல், மன
நலம் பேணல், மகார்நலம் பேணல்—மண்ணுக் கிணங்
கிய மங்கல மனைவியின் கடமைகள் இவைபாம். இத்
தகைய பத்தினி குலசக்தியாவாள்.

கற்புயிர்; நானழகு; காலிகைக்கு நற்கணவன்

சேர்ப்புத் தரேகு ககம்.

5

குலநலம் பேணும் பெண்ணிற்குக் கற்பே உயிராகும்;
நாணமே அழகாகும்; அறிவொழுக்கங்களிற் சிறந்த
கணவன் சொல்லிற்கு இணங்கி நடத்தலே சுகமாகும்.

உட்புற வொற்றுமை, தூயவுள்ளன்பு, குறிப்பறிந்
தொழுதல், உயிரினும் அருமையாய்க் கணவனைப்
பேணல், கொழுநனுக்காவன குறைவறச் செய்தல், அளவு
டன் வாழல், அகந்தை யின்மை, இனிமை யுரைத்தல், இனி

யன செய்தல், கணவன் தீய வழியில் நடந்தாலும் இதமாகத் திருத்தி நல்வழிப் படுத்தல், நல்ல அமைச்சனைப் போலே யோசனை சொல்லல், தாபைப்போலே நேயம் பேணல்—இவை யெல்லாம் கற்புள்ள காரிகைக்கு அழகாம்.

3. பெண்ணின் பெருமை

மென்மை யுடலின்ப மேதக்க வாழ்வெல்லாம்
பெண்மை யுலகத்தின்கும் பேறு.

1

மனத்திற்கு இதமான மெல்லிய தன்மை, உடலுக்கு இன்பத் தருதல், பெருமை பெற்ற வாழ்க்கை—இவையெல்லாம் பெண்மை மனமகிழ்ந்து அளிக்கும் பேறாகும். பேறு=வாம், செல்வம், நலம், பயன்.

பெண்ணின் தனிச்சிறப்பைப் போற்றி அதை வாழ் விற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும். ஆண் பெண் இருவரும் பூரணம் பெறவேண்டும். ஒருவரை மற்றொருவர் துன்பக் குழியில் வீழ்த்தாது இன்பநிலைக்கு உயர்த்தவேண்டும். அத்தகைய சுத்தமுக்த சமத்வானந்த யோகத்தில், பெண்ணுக்குத் தக்க இடமுண்டு. முற்கால இருடிகளெல்லாம் தம் பத்தினிகளுடனே தவம்புரிந்தவர்கள். மெல்லணியின்பம், இதஞ்செயு மின்சொல், குயில்போலின்னிசை, மயில்போற் சாயல், முத்துத் திருநகை, அன்புக் காந்தம், அளவிலாப் பொறுமை, இதய நெகிழ்வு, இரக்கம், தியாகம், ஆண்மகன் வாழ்விற்கு அமுதம்போலுதவல், கணவனைப் பேணும் கற்பின் உறுதி, மனச்சோர் வகற்றி மனாளனைத் தேற்றல், முகமலர்ந்தாட்டல், மக்களை வளர்த்தல், மனைமாண்புறுத்தல் இவையெல்லாம் பெண்மையின் இணையிலாச் சிறப்பாம். புகழ், கல்வி, பலம், வெற்றி, நன்மக்கள், பொன், நெல், நல்லாழ், நுகர்ச்சி, அறிவு, அழகு, பெருமை, இளமை,

துணிவு, நோயின்மை, ஆயுள்—இவை 16 வகைப்பட்ட பேறு அல்லது செல்வமாகும்.

வாழ்க்கைத் துணையும், வகையும், விரிதழும்
ஆக்கழும் பெண்சக்தி யாம்.

2

வாழ்விற்கு அரிய துணையும், நிறை முறையுடன் வாழும் வகையும், வாழ்க்கை கிளைத்து மலர்ந்து கனிந்து விரிவுபெற்று மங்கலம் பெருகும் நலமும், வாழ்க்கையின் வளமையும், சீரும், வளர்ச்சியும் பெண்சக்தியே யாகும்.

வருங்காலப் பூரணயோகிகள் பெண்வெறுப்புக் கொள்ளார்; பெண்ணைச் சக்தியென மதிப்பர். பெண்ணிடம் வணங்கத்தக்க பல நற்குணங்கள் உள்ளன; அவற்றைக்கொண்டு வாழ்வைப் புனிதமாக்கலாம். பெண்ணென்பது ஆசைதீர்க்கும் யந்திரமன்று; சமைத்துப் போடும் பொறியடுப்பன்று. மாதெனக் காண்பது மகாசக்தி விளக்கம். வாழ்வின் வேரும் அடி மரமும் ஆண்; கிளை பெண்; மலர் கனியெல்லாம் இல்லற விளக்கம். வாழ்வின் அழகும் செழிப்பும் பெண்மையால் விளைவன. கற்புள்ள கணவனும் மனைவியும் காக்கும் இல்லறம் சிவ சக்தி மந்திரமாகும். காதல் தளிர்த்து மலர்ந்து கனிவதும், கற்பின் மாண்பு விளங்குவதும், அன்பும் அறமும் தழைப்பதும், மரபு மங்கலமாகப் பெருகுவதும், சீரும் சிறப்பும் சேமமும் வெற்றியும் இல்லறவாழ்வில் எய்துவதும் பெண் சக்தியாலேதான். ஆண்பெண் தத்துவம் சுற்றின்பக் கண்களாற் கண்டறியமுடியாத உண்மை: அதிற் பல தெய்வ இரகசியங்கள் உள்ளன. பூரணம் பெறுவதற்கு ஆணிடம் ஓர் ஒளியும், பெண்ணிடம் ஒரு கனலும் உண்டு. “புருஷன் பிரகிருதி, சித்து அசித்து, ஷேத்ரங்குன் ஷேத்திரம்” என்ற பாய வேதாந்த தத்துவங்கள் ஆண் பெண் வடிவாக உலகில் உலாவுகின்றன. அப்பர் உலக மெங்கும் சிவசக்திக் கோலமாகக் கண்டார். உலகம் இறைவனின் சக்தி விளக்கம் ஆவது

போலவே, இல்லறமும் வாழ்வும் பெண்ணின் அன்பு விளக்கமாகும். மனத்தை மயக்கும் ராஜஸ தாமஸ குணங்க ளாகிய மோகினிப் பிரகிருதியை வென்று, மனத்தெளிவும் ஆத்மசுத்தியும் அளிக்கும் சத்துவகுணமான திவ்யபப் பிரகிருதியில் வாழ்ந்தால், ஆணும் பெண்ணும் தெய்வத் தன்மை பெறலாம். அதற்குப் பெண்மையும் பெருந்துணை யாகும். புருஷன், பிரகிருதி, ப்ரமாத்மா என மூன்று அத்யாத்ம தத்துவங்கள் இருப்பதுபோல, வாழ்வில் ஆண், பெண், சுத் தாத்மா என்னும் மூன்று தத்துவங்கள் உள்ளன. சுத் தாத்மா உணர்வில் இருவர் வாழ்வும் ஊன்றினால் பூரணநிலை பெறலாம்.

அறம்போ டைங்கடனு மாற்றிடலுக் காவான்
நிறைமனை வி யென்றே நனை.

3

அறம், அன்பு, ஐங்கடன்—இவை இல்லறத்தார் செய்ய வேண்டியவை. இவற்றை நன்கு செய்ய முதன் மையாயிருப்பவன் கற்பும், அறிவும் நிறைந்த மனைவியென் பதைக் கருதுக.

‘அறம்’ என்பது உடலறம் (சரீரதர்மம்), உயிரறம் (சீவ காருண்யம்), உலகறம் (பொதுநலம்), இல்லறம் (குடும்ப தர்மம்) என நான்கு வகைப்படும். சதிபதிகளின் உள் ளன்பு, மக்களன்பு, உறவினர்க்கன்பு, விருந்தினர்க்கன்பு, ஆருயிர்களுக் கன்பு, கடவுளன்பு—இவை அன்பின் விரிவாம். அறிவை வளர்த்தல், ஆற்றலை வளர்த்தல், குடும்பத்தைத் தாங்கல், பொதுநலமாகும் புண்ணி யஞ் செய்தல், சுத்தாத்ம சாதனம்—இவை ஐந்து கடமை களாகும். மனைவி அறத்துணைவி, ஸஹதர்மசாரிணி; தாரம் சக்தித் தாரை யளிப்பவள். கற்புள்ள இல்லறன் குண்டலிசக்தித் தாரையைத் தூய கணவனுக்கு அளித்து, வாழ்வையே சுத்த போகமாக மாற்றவல்லவள். இல்லறம் ஒரு சுத்த சக்தி வேள்வியாகுந்; ஞான - கர்ம யக்ஞம்

ஆகும். கற்றல், கற்பித்தல், கல்விக்குப் பொருள் கொடுத் தல், நல்ல தொழிலால் சமுதாயத்திற்கு உதவல், வந்ததைப் பகுத்துண்ணல், காலை நண்பகல் மாலை இரவு நள்ளிரவு ஆகிய நேரங்களில் குடும்பத்துடன் இறைவனைத் தியானித் தல், மனமாசறுத்தல், மக்களை வளர்த்தல், உடலுயிர் பேணல், ஆருயிர்களுக்கிரங்கி அறவினை புரிதல், நாட்டுப் பணியாற்றல், சுத்தாத்ம வுணர்வுடன் உலகில் உலாவல்— இவையெல்லாம் இல்லறவேள்வியாம். இவ்வேள்வி நிறை வேறத் தருமபத்தினி இன்றியமையாத துணைவியாவாள்.

பகட்டனி கொள்ளான், பதிக்கனி யாவான்

அகத்திற்கு வாய்த்ததிரு வாய்.

4

பிறர் கண்டு மயங்கும்படி தனது அழகைப் பகட்டி மினுக்கமாட்டாள் கற்புள்ள மனைவி. அவள், தானே கண வனுக்கு விலையில்லாத ஆபரணம் ஆவாள். அத்தகைய உத் தமி வீட்டிற்கு வந்து வாய்த்த இலக்குமியாவாள். ‘அணி’ யென்றால் அழகு, பெருமை, அலங்காரம், ஆபரணம், நன்மை எனப் பொருளாம்; ‘பொன்’ என்றால் அழகு, இலக்குமி, பொலிவு, பிரகாசம் எனப்பொருளாம்.

பொன்னும் மணியும் பொருந்தியதுபோல், காதலும் கற்பும் பொருந்திய சதிபதிகள் ஒருவருக்கொருவர் உயிரணி யாவர். ஒருவனுக்குப் பொன்னினும் பெரிய செல் வம் நன்மனையே. மாசற்ற பொன்னுக்கு மஞ்சட் பூச்சு வேண்டுமோ? வேண்டா. அதுபோலக் கற்பழகிற்குக் கவனழகு தேவையில்லை. மணளன் இன்பமே மாதருக் கணிகலன். உடலை மறைக்கப் போதிய நல்லுடை, திரு மங்கிலியம், முகத்தில் மஞ்சள் குங்குமம், மாசற்ற புன் னகை, நாவில் இனிமை, மனத்திற் பொறுமை—இவையே நங்கைக்கு இனிய நல்லணிகளாம். இயலழகே யழகு; பொன்னும் வைரமும், முகச்சாயமும் போட்டு மினுக் குதல் போலியழகே யாகும். விண்ணிற்கு இரவி மதி

விண்மீன்கள் போலும், மரத்திற்கு மலர் கனிகளைப் போலும், இயற்கையில் ஒவ்வொன்றிற்கும் இயல்பான அணிகள் ஏற்பட்டுள்ளன. கட்டுள்ள உடலுறுதியும், ஆண்மையும், வீரமும், அறிவாற்றலும், அருட்பணியும் ஆண்மைக் கழகு; கற்பும், மங்கல மலர் நகையும், நாண்மும், இனிமையும், மென்மையும் இல்லறத் திருவிற்கழகாம். பெண்கள் காதிலும் மூக்கிலும் கழுத்திலும் மார்பிலும் காலிலும் நாட்டுச் செல்வம் உறங்குகிறது. ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகள் உழைப்பும் பிழைப்பும் பெற்று வாழக் கூடிய முதல், அணிமணிகளாக மினுக்குகின்றன. அவற்றால், எத்தனைத்திருட்டு, மோசம், கொலை, கொள்ளை, கள்ள விற்பனை, விபசாரம், கவலைச் சமை, பொருள் நடட்டம், வறுமை, சோம்பல், செருக்கு முதலிய தீமைகள் உண்டாகின்றன? மாதர் உடலில் மினுக்கும் நகைகளையெல்லாம் இன்றே எடுத்துத் தொழிலிற் போட்டால், நாட்டில் வறுமை பொழியும், கல்வியும் தொழில் வளமும் பெருகும். பொன்னகை யெல்லாம் போடுக தொழிலில்.

பெண்ணிற் பிறங்கும் பெருங்குலைப் புல்வினும்

மண்வாழ்பு மங்கலவின் னும்.

5

பராசக்தி வடிவான பெண்ணிடம் விளங்கும் மகத்தான மூலக்கலை, சுத்த சாதன முறைகளாற் கூடினால் மண்ணக வாழ்வு, எல்லா மங்கலமும் பொலியும் விண்ணக வாழ்வாக மாறும்.

‘கூலி’ என்பது சிற்சக்தி, குண்டலி, மூலவண்ணி, அமுத தாரை, வல்லமை எனப்படும். அண்டத்தைப் படைத்ததும் பிண்டத்தைப் படைத்ததும் இந்தச் சக்திக் கனலே; இஃது ஆதாரங்களை நட்டு, யாக்கை மாளிகையை நன்கு அமைத்த பிறகு, மாந்தரின் மூலாதாரத்தில் பாம்பு போலச் சுருண்டு உறங்குகிறது. பெண்டிர் மூலாதாரத்தில் இக்கனல் எளிதில் விழித்தெழும். பெண்டி ரென்பது

குண்டலிக் கனலே; ஆன் என்பது ஸஹஸ்ராரச் சிவனே; இருவருக்கும் பிரமசரிய வாழ்விலேயே மூலக் கனலும் ஸஹஸ்ரார ஜோதியும் விழித்தெழும் சாதனங்கள் அமைய வேண்டும். அதன் பிறகு மணவாழ்வு நடத்தினால், அது பேரின்பமாகும். குண்டலி சக்தி எழுந்து ஆதார சக்கரங்களை ஊடுருவி மலர்த்தி, ஸஹஸ்ராரத்திலுள்ள சிவதத்துவத் துடன் கூடி இன்புறும் நிலைவருமட்டும், கர்ப்பதானம் கூடாது. அதற்கேற்ற விரதங்களைச் சதிபதிகள் அனுட்டித்துவந்து சாதனம் நிறைவேறிய பிறகு, சந்ததியை இச்சித்துக் கூடினால் தெய்விக மைந்தர் பிறப்பர். அந்நிலையில் இந்திரியங்கள் நாம் சொன்னபடி கேட்கும்; மனம் நம் வசமிருக்கும்; ஆண் சத்தாகவும், பெண் சித்தாகவும், இருவரும் கூடி நடத்தும் தூயவாழ்க்கை ஆனந்தமாகவும் விளங்கும்; கீழியல்பிற் புத்தி செல்லாது; மேன்மேலும் உள்ளின்பத்திலேயே மனம் ஆழ்ந்து செல்லும். ஆகா நியமனம், ஆகார சுத்தம், மந்திர ஜபம், சுத்தத் தியானம், கணவன் மனைவியைச் சக்தியன்னையாக மதித்தல், மனைவி கணவனைச் சுத்தனாகப் போற்றல், விழைவினை யடைக்கி விரதங் காத்தல் தூயநல்லொழுக்கம்—இவற்றால் சுமார் ஐந்தாண்டுகள் வைராக்கியமாக வாழ்ந்தால், இருவருள்ளும் உள்ள தெய்வக் கனலும், தெய்வ ஜோதியும் விழித்தெழும். அதன்பிறகு, மாபு விளங்க இரண்டு, அல்லது, நான்கு பிள்ளைகளைப் பெற்றதும் கருக்கணக்கை முடித்து, மீதி வாழ்வைச் சுத்தானம் பரிபூரணத்திற்கே செலவிட வேண்டும். ஆணிலும் பெண்ணிலும் அற்புதமான தெய்வத் தன்மைகள் உள்ளன; ஒன்றினால் மற்றொன்று பூரணம் பெறலாம். குண்டலிக் கனல் விழித்தெழுந்து, இருவர் சாதனத்தினாலே மேலேறி, ஆதார கமலங்களை மலர்த்தி, ஸஹஸ்ராரத்திலுள்ள சிவனைக் கூடினால், பேரின்பத்தை இச்சிற்றுடல் வாழ்விலேயே பெறலாம். அந்த இன்பவாரிதீ யின்புன் சிற்றின்பம் ஓர் இன்பமாகவே தோன்றுது.

அப்பேரின்பத்திற்குத் துணை செய்யும் ஓர் அற்புதக் கனல் பெண்ணிடமுள்ளது. அதை நிறைமுறையான சாதன வாழ்வாற் கூடுதலே உண்மையான திருமணமாகும்.

4. ஆண்மை

சட்டமனை போற்ற விரைபெருக நல்லறங்க
என்றவெவ யான்மைக் கழகு.

சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ள ஒரு நல்ல தொழிலால் பொருளை சட்டி, வீட்டைத் தாங்குதலும், தனது மரபின் புகழ் பெருக நல்ல அறங்களைச் செய்தலும் ஆண்மகனுக்கு அழகாகும்.

இல்லறத் திறமையும், இசைபெறு வாழ்வும், நல்லறப் பணியும், பொதுநலச் சேவையும் புருடனுக்கழகு. அறிவியலிற் சொல்லியபடி பிரமசரியம் பூண்டு கற்றதன் பயனாக, ஆண்மகன் சுதந்தரமாக ஒரு தொழில் செய்து பிழைக்கத் தகுதியுள்ளவனாகிறான். தொழிலில் வந்ததைக் கொண்டு, மனங் கோணுது மனைவியைப் பேணி, மக்களைப் போற்றி, முடிந்த மட்டும் உற்றார்க் குதவி, குலப்பெயர் வாழ நலஞ்செய வேண்டும்; ஆற்றலுக் கேற்றவாறு நாட்டிற்குப் பயனாகும் ஓர் அருட்பணி செய்யவேண்டும். இருக்குமட்டும் அறவழியிற் புகழ்பெற வாழவேண்டும்.

இல்லாளோ டன்புற் றீணங்கி யறங்காக்க
வல்லான் மனவள னும்.

வீட்டிற் காசியான மனையாளுடன் உள்ளன்பு கொண்டு மனமிணங்கி, இல்லறத்தைக் காக்கும் நற்குண சிலனே இல்லிற்குரிய தலைவனாவான்.

அரசாட்சியும் சரி; மனையாட்சியுஞ் சரி. இணைந்த காதலர் இணங்கி வாழவேண்டும். மனைவி மதிக்க மனை

என் நடக்கவேண்டும். உண்ண வுடுக்க உழைத்துக் கொணர்க்; மனைவிமக்களை மகிழ்வுடன் பேணுக; நனி முகங் காட்டி, இனியது சொல்லி, இங்கித மறிந்து பண்புடன் பழகுக. உப்புக் குறைந்தால் 'உப்பிடு' என்ன மல், சள்ளென விழுந்து, திட்டிச் சினவேல்; 'அமுதே, இன்பமே, அழகே' என்று அகங்குழைந்து வார்த்தையாடுக : வலுப் புணர்ச்சியும் வற்புறுத்தலும் இன்றி, உடல் நிலை மன நிலையறிந்து தன்னடக்கத்துடன் நடந்துகொள்க; பிறந்த வீட்டைப் பெருமைப்படுத்துக; குறைகூறாமல், 'இன்னது இன்னமாதிரி யிருந்தால் நல்லது' என்று இதமாய்ச் சொல்லுக; பெண்ணைப் பெருமைப் படுத்துக; செய்த சீர்களைச் செம்மையாய்ப் போற்றுக; பயனுள்ள வீட்டுப்பணிகளில் பங்கு கொள்க; நடந்து காட்டி நடக்கச் செய்க. பிறமாதரைக் கனவிலும் இச்சியாது, கற்பு நிலையைக் காத்தொழுக : சந்தேகத்திற்கிடங்கொடாமல் காவின்றி நடந்து கொள்க. காலை இருவரும் குடும்பத்துடன் தியான வழிபாட்டைச் செய்க; மாலைநில் விளக்கேற்றிக் கடவுள் வணக்கம் பாடித் தியானம் செய்க. இரவில் சித்தசுத்தியைத் தரும் பெரியார் நூல்களைப் படித்து சிந்தித்தல் நலம். இந்த ஒழுங்கின்படி நடந்தால் சதிபதிகள் ஒற்றுமையாக வாழலாம். அரற்றல், வைதல், அடித்தல், இடித்தல், பிறந்த வீட்டை ஏளனஞ் செய்தல், காமவெறியிற் கடாப்போல் நடத்தல், அலித்தனம், மெலிவு, தீய வொழுக்கம், திருட்டுத்தீனி, தருக்கமாடல், செருக்குரைத்தல், சிறுமை, பொருமை—இவற்றால் காதலர் இணக்கம் குறையும்; இல்லறம் அல்லற்படும்.

மனைவியுடன் காதலாம்; மக்களுட னன்பாம்;
அனைவரோடுத் தன்னடுவே யாம்.

தருமபத்தினியுடனே நிறைமுறையான காதலின்பத் துய்த்தல் அறமாகும். அருமை பெருமை பாராட்டி மக்க

ளுடன் அன்பாயிருத்தல் இன்பமாகும். உலகிலுள்ள மாந்தர் அனைவரிடமும் கனிவுள்ள அருள்கொண்டு நடத்தல் கடமையாம்.

இல்லற வாழ்வினால் ஓர் உள்ளம் இன்னேருள்ளத்தைக் கூடி, சுற்றத்தாரிடம் பாவி, ஆருயிர்களிடம் விரிந்து உலகளாவுகிறது. காதல், அன்பு, அருள்—இம்மூன்றும் உள்ளத்தினின்று பெருகும் மூன்று இன்ப ஆற்றுகள். இவை, தனிமனிதன் வாழ்விற்கும், உலக வாழ்விற்கும் இன்பமாகும். இம் மூன்று சக்திகளாலே தான் உலகவாழ்வே நடக்கிறது. இவையே மாந்தர் ஒற்றுமைக்கும், முன்னேற்றத்திற்கும், அறநெறிக்குங் காரணமாவன. இம்மூன்று சக்திகளையும் இல்லறத்தார் பேணி வளர்க்கவேண்டும். 'காதல்' மலர், 'அன்பு' கனி, 'அருள்' அதனுள்ளிருந்து மீண்டும் மரபை வளர்க்கும் கருணை விதை. காதலின் மலர்களே நாட்டு மக்கள்; அன்பின் கனியே மனிதவாழ்க்கை; அருளின் சோலையே வாழ்வின் பம்! அன்பு பன்மடங்கு முற்றி அருளாகும். தன்னவரை அன்பு பேணும். மன்னுயிரெல்லாம் தன்னுயிரெனக் காணும் அருள். அருள் எல்லையற்ற இரக்கம். இதுவே குணங்களில் மிகவும் உயர்ந்ததாகும். புத்தர் மனாவீரர், அப்பர், முதலிய மகான்கள் அருள்வடிவாக விளங்கினர்.

தக்க மனையிருக்கச் சாத்தியவிற சீழ்வான்
கக்கலை யுண்ணும் கடை.

தனது காதலின்பத்திற்குத் தகுந்த தருமபத்தினி பெருக்கும்போது, பிறமாதரைச் சார்ந்து சீரழியும் விபசாரன் ஒருவன், கக்கிய உணவையுண்ணும் நாயினுமிழிந்த சிழ் மகனுவான்.

அடக்கமுடியாத இயலுணர்ச்சிகளுள் ஆண் பெண் காதல் ஒன்று: அதை நிறைமுறையாக அனுபவித்து

வெல்லுவதற்கே இல்லறம் ஏற்பட்டது. ஒரு மனைவியுடன் திருவுற வாழ்க; தாரமிருக்கத் தாங்கெட்டலையேல்! அன்பு மனைவியை அலட்சியஞ் செய்து, பிறமாதரை விழையும் காமவெறியன் கக்கலை யுண்ணும் கடைநாய் போல்வான். பொருத்தம் பார்த்தே புருடனைக் கொள்க! பிழையறப் பார்த்தே பெண்ணைக் கொள்க! கொண்டபின் கை விட்டுப் பிற மாதரைப் பாரேல்! மனைவி உண்மைக் கணவனுக்கு உயிரையுந் தருவாள்! ஆருயிர்க் காதலனுக்கு அன்புயி ராவாள்; கணவன் பிறமாதரை நினைப்பதாக அறிந்தால், வெந்து நொந்து, விசாரம் பெருகி, மனம் பிடியாது மச்சரப்படுவான். குடும்பக் கலகங்கள் இதனால் பெருகித் தீங்கு விளையும். தன் மனைவி பரபுருடனை விரும்பினால், கணவன் எப்படிக்க் கண்டிப்பானே, அதே மாதிரி அவன் பிறமாதரை நினைக்கும்போது, 'சீ, பேய்மனமே! தங்கம் போலே பத்தினி யிருக்கையில், விபசாரம் செய்யத் துள்ளுகிறாயா? தூ! வெட்கமில்லையா? ஒருவன் தோய்ந்த தோளை விரும்பும் எச்சில்வியாபாரத்தை விடு!' என்று தன்னைத்தானே கண்டித்துத் திருத்த வேண்டும்.

கண்ணெத்த வீட்டிற் கனதன மங்கலமே

மண்ணெத்த வாய்பயிரின் வாழ்வு.

5

இரண்டு கண்களும் ஒத்து ஒருபொருளை ஒரே நோக்கமாகப் பார்ப்பது போன்று, சதிபதிகள் மாறுபாடில்லாமல் கண்ணெத்து ஒரே மனத்துடன் வாழும் வீட்டில், கனதன மங்கலங்களெல்லாம், மண்ணுடன் பொருந்தி வளரும் மரப்பயிரைப் போல வளர்ந்து செழித்துப் பூவும் கனியும் குலுங்கி வாழும். மங்கலம் என்றால், ஆக்கம் பொலிவு, நலம், நற்செயல், தருமம், சிறப்பு எனப் பொருளாம்.

மண்ணுக்குத் தக்க மரம், கண்ணுக்குத் தக்க மனம், மனத்துக்குத் தக்க மனை வாய்க்கும். மண்ணெத்த பயிர்,
யோ—13

வளம்பெறும்; கண்ணெத்த காதலர் வாழ்வு களிப்புறும்.
'அவள் அழகாயிருக்கிறாளே! அவன் மன்மதன் மாதிரி
யிருக்கிறாளே! நமக்கு வாய்த்தது நன்றியில்லையே' என்று
புக்கம் பாராது, கண்ணைக் காத்தல் காதலருக்கு
இன்றியமையாத ஒழுக்கமாகும். மனமொத்த வீடு மங்கல
மாகும். கணவன் வேறொரு பெண்ணை விரும்பி நோக்
காமல், மனைவியும் வேறொர் ஆடவனை விரும்பி நோக்காமல்
இருவரும் தம்முள் ஒருவரையொருவர் விரும்பிப் பாரக்
கும் வீடே கண்ணெத்த வீடாம்.

5. காத லின்பம்

குலமோங்கு சக்திக் கொழுந்தோங்குங் காதல்
நலமோங்க நாடோங்கு நான்.

காதலால் உயிர்க்குலம் ஒங்கும். நிறைமுறையான
காதல் வாழ்வால் சக்திக்கனல் ஒங்கி வளரும். அத்தகைக்
காதல் மாசற்று நலம்பெறச் செழித்தால், அந்நாளே மண்
ணிலம் இன்பத்தில் ஒங்கும் நன்னாளாகும்.

மனமும் புலன்களும் அடங்காமல், இப்போது காதல்
வாழ்விற்பல சிக்கல்கள் உண்டாகி, இல்லறத்தைப் பாழ்
பண்ணிவிட்டன. காதல் ஓர் அரிய கலையாகும்; பெண்
வடிவான சக்தி பூணம்பெற ஆண் வடிவான சிவத்தை
விரும்புவதே காதல். ஒன்றின் நிறைவு மற்றொன்றில்
உள்ளது. மேலழகு தோலழகைப் பார்த்து விழையும்
மனமயக்கம் நாளடைவில் அற்றுப்போம். ஆணிலுள்ள
சுத்தன் பெண்ணிலுள்ள சக்தியை விரும்பும் சுத்தசக்திக்
காதல், கீழியல்புகளை வென்று, தெய்வக்கனலாக மாறி,
அமரவாழ் வளிக்கவல்லது. காதலை உலகிடம் திருப்பினால்
உலகியல் வாழ்வாம். காதற்கனலை உள்ளேதிரும்பினால்

தெய்விக வாழ்வாம். குலக்கொடி, நிலக்கொடி, அறக்
கொடி, ஆதம் ஞானக்கொடி—அனைத்தும் வளரக் காத
லென்னும் சக்தி பயனாகும். காதலை வழி யறிந்து பயன்
படுத்தினால், உலக வாழ்வு சீரும் செல்வமும், வீறும் அறி
வும் பெருகி மங்கலமாகும்.

நதவீற் காதற் கீணையிலை; தன்முகிலும்,
வாதத்தான் மாறு படும்.

2

உலகம் செழிக்கத் தன்னையே முற்றிலும் தந்துதவும்
மழைமேகங்கள் கூடக் காற்றினால் மாறுபடும். காதல்
உள்ளத்திற் பற்றினால் தன்னையே முற்றிலும் தரும். இந்த
சுகையில் காதலுக்கு இணையேயில்லை. குளிர்காற்று முக
மன் சொல்லி யழைத்தால் முகில் மழை வழங்கும்; ஆடிக்
காற்றில் அஃது அலைந்து கலையும். ஆனால், காதல் எதற்
கும் அஞ்சாது, சலியாது தரும். குலமெதிர் நிற்கினும்,
சூற்றெதிர் நிற்கினும் எத்தனை இடர்கள் வரினும் காதலு
றுதி கலையாதோங்கும். இடர்களை யெல்லாம் உரமாகக்
கொண்டு காதற்பயிர் செழிக்கும். காதலிக்குக் காதலன்
உயிர்; காதலனுக்குக் காதலியே உலகம். காதல் வீரத்தைத்
துண்டும்; அச்சத்தை யோட்டும்; ஆண்மையை வளர்க்
கும். 'எப்படியாயினும் பிழைப்போம்; நாம் இருவரும்
ஒன்று யிருந்தாற் சரி' என்பர் உண்மைக் காதலர். காத
லுறுதி சாதலையும் பொருட்படுத்தாது. இளமை யினிப்ப
தும், இகவாழ்வு சுவைப்பதுங் காதலால் ஆம். அமுதுக்கலை
கள், அமுதுக் கவிதைகள், சந்தீதம், நாட்டியம், நாடகம்—
இவை தழைப்பதும் காதலுணர்ச்சியாலே தான். உலகம்
கனியும் உலகிற் செழிப்பது காதலால். சோலையும், தென்
றலும், அலைகடலும், இரவும், மலரும், குயில்களையும்
இயற்கை வனப்பும் இன்பமாவது காதல் நிறைவால்.
இவையெல்லாம் துன்பமாவது காதலின் ஏமாற்றத்தால்.
காதல் கவலையைக் கொடுக்கும்: கவலையைத் துடைத்துக்

களிப்பையுங் கொடுக்கும். காதலால் இகபா சுகமாகும்-
அதை நாம் பயன்படுத்தும் வகையில் எல்லாம் உள்ளது-
“காதலாடிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி”, இறைவனை ஓதி
நன்னெறி பெற்றனர் திருத்தொண்டர்.

புண்ணுற்று மோகப் புணர்வுற்று நொந்தழியும்
கண்ணற்ற காமக் கடா.

3

கண்ணற்று, ஆத்திர வெறியேறும் காமமாகிய கடா
(விவங்கு), நெறியில்லாது மோகத்தினால் கண்டவரைச்
சேர்ந்து புண்ணாகிப் பிணிசுமந்து நொந்து மெலிந்து
நலமழியும்.

காதல் புனிதமானது; அஃது உள்ளத்தினின்று பிறப்
பது. காமம் நரம்புகளின் அதிர்ச்சி. காதல் நாணத்
துடன் பொறுக்கும். காதல் மலர் மணத்தென்றல்
போலும்; காமம் கடற்புயல் போலும். காதல் துறை
சேர்க்கும், காமம் வாழ்வுப் படைகைக் கவிழ்க்கும்.
காதல் நாண்வேலியுள் மேயும் மான் போலும்; காமம்
கட்டுக்கடங்காத காட்டு மதயானை போலும். காதல் வீறு
தரும்; காமம் சோர்வேதரும். காதல் குலத்தை வளர்க்
கும்; காமம் குலத்தைக் கெடுக்கும்; வெறிகொண்ட
கடா மாதிரிக் கண்ணறியாது கண்ட இடத்திற் பாய்ந்து
அலைந்து, மோகப் பாதையில் முட்டிக் கட்டுக்கடங்காது
திரியும். ஆசையை அடக்கமாட்டாதவன் கலியாணம்
செய்து கொள்வது மிகவும் நல்லது. ‘விடைப்பெண்’ என்ற
பெயரே யில்லாது நமது சமுதாயம் மாசற்றோங்குக!
நெறியற்ற காம வெறியால் ஆண்மை யழியும், ஆற்றல்
மெலியும், வீரியம் சிதையும், வெட்டை மீறும், வாழ்வு
பாழாம். அச்சமும் இருளும், அழிவும் இடர்களும்,
நோவும் சாவும் காமப் பித்தரைத் தொடரும்.

பெண்ணைப் பழிக்காதே; பெண்ணை யிழக்காதே;
பெண்ணை பெருமையுறப் பேணு.

4

பெண்ணைப் பழிக்காதே; உலகை வளர்க்கும்
‘பெண்ணை இழிவாக்காதே! வாழ்வுத் துணைநலமாகிய
பெண்ணைப் பெருமைப் படுத்துவாயாக!

வாழத்தெரியாது மாதரைப் பழித்தல் பேதைமை.
மனத்திறலின்மை, வீரிய பலமின்மை, உழைக்கச் சோம்
பல், பிழைப்பிற்கில்லா வறுமை, வாழ்வின் இரகசியத்தை
யறியாமை, பெண்ணின் உண்மையறியாமை, பெண்மை
யைக் கேவலம் சிற்றின்ப யந்திரமாகக் கருதும் மாயம்—
இவற்றால் பெண்வெறுப்பும், ‘பெண் ணென்றால் மாயை,
‘பந்தம்’ என்னும் போலி ஞானமும் நாட்டில் வலுத்
தன. கணவன் இறந்து போனால் உயிரோடிருக்கும்
பெண்ணை உடன் கட்டை யேற்றும் கொடுமை
கூட ஒரு காலத்தில் இருந்தது. ராஜா ராம்மோஹராயின்
முயற்சியால் அது நின்றது. இப்போது, கைம்பெண்களை
மொட்டையிட்டு, மூலையிலடைத்து, ‘முண்டை, விதவை,
அபசகுனம்’ என்று கொடுமை செய்யும் மூடப்பழக்கமும்
வீர வாலிபர் முயற்சியால் நீங்கி வருகிறது. ஆயினால்
லாம் அடிமையாய் அழுவோ பெண் பிறந்தது? மூலையி
லடைத்தால் வயதும், இளமையும் அடங்கிப் போகுமா?
விலை வாழ்வு, விபசாரம், சிசுக்கொலைகள், தற்கொலைகள்
எல்லாம் பெண்ணுக்குச் செய்யும் கொடுமைகளால் வரு
வனவே. ஆணும் பெண்ணும் சரிநிகர் சமானமாக அறி
வாற்றல்களைப் பெருக்கி வாழவேண்டும். பெண்ணடிமை
யும், பெண்ணைப் பழித்தலும், பெண்ணை இழிவு செய்யும்
அடக்குமுறைகளும் அடியோடழிய வேண்டும். வரதட்
சினை, விதவையாக்கல், விவரந்தெரிவதன்முன் கட்டாயச்
கலியாணம்—இவையெல்லாம் சமுதாயத்தை விட்
டொழிக! மனைவியை யிழந்தவனுக்கு மறுமணம் புரிந்து

கொள்ள எவ்வளவு உரிமையுண்டோ, அவ்வளவு உரிமை கணவனை யிழந்த நங்கையருக்கும் மற்றொரு மண்ணை வரித்து இல்லறம் நடத்தவுண்டு. இல்லறத்தின் மேன்மையையும், வாழ்வாங்கு வாழும் வகையையும் எல்லாருக்கும் நன்றாக எடுத்துச் சொல்லி, நாட்டில் ஆண்மையுள்ள ஆணும், பெண்மை மிக்க பெண்ணும், நிறைமுறையாக வாழச் செய்யவேண்டும். ஒரு நாட்டிற்கு அப்பாத்தம் ஞானமும், சமயநெறியும், அரசியல் விடுதலையும் எவ்வளவு அவசியமோ, அவ்வளவு நாட்டு மக்களுக்கு இல்லறத் திறமையும், பெண் சுதந்திரமும் அவசியமாகும். நல்ல ஆணும், நல்ல பெண்ணும் கூடி இல்லறத்தை நன்றாகக் காக்கும் நாட்டிலேதான் வீரதீரர்களும், வித்தகரும், தெய்வப் புலவரும் உண்டாவர்.

காதலுல காக்கும் கனவனை யின்பால்

நதலே யின்பமென் றென்.

5

பயிருக்கு வான்மழையைப் போல உயிருக்குக் காதல் ஆகும். காதல் சிருட்டிக்கனல். அது புனிதமான சக்தி.

இயல்பான பசிக்கு இயல்பான உணவுண்டால் சுகமாவதுபோல, இயல்பான காதலிற்கூடி இயல்பான இல்லறத்தை நுகர்ந்தால், ஆண் பெண் வாழ்வு பூரணம் பெறும். அளவறியாமல், மதிமயங்கிப் புலன்களை அடக்கியாளாமல், கன் வெறியினும் கொடிய காமத்திற்கு அடிமைப்பட்டவன் புனிதமான இல்லறத்தில் அடியெடுத்து வைக்கத் தகுதியற்றவனாவன். இளமையில் நல்ல பயிற்சியில்லாமல், இருப்பதற்கும், கள்ளவறவுகளும் மணவாழ்வை இரண வாழ்வாக்குகின்றன. கருக்குலைவது, காய் விழுவது, செத்துப் பிறப்பது, சீவனற்றிருப்பது, மலடாவது—எல்லாம் காதலுக்குச் செய்யும் கொடுங்கோலின் பயனேயாம். “காமரூபமாகிய துராசை மிடித்த பேயை வெல்!” என்றான் கண்ணன். ஆணும் பெண்

ணும் முதலில் பருவ வுணர்ச்சிகளை அடக்கியாளக் கற்க வேண்டும்: ஆணைப் பெண், மானிடம் போர்த்த நகுவே காணவேண்டும்; பெண்ணை ஆண், மானிடம் போர்த்த பரிசுத்தியாகவே காணவேண்டும். ஆணிடம் உள்ள நசுணையே பெண் காதலிக்க வேண்டும்; பெண்ணிடமுள்ள சக்தியை ஆண் வணங்க வேண்டும். காதலையெல்லாம், உள்ளத்திற்கேரையில் கொண்ட தெய்வப் பொருளின்பால் திருப்பவேண்டும்; அதுவே உண்மைக் காதல்; அதுவே உண்மையின்பம். காதலைப் புலன்கள் வழியே போக்கி, இந்திய நியங்களை யடக்காமல் காமாந்தகாரத்திற்குட்பட்டிழந்து விட்டால் வாழ்க்கை துன்ப நரகாகும்; பிணியும் சோர்வும் பெருகும். உள்ளடக்கி ஆன்மக் கலப் பெய்தினால், காதல் ஒரு சக்திக் கனலாக மாறி உறுதியும் பொலிவும் இன்பமும் அளிக்கும். கேவலம் தேகசம்பந்தத்திற்காகக் காமுகன் எப்படித் துடிக்கிறானோ, அப்படியே அறிவாளி ஆத்ம சம்பந்தத்திற்காகத் துடிக்கவேண்டும். வாழ்க்கை அந்தராத்மாவான நசுனிடமிருந்தே மலர்ச்சி பெற்று, அவனுக்கே வேள்வியாகவேண்டும். அதற்கு நம் புலன்கள், மனக்கிளர்ச்சிகள், உணர்ச்சிகள் அனைத்தையும் அவனுக்கே அர்ப்பணமாக்கவேண்டும். உலகில் காதலிக்கத் தக்க பொருள் ஒன்று உண்டானால் அஃது, அவரவர் உள்ளத்தில் ஜீவசாட்சியாய் யிருக்கும் சுந்தர்மாவே. அதுவே இரண்டு பூரண சக்திகளைக் கொண்டு ஆணாகவும் பெண்ணாகவும் விளங்குகின்றது. மலரும் நாரும் சேர்ந்து மாலையாவது போலே, வாழ்வின் மங்கலமலர்க்கும்பலாகிய பெண்மையும், அதற்கு ஆதாரமாகிய ஆண்மையும் சேர்ந்து, ஒரு நீண்ட அன்பு மாலையாக இறைவன் திருமார்பில் விளங்குக! நாதவீர்துகள் ஓஜஸாகவும், தேஜஸாகவும், தவக்கனலாகவும் மாறி (Spiritual lustre and divine energism), மனித சமுதாயத்தில் அமர

வாழ்வை விளக்குக! இவையே காதலின் இரகசியமும், இஹை வாழ்வின் குறிப்பும் பயனுமாகும். காதலைக் கொண்டு கடவுளைச் சேர்வாம். பெண்ணைத் தெய்வத் தன்மை பெறுவாம். இனி நிறைமுறையான காதலர் கூடிக் குலம் வளர்ப்பதைப் பற்றி யறிவாம்.

ஏழாவது, இஹவியல் முற்றிற்று.

அ. குல வியல்

உலகில் பூரணமான தெய்வஜாதியை உண்டுபண்ண வேண்டும். உலகோர் ஒரு குலத் தெய்வமாந்தராக வாழ வேண்டும். வாழ்வெல்லாம் அந்தராத்மனுடன் கலந்த யோகமாக வேண்டும். அதற்குக் காதற்களைக் கடவுட் கனலாக்கிய பூரணமான தாய்தந்தையரை உண்டுபண்ண வேண்டும். சதிபதிகள் யோக யுக்தராக ஆன்மக் கலப் பில் வாழவேண்டும். உடலும் உறுப்புக்களும் வளர்ச்சி பெற்றாலுமட்டும் போதா: உடல் சட்டையே; அதனுள் உள்ள அந்தக்கராணங்களும் மாசற்றுப் பூரண வளர்ச்சி பெறவேண்டும். மூலக்கனல் விழித்து, சுத்தானம் வுணர்ச்சி பெழுந்து, தியான சாதனத்தால் அதில் நன்கு நிலைத்த பிறகேதான் ஆணும் பெண்ணும் பூரண வளர்ச்சி பெற்ற தாகக் கருதலாம். அந்நிலையிலே பூரண மைந்தர் பிறக்க முடியும். அத்தகைய பூரண நிலை யடைந்தபேர்கள் உலகை வளர்க்க முற்பட்டால் மனித குலம் தெய்வ குலமாகும். அத்தகைய குலத்தை வளர்க்கும் தத்துவமே இக் குலவிய லில் விளக்கப்படுகிறது: குலவாழ்வே நில வாழ்வு; குலக் கற்பகம், அருளின்பக்கனி குலுங்கச் செழித்தோங்க வேண்டும். வாய்மை வாழ்வு, மாபு செழிக்க, வையகம் வாழ் இயல்பினால் ஆற்றும் குலவாழ்வின் பண்பை இக்குலவிய லிற் காண்போம்.

1. தாய்

எல்லார்க்கும் ஒன்னை சச னருளன்ன
எல்லாரும் ஒர்குலமென் றென்.

1

சசன் அருளாகிய பராசக்தியன்னையே உலகுயிர்
களுக்கெல்லாம் ஒப்பற்ற அன்னையாவாள்: அவளே உல
கத்தாய்; அவள் மைந்தரோ 84 கோடி ஜீவராசிகளும்
ஆவார். ஆதலால் எல்லா உயிர்களும் ஓர் அருட் குல
மென்று கருதுக!

குலத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது நம்முன் வருவது
தாய்; உலகத்தாய். உயிர்க் குலத்தைத் தோற்றி வளர்க்
கும் அருளன்னையை வணங்குவாம். அனைவரும் அவள்
பிள்ளைகள். ஆதலால், அனைத்துயிர்களையும் கூடப்பிறந்
தவர்போல மதித்து அன்புசெய்வாம்.

தாய்சக்தி வாழியநீ! தங்கக் குழந்தைகளால்
தேயம் வளர்க்குந் திரு.

2

ஒவ்வொருவரும் தாயை இவ்வாறு வாழ்த்துக:—‘பரா
சக்தி வடிவான எந்தாயே! நீயே பொன்னான குழந்தை
களைப் பெற்றுப் பேணித் தேசத்தின் கேதமத்தை மேன்
மேலும் வளர்த்து வளம்பெறச் செய்கின்றாய்; நீயே
தேசத் திரு! எந்தாய் வாழ்க!’

தாய்மா ரீடத்தாரூத் தன்னுட்டின் சீர்மையெலாந்
சேய்விடி வாகச் சேறிந்து.

3

தனது நாட்டின் சீர்மையெல்லாம் குழந்தையின் வடி
வாகச் சேர்ந்து நாட்டின் அன்னையரிடம் விளங்குவ
தாகும்.

‘குழந்தை’ யென்பது குட்டியுலகம். சேயின் பெரு
மையே தேசப் பெருமை. சேயைத் தருவது தாய். ஆத

லால், ஒரு நாட்டின் சீரும் பெருமையும், வளமையும்,
சிறப்பும், நலமும், திருவும், வெற்றியும் தாய்மாரினின்றே
வருவன. நாட்டினர் முதல் வேலை நல்ல தாய்மாரை
யுண்டுபண்ணலே. பெண்களுக்குத் தாய் கல்வி, நல்லொ
ழுக்கம், உடலுறுதி, மனவுறுதி, உயர்ந்த நினைப்பு, இல்ல
றத் திறமை—இவை இன்றியமையாதன. நாட்டு வர
லாறு, நற்புதல்வரைப் பெற்று வளர்க்கும் அறிவையும்
அனுபவத்தையும் புகட்டும் வாழ்வு நூல், வீட்டு கிர்வா
கம், கணவனை மகிழ்விக்கும் வகை, பாக சாத்திரம், தரும
சாதன முறை, யோகப்பயிற்சி—இவையெல்லாம் கன்னிப்
பருவத்திலேயே பெண்களுக்குப் பயிற்றித் தாய்மாரைத்
தயாராக்கவேண்டும். தாய் சிறக்கத் தாய்நிலம் சிறக்கும்.

வீறுமகனையே யின்றெடுத்த மெல்லியற்கு
வேறுதவ மேனோ விளம்பு?

4

வீரப் புகழோங்கி உலகிற் பெருமை பெறும் மைந்
தனைப் பெற்ற தாயாகிய மென்கொடிக்கு, வேறு தவம்
எதற்கு? சொல்!

நல்ல மைந்தர் பிறப்பது பெற்றோரின் தூய வாழ்வை
யும் சித்த விருத்தியையும் பொறுத்திருக்கிறது. பிள்ளைப்
பேறு நாட்டை வாழவைக்கும் ஒரு கடமையாகும். மற்
றக் கடமைகளுக்குச் சாத்திரமும் நடைமுறைகளும் இருக்
கின்றமை போலவே இதற்கும் உண்டு. நமது நாட்டு
மகான்கள், இவ்வறத்தாருக்கு நல்ல புதல்வர் பிறந்து நாடு
தழைக்கக் காதல் விதிகளையும், சதிபதிகள் அனுட்டிக்க
வேண்டிய விரத ஆசார நியமனங்களையும், சதிபதிகள்
மகப்பேற்றிற்காகக் கூட வேண்டிய காலங்களையும்
குறித்து அரிய நூல்களை எழுதியிருக்கிறார்கள். அவற்றின்
சாரத்தையும், தற்காலத்தில் மேனாட்டார் எழுதியுள்ள
காதல் சாத்திரங்களின் சாரத்தையும் ஆராய்ந்து, இங்கே
கருக்கமாக உரைப்பாம்:

முன்னியலிற் சொன்னது போல. அறிவும் ஆண்மையும் மிக்க வாலிபனைக் காதலித்து, இல்லறப் பயிற்சி பெற்ற நங்கை மணக்கிறாள். இருவரும் அறிவியல், அன்பியல், நடை யியல்களிற்கூறிய ஒழுக்கங்களை அனுட்டிக்க வேண்டும்; மனோ வேகங்களை அடக்கி யாள வேண்டும். உடல், அந்தக்கரணம் இரண்டும். மாசற்ற உறுதி பெற்ற பிறகே பிள்ளைப் பேற்றை யடையத் தரும். மந்தம், மயக்கம், ஆத்திரம், காமவெறி—இவை யின்றி அமைதியாகவும், மனத் திண்மையுடனும், மகிழ்வுடனும் நல்ல வேலை பார்த்துச் சதிபதிகள் கூட வேண்டும். நோய், தளர்வு, கவலை, மனக்குறை, சோம்பல், ஏக்கம், வயிறு நிறைய உண்ட வேலை, பட்டப்பகல், அமாவாசை, பாட்டிமை, அட்டமி, சதுர்த்தசி, பெளர்ணமி, மாதவிடாயான ஆறு நாள்—இவற்றை விளக்கிக் கூட வேண்டும்: மாதவிடாயின் போது மூன்றரை நாட்கள், 25 அடி விலகி யிருக்க வேண்டும். அப்போது திண்டினால் ஆணுக்கு ஆண்மை அழியும்! பெண்ணுக்குத் தீரா நோய்கள் உண்டாகும். இரட்டை நாளில் ஆணும், ஒற்றை நாளிற் பெண்ணும் பிறக்கு மென்பர். கூடுவதற்கு ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு தாதுக்களைப் பலப்படுத்தும் தூய வுண வுண்பதுடன், யோகாஸனங்களும் பிராணாயாமம் செய்யவேண்டும். ஒரு மாதமாவது பரிசுத்தமான பிரமசரிய விரதம் காத்த பிறகே கூடவேண்டும். மலச்சிக்கல் கூடாது; இருந்தால் எளிமா வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். கூடும் நாளில் இரவில் கனமான உணவு கூடாது. பால், பழம் மாலையில் அருந்தலாம். ஊன், மது, தாமத வுணவுகள் கண்டிப்பாகக் கூடா. அன்று, வேறு கவலைகளை யொழித்து, மௌன விரதம் இருந்து, ஆசாரமாக இறைவனைத் தியானம் செய்து, இருவரும் பின் வருமாறு மானசீகமாக வணங்க வேண்டும்:

‘அருளிறைவனே! எங்கள் குலமும், நாடும் சீரோங்கி விளங்க, அறிவும் ஆற்றலும் ஆயுளும் ஒழுக்கமும் புலமையும் நிறைந்த தீர மைந்தனை யருளாய்! இராமன், கண்ணன், கந்தன், விஜயன், சிவாஜி, அப்பர், வஞ்சுவர், கம்பர், இளங்கோ, ஏகநாதர், புத்தர், தாயுமானவர், வள்ளலார், இராஜராஜன், அபையன், அக்பர், ஔவை, தலைவதி, மங்கையர்க்கரசி, சந்தனை, மீரபாய், ராதை, சீதை, பாஞ்சாலி போன்ற குழந்தைகளை எங்களுக்கு அருள்வாயாக!’

இவ்வாறு தியானித்து, மாலையில் திருவிளக்கேற்றி, அதற்குக் குங்கும மிட்டு, ‘சுடரே, உன்னைப்போல எங்கள் குலத்தை விளக்க ஒரு சோதி மைந்தனை அருளுவாயாக!’ என்று அருட்சோதியை வணங்கிய பின், பாலும் தேனும் நிவேதித்துண்டு, சதிபதிகள் அமர்ந்து, இஷ்ட தெய்வங்களின் உருவம், அல்லது அவாவருக்குப் பிடித்த பெரியார் உருவத்தை மனத்தில் ஆவாஹனம் செய்து கொண்டு, ‘அருளிறைவனே! எங்கள் இல்லறம் விளங்கி யோங்க, அறிவும், ஆற்றலும், ஆண்மையும், தீரமும், வீரமும், தெய்வப் புலமையும், பொது நலத்திறமையும், அன்பும் சர்வாதம் நேயமுங் கொண்ட தெய்விக மைந்தனை..., புனிதமான மகளை... சிவாஜி போன்ற வீரப் புதல்வனை,..... ஔவை போன்ற அமுதக் கன்னியை அருள்வாயாக! எமது வாழ்வெல்லாம் உனக்கே நிவேதனமாகுக! எமது மரபுக் கற்பகம் தெய்வக் கணிகளைத் தருக! உன்னருளே எமது பிள்ளையாகுக!’ என்று வழத்தித் தியானித்த பிறகு, பஞ்சுனை மீதேற வேண்டும். இருவர் மனமும் ஒத்து, உயர்ந்த நினைப்புடன் தாம் மைந்தராகப் பெறக் கருதும் வீர வடிவத்தில் லயித்திருக்க வேண்டும். ஒத்துக் கூடினால் முத்துக் குழந்தை; உத்தம நாளும், உரிய வேளையும், உள் ளமைதியும், மன மகிழ்ச்சியும், உன்னத நினைப்பும், உடலுறுதியும், தாது வளமும் சரியா யிருக்கும் போது மேற் சொன்னபடி கூடினால், உத்தமப் பிள்ளை யுதிக்கும்.

சோறுட்டும் போதன்பாய்ச் சொல்லிவாழ் வின்கடமை
வீரத்தாய் யூட்டும் விறல்.

5

சோறுட்டும் போதே அன்பாக மனித வாழ்வின் பயன், கடமை முதலியவற்றைக் கதைகளாகச் சொல்லி வீரத்தாய், பிள்ளைக்கு வீரமும் பலமும் தைரியமும் ஊட்டுவாள். பிள்ளை வளர்த்தல் ஒரு பெரிய தருமமாகும்; அதில் தாய்க்கே பொறுப்பதிகம். அவளே, நடமாடுங் கோயிலான உடலை ஊட்டி, விளையாட்டுக் காட்டி, அழகும், ஆற்றலும் பொலிய அமைக்கிறாள். தாய்ப்பாலே குழந்தைக்கு உயிர்த்தாரை; தாய்க்கு நல்ல ஊட்டங் கொடுக்க வேண்டும். தாய்ப்பாலே குழந்தையின் உடலையும் நரம்புகளையும் அமைப்பது; பால் கொடுக்கும் போது கோப தாபங்கள் ஆயாசங்கள் இல்லாமல் திருநடுச்சீத்தனையுடனிருக்க வேண்டும். 'நானாட்டும் ஒவ்வொரு துளிப்பாலும் ஞான சம்பந்தப் பாலாகிக் குழந்தைக்கு அறிவும் பலமும் நல்குக!' என்று தாய் நினைக்கவேண்டும். முலைப்பா வில்லாவிட்டால் பெட்டிப்பால் கொடுக்க வேண்டா; நல்ல காராம் பசுவின் பால் அல்லது வெள்ளாட்டுப் பால் புகட்டலாம்; அல்லது ஏழைகள் கேப்பைக் கஞ்சியைப் பக்குவமாகக் கொடுக்கலாம். குழந்தைகளுக்கு மிகத் தூய வுணவே கொடுக்க வேண்டும். குழந்தை, 'அம்மா அப்பா' என்று பேசத் தொடங்கும்போது, திவ்விய நாமங்களையும், மகான்களின் பெயர்களையும் உச்சரிக்கப் பயிற்றுக! குழந்தை சோறுண்ணும் பருவம் எய்தியதும், சிறு சிறு கதைகள் சொல்லிக்கொண்டே வேடிக்கையாகச் சோறுட்ட வேண்டும். இரவில் படுக்கப் போகும்போது, குழந்தை அக் கதைகளைத் திருப்பிச் சொல்ல வேண்டும். குழந்தையின் வாக்கியங்களைத் திருத்தி மறுபடியும் சொல்லச் சொல்ல வேண்டும். 'இந்தக் கதையிலே இன்னார் செய்த மாதிரி நடக்க வேண்டும்; இன்னார் போல நடக்கக்

கூடாது' என்று குழந்தையாகச் சொல்லும்படி கேள்வி போடவேண்டும். அம்புலி காட்டி அமுதாட்டும் போதே, சுற்றிலும், வானிலும் உள்ள இயற்கைக் காட்சிகளைக் காட்டிச் சொற்கள் பயிற்ற வேண்டும். பகலில் வேடிக் கையாகச் சில காரியங்களை யேவி, வினைச் சொற்கள் பயிற்ற வேண்டும். தீச்சொல், தீய நடத்தைகளை அவ்வப்போது அன்பாகச் சொல்லி, மறுத்து, அவற்றிற்கு எதிரான நல்ல சொல், நல்ல நடத்தைகளைப் பழக்க வேண்டும்; நல்ல காட்சிகளைக் காட்டவேண்டும். உலக மகான்கள், வீரர், அறிஞர், பொதுநலத் தொண்டர், தெய்வங்கள் முதலியோரின் படங்களைக் காட்டி, இனிமையான கதைகளைச் சொல்லலாம். இவ்வகையாக ஐந்து வயது மட்டும் குழந்தைகளைத் தாயார் உயர்ந்த எண்ணங்களைச் சோற்றுடன் ஊட்டிப் பயிற்ற வேண்டும். குழந்தை பிறந்த போதே அதன் கல்வியும் தொடங்குகிறது. தாயே குழந்தையின் முதற்குரு.

2. தாய்ப் பணி

எவையு மஞ்சாது தாயின் பணிபுரிவோம்;
ஆவிக் குரியா எவன்!

1

கூற்றைக்கூட அஞ்சாமல் எதிர்த்துப் பொருது, எமது அன்னையின் நற்பணியைப் புரிவோம். எமது உயிரைத் தந்த அவளுக்கு, அத்தகைய தியாகம் செய்தல் தகுந்ததே யாகும்.

பெற்ற தாயினும் பெரியதொன்றில்லை; அன்னையின் பெருமைக்கு அளவில்லை: மேகி, மாயாதேவி, கோலு, தேவகி, ஜீஜாயம், இவர்களின் வரப்பிரசாதங்களல்லரோ கிறிஸ்துவும், புத்தனும், இராமனும், கண்ணனும், சிவாஜியும்! நாட்டுத்

தாயின் ஆவேசத்தாலன்றோ வீர தீர்கள் உதிக்கின்றார்கள்! காலைக் கடன்களை முடித்து, நாண்மலர் கொய்து, தாயின் பாதங்களில் அருச்சித்து மைந்தர் வணங்குக: 'தாயே, உன்னில் உள்ள மஹா சக்திக்கு வணக்கம். உன் பிள்ளையாகிய நான் அறிவிலும் அன்பிலும் ஓங்கி, நமது குலப்புகழையும், நாட்டின் புகழையும் விளக்கும் வீரனாக வாழ உனது அருளை வேண்டுகிறேன். எந்தாய் வாழ்க!' என்று அன்னைபைத் தொழுக! தாயின் ஆசிர்பெற்ற மைந்தர் தருமவீராவார். தாய்த்தொண்டு, தாய்நாட்டுத்தொண்டு— இரண்டும் தெய்வத்தொண்டெனச் செய்க!

அன்னை யளித்தவுட லன்னை யளித்தவுயிர்

அன்னை யருட்பணிக்கே யாம்.

2

அன்னை பெற்ற இந்த இயற்கையுடலும், அன்னை கொடுத்த இந்த உயிரும் அன்னையின் அருட்பணிக்கே ஏற்றவையாகும். பெற்ற தாயும், தேசத் தாயும் பெருமை பெறவே, உடலில் உயிருள்ள மட்டும் பயனுள்ள பணிகளைச் செய்து அறநெறியில் வாழ்வோம்.

மறையின் விளைநிலமு மன்னுயிரும் வாழ்வுத்

தழைவது தாயன்பாற் றுள்.

3

மறையினால் பயிர் விளையும் மண்ணிலமும், நிலை பெற்ற உயிர்க்குலமும், உயிர்வாழ்வும் தழைத்தமை அன்னையின் அன்பினாலேதான். மண்ணிலத்தின் மீதுள்ள அன்பினால், வானம் உவரியை ஆயிரபாக்கி, மேகங்களைக் கூட்டி மழை பொழிகிறது. மண்ணிலத்தாயின் அன்பினாலேதான் உயிர்கள் உண்டு பிழைக்கப் பயிர் பச்சைகள் உண்டாகின்றன. பயிர்களில் பெண்பூக்கள் காற்றாலும், வண்டினாலும் ஆண்பூக்களின் தாதுக்களைப் பெற்றுக் கருத்தரித்துக் காயாகிக் கனியாகி, விதையாகி, விதையினின்று தமது செடிக் குலத்தை வளர்ந்தோங்கச் செய்கின்றன. பயிர்களை உண்டு

உயிர்கள் செழிக்கின்றன. உலகுயிர்கள் தாய்ப்பாலுண்டு தாய்க்கரத்தில் வளர்கின்றன. உலகமே தாயின் மடிமேல் குழந்தையாக அமர்ந்துள்ளது. காலைக் கதிரும், கண் குளிர் மதியும், வசந்தக் காற்றும், வருண பல்களும், இயற்கை வனப்பும், இன்னிசை யமுதும், ஆவின் பாலும், சோலை நிழலும், திருச்சுனை நீரும், சுத்திக் கனலும், திருவுடைப் பெண்டிரும், தீரரும் வீரரும். வித்தகப் புலவரும் தழைப்பது பராசக்தி அன்னையின் அன்பினால். அன்னையன்பு வாழ்க!

அன்போடு கொஞ்சி, அழுதிட்ட பொற்கையைப்

பின்பற்றி முன்னேறல் பீடு.

4

நம்மை அன்புடன் கொஞ்சி அழுதிட்டு வளர்த்த தாயின் பொற்காததைப் பின்பற்றி உலகில் முன்னேறுவாம். நம்மை அன்புடன் ஊட்டி, 'என் கண்ணே, செல்வமே!' என்று பாராட்டிச் சோட்டி ஆசிரியர் வளர்த்த அன்னையின் திருக்கரத்தைப்போல, நாம் உலகில் எல்லாருக்கும் இதமான தருமத்தையும் பொதுநலத்தையும் வளர்த்து முன்னேறுவாம்; அதுவே பெருமை!

தாய்சொல்லு மம்மொழியே தம்மக்க ளுஞ்சொல்வர்;

தாய்தன்று சொல்லத் தரும்.

5

தாய் பேசும் வார்த்தையையே பிள்ளைகளும் பேசுவர். ஆதலால், தாயார் மங்கலமான சொற்களையே பேசுத்தரும். சுமார் எட்டு வயது மட்டும் தாயிடமே குழந்தை வளரும். தாயின் பேச்சு நடைபெயல்வாம் குழந்தைக்கும் பிடிபடும். 'தாயைப்போல் பிள்ளை; தூலைப்போல் சேலை' என்பர். இளம் வயதில் பிடிபட்ட பழக்கங்கள் வழக்கங்களாக, இயல்பாக மாறும். ஆதலால், தாய் பேச்சிலும் நடையிலும், குழந்தைக்கு அரிய உதாரணமா யிருக்கவேண்டும். அசங்கியம், அமங்கலம், ஆத்திரச் சண்டை, அடுத்தவர்

வம்பு, பொருமைப் பேச்சு, வசவு, நிந்தை, பொய்—இவை தாய்மாரிடையே சாராதொழிக! மந்திரம் போன்ற வாய்ச் சொல் வேண்டும். குழந்தைகளிடம், தெளிந்த தூய மொழிகளை இனிமையாகப் பேச வேண்டும்; நாமாவணி, கீழ்கிழு தோத்திரங்கள், கீழ் கதைகள், நீதிகள், வீர செயல்கள், பெரியார் பெருமை, இயற்கையழகைப் பற்றிய வருணனைகள் இவற்றைக் குழந்தைகள் முன்னே சொல்லலாம். 'அறிவும், அருளும் அன்பும், ஆயுளும், ஆற்றலும், ஆண்மையும், வீரத்திருவும், உண்மை யொழுக்கமும், உயிரிரக்கமும், பொது நலத்திறனும், புண்ணிய வாழ்வு மோங்கி நான் தீரனாக!' என்று ஒவ்வொரு சேயும் ஜபம் செய்யும்படி தாய்மார் பயிற்றவேண்டும். உயர்ந்த நினைப்பும், உயர்ந்த பேச்சும் உயர்ந்த பிள்ளைகளை நாட்டிற் களிக்கும்.

3. தந்தை

தந்தை செயலே தனயன் செயலாகும் ;

தந்தைக் கோழுக்கத் தலை.

1

தகப்பனர் செய்திறப்படியே பிள்ளையும் செய்வான் ; ஆதலால், தகப்பனுருக்கு நல்லொழுக்கம் முதன்மையானது.

தகப்பன் குலத்தலைவன் ஆவன். 'தகப்பனைப்போல் பிள்ளை' என்பது பழமொழி. தந்தை நல்வழி நடந்தால் தனது குலத்தையே நல்வழிப்படுத்துவான்; தந்தை கெட்ட வழியில் நடந்தால், குலத்தையே கெடுத்தவனாவான். தன் பெற்றோரை அவமதித்தல், பெரியாரை நிந்தித்தல், இறு மாத்தல், இழிவுரை பேசல், அன்பில்லாது மனைவியை வைதல், அடித்தல், குழந்தைகளை வெடுக்கென்று பேசல், வீட்டுப்பொருளை விலைமகட் கீதல், பத்தினி நோகப் பாத்தை

யைக் கூடல், கள்வெறி கொண்டு சள்ளை செய்தல், பேய் போல் அரற்றல், காமவெறியாற் கண்கெட்டலைதல், வீண் விவகாரத்தில் காலத்தைப் போக்கல், வீட்டுச் சாமான்க ளிமாதபோது தான் மட்டும் சோற்றுக் கடையில் வயிற்றை கிரப்பி வருதல், சீட்டாடல், பொடியுறிஞ்சுதல், அயலாருடன் சண்டை போடல்—இவையெல்லாம் தற் தைக்கு ஆகாத தீயநடத்தைகளாகும். தெய்வச் சீர்தனை பூஜைபுனக்காரம், அருட்பாடல்களைப் பாடல், பஜனை, நல்லார் கூட் டம், பெரியார் உபசரித்தல், பெற்றோரை நன்குமதித்தல், மனைவியுடன் ஒற்றுமையாயிருந்து இங்கிதமறிந்து நடத் தல், குழந்தைகளிடம் அன்பா யிருத்தல், வந்ததைக் கொண்டு மானமாகப் பிழைத்தல், இனிய மொழிகளைப் பேசல், மகான்களைப்பற்றிப் பேசல், குழந்தைகளுக்குச் சிறுகதைகளைச் சொல்லி நல்வழி பயிற்றல்—இவையெல் லாம் தந்தைக்குரிய கடமைகளாகும். தந்தை வழியே மைந்தன் வருவான். தந்தை நல்வழி செல்க!

சுற்றம் புலன்வழியே தோய்ந்து மனம்பற்றும் ;

சுற்றத்தைச் சுத்தமுறச் சூழ்.

2

'சுற்றம்' என்றால் தன்னைச் சுற்றியுள்ள காட்சிகள், நண்பர், உறவினர், கூட்டம், சுற்றிலும் தான் காணும் பழக்க வழக்கங்கள் என்று பொருளாம். 'தோய்ந்து' என்றால் படிந்து, கலந்து, பொருந்தி எனப் பொருளாம். சுற்றம் ஐம்புலன்கள் வழியே மூளையிற் படிந்து மனத் தைப் பலமாகப் பற்றும். தன்னைச் சுற்றியுள்ள மாந்தர் நடையுடை பாவனை பேச்சு செய்கைகள் பரிசுத்தமா யிருக்கவேண்டிய முயற்சிகளை யெல்லாம் செய்க.

மனம் புகைப்படக்கூருவி போன்றது. ஐம்புலக் காட் சிகள் மனத்திற் பற்றிச் சித்தத்தில் பொருந்திச் சிந்தனை யாகும். எத்தனையோ பிறவிகளில் ஏற்பட்ட சிந்தனைகளே

ஜன்மவாசனைகளாக மாறி உண்மைப் பொருளை உணர்வொட்டாது மனத்தைச் சுழற்றி மாயஞ் செய்வன. என்றோபுரிந்த தீவினைகளை இன்று மனம் இழுத்துவந்து நமது அமைதியைப் பாழாக்குகிறது. மனத்தை முன்னிலைப் படுத்தாது, தன்னிலைப் படுத்தவே சுத்தயோகிகள் மாசற்ற சுத்தாத்மாக்களின் உறவை அல்லது மோனத்தனியை நாவது. தூய சுற்றம் தூயவாழ்வைத் தரும். தீய சுற்றம் தீயவாழ்வாகும். சுற்றத்தின்படியே வாழ்வமையும். பூஜை யறைக்கும், புழக்கடைக்கும் எவ்வளவு வேற்றுமையுள்ளதோ, அவ்வளவு வேற்றுமை ஒழுக்கம் நிறைந்த சுற்றத்திற்கும், வம்பும் வழக்குப் பெருக்கும் சுற்றத்திற்கும் உள்ளது. புலவையு (Sensation) காட்சியாகி (Perception), நினைவாகி (Conception), கருத்தாகி (Thought impression), காரியமாகி (Action) இயல்பாகி (Nature) விடுகிறது. குழந்தைகளைத் தூய சுற்றத்தில் வளர்க்கவேண்டும். குழந்தைகளை நல்ல முறையில் வளர்க்கும் குழந்தைச்சாலைகளை நாட்டில் அமைக்க வேண்டும். பிரான்ஸ், இத்தாலி, அமெரிக்கா முதலிய நாடுகளில் மூன்று வயது முதலே குழந்தைகளை நன்கு பழக்கக் குழந்தைச் சாலைகள் உள்ளன. பகலில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர் தம் குழந்தைகளை அங்கேதான் விட்டுச் செல்வர். கல்விக் கதிரில் அதன் விவரங் காண்க. மூன்று வயதுமுதல் பத்து வயதுவரை குழந்தைகளுக்கு மிகவும் பரிசுத்தமான காட்சிகளே தென்படும்படியாக நடக்கவேண்டும்.

பெற்றோரும் கூடப் பிறந்தோரும் போலத்

உற்றவனை நாடுவது முன்.

3

பெற்றோரையும் உடன்பிறந்தாரையும்போல், உன் மனையையும் (சுற்றத்தாரையும்), நாட்டையும் (நாட்டிலுள்ளவரையும்), உலகோரையும் கருதுவாயாக; வீடு, நாடு, உலகு மூன்றும் உறவாகும் என்று நினைப்பாயாக.

ஆருல கெல்லாம் ஆன்ம விரிவே: அன்பின் வடிவான அந்த ஆன்மாவே பல உடல்களைப் போர்த்து, ஆணைப் பெண்ணைப் பெற்றோராகிப் பிள்ளைகளாகிச் சுற்றமாகிக் குலமாகி, ஊராகி, நாடாகி, உலகமாக விரிந்தது. அன்பு பெருகப் பெருக அனைத்துயிரும் ஒரு குலமாகக் காணும். சுத்தான்ம சித்தருக்குத் தானன்றி 'லகு வேறில்லை; அவருக்கு வீட்டுத் தாய், நாட்டுத் தாய், ஞாலத் தாய் எல்லாம் ஒரே அன்புத்தாயாக விளங்கும்; ஆருலகெல்லாம் அருள் வீடாகும். ஜகவுயிரெல்லாம் சங்கிலித் தொடர்பாம். சாதமத நிற வேறுபாடுகளின்றி, 'எனது உன்' தென்னும் இறுமாப்பின்றி, ஒவ்வொருவரும் வீட்டைப்போல நாட்டையும், நாட்டைப்போல உலகையும் விரும்பித் தம் மாலான தொண்டு செய்யக் கடவர்.

குலஞென் றணங்குங் குரிலும் பொன்செய்

நிலனும் விதையும் நிகர்.

4

தன் குலத்திற்கு வந்து சேரும் பெண்ணணங்கும் ஆண்மையிற் சிறந்த தன் மைந்தனும், பொன்போலத் தானியங்களை விளையச் செய்யும் நிலமும், அதில் இடும் வித்தும் போல்வர்; ஆணிற் சிறந்தவன் குரிசில்.

தந்தை தன் குரிசிலுக்கு நல்ல இடம் பார்த்து ஒரு நங்கையை மணமுடிக்கிறான். இவ்வாறு தன்னையும் தன் மனைவியையும் போல், தன் மைந்தனும் நாட்டுப் பெண்ணும் சதிபதிகளாக இல்லறத்தை நடாத்துகின்றனர். அவர்களைத் தந்தை எவ்வாறு கருத வேண்டும்? நாட்டுப் பெண்ணைத் தன் மாபிற்கு நிலமாகவும், மகளை அதில் இடும் வித்தாகவும் மதிக்கவேண்டும். அவர்கள் க்ஷேமமாக இல்லறம் நடத்தி, மாபை வாழ வைக்கும்படி அவர்களுக்கு உதவிகள் செய்யவேண்டும். இல்லறம் நடத்தும் சதிபதிகள் எல்லாருமே நிலமும் வித்தும் போல்வர் என்றும் பொருளாம்.

அறிவுத் திருவும் அறநெறியும் அன்புத்

திறனும் பெருகுநின் சேய்!

5

உனது சேயைக் கருத்துடன் போற்றி வளர்க்க வேண்டும். நல்ல கல்வியறிவும், அழகும், தெய்விகப் பொலிவும், அறநெறியொழுக்கமும், எவ்வயிர்க்கும் அன்பு செய்யுந் திறமையும் உனது பிள்ளைக்குப் பெருகியோங்குக!

அறிவியலிற் சொல்லியபடி பிள்ளைகளின் அறிவை வளர்க்கவேண்டும்; அவர்களுக்குத் தக்க உடற் பயிற்சியினால் பலமும் வனப்பும் அளிக்க வேண்டும்; தக்க தொழிற் பயிற்சியால் இல்லறத்தைத் தாங்குதற் கேற்ற செல்வத்தை யிட்டச் செய்யவேண்டும்; மனையிலும், ஊரிலும், நாட்டிலும் நல்லவன் என்று பேரெடுக்க அறவியலிலும் நடைவியலிலும் கூறிய ஒழுக்கங்களைப் பயிற்றவேண்டும். அன்பியலிற் சொல்லியபடி தன் வீட்டார், நாட்டார், உலகோர், அனைவரிடமும் அன்புடன் நடக்கும் ஆற்றலையும் பெருக்கவேண்டும். இது தந்தையின் கடமையாகும்.

4. சேய்

‘இன்றுசேய் நானேயே யிப்புவியின் கையாகும்’

என்றுசேய் போற்ற விரிது.

1

இன்றைக்குக் குழந்தையாயிருப்பது வளர்ந்து மனிதனாகி, நானேயே இவ்வுலகின் பணிகளைப் புரியும் கைபோலுதவும். இந்த நினைப்புடன் குழந்தையைப் போற்றி வளர்த்தல் இனிதாகும்.

குழந்தையென்பது உலகக் குஞ்சு (Worldling). ஒவ்வொரு குழந்தையிடமும் ஒரு தனிப் புலமை யுள்ளது.

அதை நல்ல பயிற்சிகளால் விளக்கி, வீட்டிற்கும் நாட்டிற்கும் பயன்படச் செய்ய வேண்டும். இன்று பிள்ளை நானைப் பெரியோன்.

இவ்விளக் காடு மீளிய புதல்வர்க்குக்

கல்வியறி வாற்றலாங் கண்.

2

வீடு விளங்கும் விளக்குப்போல்வர் மக்கள். அவர்கள் நன்கு செழித்தோங்கி ஆளாகவேண்டும். அவர்கள் வளர்ச்சிக்குக் கண்ணாயிருப்பன இரண்டு: (1) கல்வியறிவு, (2) உடல், உயிர், மனத்தின் ஆற்றல், பலம்.

மணிப் புதல்வர் மரபின் விளக்குகள்; இல்லறத்தின் புத்துயிர்கள். பொன்னினும் புதல்வரே அரியர். வீட்டுக்கு நான்கு பிள்ளைகள் இருந்தாலே இல்லறம் இனிக்கும். குலவிளக்குகளான மக்களுக்கு அறிவும் ஆற்றலும் இரு கண்களாம்.

நன்மக்க வின்பெருமை நாட்டிற்கெல் லாம்பெருமை;

வன்மக்கள் வீட்டின் வகை.

3

நல்ல பண்புடைய மக்களின் பெருமை நாட்டிற்கெல் லாம் புகழாகும். முரட்டுப் பிடிவாதமும், கெட்ட நடத்தையும் உள்ள பொல்லா மக்கள் வீட்டிற்கு இகழ்ச்சியாவர்.

அச்சம், அழுக்காறு, அகந்தை, தீயவொழுக்கம், திருட்டு, குடி, விபசாரம்—இவையெல்லாம் பிள்ளைக்கு வசையாகும். இவற்றைக்கொண்ட பிள்ளைகள் பெற்ற வருக்கும், மரபிற்கும் அவமானத்தையே கொண்டு வருவர். ‘இவரைப் பெற, தாய்தந்தையர்கள் என்ன தவம் செய்தனரோ!’ என்று பொதுஜனங்கள் புகழும்படி பிள்ளைகள் நடந்துகொள்ள வேண்டும். மனச்சாட்சிக்கு மாறில்லாத நன்னடை, உயர்ந்த சிந்தனை, சீரிய செய்கை,

இனிய என்மொழி, சமயத்தில் உதவுதல், ஈன்றோர் ஆன்றோர் ஆசிரியர் முதலிய பெரியாருடன் வணக்கமா யிருத்தல், நல்லாசானிடம் கல்விகற்றுத் தேறி, மனையறம் புகுந்து, நல்ல தொழிலாற்றிக் குடும்பத்தைத் தாங்குதல், அறங் காத்தல், தன்னைப் பெற்றோர் எப்படி அருமையாகப் பேணிநார்களோ, அதேமாதிரி வயது காலத்தில் பெற்றோரைப் பிரிய முடன் பேணல், வீடும் நாடும் சிறக்கப் பணிபுரிதல், உற்றார்க்கு இயன்றதுணை செய்தல்—இவையெல்லாம் நன்மக்கள் கடமைகளாகும்.

தாலாட்டிச் சீராட்டிப் பராட்டி ஓர்மேல்வை
மாருட்ட மில்லா மனம்.

4

தாய்தந்தையர், உன்னை அன்புடன், 'அப்பா மகனே, அருமை மகனே!' என்று தாராட்டி வளர்த்தனர்; கல்வியறிவு கொடுத்துச் சிறக்கச் செய்து சீராட்டினர்; 'கண்ணே, முத்தே, கனியே, செல்வமே!' பென்று இனியன கூறி னனது அழகையும் அறிவையும் ஆற்றலையும் கண்டு பூரித்துப் புகழ்ந்து பாராட்டினர். அத்தகைய அருமையான பெற்றோர்மீது எதனாலும் மாறி மயங்காத அன்பை வைப்பாயாக!

பிள்ளை வேண்டுமென்று அருந்தவங் கிடந்து, குழந்தை பிறந்ததும் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி கொண்டனர் பெற்றோர். மார்பில் ஊட்டி மடிமேல் வைத்துக் கொஞ்சி, தொட்டிலில் வைத்துத் தாலாட்டி, ஈ, ஏறும்பு கடியாமல் காத்து, வந்த நோய்களை மாற்றினர் தாய். படிக்கவைத்து அறிவைத் தூண்டினான் தந்தை. நீ என்ன கைமாறு செய்தாலும் அது பெற்றோர் அன்பிற்கு ஈடாகாது. அவர்கள் உன்னை எவ்வளவு தீவிரமாக அன்பு செய்தார்களோ, அவ்வளவு தீவிரமாக நீ அவர்களை அன்பு செய்; மணம் புரிந்து, மனைவியுடன் பெற்றுப் பெருகி வாழும் நாளில் பெற்றோரை அலட்சியம் செய்யாதே!

இளமையிலே பெற்றோர் இயற்றியதை மைந்தர்
முதுமையிலே செய்யல் முறை.

5

மைந்தரது இளமையில் பெற்றோர் எவ்வளவு அன்புடன் உதவி செய்தனர்! பெற்றோரது முதுமையில் மைந்தர் அவர்களுக்கு அவ்வளவு அன்புடன் உதவிசெய்வது கடமையாகும்.

தாயும் தந்தையும் மைந்தனை, அவன் இளமையிலே காத்தனர். மகனும் அவன் மனைவியும் பெற்றோரைப் போலவே தாய் தந்தையரை முதுமையில் காத்தல் அறமாகும். மனைவிமோகத்தால் மதிமயங்கி, ஈன்றோரை இன்னலுறுத்தி, ஊனுடைக்கும் திண்டாடவைக்கும் மக்கள் நன்றிகெட்ட பதர்களாவர். பெற்றோர் மகிழ் நடப்பவன் பிள்ளையாவான். யோகிக்கும் பெற்றோரை மறவாது அன்பு செய்தல் கடமையாகும். பெற்றோரைக் காக்கச் சகோதரர் இருந்தால் சரி; இன்றேல் தானே அவரை எப்படியாவது காக்க வேண்டும்.

5. சுற்றம்

நல்ல நுணைநீன்று நன்றி மறவாதான்
எல்லார்க்கு மின்னுறவென் றென்.

1

சமயத்தில் நல்ல துணைவனாயிருந்து, பிறர் செய்த நன்றியை மறவாது விசுவாசமா யிருப்பவன், எல்லாருக்குமே இனிய உறவினன் ஆவான் என்று நினை!

இரத்தக் கலப்பால் வீட்டுறவாகும். உள்ளன் பிறந் தால் உலகெலாம் உறவாம். நற்குண நற்செய்கை, தானே நன்னடைக்கு உதாரணமா யிருத்தல், ஓரமின்றி உண்மையாய் நடத்தல், பிறர் செய்த நன்றியை மறவாமை, பிறர்

தீமை செய்தாலும் மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளாமல் அவர்களுக்கு இடர் வந்தபோது நல்லுதவி செய்தல், இவ்வேயென்து கேட்பவருக்கு இயன்றதைத் தருதல்-இவையே உறவினருக்கு இனிய தன்மையாம். வீட்டுறவும் நாட்டுறவும் இத்த மாதிரி யிருக்க வேண்டும்.

பாகத்தி லன்று, பரிந்த வுதவியினில்
தேகத் துணைவனைத் தேடு.

2

உலகில் உடன்பிறந்தவர்கள் வயது வந்தவுடனே தந்தையின் சொத்தைப் பாகம் போட்டுப் பிரித்துக் கொண்டு துண்டாகச் செல்லுகின்றனர். பாகம் பிரிக்கும் போது எத்தனையோ சண்டைகள் நடக்கின்றன. இவ்வாறு செய்பவர் உண்மைச் சகோதர ரல்லர். நமக்கு இடர் வந்தபோது மனமிளகி உதவிசெய்பவனே, கூடப் பிறந்தவனாவன். அப்படிப்பட்ட தேகத் துணைவனையே நீ தேடுவாயாக!

தந்தை, சொத்து வைப்பதினும் மைந்தருக்குத் தொழில் வைப்பதே நலம். பாகத்துணைவர் பணத்தொடு பிரிவர். அன்புத் துணைவர், பணத்தைக் கருதார், பயனைக் கருதார்; உற்ற விடத்தில் உயிர் கொடுத்துதவுவர். உதவி செய்தவனே உடன்பிறந்தானாகும். அன்பைக் கொண்டு நண்பனை யறிக! அன்பும் நன்றியுமே யார்க்கும் சகோதரர். இரத்தக் கலப்பினும் உள்ளக் கலப்பே உறவிற் கழகு!

கிளையுரிமை கொண்டாடிக் கேடுகுழி வாறுத்

தலையிக்கும் பேனுஞ் சரி.

3

‘நான் சொந்தம், இனம், உறவு முறை’ என்று முன்னால் கிளையுரிமை (பாத்தியம்) கொண்டாடுவர் சிலர்; பின்னால் நாம் அடியோடு கடும் சூழ்ச்சியைச் செய்வர். இத்தகைய வஞ்சகர், நமது தலையிலேயே ஒட்டிக்கொண்டு

நமது இரத்தத்தையே அரித்துண்ணும் பேன் போல்வர். சிலர் இரத்தக்கலப்பு, உறவின் முறையார் என்று நயமாக வந்து சொந்தங் கொண்டாடுவர்; இருக்கிற பசையை உறஞ்சிக்கொண்டு இவ்வஞ்சகர் மெள்ளச் சண்டை மூட்டுவர்; சிண்டு முடிப்பர்; வீட்டை யிரண்டாக்கிக் கைக்கு வந்ததைப் பற்றிக் கொண்டு, குலத்தைப் பழாக்கிப் பழி பேசிச் செல்வர். அத்தகைய உறவினரை உடனே விலக்குக. ஆதம் சாந்திக்கும், குடும்ப வாழ்விற்கும் இத்தகைய வஞ்சகர் கொடிய பகைவ ராவர்.

இன்னு புரிவார் இரத்தக் கலப்பெனினும்

ஒன்று வேனவே யுனர்.

4

இரத்தக்கலப்புள்ள உறவினராயினும், சகோதர ராயினும், மைந்தராயினும் சரியே: நீ வாழ வொட்டாது மறைவாகவும் வெளிப்படையாகவும் தீங்கு செய்பவரை நம்பி மோசம் போகாதே!

அத்தகையார் உன் உறவின ரல்லர்; பகைவர் என்றே எண்ணிக் கவனமாயிரு. அன்னியர் பலர் இரக்கங் கொண்டு உதவி செய்வர். சொந்தங் கொண்டாடி வஞ்சம் செய்பவர் அன்னியரும் அல்லர், உறவினரும் அல்லர்; மானிட வுருவங்கொண்ட யாரோ ஒருவர் என்று அவரைக் கருதுக. முகமன் பேசி முடிச்சனிழ்க்கும் வஞ்சர், துணை போல் வந்து தூற்றிச் செல்லும் தீயர், சொந்தங் கொண்டாடி சொத்தைப் பறிக்கும் கொடியர்—இவர்களை ஒதுக்கி வாழ்க. உனது கௌரவமான நடத்தையால் அவர்கள் திருந்த வேண்டும். உனது விழிப்பால், உன்னை ஏமாற்ற முடியாதென்று அவர்கள் உணரவேண்டும்.

நன்றைக்கங் கொண்டுமீன நாடுய்ய வாழ்ந்திடவே

முன்றைக்குச் செய்ய முறை.

5

யாசகமும், சோம்பலும், செல்வச் செருக்கும் கூடா. சேர்த்துப் பூட்டுங்கருமி செல்வத் திருவைச் சிறைவிடுவோ. குறையன்! செல்வம் ஊறவும் வேண்டும்; ஊற்றைப் பஞ்ச உண்ண இறைக்கவும் வேண்டும். இடம்ப மில்லாமல் போதுமட்டும் இனிது வாழப் பொருள் வைத்துக்கொண்டு மீதியை நாட்டில் வறுமையும் மடமையும் நீங்க ஏதா யினும் ஒரு தொழிலிற் போடவேண்டும். எல்லாரும் உழைத்தே யுண்ண வேண்டும். 'காலநிலை இவ்வாறு; இக்காலம் உலகிற்கு இன்னது செய்தால் பலருக்கும் பயன் படும்' என்றறிந்து வருவாயில் ஒரு பங்கைப் பொதுநலத் திற்கு அளிக்கவேண்டும். இவை இல்லறத்தார் கடமைகளாகும்.

கடன்செய் யிடம்பம் கவலைக்குத் தூது;

விடஞ்செய் வறுமைக்கு வித்து.

2

கடன்வாங்கிச் செய்யும் பகட்டான இடம்பச் செலவு, மனக் கவலைக்குத் தூதாகும்; கவலையை அழைத்து வரும். அது நஞ்சுபோன்று கொடிய வறுமைக்கு விதையாகும்.

கடனில்லாதவன் உண்ணுங் கூழும் கற்கண்டுப் பாய சத்திற்குச் சமானம். கடனாளியின் விருந்து, கவலைப் பொங்கலாகும். கைக்கு மிஞ்சிச் செலவிட்டால் கையேந்த வேண்டி யிருக்கும். உழைத்து வந்ததால் பிழைத்து வருக; பணமும் பண்டமும் பயன்பெறச் செலவிடுக; கருமித்தன மில்லாமல் கட்டுச் செட்டாகத் தட்டில்லாமல் வாழ்க! கடன் கையைக் கடிக்கும்; காலை வாரியடிக்கும்; பத்து வந்தால் இரண்டு மீதி வைத்து ஒன்று நாட்டிற்குதவி, ஏழுபங்கு வீட்டிற்குதவலாம். கவிஞரும், புலவரும் கடனால் வருந்தினர். லபரன், ஷேரீடன், கோல்ட்ஸ்மீத், பேகன், ஸ்காட், ஸ்மித்ஸ் முதலிய அறிவாளிகள் வாழிற்குமிஞ்சிச் செல

விட்டுக் கடனால் வருந்தினர். வழக்கமாக வரம்போடு செலவிடுக. இனத்தாரும் ஊராரும் மெச்ச இடம்பம் வேண்டா. அளவும், எளிமையும் ஆக்கங் கொடுக்கும்.

விண்ணி யாடை விருந்து மணச்செலவு

கான்வறுமை காட்டி விடும்.

3

அநாவசியமான தங்க, வைர நகைகள், இடம்பமான ஆடைகள், ஆடம்பரமான விருந்துகள், கைக்கு மிஞ்சிய களியாணச் செலவுகள் இவையெல்லாம் காலட்சேபத்திற்குப் போதாமல் இல்லறத்தாருக்கு வறுமையைத் தரும்; அதைக் கண்ணூரக் காணலாம். ஆராய்ச்சியின்மை, கண்டறியாமை என்று பொருளாம்.

(1) வருந்திச் சம்பாதித்ததை வைரத்திற் போட்டுக் காதிலும் மூக்கிலும், கழுத்திலும் கனல் பறக்க அழகு மினுக்குகின்றனர் உலகோர். இந்த மினுக்கிற்குப் பின்னாலே கடனும், கவலையும், கள்ளனும், சோம்பற் செருக்கும், அகங்காரமும் வட்ட மிடக் காணலாம். தனக்கு மேலே மினுக்கெதற்கு? அத்தனை நகைகளும் ஏழைகளின் புண்ணன்றோ? ஒன்பது ஏழைகள் முதலாகக்கொண்டு பிழைக்கக் கூடிய செல்வம் ஒரு காசுமாலையாகிப் பெண்கள் மார்பில் மறைந்துறங்குகின்றது! தொழில் பெருத் தங்கம், எழில்பெருத் தங்கமாகும்.

(2) ஆடை எதற்காக? மானங் காக்கத்தானே! உடல் வாழ்விற்கு இன்றியமையாத காற்றும் வெயிலும் கூட மேலே படாமல் ஆடைகளில் உடலைப் புதைக்கின்றனர்; சாதாரணமாக ஆண்களுக்கு ஒரு கோவணம், இடுப்பு வேட்டி, மேலே ஒரு துண்டு, அவசியமானபோது ஒரு ஜிப்பா—இவை போதும். குளிர் நாட்களில் ஒரு போர்வை இருக்கலாம். காலுக்கு ஒரு பாதுகை வேண்டும். பொது நலச் சேவகருக்கு அடையாளமாகப் பலகிறங்களில், முழங்

124

போக சித்தி

கால் மட்டும் கால்சராய், ஒரு குடுத்துணி (Shirt), இலாக்கா விற்கேற்றபடி சாயக் குல்லா, காலில் ஒரு மிதியடி— இவை போதும். வெயிற் காலங்களில் இலேசான துணியாலும் குளிர் காலங்களில் தடிப்பான துணியாலும் ஆடை தயாரிக்கலாம். மழைக்குத் தாழங்குடை அல்லது துணிக்குடை கொள்ளலாம். அறவோர் கோவணமும் கழுத்து முதல் கால்வரை நீண்ட ஒரு பெரிய அங்குயும் அணியலாம். சிறுமிகளுக்குப் பாவாடை குடுத்துணி போதும். மனைவியர் இராயிக்கை புடவை யணிந்தாற் போதும். வீட்டுக்குள் இருக்கும்போது அரைக்கை வைத்த ஒரு நீண்ட அங்கியைப் பெண்கள் அணியலாம். ஒவ்வொரு நாளும் அணியும் ஆடைகளைத் துவைத்து உலர்த்தி உடுத்தும்படியா யிருக்கவேண்டும். அழுக்கேறினால், கஞ்சியில் நனைத்து உவர்மண் போட்டுத் துவைத்தால் ஆடை வெளுக்கும். ஒழுங்காகக் காத்தால் ஆண்டிற்கு ஒரு ஜோடி ஆடைகள் போதும். பதிய ஆடைகள் வாங்கியதும் பழைய ஆடைகளைத் துவர்த்து முண்டுகளாகவும், கைக்குட்டைகளாகவும், சாமான்கள் துடைக்கும் துண்டுகளாகவும் பயன் படுத்தலாம். எதையும் வீணாக்கக் கூடாது. இதுதான் சிக்கனமாக ஆடையுடுத்தும் வகை. இதற்கு மிஞ்சிப் பட்டிலும் கம்பளிச் சட்டைகளிலும் உடைச் சுருட்டிப் புதைத்தல் பணத்திற்கும் சுதந்தரத்திற்கும் கேடாகும். நாகரிக நாடுகளில் இப்போது இரு பாலாரும் உடைகளைக் குறைத்து வருகின்றனர்.

(3) பசிக்குச் சுசிருசியாய் உண்ண வேண்டும். உணவு நெறியும், உணவின் வகைகளும் உடலுநீயிற் காண்க; நாம் போதுமான தூய எளிய உணவு கொண்டு உலகில் ஏழை யெளியவருக்கு உணவு கிடைக்கச் செய்ய வேண்டும். நாவின் ருசிக்காக மட்டிலும் கண்டதைக் கண்டபடி யுண்டு, மாந்தர் நோயும் மருந்துமாக உலகில்

அலைகின்றனர். ஒரு ரூபாயில் சாப்பிடக்கூடிய எட்டுப் பேர், எட்டு ரூபாய் செலவிட்டு இடம்பமான விருந்து வைப்பதைக் காட்டிலும், 64 பேருக்கு எளிய உணவளிப்பது மிகவும் நல்லது. உயிர்களின் பசி நீக்கல் சிறந்த ஜீவ காருண்யமாகும். கரியானம், பண்டிகை முதலிய நாட்களில் பணத்தைத் தின்று தீர்க்கவேண்டு மென்பதில்லை. நாட்டில் கலையும், தொழிலும், ஆத்ம சூழையும், வளர முடிந்த தொகையைச் செலவிடவேண்டும். வேண்டிய பேர்கூடி சுத்தமான எளிய உணவு கொண்டு, ஏழைகளுக்கு அன்ன தானம் செய்யலாம்; மாணவருக்கு உணவளிக்கலாம்; பல தொழிலாளிகளை உபசரிக்கலாம்; சிறந்த அறிவாளிகளைக்கொண்டு நல்ல உபயோசங்கள் நடத்தலாம். திருமணம் சிக்கனமாக நடத்தும் வகையைத் தீருவதில் காண்க. பட்டம், பகட்டு, பதவிமோகம், வம்பு, வழக்கு, நாத்தினவு, 'சோக்கு'ப் பயித்தியம், காம வேட்டை, பலவகைக் குடிகள், பலவகைச் சூதாட்டங்கள், நகைகள், அநாவசியமான இடம்பச் சரக்குகள், வரவுவசூல், ஊர்மெச்சக் கடன் வாங்கிச் செலவிடல் முதலியவற்றால் மனித சமுதாயம் கையினைத்து, மனயினைத்துக் கவலைபிடித்து நோகிறது. சிக்கன வாழ்வே மிக்கவும் நலமாகும்.

மடைவாயிற் போல வழித்துபோம் செல்வம்;

உடையாற் தருக லுவந்து.

செல்வம் யாரிடமும் நிலையாயிராது. அது மடைவாய் நீர் போலே வழிந்தோடிப் போகும். செல்வ முடையவர் கருமித்தனஞ் செய்யாமல் பலருக்கும் உதவும்படி அதை வழங்கவேண்டும். சிக்கனம் என்பது கருமித்தனமன்று. வீண் செலவுகூடாது. செல்வத்திருவை இருப்புப் பெட்டகத்திற் சிறையிடக் கூடாது. ஒருவனுக்குத் தேவைக்கு மேலாக நிலங்க ளிருந்தால் அவற்றில் பயிர்த் தொழிலாளரைக் குடியேற்றிப் பிழைக்கச் சொல்லலாம். திருவனுக்

யோ—15

குப் பதினாயிரம் ரூபாய் இருந்தால் ஒரு பெரிய கைத்தறிச் சாலை வைத்துப் பல நெசவுகாரருக்குப் பிழைப்பைத் தரலாம். இவ்வாறு, பணக்காரர் செல்வத்தைத் தொழிலாக மாற்றி நாட்டில் வறுமை நீங்கப் பாடுபட வேண்டும்.

திருநாள், பெருநாள், கருநாட் செலவு

வருநாளைப் போற்றி வழங்கு.

5

மனிதவாழ்வில் மூன்று வகையான விசேடங்கள் கொண்டாடப் படுகின்றன: (1) மங்கலத் திருநாட்கள், (2) நாட்டில் பொது ஜனங்கள் கொண்டாடும் பெருநாட்கள், (3) துக்கத்தைக் குறிக்கும் கருநாட்கள். இந்நாட்களில் பொருள் செலவாகும். இனி, எதிர்காலத்திற்கு (வருநாள்) நன்மை செய்யும்படியாக அச் செலவைச் செய்க! அஃதாவது: விசேட நாளுக்கு ஆகும் செலவு எதிர்காலத்தில் நாட்டிற்கும் உன் நன்மைக்கும் பயனாகும் படி யிருக்கட்டும்.

(1) தரும சாதனம் செய்யும் இல்லறத்தார் கொண்டாடத்தக்க திருநாட்களாவன:—பிள்ளை பிறந்த நாள், ஐந்தாண்டுத் திருநாள், ஆறாண்டில் கல்வித் திருநாள், 13-ஆம் ஆண்டில் பிரமசரியத் திருநாள், ஆணுக்கு 20-ஆம் ஆண்டிலும் பெண்ணுக்கு 15-ஆம் ஆண்டிலும் கல்வி முடிந்த பின் அறிவுத் திருநாள், 22-ஆம் வயதில் தொழிற் பயிற்சியும் வீரப் பயிற்சியும் முடிந்ததும் ஆண்களுக்கு வீரத் திருநாள், காதலர் ஒருவரை பொருவர் தேர்ந்தெடுத்த பின் காதல் திருநாள், இருவருக்கும் கலியாணமாகும் போது திருமண நாள், இல்லறம் மேற்கொண்ட போது இல்லறத் திருநாள், ஆண் மகன் காலட்சேபத் திற்கு ஒரு தொழிலில் ஊனறிக் கொண்டதும் தொழில் திருநாள், முன்னோர்களுக்கு நன்றி செலுத்த ஆன்ருர்திருநாள், உலகிற்கு அறிவாற்றவால் தொண்டு செய்த நல்

லோரைக் கொண்டாடப் பெரியார் திருநாள், தெய்வத் திருவருளைப் பெற்ற அருளாளரைச் சிறப்பிக்கும் அறவோர் திருநாள், நாட்டில் நிகழும் பெரிய சம்பவங்களைக் கொண்டாடும் நாட்டுத் திருநாள், மனைவி கருத்தரித்த நாளைக் கொண்டாடும் வயாத் திருநாள், நான்கு குழந்தைகள் பிறந்த பின்பிள்ளைத் திருநாள், 45-ஆம் வயதில் சதிபதிகள் சிறுநின்ப வாழ்வை நீத்துச் சுத்த சாதனம் மேற்கொள்ளும் வீராதத் திருநாள். குழந்தைகளுக்கு வயது வந்து குடும்பப் பொறுப்பை அவரிடம் விடுத்து 60-ஆம் ஆண்டில் வாஸப் பிரத்த ஆசிரமத்தை மேற்கொள்ளும் விடுதலைத் திருநாள், ஓர் அருட் பெரியாரை அடுத்துத் தீவிரமான யோக சாதனத்தை மேற்கொள்ளும் சாதனத் திருநாள், 80 வயதில் எல்லாக் கட்டுக்களையும் நீக்கித் துறவு நிலை பெய்தும் துறவுத் திருநாள் முதலியன.

(2) பெருநாட்களாவன:—புத்தாண்டுத் திருநாள், கார்த்திகைத் திருநாள், தைப் பொங்கல், வசந்தத் திருநாள், ஆடிப் பதினெட்டு, மார்கழித் திருநாள் முதலிய இயற்கைப் பெருமையுள்ள நாட்கள், நாட்டுத்தலைவர், வீரர், கவிஞர், கலைஞர் பிறந்த நாட்கள், முதன்மையான சரித்திர சம்பவங்கள்—இவற்றைக் கொண்டாடுவது பெருநாட்களாம்.

(3) இறந்தோர்க்குத் துக்கம் காக்கும் நாட்களும், நாட்டிற்கு இடர்கள் வந்த நாட்களும், பெரிய மகான்கள் காலஞ் சென்ற நாட்களும் கருநாட்களாகக் கொண்டாடப் படுவன.

நண்பரும் உறவினரும் கூடியுண்ணல், ஏழை பெளரியருக்கு உணவளித்தல், நாட்டுக் கல்வி, கலை, தொழில், சுகாதாரம், சமய வுணர்ச்சி—இவை பெருகும்படியான தான தருமங்கள் வழங்கல், வீர விளையாட்டுக்களும் பந்தயங்களும் நடத்திப் பரிசுகள் வழங்கல், நல்ல நாட்கங்கள்

நடித்தல், சொற்பொழிவுகள் ஆற்றல். புலவரைக் கொண்டு பலகலைத்திறன்களைக் காட்டுவித்தல், நல்ல தூல்களை அச்சிட்டு இனமாக வழங்குதல், அறவியலிற் சொல்லப்பெற்ற செயல்களை இயன்றமட்டும் செய்தல்-இவையே விசேஷ நாட்களைப் பயன்பெறக் கொண்டாடும் முறை. நாம் செலவிடும் ஒவ்வொரு காசும் நாட்டிற்கு நிலையான பயனைத் தரவேண்டும்.

7. குல நலம்

நிலநலத்தை வேண்டி, நிறைமுறையாம் வாழ்வாற் குலநலத்தைப் போற்றக் குறி.

1

இந்த உலகின் நலத்தைக் கருதி, நிறை முறையானதுய வாழ்விலுள் உனது குலத்தின் நன்மையைப் போற்றி வளர்க்கக் கருதுவாயாக!

குலநலமே நிலநலமாம். அறவியலிற் கூறியபடி தானார் தன்னினமான மனித சமுதாயமும் பூரணம் பெற ஒவ்வோர் ஆணும் பெண்ணும் முயலவேண்டும். அதற்குச் சதிபதிகள் நிறைமுறையான தருமசாதன வாழ்வு வாழ வேண்டும். அறமும், அறிவும், அருளும், பொருளும், ஆன்மக் கலப்பும், ஆருயிர்க் கண்பும், புனித பொழுக்கமும், பொதுநலத் திறனும், அழகும், தொழிலும், வீரமும், வீரதமும், கடவுளுணர்ச்சியும் கொண்டு வாழ்தலே நிறை முறையாக வாழ்தலாம். வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் பூரணம் பெற வேண்டும்; வாழ்வின் ஒவ்வொரு நுட்பச் செயலையும் சுத்தானம் பரிபூரணத்திற்கே பயனாகச் செய்ய வேண்டும். அதனால் குலமும் நிலமும் இன்புறும்.

பசிக்குத் தொழிலும் பரமற்கு நேஞ்சும்
இசைக்கு வியல்பேயு முன்.

2

குலநலம் போற்றும் சாதகன், பசியைத் தீர்க்க ஒரு நல்ல தொழிலைச் செய்யக் கருதுக; உள்ளத்தைப் பரமனுக்கே தாக் கருதுக; உலகில், 'நல்லவன், தருமவான்' என்று இசைபெற ஒரு சிறந்த புண்ணியப் பணியையும் நாடுக!

மூன்று தத்துவங்கள் உள்ளன:—தான், உலகம், கடவுள்: இவற்றையே ஜீவ-ஜக-பரம் என்பவர்; இம்மூன்றும் வாழ்வில் ஒன்று சேரவேண்டும். ஒவ்வோர் ஆணும் ஒவ்வொரு பெண்ணும் தன்னைச் சுத்தானமா என்று அறிய வேண்டும்; தன்னைச் சுற்றியுள்ள உலகம் தெய்வத் திருவருள் விளையாட்டென்றுணர வேண்டும்; தனக்கும் உலகிற்கும் ஆதாரமாக நிற்பதெல்லாம் ஓர் எல்லையற்ற பரம் பொருள் என்று காணவேண்டும். தன்னமைதி, உலகமைதி, தெய்வசித்தி—இம்மூன்றும் மனிதன் தேடத் தக்கன. தான் அமைதியாகிப் பசி நீங்கவேண்டும். பசியென்றால் வயிற்றுப்பசி மட்டுமன்று: மனப்பசியுங்கூடத் தான். துலதேகம் நிலைக்க வயிற்றுப் பசிக்கு உணவு வேண்டும். அஃதில்லாவிட்டால் தானம், தவம், அருட் பணி எவையும் நடவா. ஆதலால், ஒவ்வொருவனும் ஒரு தக்க தொழிலால் பசிப்பிணியைத் தீர்த்துக்கொள்ள வேண்டியது முதன்மையானது. இந்தூலிற் சொல்லிய சாதனம் புரியும் எந்த அறவோனும், பிறர் கையைப் பார்த்துப் பிழைக்கக்கூடாது; உடற் பாதுகாப்பிற்காகத் தினமும் சுமார் நான்கு மணி நேரம் தொழில் புரியவேண்டும். மனம் ஏதோ ஒன்றை எப்போதும் வேண்டுகிறது. ஒருவனுக்குப் பொன்னிருக்கும், பொருளிருக்கும், செல்வாக்கிருக்கும்; இவற்றினால் எல்லாம் அப்பசி நீங்குவதில்லை. மனம், 'அமைதி அமைதி, இன்பம் இன்பம்' என்று முறையிடுகிறது. அமைதியும் இன்பமும் பெறுவதே மனப்பசி திரும்வகை. உடற்பசிக்குத் தொழில்

230

யோக சித்தி

புரிக்கிறோம். மனப்பசியாற எத்தொழில் புரிவது? அது தான் தியானம். யோகம்: பரமனிடம் உள்ளத்தை வைத்தலே தியானம்; அவனுடன் ஒன்றுபட்டு வாழ்தலே யோகம். உடலைத் தொழிலுக்குத் தருக; மனத்தை உன்னுட் கோயில் கொண்டு சுத்தான்மாவாக விளங்கும் பரமனுக்கே ஊழலுக்குக்! அஃதாவது, கையானது தொழிலிலும், மனமானது கடவுளிடமும் இருக்கவேண்டும். இந்த இரண்டும் பெற்றதும் இன்னொரு கடமையுள்ளது. தன்னைச்சுற்றி ஓர் உலகம் உள்ளது. அதில் எத்தனையோ உயிர்கள் உள்ளன. உன்னால் முடிந்தமட்டும் அவற்றிற்கு ஏதாயினும் புண்ணியஞ்செய்! 'பலபேருக்கும் உபகாரமாக வாழ்ந்தான்; இன்ன தருமத்தைச் செய்தான்; புண்ணியவாளன்' என்று உலகம் உன்னை நினைத்து மெச்சும்படியாக வாழவேண்டும். இந்த மூன்று செயலும் குலத்தை விளக்கும் மூன்று சுடர்களாகும்.

அச்ச மடிமை யகத்தை யிருள்வறுமை

யிச்சகத்தைக் கோல்லு மெமன்.

3

அச்சம், அடிமைத்தனம், எனது யானென்னும் அகங்காரம், மடமை, வறுமை—இவையே இவ்வுலகுயிரைக் கொல்லும் கூற்றாக உருவெடுத்து நிற்கின்றன.

அச்சத்தாலே நரம்புகள் தளர்ந்து, மனமுடைந்து உயிர்ச்சேத முண்டாகும். அடிமைப்பட்டவன் தனது மனச் சாட்சிக்கு இசைந்து, துணிந்து நடக்க முடியாது. அவன் பிறர் கைப்பாவையாகிறான். நான் எனதென்னும் செருக்கினால் மனிதன் அரக்கனாகிறான்; தனக்கு மேலுள்ள அருளிறைவனை மறக்கிறான்; உலகிற் போர் விளைவிக்கிறான்; போரில் மடிக்கிறான்; மடமையால் மனிதன் பகுத்தறிவை யிழந்து, நல்லது பொல்லது தெரியாது, குருட்டுத் தனமாக நடந்து, உடலையும் மனத்தையும் உயிரையும் உலகையும் கெடுக்கிறான். வறுமையால் வாழ்வே வெறு

மையாகிறது. மடமை வறுமை இரண்டுமே பாபங்களுக்குக் காரணம். இந்த ஐந்து பிணிகளும் சேர்ந்துதான் நமனாகி உலகை வாட்டுகின்றன. கட்டுங் கவலையும் கண்ணீருமாகத் தவித்து எமன் வாயில் விழும் உயிர்களை எப்படியின்புறச் செய்வது? பேராசை, திருட்டு, பொய், பொறாமை, போட்டி, கருமித்தனம், ஆணவ மாயம், அஞ்ஞானம்—இவற்றால் அழியும் உலகை எப்படிச் காப்பது? கல்வி பாவுக; கைத்தொழி லோங்குக; ஆத்மஞானம் ஒளிர்க; சோம்பல் ஒழிக! செல்வர் தமது செல்வத்தைப் பூட்டாமல், உழைப்பும் பிழைப்பும் உண்டுபண்ணத் தொழில் நிலயங்களை நாட்டுக! தாம் சுத்தான்மா என்றுணராத யாரும் இல்லை யெனச் செய்க! தூய்மை, வாய்மை, ஆத்ம சுதந்தரம், ஆத்ம சமத்துவம்—இவற்றால் அஞ்ஞானமும் ஆணவமும் ஒழிக! உள்ளே தெய்வான்மாவையும், உலகில் தெய்வத் திருவருளாடலையும், உயிர், உலகங்களை இயக்கும் பரமாத்மாவையும் ஒவ்வொரு சிவனும் உணரச் செய்து வாழ்வையே சுந்த முத்த ஸமத்வ யோகசாதன மாக்குக! இவையே அச்சம், அடிமை, அகந்தை, இருள், வறுமையென்னும் ஐந்து பாசக்கயிறுகளை வீசி உயிர்களைப்பற்றி யுண்ணும் கூற்றை வெல்லும் வகையாம்.

தீன்றபடுத் தீன்றெமன்வாய்ச் சென்றுபடல் வாழ்வன்றே
பன்றிக்கு முண்டப் பயன்.

4

சோறுண்டு, படுத்துறங்கி, மக்களை ஈன்று, வேறு ஆத்மநலம் கருதாமல் எமன்வாயிற் சென்று இறந்தொழிதல் வாழ்க்கையல்ல. பன்றிக்குக்கூட இத்தகைய பயன் உண்டு.

மனித வாழ்வின் நோக்கம் தெய்வ சித்தியே. தன்னுள் உள்ள தெய்வத்தைக் கண்டு, தனது வாழ்வைத்

தெய்வநிலைக்கு உயர்த்தி, மனித சமுதாயமும் தெய்வநிலை பெறச் செய்யவேண்டும்; இது மனித தருமம். உண்ணல், உடுத்தல், இல்லறத்தில் மனைவி மக்களுடன் வாழல் எல்லாம் இந்தத் தெய்வ சித்திக்கு ஒரு துணையாகுமேயன்றி, இவையே வாழ்வின் நோக்கமல்ல. தனுகரண புவன போகாணுபவங்களால் உலகியல்பையறிந்து, அதன் இன்பம் இவ்வளவுதான் என்று தெரிந்து, அதற்கு மேலுள்ள தூய கடவுளின்பத்தைத் தேடவேண்டும். மனிதன் பகுத்தறிவால் உள்ளது இன்னது, இல்லது இன்னதென்றறிந்து, தன்னுள்ள உள்ள சுத்தான்மாவான நித்தியப் பொருளைச் சாட்சாட்கரித்து மாசற்ற பேரின்பத்தில் வாழத் தக்கவன். ஒவ்வொரு நாளும் தன்னைத் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்திக்கொள்ள மனிதன் கடமைப்பட்டிருக்கிறான். “ஆத்ம ஞானத்தால் தன்னை உயர்த்து; தன்னைக் கீழியல்புகளில் தாழ்த்தாதே!” என்று கீதை கட்டளை யிடுகிறது.

வின்பகட்டும் வேண்டா வெறுமையு மில்லாமல்

மான்புபெற வாழ்வாங்கு வாழ்.

5

பொருளையும் மனிதசக்தியையும் வீணாக்கும் ஆடம்பரங்களும், ‘வாழ்வு வேண்டா; உலகம் வேண்டா’ என்று மறுக்கும் வறட்சியும் இல்லாமல், இல்லறத்தில் சிறப்புற்று விளங்க எப்படி வாழ வேண்டுமோ அப்படி வாழ்க! இதுகாறும் சொல்லப்பட்ட நெறிபற்றிக் குல வாழ்வைப் போற்றலே வாழ்வாங்கு வாழ்தலாகும். அறம் அன்பு, வாய்மை, பொறுமை—இந்த நான்கும் மாண்பான வாழ்விற்கு நான்கு தூண்களாகும். வாழ்வு நம்மைப் பூரணப் படுத்திக்கொள்ளத் திருவருள் கொடுத்த ஒரு தரும சாதனம்; அதை வறட்டுத் துறவுடன் ‘வேண்டா’ என்று ஒதுக்கி யோடக்கூடாது. உலகையும் வாழ்வையும் அறிவிற்கும் ஆத்மசித்திக்கும் சாதகமாக்கிக்

‘கொள்ளவேண்டும். ஆனால், உலக வாழ்விலேயே மூழ்கி வீண் ஆடம்பரங்களில் காலத்தைக் கழிக்கக் கூடாது’ புனியைக் கொண்டு பூரணம் பெறுக; குலத்தைப் போற்றி நலத்தைப் பெறுக!

எட்டாவது, குல வியல் முற்றிற்று.

க. தொழிலியல்

உலகளாவிய அன்பினால் பக்தி யோகமும், உலகா
லயத்திற்குப் பயனுள்ள அருட்பணியால் கர்ம யோகமும்
செய்ய வேண்டும். மனித சமுதாயத்தையே கடவுளின்
திருமேனியாகக் கருதி அருட்பணி புரிதல் சிறந்த கர்ம
யோகமாகும். கர்மயோகம் என்றால் கடவுட்கலப்புடன்
கடமை புரிதலாம். உடற்பாதுகாப்பிற்கும், உயிர்ப்பாது
காப்பிற்கும், மனத்தை வெல்லுவதற்கும், ஆத்ம சித்தி
பெறுதற்கும், மனித சமுதாயம் இன்புறுதற்கும் செய்ய
வேண்டிய கடமைகள் எத்தனையோ உள்ளன. இயற்கை
யுலகம் எல்லையற்ற தொழிற் சாலை; அதில் யாரும்
தொழிலில்லாது ஒரு நொடிப்பொழுதும் இருக்க முடி
யாது. தொழிலே உயிர்ப்பதற்கு அடையாளம். இதயத்
துடிப்பு முதல் இயந்திரத் துடிப்பு வரை, உலகம் தொழி
லோசையால் நிரம்பி யிருக்கிறது. முக்குண வியற்கை
உலகை யாட்டுகிறது. உடல், உயிர், மனம், உணர்வு,
அறிவு—இவற்றால் எல்லாரும் வேலை செய்துகொண்டே
யிருக்கின்றனர். இயற்கை எவ்வாறு அடக்கமாக இடை
யருது வேலை செய்கிறது பாருங்கள்! 'என் முதல்வனுக்கு
அடங்கி, பயன்களிற் பற்றின்று ஓயாது உழைக்கின்
றேன்; சுடராய் ஒளிர்கின்றேன்; கடலாய் நிறைந்துள்
ளேன்; வானாய் விரிந்துள்ளேன்; மீனாய் மிளர்கின்
றேன்; காற்றாய் வீசுகின்றேன்; கனலாய் எரிக்கின்
றேன்; மழையாய் பொழிகின்றேன்; மண்ணாய்ச்
செழிக்கின்றேன்; உணவாய்க் கனிகின்றேன்; உட
லாய் உயிர்களைச் சுமக்கின்றேன்; இன்னும் பலவாய்ப்
பாந்து விளையாடுகின்றேன். நானே உன்முலம் வினை

புரிகின்றேன். நீ செய்வதாக அகங்கரியாதே! என்னைப்
போலவே பற்றற்றுத் தொழில்செய்; பலன்களை இறை
வன் இச்சைக்கு விட்டுவிடு!' என்று இயற்கை மோன
மாக உபதேசிக்கிறது. ஆகாயத்தில் எத்தனைக்கோடி
மீனணிகள் உள்ளன! அவை அங்கிங்கு விலகாமல் காலக்
கணக்கின்படி ஒரு தலைவனுக்கு அடங்கி நடக்கும் படை
யணிபோலச் செல்லுகின்றன. அவற்றைப்போல, உயிர்க்
குலமும், அமைதியாக, மனச்சாட்சியான தரும தேவ
தைக்கு அடங்கி, தெய்வ வொளியை நோக்கி இயல்பாக
வாழ்ந்தால் இன்புறும். ஒவ்வொருவருள்ளும் அந்தராத்மா
வாக விளங்கும் கடவுளுக்கு அன்றன்று செய்யும்
தொழில்களை நிவேதிக்கவேண்டும். கடவுள் நிவேதனத்
திற்குத் தூய கனிகளைப் படைப்பதுபோலவே, தூய
தொண்டினைச் செய்து அதன் பயனைப் படைக்கவேண்
டும். கடவுளுக்கு வழிபாடெனக் கருதும்போது, தூய
தொண்டைச் செய்யவே மனம் நம்மைத் தூண்டும்.
எனது யானென்னும் இறுமாப் பற்றிரு; மனத்துறவு
டனே வினைத்தவ மியற்று; யோக யுக்தனாய் உத்தமத்
தொழில்செய்; உள்ளத் தூன்றி யுலகத் துலாவு; உட்
பொரு ளொன்றி மட்புவிக்குதவு; அமைதியிலுன்றி
ஆற்றுவதாற்று; வழிபாடாக மங்கல வினைசெய்; செய்
பவன் அவனெனத் தெளிந்து, நினைந்து, பணியும் பயனும்
பகவானுக் காக்கு; உள்ளத் தெளிவும், உலகிற் கின்ப
மும், உயிர்க்குல நன்மையும் உன்னிப் பணிசெய்; அறி
வால் இறைவனை அகத்திற் கலந்திரு; அன்பால் அவனை
அனைத்திலும் பார்த்திரு; ஆரூயிப்பணியால் அவனையே வழி
படு! இவ்வாறு தொழில் புரிந்தால் வாழ்வு பரிசுத்தமா
கும். இவ்வாறு நற்றொழில் செய்து மாந்தர் ஒரு குலமாக
வாழும் நெறியை இத் தொழிலியல் விளக்குகிறது.

1. முயற்சி

முயல்க, முயல்க, முயல்கமேன் மேலும்
பயன்களைவைத் தீர்ப்பதம்.

1

உலகில் அறிவும், ஆற்றலும், அன்பும், அருளும், அறமும், வளமையும், இன்பமும் ஒற்றுமையும், ஆத்ம ஞானமும் பெருக அவரவர் இயல்பிற்கேற்ற நல்ல தொழில்களை முயலுக; இடைவிடாது முயலுக; கைதளராது, மனந்தளராது மேன்மேலும் முயலுக; வினைப்பயன்களை இறைவனடிக்கே கிவேதானமாக்கி முயலுக!

முயற்சியில்லாது முன்னேற்றமில்லை. முயற்சியே உயிர்க்கனலாகும். உடல், உயிர், மனம், அறிவு, உணர்வு இவை மாசற்றுப் பூரணமெய்தி, மாந்தர் சுத்தநிலை பெறுதற்கு இடைவிடாமல் முயற்சி செய்க; எல்லாச் செயல்களையும் பூரணம் பெறுதற்கே காரணமாக்குக; அகந்தையிலல்லாமல், இறைவனிச்சைக்கே வேள்வியாகப் பணிரிபுக! வினைத் தலைவனும், பலன்களை யுண்போனும் அவனே ஆவன்; மரம் வைப்பவனும் பலனுண்போனும் அவனே. இக்கரும வுடல் அவன் காப்பில் வளருகின்றது. உண்ண, உடுக்க, இருக்க, அறிவை வளர்க்க, குலப்புகழ் நாட்ட, நிலப்புகழ் நாட்ட, பொதுநல மோங்க, சுத்த முக்த சமத்துவ சித்திபெற ஒவ்வொருவரும் அயராது முயற்சி செய்ய வேண்டும். முயற்சியின் பயன்களை முதல்வனுக் காக்குக!

தங்கு முயற்சியாற் சாரத தொன்றில்லை;
கங்கை கொண்டந்தோன் கரி.

2

உறுதியான உழைப்பால் நமக்கு எய்தாத பொருள் எதுவும் இல்லை. இமயமலைக்கு அப்புறம் ஓடிய கங்கையைக் கொணர்ந்து வடநாட்டைச் செழிக்க வைத்த பகீரதன், முயற்சியின் வெற்றிக்குச் சாட்சியாவான்.

உறுதியும் பொறுமையும் கொண்டு முயன்றது பலிக்கும். இயற்கை வன்மைகளை வென்று, மனித வாழ்வு விரிவடைந்து முன்னேற மாந்தர் முயற்சி செய்க! காலத்தையும் இடத்தையும் வென்ற பௌதிகப் புலவர் செய்யும் வியன்களெல்லாம், தன்னம்பிக்கை கொண்ட அயரா முயற்சியினாலேயே கிகழ்கின்றன. ஒவ்வொருவருக்கும் ஓர் இயற்புலமை யுண்டு; அதைச் சரியான கல்விப் பயிற்சியால் தூண்டி மனித சமுதாய நன்மைக்குப் பயனுக்குக! பகிரதன்போலப் பொறுமையுடன் முயன்றால் இறைவனருளால் வெற்றி பெய்தும். புகார் வாஷிங்டன், எடிசன் ராமன் போன்ற அறிவாளர், தமது முயற்சியினாலேதான் உலகம் புகழும் நற்செயல்களைச் செய்தனர்.

முயற்சிக்குத் தேவீ முன்னுக்கும்; சோம்பும்
அயர்க்கு முத்தேவீ யாம்.

3

மேன்மேலும் நல்ல முயற்சி செய்பவனுக்குத் திருமகள் முன்வந் தருளுவாள். வேலைக்குச் சோம்பி, அயர்ந்து, தளருவோனுக்கு மூத்தேவியின் தொடர்பே யாகும்.

தொழிலில்லாதவன் எழிலில்லாதவனும்; தாளாண்மையில்லான் ஆளாகமாட்டான். சோம்பற் சாவடி மூத்தேவியிருக்கை. செய்யச் செய்யச் சித்தேவி; சோம்பச் சோம்ப மூத்தேவி. ஒவ்வொருவரும், தமது இயல்பிற்கேற்ற வினையில் வண்டுபோ லுழைக்க வேண்டும்.

ஏதானு மொன்றை யியற்புலமை கொண்டறிந்து,
முதுகை வழு முயல்.

4

ஒவ்வொருவரிடமும் இயற்கையாக ஒரு புலமை, அல்லது அறிவாற்றல் அமைந்துள்ளது. அதைக் கொண்டு, தான் செய்யக்கூடிய காரியம் இன்னதென்று அறிக;

அக்காரியத்தை உலகிற்குப் பயனாகும்படி செய்க! வியாதி, வாய்மீ, வஞ்சுவர், கம்பி, காலிதாஸர், ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர் முதலிய அருட் புலவர் தமது சொற்புலமையால் உலகிற்குப் பேருதவி செய்து, மனித நாகரிகத்தை வளர்த்தனர். ஸ்பென்ஸர் புகைவண்டியைக் கண்டுபிடித்தார். குதேன் போர்க்கு என்னும் ஜெர்மானியர் அச்சுக்களைக் கண்டு பிடித்து, அச்சுத்தொழிலுக்குப் பெரிய முன்னேற்றத்தை யித்தார். ஷெனன் பல மின்சாரப் பொறிகளைக் கண்டு பிடித்தார். ஜகத்சேந்திர போஸ் 'க்ரெஸ்கோகிராப்' என்னும் யந்திரத்தின் உதவியால் செடி கொடிகளின் இயல்பையும் உணர்ச்சியையும் உலகிற்கு விளக்கினார். கிராஹ் பெல் என்பவர் முதல் முதலில் 'டெலிபோன்' கண்டு பிடித்தார். மேரிஸ் என்பவரும், வீட்ஸ்டோன் என்பவரும் தந்தியைக் கண்டுபிடித்தனர். மார்ட்டினி கம்பியில்லாத் தந்தியை (Wireless telegraph) கண்டுபிடித்தார். இந்த மாதிரி மனித சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்குப் பயனுள்ள ஒரு புதுமையைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். இயற்கையின் உள்ளத்தில் எத்தனையோ அற்புத சக்திகள் உள்ளன; அவற்றை ஆராய்ந்தறிந்து உலகிற்கு விளக்க வேண்டும்.

அவரைப் படுவியில் ஆற்றலைப் போக்கல்

உவந்திடு நீர்பாய்ச்ச லொம்பு.

5

'அவலம்' என்றால் நோய், வருத்தம், தளர்வு, வறுமை, கேடு எனப்பொருளாம். இவற்றைத் தரும் காரியங்களில் மனித சக்தியை வினாக்கக் கூடாது. அப்படி வினாக்குவது, ஒன்றிற்கும் உதவாத உவர் நிலத்தில் பயிர் கட்டு நீர் பாய்ச்சுவதற்கு ஒப்பாகும். உவர்நிலம் பலனீயரது. போகச் சோம்பல், சிற்றினச்சேர்க்கை, களியாட்டங்கள், குடி, வம்பு வழக்குகளிற் காலத்தைச் சூதாடும் விணர் மனிதப் பதர்களாவர். மனித சக்தியைக் கொண்டு எத்

தனையோ அற்புதங்களைச் செய்யலாம். புதிய வியன்களைக் காணல், பழையவற்றைப் புதுக்கித் திருத்தல், கலைகளை வளர்த்தல், உடை யுணவிற்கான உழைப்பைச் செய்தல், கல்வியைப் பரப்பல், வறுமை யொழியத் தொழில்களை நாட்டல், இரும்பு, செம்பு, ஈயம், பித்தளை, பொன், வெள்ளி, மண், மரம் இவற்றைக் கொண்டு பல சாமான்களைச் செய்தல் முதலிய எத்தனையோ அற்புதங்களை இயற்றலாம்; பாயும் மலையருவியால் மின்சார யந்திரத்தை யோட்டலாம்; காந்தம், மின்சாரம், ரேடியோ முதலியவற்றால் ஆயிரக் கணக்கான தொழில்களைச் செய்யலாம்; நாட்டில் விளை பொருள்களைக் கொண்டு கைத்தொழில் வளர்க்கலாம். தன்னைப் பரிபூரணப்படுத்திச் சுத்த சித்திபெற, அத்யாத்ம முயற்சிகள் பொறுமையாகச் செய்யலாம். இவ்வாறு, ஏதாயினும் நல்ல காரியத்தில் மனிதசக்தியை யூக்கி உலகிற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

2. வினை வழிபாடு

முடிக்குத் திறனின்றேல் முத்திரா வென்னேல்:

அடக்கத்தி னுற்ற லறிவு.

1

ஒரு காரியத்தைத் தொடங்கும்போது, 'இது நமக்கு ஏற்றதா? இதை முடிக்க நமக்கு ஆற்றல் உள்ளதா?' என்று சிந்தி. அக்காரியத்தை வெற்றிபெற முடிக்கும் ஆற்றல் இல்லாவிடில், 'நான் ஆச்சுது' என்று முந்தி மார்தட்டி வராதே; ஆற்றலை அடக்கமாயிருந்து வளர்; பிறகு காரியத்தை மேற்கொள்.

இடம், பொருள், காலம், கைத்திறன், துணைவலி, சுற்றம், எதிரியின் பலம்—இவற்றை நன்கு ஆராய்ந்தே ஒரு காரியத்தில் நீ தலையிடவேண்டும். வலிவல்லாது செருக்

காடுவோன் மண்ணைக் கவ்வுவான்; அடக்கமாயிருந்து ஆற்றலைப் பெருக்கவேண்டும். ஆற்றல் வந்தபின் ஆண்மையைக் காட்டலாம். அசட்டுத் துணிவினும் அடக்கமே யினிது. பத்துத் தெரிந்தால் ஒன்றைப் பேசலாம்; ஒன்பதிரந்தால் ஒன்றைக் காட்டலாம்; பக்கா இருந்தால் அரைக்கால் வழங்கலாம். சரக்கிருந்தால் சபைமுன் வரலாம்; வில்வலியும் அறவலியும் இருந்தால் வீரம் பேசலாம். திறமை யறிந்தே செய்கையி லிறங்கு; ஆற்றலின்றி யானென வராதே! இவ்வுண்மைகளை யறிதல் காரிய நிறைவேற்றத்திற்கு முதன்மையாம். ஆனால் ஒவ்வொருவரும் உணவிற்காக முயன்று தொழில் செய்யத்தான் வேண்டும்.

உழைத்த ஷண்மை யுவந்துகவைத் துண்க;

வழுத்தி வழிபட்டு மன்.

2

ஒவ்வொருவரும் வயிற்றிற்காகத் தினம் 4 மணி நேர மாவது வேலை செய்யவேண்டும். உண்மையான உழைப்பினால் வந்த உணவை மனமுவந்து, நன்றி யிருந்து, சுவைத்து உண்க; உண்ணுமுன், இறைவனை வழத்தி, உள்ளத்தில் தியானித்தால் வழிபட்டுச் சித்த சுத்தியுடனும், ஆத்ம திருப்தியுடனும், கடவுளுணர்வுடனும் சுகியாக உண்க.

உணவிற்கும் மனதிற்கும் பொருத்தமுண்டு. திருட்டு, பொய், வஞ்சம், கொலை, ஊன், மது வியாபாரம்—இவற்றால் வந்தது, பிறர் புண்ணீரும் கண்ணீரும் சேர்ந்த பாபச் சோறாகும்; பாபச்சோறு பாபத்தையே வளர்க்கும். மானத்தையிழந்து, பிறர்க்கடிமைப்பட்டுண்ணும் சோறு அடிமைப் புத்தியை வளர்க்கும். உடலால் அல்லது அறிவால் உழைத்தே அனைவரும் உண்ணவேண்டும். பத்தினித் தெய்வம் பழுதறச் சமைத்து, அன்போடு இட்டதே அமு

தென உண்ண வேண்டும். முன் உண்டது நன்றாகச் செரித்த பிறகே, மறுபடியு முண்ண வேண்டும்.

மலச்சிக்கலின்றி, வயிற்றில் வெற்றேற்ப்பமும் பசிக்கனலும் கண்டால், நாக்கில் இயற்கையான சுவை தோன்றும். அதனாற்றான், 'கவைத் துண்க!' என்று இங்கே கூறப்பட்டுள்ளது. குளித்து, உடுத்து, அவாவர்க்கிசைந்த அனுட்டானங்களை முடித்து, இறைவனைத் தியானித்து, கைவிரல்களைப் பின்னி ஒரு நிமிஷம் சூரியனைப் பார்த்து, 'ஒளியே! வணக்கம். என்னை உண்மை யறிவின்பத்திற்கு கடத்து!' என்று வழுத்திய பின்னர், பரிசுத்தமான இடத்தில் இலைபாப்பிக் கிழக்கே அல்லது தெற்கே பார்த்து முதுகு கூறாமல், பதுமாசனத்தில் அமர்க! சாதம்போட்டுச் சாப்பிட வாழையிலை, தாமரையிலை, ஆலிலை, மந்தாரையிலை—இவை ஏற்றவை. சாப்பிடும்போது மோனமாயிருக்கவேண்டும்; சள சள வென்று பேசக்கூடாது. ஒருவர் முன்னேயுண்டு, ஒரு புண்ணிய நூலைப் படித்து கொண்டிருப்பது நல்லது. அதைக் கேட்டுக்கொண்டே மற்றவர் உண்ணலாம். பத்தினித் தெய்வம் பரிமாறும் போது 'அன்ன பூரணியே, யாம் உண்ணும் உணவு உயிர்க்கனலாகி, எமக்கு ஆற்றலையும் மனவுறுதியையும் தந்திடுமாக! 'ஓம் சுத்த சக்தி' என்று தியானிக்கவேண்டும் நெய் பூற்றியதும், 'அன்னம் அமுதமாகுக; ஆற்றலருளுக! ஓம் சுத்த சக்தி!' யென்று கீர் சுற்றவேண்டும். அதன் பிறகு, நெய் கலந்த சுத்தானந்தத்தைச் சிறிதெடுத்துப் பிராணஹுதி போட்டுக் கொள்ளவேண்டும். அப்போது, ஐம்பூதம், ஐங்காற்று, ஐம்புலன், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், அந்தக்காணங்கள்—இவை சேர்ந்த இயற்கையுடலை ஆளும் அந்தராத்தமனே, சுத்தனே, இவ்வுணவு உனக்கு வழிபாடாகுக! இதை யேற்று எமக்கு ஆற்றலும், ஒளியும் அருள்க! ஓம் சுத்த சக்தி!' என்று சிந்திக்க யோ—16

வேண்டும்; அதன் பிறகு உண்ணவேண்டும்: முதலில், நாவில் எச்சிலுறத்தித்திப்பான பண்டத்தை யுண்ணலாம்; பிறகு அறுசுவைகளுடன் உண்ணலாம். இருந்து நன்றாக மென்று, பதனாமல் சிதறாமல், வயிற்றில் கனல்வடிவாயிருக்கும் சக்திக்கே ஒவ்வொரு படியுணவும் வழிபாடென நினைத்து உண்ணவேண்டும். உணவிற் கேற்றபடியே சித்தவிருத்தியும் தொழிலும் அமையுமாதலின், இங்கே உண்ணும் முறை விளக்கப்பெற்றது.

மாமனிதன் நேவனெனும் வாழ்க்கைப் படிகளெனாம்
தாம்செய வினையே தரும்.

3

விலங்கு (மா), மனிதன், தேவன் என்னும் மூன்று வாழ்க்கைப் படிகள் உள்ளன; தாம் தாம் முயலும் வினையே அவற்றைத் தரும்.

அறிவிற்கேற்ற இயல்பு, இயல்பிற் கேற்ற நினைப்பு, நினைப்பிற்கேற்ற செய்கை, செய்கைகேற்ற வாழ்க்கையுண்டாம்.

விலங்குகள் தாமதவியல்புடையன. மனிதன் ராஜஸ வியல்புடையவன். தேவன் சாத்விகவியல்புடையவர். விலங்குகள் புலனறிவால் இரைதேடியுண்டு, கூடிக் குட்டி போட்டு, அது பெரிதாகுமட்டும் வளர்த்து விட்டு விடுகின்றன; அவை தமக்காகமட்டுமே வாழ்கின்றன. மனிதன் பகுத்தறிவினால் நல்லது பொல்லது இன்னதென்றறிந்து, மனத்தால் நினைத்துத் தன்னுறுதியுடன் நடக்கவேண்டும். ஊண் உறக்கம், ஊடல் கூடல், ஈனல் பேணல்களையே கருதி, நலந்தீதறியாது நடக்கும் மனிதன், மனிதவிலங்கே யாவான். மனிதனது சிறந்த தன்மை அன்பும் உயிரிர்க்க மும் ஆகும். அன்பு, அறவுணர்ச்சி, ஈகை, ஒப்புரவு, தன்னலமறுப்பு, பொதுநலத்தொண்டு, வீரம், ஆண்மை, அஞ்சாத மெய்யுறுதி, ஆட்சி, நற்செயல்—இவைபெல்லாம்

மனிதத் தன்மையாம். அடிமைப் புத்தி, மடமை, இரக்க மில்லா முரட்டுத்தனம், அன்பின்மை, பகைமை, கட்டுக் கடங்காக் காமவெறி, பேய்மதம், பேராசை—இவைபெல்லாம் விலங்குத் தன்மையாம். ஆண்மை கொண்டு அறத்தைக் காப்பவனே மனிதன்: விஜயன், சிவாஜி, குருகோவிந்தன், பிரதாபசிங்கன் போற்கைப் பட்டியன் முதலிய வீரர் மனிதத் தன்மை மிக்கார். பாமசாந்தராய், ஆசையாணவங்ஙனைத் துறந்து, சித்தசுத்தியும், தன்னடக்கமும் பூண்டு, சுத்தான்ம சித்தராய் அருளொளிச் சுடர்களாய், எல்லையற்ற இரக்கங்கொண்டு, உயிர்க்கினிதாற்றவே உடல்கொண்டுலாவி, இடர்களைப் பொறுத்தும் இனியதே செய்யும் அறவோர் தேவராவர்: மனிதக்கன்மையைத் தெய்வத் தன்மையாக்கி, உலகில் அருளாட்சியை நாட்டவே தேவர் அருட்பணி புரிவர். மறவழியிற் சென்று, பேராசையுடன் எளியர்மேல் ஆகாசக் குண்டுவீசி, அவர் நாட்டைப் பற்றும் மண்வெறியர் மனிதக் கொடுவரிகளே யாவர். ஒரு நாட்டை அன்னிய மாயத்தினின்று விடுவிக்க அறவவியும் ஆண்மையுங் கொண்டு போர்புரிந்து வெல்லும் சுதந்தர வீரர் மனிதருள் மனிதராவர். யோகசக்தியாலும், தவக்கனலாலும் பரம உபசாந்த நிலையினின்று, மனித சமுதாயத்தின் அந்தக்கரணத்தில் நல்ல மாறுதலை யுண்டு பண்ணி, உலகை உயர்த்துவோரே சுத்த வீரரான தேவர்.

தேவா கர்த்தாந் தாஞ் செய்யும் வினையாலே
யாவா நினை யறி.

4

அவரவர் செய்யும் செயல்களாலே, 'இவர் தேவர், இவர் அசுரர்' என்று அறிக!

தெய்வப்பொருளான சுத்தான்மாவை உள்ளத்திற் கூடி, அதையே உலகிற் கண்டு, 'தாமே பிறர், பிறரோ தாம்' என்ற சமநோக்கும், வாய்மையும், தாய்மையும்

அருளும், பொறுமையும் கொண்டு, எல்லாரும் இன் புறவே தேவ! வாழ்வோர் என்றறிக! அச்சமின்மை, ஆன்ம வறுதி, பொறியடக்கம், புறங் கூறுமை, உயிரிரக்கம், உள்ளத்தாய்மை, தியாகம், அஹிம்ஸை, நாண், ஒப்புரவு, தவவொளி—இவற்றைத் தேவரிடம் காணலாம். இடம்பம், இறுமாப்பு, செருக்கு, சினம், கொடுஞ்சொல், நாத்திகம், அதர்மம், பிறரைத் தூற்றல், பொருமை, அநியாயக்கொடுமை, தசைத்திரியால் தருமத்தை யழித்தல், அறமறியாமல் அடாதன செய்தல், கற்பழித்தல், எளியரை நசுக்கல், கொலை, கொள்ளை—இவைபெல்லாம் அரக்க ரியல்பாம். முற்காலம் தீர்ப்புரீதிகள், இரணியன் துரியோதனன், கம்ஸன் முதலிய அரக்கர் இரக்கமில்லாமல் உலகை நடுக்கி யது போலவே, இக்காலத்திலும் பயங்கரமான கொலைக் கருவிகளைக் கொண்டு அரக்கர் உலகை நடுக்கி எளியரை நசுக்கி யாளுகின்றனர். இவர் கொடுமை தம்மையே அழித்துத் தெய்வசக்தியின்முன் வீழ்ந்துபடும்: அசுரபலம் ஆத்திரச் சினங்கொண்டெழுந்து, தீயுமிழ்ந்து கரிந்து போம். தெய்வ பலம் பொறுமையாக அறவலிகொண்டு வென்று கிடைக்கும்.

வைபவமெலாம் சீற்சபை; நல் வாழ்வெல்லாம் வேள்வியே; செய்வதெலாந் தெய்வச் செயல்.

‘சீற்சபை’ என்றால் அறிவு மன்றம், ஞானசபை, அருள்விளக்க நிலயம் எனப்பொருளாம். உலகமெல்லாம் இறைவன் அருள்விளக்கமான சிற்சபையே! அதில் அவன் அனைத்துள்ளும் அறிவாயிருக்கிறான். எல்லா வுயிர் களையும் தனது திருமேனியாகக் கொண்டு இறைவன் உலகச் சிற்சபையில் விளையாடுகிறான். உயிர்வாழ்வு முழு தும் இறைவனிச்சையை உலகில் நிறைவேற்றும் விளை வேள்வியாகும். வாழ்வில் நாம் செய்யும் விளைவேள்வி பெல்லாம், இறைவனே ஆன்மாக்கள் மூலம் நிறைவேற்

றும் செயலாம். கடலாவி, மேகம், மழை, பயிர், அவற்றை யுண்டு பிழைக்கும் உயிர்கள், மழையாற் பெருகும் ஊற்று, ஆறு, குளம் எல்லாம் ஒரு சுடரின் விளக்கமாகும். அதுபோலவே, நாம் மண்ணிலும் விண்ணிலும் காணும் அனைத்தும் பரமன் அருள்விளக்கமே! ஒவ்வொருள்ளமும் சிற்சபையே! உயிர்த் துடிப்பெல்லாம் சின்மய நடனமே! உயிர் வட்டத்தின் நடுகிலே இறைவனருளே! அவனுடன் உட்கலந்து, அவனையே உலகிற் கண்டு, மனச்சாட்சியி னின்று அவன் பணிக்கும் செயல்களை அவனுக்கே வேள்வி யாகச் செய்க. அவ்வாறு செய்வதெல்லாம், ‘நான்’ என்ற அகந்தையால் நிகழாது, ‘என்மூலம், இறைவனிச் சையே இதைச் செய்கிறது’ என்னும் உணர்வால் நிகழ வேண்டும்: இத்தகைய கர்ம யக்ஞமே நீதயின் சார மாகும். சுத்த யோகிகள் இறைவனை யெங்கும் கண்டு, அவன் அருள் விளையாட்டில் தமக்குரிய கருமத்தை யறிந்து, அதைத் திருவருளுணர்வு கொண்டு செய்வர். உயி ரில்லாமல் உடலில்லையாமாறு போல, இறைவனருளில்லா மல் உலகமும் தொழிலும் இல்லையாம். உயிர், மனம், உடல்—எல்லாம் உள்ளே கோயில் கொண்ட பரம்பொரு ளின் மேலணிகளே; இதை யறிந்து உள்ளத்தானுடன் உட்கலந்து, அவனுக்கே வாழ்வை வேள்வியாக்கினால், மனித மாபே தெய்வ சங்கமாகும்; உயிர்க்குல மெல்லாம் அருட்ஞலமாகும்; கிளைகளெல்லாம் அடிமாத்தில் ஒன்று வது போல, பலவகை மாந்தரும் இறைவனுணர்வால் ஒன் றுவர்; அவர் செய்யுந் தொழிலெல்லாம் மனித சமுதாயம் உய்யுந் தொழிலாகும். உடைமைகளெல்லாம் உடையா னுக்காகும்; அருட்பொதுவாகும்; கடமைகளெல்லாம் கட வுட் பூசையாம்; தாமே பிறராம், பிறரே தாமாம்; உள்ளே உலகாம், உலகே யுள்ளாம்; அவரவர் அவரவர் மன்னவ ராவர்; அனைவரும் இறைவன் குடிகளேயாவர். மனச் சாட்சி யொன்றே மாசறு நீதியாம். இவ்வாறு வாழ்வை

அருள் வேள்வியாக்கினால் பிறகு, உலகில் அழகாகாறேது? அடிதடியேது? உள்ளன்பே உலக வாழ்வாகப் பெருகும்; நாமனிதர் தெய்வ மனிதராவர்; தெய்வக் கலப்பில் வாழும் மனித சமுதாயம் தெய்வ சங்கமாகும். இத்தகைய தெய்வ சங்கத்தையே வள்ளலார் அருட் பெருஞ்சோதி மன்றம், சத்திய ஞானசபை, சிற்சபை, பொற்சபை எனக் குறித்தார். தேக சுதந்தரம், போகசுதந்தரம் அனைத்தையும் உள்ளத்தில் நடமாடும் தனித்தலைவனான சத்ஞ மணிக்குே அடைக்கலமாக வைத்துத் தம்மையே அவனுக்கீந்து, அவனுடன் கலந்து, உயிரிரக்கல் கொண்டு வாழ்வதே வள்ளலார் காட்டிய வழி. அடக்கமாயிருந்து ஆற்றலை வளர்க்க வேண்டும்; அதனால், உலகிற்குப் பயனான ஒரு நல்ல தொழிலாற்ற வேண்டும்; அதில் வந்ததைக் கொண்டு இறைவனை வழிபட்டு நிவேதித்து உண்ணவேண்டும். விவக்கியல், மக்களியல், அரசுகரியல், தெய்வவியல்—இவை இன்னவென்றறிந்து, மேன்மேலும் தெய்வத் தன்மை பெறத்தக்க சாதனங்களைச் செய்யவேண்டும். உலகமெல்லாம் இறைவன் சிற்சபை பென்று கருதி, நாம் செய்வதை பெல்லாம் இறைவனிச்சைக்கே வேள்வியாக்கி, அவனுடன் கலந்து தெய்விக வாழ்வு பெறவேண்டும். இதுவே இந்த அதிகாரம் விளக்கும் வினை வழிபாடு.

3. தொண்டு

நல்லினை யேகுழ நானு மிருப்பாயேற்

பொல்லா வினையெல்லாம் போம்.

1

நாள்முழுதும் வாழ்வையுயர்த்தும் நல்லகாரியங்களை உன்னைக்குழ நின்றால், அஃதாவது: நல்லகாரியங்களிலியே ஈடுபட்டிருந்தால், தீவினைகளெல்லாம் அற்றுப் போம்.

தன்மையால் வெம்மை தணியும். நன்மையால் தீமை நலியும். நல்லார் கூட்டம், நல்லுரை கேட்டல், தூய தொண்டாற்றல், நன்னூலாராய்ச்சி, ஜபம், தியானம், அருள்வாக்குகளைப் பாடல். வயிற்றுப் பிழைப்பிற்காகச் சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ள ஒரு தொழிலைச் செய்தல்—இவையெல்லாம் நல் வேலைகளாம். இந்த நல்வேலைகளிலேயே மனம் பழுத்தால், தீமைகள் உதிர்ந்துபோம்; தூயனசெய்யத் தீயன வொழியும்.

தொண்டா ழுமகிழ்வே தொல்புலியுஞ் செய்தோனும்

அண்டரும் போற்ற மமிழ்து.

2

அவ்வாறு தன்னையும் மனித சமுதாயத்தையும் தூய்மையாக்கி உயர்த்தும் தொண்டினால் எய்தும் இன்பமே, இம் மூதுலகும், தொண்டு செய்தவனும், தேவரும் போற்றும் அமுதமாகும்.

‘அமிழ்து’ என்றால் அமிர்தம், தேவருணவு, இனிமை இன்பம், சாகா மருந்து எனப் பொருளாம். தேவர் உண்ணும் அமிர்தம் தேவருக்கே பயனாகும். தொண்டின்பம் ஆகிய அமிர்தம் யாவருக்கும் பயனாகும். இறைவன் அருட்குலமாகிய உயிர்கள் இன்புறத்தொண்டு செய்வதால் தன்னலம், பொருமை, சிறுமை, தீமைகள் ஒழிந்து வாழ்வு விசாலமாகிறது. தன்னலமற்ற பணிகளால் சித்த சுத்தியுண்டாகும். ஒரு பொதுநலப் பணியை வெற்றிபெற முடித்தவர்க்கு உள்ளத்தில் அளவற்ற மகிழ்ச்சி பொங்கும். அந்த மகிழ்வே இங்கு அமுதெனச் சொல்லப்பெற்றது. தேவரமுதால் அமாவாழ்வு பெறலாம். தொண்டின்பத்தால் ஒருவா உலகுள்ளவரும் மாந்தர் உள்ளத்தில் அமரனை வாழுகிறான். தொண்டமுதம் தனக்கும் உலகிற்கும் தேவர்க்கும் பயனாகும். திருவினை செய்யத் தேவரும் மகிழ்வார். இறைவனே அருள் வடிவங்கொண்டு உலக நன்மைக்காகத் தன் திருவியாடல்களை நடத்துகிறான்.

அவனே அன்பர்க் கன்பன்; அவனே தொண்டர் தொண்டன். அன்புப் பிட்டிற்கு ஆற்றாமண் சுமந்தான் அரன் !

அருட்பணி யின்ப வழுதமாம் ; பொல்லா

விருட்பணி நஞ்சா மிட்.

3

‘உலகமெல்லாம் திருவருள் விளக்கம்’ என்றெண்ணிக் கோயிற்பணிபோலே தூய உள்ளன்புடன் ஆருயிர்ப்பணி செய்தலே அருட்பணி: உலகில் அருளொளி, அருளறிவு, அருள்வாழ்வு, அருளாட்சி ஆகியவற்றைப் பொலிவித்தலே அருட்பணியின் நோக்கம். அத்தகைய அருட்பணி செய்யும் இன்பம், அமுதைப்போல அனைவருக்கும் நன்மையாம். அப்பர், சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர், நம்மாழ்வார், திருமங்கையாழ்வார், பெரியாழ்வார், கபிர், நானக், சைதன்யர், ஏகநாதர், முகமது நபி முதலிய தேவர்களெல்லாம் தம் அருட்பணிகளால் தாமும் இன்புற்றனர்; உலகையும் இன்புறுத்தினர். மாந்தரை இருளாகிய மடமையில் ஆழ்த்தும் தீச்செயல்கள் அவற்றைச் செய்தவனுக்கும் நஞ்சாகி உலகிற்கும் இடராகும். அறவியல், நடையியல்களில் மறுக்கப்பட்ட தீமைகளை உலகில் பரவச்செய்தல் இருட்பணியாகும்; சாதி சமயச்சண்டை மூட்டல், ஒற்றுமையைக் கெடுத்தல், ஒருவருக்கொருவர் சிண்டு முடித்துக் கலகம் விளைத்தல், பெரியாரைப் பழித்தல், சர்வசாட்சியான பரம்பொருளை மறுத்தல், மனப் பித்தங்கொண்டு நல்லோரை வைதல், பஞ்சமா பாதகங்களுக்குத் துண்டல், தேசத்து ரோகம் செய்தல்—இன்னேரென்ன தீச்செயல்களெல்லாம் இருட்பணிகளாகும்.

நாட்டி னடிமையு நஞ்சுவு நீக்கிடலே

விட்டின்ப மென்ன விரும்பு.

4

உனது தாய்நாட்டின் அடிமைத்தனத்தையும் வறுமைப் பிணியையும் நீக்கிடலே உனது மோட்ச சுகம் என்று விரும்பு.

தாயும், தாய்நாடும் சுவர்க்கத்தினும் பெரிதாம். சுவர்க்கச் சுகம் ஒருவனுக்கே முத்தியின்பமாம். நாட்டு விடுதலை நாட்டுமக்களுக் கெல்லாம் முத்தி யின்பமாகும். உடலைப்போல் ‘உலகம்; உடல் வருந்தினால் உயிர் வருந்தும். மடமை, வறுமை, அடிமைத்தனம் இம்மூன்றும் உலகின் எல்லாத் துயர்களுக்கும் காரணமாகிய கொடிய பிணிகளாம். வீட்டிலும் நாட்டிலும் இப்பிணிகள் புகாமல், நாட்டு மைந்தர் காக்கவேண்டும்; சுதந்தரமான நாட்டிலேதான் இடரின்றி, மனச்சாட்சிக்கு, விரோதமின்றி அறவாழ்வு வாழமுடியும். கட்டு, அடக்குமுறை, கொடுங்கோல், அன்னிய மாயம், நல்ல கல்வியில்லாமடமை, பிறப்புரிமை பேச்சுரிமை தொண்டுரிமைகளை மறுக்கும் சட்டங்கள், காலத்திற்கு உதவாது முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக நிற்கும் மூடப் பழக்கங்கள்—இவை யெல்லாம் ஒரு நாட்டின் பிணிகளாகும். இப்பிணிகளுக் கெல்லாம் காரணம், சுதேசம் அன்னியருக்கு அடிமையாயிருப்பதும், அறிவும் தொழிலும் இன்றி வறுமைப்பிணியால் வருந்துவதுமேயாம். கல்வி, தொழில், ஒழுக்கம், உடல்நலம், கூட்டுறவு, சுதந்தர வுணர்ச்சி, வீரம், ஆற்றல்—இவை பெருகப் பணிசெய்தலே நாட்டுப்பணியாகும். அதன் வெற்றியால் வரும் இன்பமே உனது மோட்ச இன்பமென நீ விரும்பு.

ஒருண்மை தேர்த்தீங் குலகுய்யத் தொண்டாற்றி

வீரலகு மெய்தி யிரு.

5

உனக்குச் சாத்தியமான ஓர் உண்மையை நன்றாகப் பயில்; அதைக்கொண்டு உலகம் நன்மைபெறத் தொண்

டாற்று; அத்தகைய உண்மைத் தொண்டினால் இவ்வுலகில் வாழ்ந்த பயனையும், மேலுலகின் இன்பத்தையும் ஒருங்கே பெற்று நீடுழி வாழ்ந்திருப்பாயாக!

அறநூல் எல்லையற்றது; அதில், ஏதாயினும் ஓர் உண்மையைத் தன்னதாக்கிக் கொள்ள வேண்டும்; மனித மரபிற்குப் பயனாகும்படி அவ்வுண்மையைப் பரப்பவேண்டும். மகாத்மா காந்தி அஹிம்ஸாதருமத்தின் உண்மையைத் தனதாக்கிக்கொண்டு, கதியற்றிருந்த நமது சுதேசத்திற்கு வழிகாட்டினார். இவ்வுலகெல்லாம் அவரை வாழ்த்துகிறது! வாழ்வின் பயனை அவர் பெற்றார்! இனி, அவருக்குச் கனிக்கப்போகக்கூட அவசியமில்லை: உண்மைக்கு உயிர்வாழும் உத்தமர் உள்ளமே சுவர்க்கம்! அவர், இவ்வுலகிலேயே அவ்வுலகைக் காண்பார்.

4. ந லி வ ற ல்

பகிய நசையுறமுறு பட்டாபிப் புவே

வசையற வோங்கிடும் வான்.

1

பசிப் பிணியும் பேராசைப் பிணியும் மாந்தர் வாழ்வினின்று அறுந்தொழிந்தால், இந்த உலகம் எத்தகைய, தீமையும் இல்லாமல் ஒங்கும்—விண்ணாகும்!

வறுமையின் கொடுமையாலேதான் திருட்டு, லஞ்சம், வஞ்சம், கொள்ளை, பொய்ச்சாட்சி முதலிய கணக்கற்ற தீமைகள் வளருகின்றன. பேராசையின் கொடுமையால் தான் மனிதன் அரக்கனாகி, மண்வெறி கொண்டு கோடிக் கணக்கான உயிர்களைக் குண்டு போட்டுக் கொல்லுகிறான். இந்த இரண்டும் ஒழிந்தால், உலகில் நியாயம் நிலைநிற்கும்; பொய், களவு, விபசாரங்கள் இரா; போர்கள் ஒழியும்; கொலைக் கருவிகளுக்கு வேலையிராது; உலகில் அன்பும்

அமைதியும், ஒற்றுமையும் பெருகும்; அறிவும் அருளுணர்வும் வளரும். அந்நிலையிலேயேதான், உலகில் அருளாட்சி நிலவி எங்கும் விண்ணின்பம் பொலியும்.

இவ்வுலகைப் போற்றி யியல்பான நல்நெஞ்சேய்;
அவ்வுலகி விப்பமெலா மாம்.

2

உன் கண்முன் இருக்கும் இந்த மண்ணுலகின் கேழ்தத்தைக் கருதி, உன் இயல்பிற்கேற்ற நல்ல அறப்பணியைச் செய். அதனால், மேலுலகில் புண்ணியாத்மாக்கள் அடையும் இன்பமெல்லாம் இங்கேயே அடைவாய்.

மழைக்கும் மண்ணுக்கும் உறன்ருப்பது போலவே, வானுலகிற்கும் மண்ணுலகிற்கும் உறவிருக்கின்றது: ஆன்மாக்கள் பூரணமடையும் நிலைக்களனே இவ்வுலகம். உலகிற்குப் பயனாக அருட்பணியால் நமது வாழ்வு மாசற்றுத் தூய்மையுறும். தூயநிலையே இன்பநிலையாம்.

இளைத்தோர்க் குளவு யியன்றோர்க் கறமும்
விளைத்து வறுமை விலக்கு.

3

ஏழ்மைப்பட்டவருக்கு உணவும், செல்வம் இருப்பவருக்கு அறவுணர்ச்சியும் செழித்தால் உலகிலுள்ள குற்றங்கள் நீங்கும்.

அறிவையும் தொழிலையும் வளர்க்கவேண்டும்; மானமான தொழில் முயற்சியால் எளியவர் வறுமை நீங்கிப் பிழைக்கச் செய்யவேண்டும். அவ்வாறு அறிவுந் தொழிலும் பிழைப்பும் வளரப் பணக்காரர் தமது செல்வத்தைத் தாராளமாக வழங்கவேண்டும். அப்போது பணம் தொழிலாக மாறி, மனித சமுதாயத்தின் வறுமையை நீக்கும்; பணம் பெட்டியில் உறங்காமல் எல்லாருக்கும் பயனாகும். இதுவே, ஏழை பணக்காரன் என்ற வேறுபாடுகளை யொழிக்கும் வழி. இதனால், உலகில் இப்போது எங்கும்

கிளர்ந்து நிற்கும் முதலாளி - தொழிலாளிச் சண்டைகள் ஓயும்.

நாட்டில் விளைபொருள் நாட்டார் பல்பெறவே
யீட்டு முயற்சி யீனிது.

4

ஒருவன் எத்தகைய தொழில் முயற்சிசெய்து சம்பாதிக்க வேண்டும்? தனது நாட்டில் விளையும் பொருள், நாட்டிலேயே செய்பொருளாகி, சுதேசத்தார் நலம் பெறும்படி சம்பாத்தியம் செய்யவேண்டும்.

ஒவ்வொரு நாட்டின் தேவைக்கும் ஏற்றபடியே இயற்கையன்னை வளமளிக்கிறாள் : வனந்தரத்தில் பேரிச்சை மாங்களைத் தோற்றுவிக்கிறாள் ; மருதநிலத்தில் நெல் முதலிய தானியங்களைத் தோற்றுவிக்கிறாள். நமது நாட்டில் எத்தனையோ இயல்வளங்கள் உள்ளன. அவரவருக்கு இயன்ற இயற்பொருளைக் கொண்டு தொழில் நடத்தி, நாட்டில் உடை, உணவு, செல்வம், அறிவு எல்லாம் ஒங்கச் செய்யவேண்டும்; நாட்டார் துய்த்த மீதியைத் தேவையான நாடுகளுக் கனுப்பலாம். விளைபொருள்களை வேறு நாடுகளுக்கு அனுப்பிவிட்டுப் பிற நாட்டினின்று செய்பொருள்களை வாங்குதல், வீட்டரிசியை விற்று விலைச்சோற்றை வாங்குவதற்கு ஒப்பாகும். அயல் நாடுகளை யண்டி வாழும் தேசம் அடிமையாகும்; அமைதியுருது; வறுமையால் வருந்தும். உதாரணமாக நாட்டுப் பருத்தியை இராட்டினத்தில் நூற்றுக் கைத்தறியில் நெய்தால், நாடெல்லாம் சுதேச ஆடையணியலாம். நாட்டின் விளைவுகளைக்கொண்டு தொழில் நடத்தினால் கோடானு கோடி பேருக்குப் பிழைப்புக்கிடைக்கும்; வறுமையொழியும். நாட்டின் விளைவைக்கொண்டு நாடுண்ணத் தொழில் செய்தலே மிகச் சிறந்த தொழில் முயற்சியாகும். உதாரணமாக : நமது நாட்டில் விளையும் மூங்கிலைக் கொண்டு ஒருவன் காகிதத் தொழில் செய்தால், பலபேர்

பிழைக்கலாம்; நாட்டுச் செல்வம் நாட்டிலேயே சுற்றி நலம் விளைவிக்கும். இப்படியே மற்ற விளைபொருட்களையும் பயன்படுத்தக் கருதுக !

இன்மை மடமை யீரண்டும்படி பாகரன்கை ;
நன்மைவீழும் காது நலி.

5

வறுமை (இன்மை), அறியாமை (மடமை) இரண்டும் பாபம் என்னும் அசுரனின் கைகளாகும். அவை மக்கள் வாழ்வுநலத்தைப் பற்றி விழுங்காது நலிப்பாயாக !

பாபம் என்னும் கபந்தன், வறுமை மடமையென்னும் கைகளால் உயிர்நலத்தை வாரியுண்கிறான். அதனால், உலகம் துன்பக்காடாயிருக்கிறது. நல்ல தொழிலறிவாலும், பயனுள்ள கல்வியறிவாலும் இந்தப் பாபக் கரங்கள் இரண்டையும் செருக்க வேண்டும். உலகில் நடக்கும் கிளர்ச்சி, புரட்சி, திருட்டு, கொலை, வஞ்சம், விபசாரம், மோசம் அனைத்திற்கும் அடிப்படை வறுமையும், மடமையுமாகும். ஒவ்வொரு கையும் நாலுமணி நேரம்வயிற்றிற் காக ஒரு நல்ல தொழிலைச் செய்க ! ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் நான்குமணி நேரம் நாடோறும் அறிவுவளர்ச்சிக்காகச் செலவிடுக ! நூல்கள், சொற்பொழிவுகள், நாடகங்கள், படக்காட்சிகள்-எல்லாம் அறிவை நாட்டில் பரப்பவேண்டும். தொழிற்சாலைகளும், தொழிற் பள்ளிக் கூடங்களும், தொழிற் காட்சிகளும் ஊர்கோறும் மல்கி, வறுமையுடன் போர்புரிந்து வெல்லவேண்டும்; பிச்சைத் தொழில்கள் ஒழியவேண்டும். கல்வியும் தொழிலும் நல்குர வொழிக்கும்.

254

போக சித்தி

5. கைத் தொழில்

கைத்தொழிலொன்றற்கு கையிருத்துங் கையற்றது ;

மெய்த்தொழிலின் வேர்வையெல்லாம் பொன்.

1

காலட்சேபத்திற்கு ஏதாயினும் ஒரு நல்ல கைத்தொழில் செய்யவேண்டும். தொழில் செய்யாத சோம்பேறிகள், கையிருந்தும் முடவர் போல்வர். உண்மையான தொழில் செய்யும்போது சொட்டும் வேர்வையெல்லாம் பொன்னென மதிக்கத் தக்கது.

உடையுணவுத் தேவைகளை உழைத்தே பெறவேண்டும். பிறர் கையை எதிர்பார்த்துப் பிழைப்பவன் பேதை. உடலுறுப்புக்களைப் பயன்படுத்திக் கைத்தொழில் செய்வதால் பலமும், பொறுமையும், சுதந்தரமும், புலன்களுக்கு நல்ல பயிற்சியும், மனத்திற்கு அடக்கமும் உண்டாகும். பஞ்சம் இராட்டும் தறியும் இருக்கையில் அயலாடையை வாங்கி யுடுத்துவது, அம்மணமா யிருப்பதற்குச் சமமானமாகும். பொருளின்றி வாழ்வில்லை; தொழிலின்றிப் பொருளில்லை.

குடிசைத் தொழிலாற் குறையற்று நாட்டில்

அடிசிலுடை செல்வமெல்லாம்.

2

குடில்கள் தோறும் கைத்தொழில்கள் வளருவதால் நாட்டின் வறுமை நீங்கும்; உணவும், ஆடையும், செல்வமும் பெருகும்.

நாட்டுச் செல்வம் நாட்டினருக்கே பயனாகும்; போட்டியில்லாமல் அனைவருக்கும் அளவான ஜீவனம் கிடைக்கும்; அடிமைத்தனமும், முதலாளித்துவமும் ஒழியும்; மூலப்பொருள்கள் செய்பொருள்களாகி நாட்டில் ஏராளமான மக்களுக்குப் பிழைப்பை யுண்டாக்கும்; உழைத்தவர் உழைப்பின் பயனை படைவர்; விளையும் பய

னும், தொழிலும் துய்ப்பும் அளவுடன் நடக்கும். எத்தனையோ கோடி தொழில்கள் உள்ளன: பல்லுக்குச்சி சேர்த்தல், பற்பொடியாக்கல், இலை தைத்தல், துடைப்பம் கட்டல், கயிறு திரித்தல், கொட்டாங்கச்சியாலும் கடற்சிப்பிகளாலும் வளையல் மோதிரம் பொத்தான் முதலியன செய்தல், பாளை வளைதல், விறகு வெட்டுதல், உழுது பயிர்செய்தல், பழத்தோட்டம் போடுதல், காய்கறித் தோட்டம் போடுதல், அரிசி தீட்டல், மாவரைத்தல், காய்கறி தானியம் பருப்பு வகைகளை விற்பல். பசு வளர்த்தல், எருச்சேர்த்தல், காளை வளர்த்தல், வண்டி யோட்டல், குதிரை வளர்த்தல், சங்கீதக் கருவிகள் செய்தல், நூற்றல் நெய்தல், சாயம் போடுதல், கம்பளி நெய்தல், தோல் பதனிடல், செருப்புத் தைத்தல், மரவேலை இரும்பு வேலை கண்ணாடி வேலை மூங்கில் வேலை முதலியன செய்தல், செங்கற் சூளை, சுண்ணாம்புக் காளவாய் போடுதல், ஓடு செய்தல், வீடு கட்டல், பாய்பின்னல், கூடைமுடைதல், கீற்றுமுடைதல், தட்டிபின்னல், கரும்பாலை யோட்டல், தென்னை வெல்லஞ் செய்தல், பனைவெல்லஞ் செய்தல், பூந்தோட்டம் வைத்தல், பூமாலை விற்பல், துணிவெளுத்தல், தலைவழித்தல், மணவெட்டல், பச்சிலைகள் விற்பல், வைத்தியம் கல்வித் தொழில் கற்பித்தல். நூலெழுதல், பத்திரிகை வெளியிடுதல் முதலிய எத்தனையோ வகையான ஜீவனோபாயங்கள் உள. இத்தொழில்களெல்லாம் சமுதாயத்திற்குப் பயனாகின்றன. இவற்றுள் எத்தொழில் செய்தாலும் இழிவில்லை. ஒரு கிராமத்திற்கு வேண்டிய தொழில்களைக் கணக்காக யறிந்து, தக்க தொழிலாளரைக் கொண்டு அவற்றைச் செய்யச் சொல்லவேண்டும். தொழிலாளருக்கு வீடும், சாப்பாட்டிற்குப் போதிய ஊதியமும் கொடுக்கவேண்டும். அவர்களுக்கு விற்பனைக் கவலை கூடாது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கூட்டுறவுச் சங்கம் இருக்கவேண்டும். அச்சங்கம், தொழிலாளர் செய்பொரு

னைப் பெற்றுக்கொண்டு தேவையான பேருக்கு விற்கவேண்டும். கிராமத்திற்குக்கண்டது போக மிச்சத்தைத் தான் நகரங்களுக்குக் கொண்டுபோய் விற்கவேண்டும்; அல்லது, கிராமங்களுக்குத் தேவையான பொருளுக்கு மாற்றிக் கொள்ளவேண்டும்.

ஆற்றலைப் போக்கி யடிமைப் படுத்திடுமே
போற்றுதல் போலப் போற்றி.

3

யந்திரம் காப்பதுபோலத் தோன்றி, மனிதசக்தியைச் சிதைத்து அடிமையாக்கும்.

யந்திரம் பலர் செய்யுந் தொழிலைத் தான் மட்டுமே செய்துமுடிக்கும். அதனால், பலருக்குத் தொழிலில்லாது வறுமை பெருகும். யந்திரம் சுதந்தரத்தைக் கெடுக்கும்; முதலாளிக்குத் தொழிலாளியை அடிமையாக்கும். யந்திரம் தேவைக்கு மேலாகப் பொருள்களைச் செய்து குவிக்கும். அவற்றை விற்கப் பிறநாடுகளைச் சந்தை யாக்கவேண்டும். அதனால் அந்நாடுகளில் பொருளாதாரம் குறையும்; போட்டியும் சண்டையும் யந்திரத்தால் உண்டாகும்; மனிதசக்தி வேலையில்லாது வீணாகும்.

‘பொறியா லொருவனே பொன்குவிப்பான்; ஏழை
வறுமை யறுவான்’ மதி.

4

‘யந்திரங்களால் ஒருமுதலாளியே பொன்குவிப்பான்; ஏழை வறுமையால் வாடுவான்’ என்பதை அறிக. யந்திரத்தால் செல்வன் பெருஞ் செல்வனாவான்; ஏழை பரம ஏழையாகிச் செல்வனுக்கு அடிமையாவான். ஒரு நெல்லரைக்கும் யந்திரம் வந்தால் நெல்குத்திப் பிழைக்கும் நூற்றுக்கணக்கான ஏழைகளுக்குப் பிழைப்புப் போய்விடும். யந்திரத்தில் திட்டிய அரிசியில் சத்துப் போய்விடுகிறது; அதனால் மலச்சிக்கல் பெருகி வேறுபல சிக்கல்கள் உண்டாகின்றன. கையால் திட்டிய அரிசியில்

சத்துச் குறைவதில்லை; ஈவையும் அதிகம். ஒரு பஞ்சாலை வந்தால், பஞ்சகொட்டி நூற்றுப்பிழைக்கும் ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகளுக்குப் பிழைப்புப் போய்விடும். ஒரு யந்திரத்தறி வந்தால், கைத்தறி போட்டுப் பிழைத்த நூற்றுக்கணக்கான நெசவுக்காரருக்குத் தொழில் போய்விடும்; பலர் பிழைப்பைக் கெடுத்துத் தொழிலாளிகளை முதலாளிகளுக்கு அடிமையாக்கி, நாட்டின் வளமையைக் கெடுத்து, வறுமையைப் பெருக்கும். இத்தகைய யந்திரங்களை விலக்கவேண்டும். காகிதப்பொறி, அச்சுப்பொறி நீராவியந்திரம், மின்சார யந்திரம் போல, மனித நாகரிகத்திற்கும், காலத்தை மிச்சம் பண்ணுவதற்கு ஏற்ற யந்திரங்கள் வேண்டற்பாலனவே. ஆனால், அவையும் நமது நாட்டிலேயே செய்யப்பட வேண்டும். புகை வண்டிக்கும், கப்பலுக்கும், அச்சிற்கும், ரேடியோ மின்சார வசதிகளுக்கும் வேண்டிய யந்திரங்களும் சாமான்களும் நம் நாட்டிலேயே செய்யப்பட்டால், இலட்சக்கணக்கான பேருக்குப் பிழைப்பும் உழைப்பும் கிடைக்கும்.

அயற்பொறி தேயத்தி குக்கத்தை யெல்லந்
துயிலுத்திக் கொல்லுந் துணிந்து.

5

அயல்நாட்டிலிருந்து இறக்குமதியாகும் யந்திரம் நம் நாட்டினர் பிழைப்பைக் கெடுத்து, அவர்களைச் சோம்பேறிகளாக்கி (துயில்+உறுத்தி), நாட்டின் செல்வத்தை யெல்லாம் துணிவுடன் முற்றுமே இல்லாமற் செய்யும்.

அயல்நாட்டு யந்திரம் நம் நாட்டுச் செல்வத்தை விழுங்குவதன்றி, அயலாரை எதிர்பார்த்து நாம் பிழைக்கும்படியாகவும் செய்துவிடும். அதனால், நாட்டுமக்களுக்குத் தன்னுறுதி, தன்முயற்சி, தாளாண்மை, உடலுறுதி எல்லாம் கெடும். யந்திரச் சாலைகள் ஆயிரக்கணக்கான ஏழைகளின் மூச்சைப் பிடித்துச் சித்திரவதை செய்கின்றன. இரூள் மூலையில் ஏழைகள் வாடித் தவிக்கின்றனர்.

'அழிவு' என்ற காலத்தில் ஏழைத் தொழிலாளர் பத் திச்சாலைகளில் வருத்தம் துயரைக் காண்க! போதிய வேலையும், போதிய கூலியும், போதிய பிழைப்பும் போட்டி யில்லாது, கைத்தொழிலில் மட்டுந்தான் கிடைக்கும். உண்ண வுட்க வேண்டியவற்றை யெல்லாம் மனிதசத்தி யைக் கொண்டே ஒரு சமுதாயம் தயாரிக்கவேண்டும்; மிகவும் அவசியமான சௌகரியங்களுக்கே பந்திரங்களைப் பயனுக்கவேண்டும்; அந்த பந்திரங்களுக்கும் எம் ராட்டியே செய்பப் பெற்று, ராட்டு மக்களுக்குத் தொழிலைத் தந்து, ராட்டுச் செல்வத்தை ராட்டிற்கே பயனாகும்படி பாதுகாக்கவேண்டும். ஒரு ராட்டின் தொழில் முன் னேற்றத்திற்கும், பொதுவலத்திற்கும், பொருளாதா முன் னேற்றத்திற்கும், மனித சத்திக்கும் போதிய வேலை கொடுப்பது அவசியம்.

6. வேளாண்மை

ஏரோசை பாருக் கீதயத் துடிப்புதற்
போரோசை ஒங்காரம் போல்.

1

கலப்பை பிடித்து உழும் ஓசை, உலகிற்கு நெஞ்சத் துடிப்புப் போலாகும்; இராட்டினஞ் சுழற்றி தூல் தூற் பவர் ஓசை ஒங்காரம் போலாகும்.

ஒங்காரமும் உள்ளத் துடிப்பும் உயிர் வாழ்விற்கு இன்றி யமையாதன. யோகிகள் உள்ளே, எப்போதும் ஒங் காரம் கேட்டுக்கொண்டே யிருக்கும்; மற்றோர் உள்ளே, அது மறைந்தொலிக்கும். உள்வாழ்விற்கு இதயத்துடிப் பும், ஒங்காரமும் அவசியமாகின்றமை போலவே, உலக வாழ்விற்கு உழவும் தூற்று செய்தலும் அவசியமாகும். கலப்பை உலகை ஊட்டுகிறது; இராட்டினம் உலகிற்கு

ஊடை தந்த மானத்தைக் காக்கிறது. 'ஏரின்தேற் றோ' யில்லை: கலப்பையும் இராட்டினமும் கண்களெனைத் தரும்.

சோற்போரும், வீற்போரும், பொற்போருக்கு சோருமே
நெற்போரோன் நிலை நிலை.

2

உணவின்றி யாருண்டு? மனிதவுடல் சோற்றாலெடுத்த சுவர். விவசாயி உழுது, பயிர் பண்ணி நெல்லைப் போரா கக் குவிக்காவிட்டால், உண்ண விளைவிக்காவிட்டால், உல கில் அரசியல் வாதிகளும் மதவாதிகளும் நடத்தும் சொற் போரும், மன்னர்களும் சர்வாதிகாரிகளும் வில் முதலிய ஆயுதங்களைக்கொண்டு படைதிரட்டிப் புரியும் இரத்தப் போரும், போட்டி போடும் வியாபாரச் சண்டையும் சோர்ந்து போகும். அறிஞர், வீரர், தொழிலாளர், வணிகர், தொண்டர்— அனைவருக்கும் ஊட்டமளித்து, உயிர் நிலையைக் காப்பது உணவுதான். ஊட்டமின்றேல் ஊட்டமில்லை. உணவுப் பொருள்களை விளைவிக்கும் விவசா யியே, உலகவாழ்வை இயலுவிக்கிறான்.

ஒருயி ராக்கி புனவீவான் பாரிற்
பெருமக னென்றே பேசு.

3

பயனுள்ள ஒரு பயிரை யாக்கி, சமுதாயத்திற்கு உணவை யளிக்கும் விவசாயி உலகில் பெருமைக் குரியவ னாவான்; அவனைப் புகழ்த்து பேசுக.

பயிர்த்தொழிலாளி உயிருக்கு உணவளிக்கிறான். பயிர்த்தொழில் உயிர்த்தொழில். கல்வி பயிற்றும் ஆசிரி யன், உணவை யளிக்கும் விவசாயி—இருவரும் ஒரு சமு தாயத்தின் பெருமதிப்பிற் குரியவர் ஆவர். போலஸின் தேல் ஞானியுக் தளர்வான்.

பயிர்செய்வான் வாழ்க்கையேயாய்கு; ஊர் நெல்லை
அயல்வந்த வேகமே யாம்.

'பாங்கு' என்றால் கன்மை, தகுதி, செளக்கியம் எனப் பொருளாம். நீர்நிலவளங்களைப் பெற்ற நமது நாட்டிற்கு விவசாயத் தொழில் மிகவுந் தகுதியாகும், நலமாகும். தனக்குள்ள நிலத்தில் தனக்கியன்ற நற்பயிரை விளைவித்து, அதன் பலனைக்கொண்டு மானமாகப் பிழைக்கும் தொழில்வாஸியின் வாழ்க்கையே பாங்கானது; மற்றவையெல்லாம் பிறரைச் சார்ந்து, பிழைப்பதே யாகும். பயிர்த்தொழில், சுட்டில்லாத சுதந்தரத் தொழில். மற்ற உத்தியோகங்கள் எல்லாம், ஒருவருக்குக் கீழே வணங்கும் சேவகமாம்.

உழைத்துவிடத் துணை அவந்தா லுலகம்

செழித்து வளருந் தினம்.

5.

மாந்தர் தத்தம் காலட்சேபத்திற்கு வேண்டியதை நிலத்திற் பாடுபட்டு விளைத்துண்ண மனங்கொண்டால், உலகம் தினந்தோறும் பொருளும், உணவும், சீரும், செல்வமும், மகிழ்வும் செழித்தோங்கும். வயிற்றுக் கவலை தான் உயிர்களுக்குப் பெருங் கவலை; வயிற்றிற்காகத்தான் மனிதன் பாதி நாட்களைச் செலவிடுகிறான். தீய வழியிற் சென்று, பிறர் கையை எதிர்பார்த்து, அடிமைப்பட்டுப் பிழைப்பதினும், நிலத்தைப் பண்படுத்தி, நெல், வாழை, கரும்பு, தானியங்கள், பயறுகள், பருத்தி, களி மாங்கள் முதலியவற்றுள் யாதாயினும் ஒன்றைக் கருத்துன்றி விளைவித்தால், தாமும் பிழைத்துச் சுதந்தரமாக வாழலாம்; சமுதாயத்திற்கும் நல்ல தொண்டு செய்த பயனுமுண்டாகும்.

7. உழைப்பு

செய்யுங் கிணறுஞ் சிறுருடிலும் பெற்றழங்

கையுழைப்பு மீயுங் களிப்பு.

1

மனிதன் பிறருக்கு அடிமைப்படாமல், மனமகிழ்வுடன் உண்டுடுத்து வாழலாம்: எப்படி? உழுதுண்ண

வும், ஆடைக்குப் பருத்தி விளைவிக்கவும் ஒவ்வொருவனுக்கும் ஒரு செய், அதாவது 76, 176 சதுர அடி, அல்லது ஒன்றேழுக்கால் ஏக்கர் கொண்ட நிலம் வேண்டும். குடும்பம் பெருத்தால் நிலம் அதிகமாக வேண்டும். அதிற் செய்யும் பயிருக்கு நீர்ப்பாய்ச்ச ஒர் ஏற்றக்கிணறு தோண்ட வேண்டும். அந்த நிலத்திலேயே மனைகட்டி வாழவேண்டும்; மனை என்பது $40 \times 60 = 2400$ சதுர அடி. நிலத்தை உழுவதற்கு நல்ல கானைகளையும், பாலுக்கு ஒரு பசுவையும் வளர்க்கலாம் (பெற்றம் = மாடு, பசு). மனையில் இராட்டினம் வைத்து நூல் நூற்கலாம். அத்துடன் ஒருதறியும் இருந்தால் நலம். நிலத்தில் கேப்பை, கம்பு, சோளம், வாழை, பயறு, கடலை, பருத்தி முதலியவற்றை விளைவிக்கலாம்; மா, பலா, மாதுளை, ஆப்பிள், ஆரஞ்சு, பப்பாளி, தென்னை முதலிய மாங்களை வளர்க்கலாம். அழகான பூஞ்செடிகளை வளர்க்கலாம்; புடல், பாகல், பூசனி, கத்தரி, தக்காளி முதலிய காய்கறிகளை விளைவிக்கலாம். தினம் ஒரு மணி நேரம் குடும்பத்தார் அனைவரும் நூல் நூற்றால் ஆடைக்குப் பஞ்சமில்லை; போதுமான நூற்கண்டுகள் சேர்ந்ததும், பாவுபோட்டு நெய்யலாம்; ஆண்டிற்கு ஒரு மாதம் நெசவுத் தொழில் நடத்தினால், வீட்டிற்கு வேண்டிய ஆடைகள் கிடைக்கும். தென்னிலைகளைக் கொண்டும், பனியோலைகளைக் கொண்டும் வீட்டுக் கூரை யமைக்கலாம்; தோட்டத்திலேயே ஒரு மூலையில் செங்கலறுத்துக் காளவாய் போடலாம். இவ்வாறு தினம் சுமார் ஐந்து மணி நேரம் ஐந்து பேர் சேர்ந்து பாடுபட்டால், சுயேச்சையாக வாழலாம். மீதி நேரத்தை அறிவுப் பயிற்சி, பொதுநலத் தொண்டு, யோகசாதனம் இவற்றிற் செலவிடலாம்.

நூற்றுத் தறிநெய்து, நூல்கற்று, மன்னுமுது

காற்றூட வாழக் களிப்பு.

2

மேற்சொன்னவாறு, போதுமான நிலம் அமைத்துக் கொண்டு, அதில் கூட்டுறவுடன் நானேந்து குடும்பங்கள்

குடிவேற வேண்டும். அக்குடும்பங்களுக்குப் போதுமான துடைப்பைத் தரக்கூடிய தினம் ஒரு மணி நேரம் துற்று துள்சேர்த்ததும் பரவு போட்டு ஒப்புகொள்ள வேண்டும்; மண்ணைப் பண்படுத்திக் குடும்பத்திற்கு வேண்டிய உணவுப் பொருள்களை விளைவித்துக்கொள்ள வேண்டும்; மீதி வேர்த்தைக் கலை வளர்ச்சியிலும், போகசாதனத்திலும் பயனாக்கவேண்டும்; அனைவரும் கூடி, நிபானம் பூண்ட வழிபாடுகள் நடத்தலாம். இவ்வாறு தன்னுறுதியும் உழைப்புக்கொண்டு, சுதந்தரமாகக் காற்றாட வாழத்தான், இன்பமாகும். இதவே, இயற்கையோடொன்றிய வாழ்வு; இதில் உடலுறுதி, மனவுறுதி, கூட்டுறவு, ஒற்றுமை, ஆத்மசத்தி, கடவுளன்பு, அழகுணர்ச்சி யெல்லாம் உண்டாகும்.

மண்ணுறு துண்ணுர், வறுமைகொடி தென்பார்க்குக்
கண்ணிருத்துங் கையிருத்து மென் ?

3.

மண்ணிலும் உள்ளது; பாடுபட்டால் ஏராளமாகத் தருகிறது. மண்ணை உழுதுண்ணத் தெரியாது, 'ஐயோ! வறுமை' என்று அழும் சோம்பேறிகளுக்குக் கண்ணிருந்தும், கையிருந்தும் என்ன பயன்? பூமாதேவி தரும் வளங்களுக்கும், பிற மார்தர் பாடுபட்டுண்பதையும் அவர் காண்பதில்லை; கையைக்கொண்டு உழைப்பதில்லை. அத்தகையோர் வறுமையால் வருந்துவது நியாயமேயாகும்.

கட்கஞ்சாத் தீயிலகன், காப்பி பறந்தீக்
நற்பயிர்செய் துண்டுடுக்க நாடு.

4.

கன், கஞ்சா, தீமைதரும் தேயிலை, புகையிலை போன்ற இலைகள், காப்பி இவற்றை முற்றிலும் நீக்கு; விளைவிக் காது! உண்ணவும், உடுக்கவும் போதிய கல்ல பயிர்களுையே விளைவிக்கக் கருது! [நாடு-விரும்பு, கருது. 'தீயிலை' என்றால் தீமைதரும் இலைகள்; தேயிலை புகையிலை போன்றவை.]

புகையிலை, கஞ்சா இவை பிரண்டும் எத்தனை பேரைக் கெடுக்கின்றன! பலர், புகையிலையை வெற்றிலையுடன் போட்டு இங்குமங்கும் 'புளிச்சுப்புளிச்செ'ன்று, உமிழ்ந்து, காற்றைக், கெடுத்து வீட்டை ஆபாசமாக்குகின்றனர். புகையிலை போடுவதால் எச்சில் வீணாகிப் பசி மந்தமாகிறது; சீரண சக்தி குறைகிறது. புகையிலைச்சாறு உள்ளே யிறங்கினால் மயக்கமுண்டாகும். புகையிலையைச் சுருட்டாக்கிப் புகைவிட்டுக் காற்றைக் கெடுக்கின்றனர். கஞ்சாவைக் குப்பியிலடைத்துத் தீப் பொருத்திப் பங்கியடித்து எத்தனையோ பேர் மயங்கிக் கிடக்கின்றனர். சில துறவிகளுக்குக்கூடக் கஞ்சா வெறி பிடிக்கிறது. புகையிலை, கஞ்சா போன்ற வாகிரி வஸ்துக்களை விவசாயி விளைவிக்காவிட்டால், அவன் மனித சமுதாயத்திற்குப் பெரிய சீர்திருத்தப் பணி செய்தவனாவான். மனிதரைப் பிடித்த மற் றொரு சனியன் கட்டுகடி. கள்ளிறக்கலும், விறற்றலும் கொடிய பாபம். கள்ளின் முகத்திற்கூட விழிக்கக்கூடாது. கள், சாராயம், விஸ்கி, ஷாம்பைன் முதலிய விஷப் பானங்களைத் தொழிலாளர் ஆக்கக் கூடாது. திராட்சை, தென்னை, பனை இவை தரும் சாற்றை வேறு விதமாகப் பயனாக்கலாம்; திராட்சையை அப்படியே உண்ணலாம். தென்னை, பனை தரும் சாற்றை வெல்லம் கருப்புக்கட்டி யாக்கலாம்; அவற்றைப் புளிக்க வைத்துக் கள்ளாகச் செய்யும் மகா பாதகம் வேண்டா!

அந்தந்த நாட்டிற் கமைத்தபயிர் செய்துண்ணல்
அந்தந்த நாட்டார்க் கழுரு.

5.

அவரவர் நாட்டிற்குப் பொருத்தமான பயிர்களைச் செய்துண்டு பிழைப்பதே அந்தந்த நாட்டினருக்குச் சுகமாகும். நமது நாட்டில் கனியும், தானியங்களும் விளையும் போது அன்னிய நாட்டினின்று உணவுச் சாமான்களை வரவழைத்தல் நாட்டின் பொருளாதாரத்திற்கு நட்டமா

தும் அன்னிய இறக்குமதியைக் கூடுமட்டும் குறைத்து வருவது ஈரட்டுத் தொழில் வளர்ச்சிக்கு நலமாகும்.

8. பிழைப்பு

பாடுபட்டோருக்குப் பாட்டின் பயனெய்தல்

நாடுவிட்டோரும் நலிவு.

1

பாட்டாளிக்குப் பாடுபட்ட பயன் கிடைக்கவேண்டும். அவ்வாறாயின், நாட்டைவிட்டு வறுமைப் பிணி ஒழிப்போம்.

உழைத்தவர் உண்ணவேண்டும். பாட்டாளிக்குப் பட்டினியா பலன்? முதலாளி பிறர் உழைப்பினால் கொழுக்கிறான்; விளைவை எனதென்று உரிமை பாராட்டி எடுத்துக்கொண்டு, பிச்சை தருவதுபோல ஏதோ கொஞ்சம் தொழிலாளிக்குத் தருகிறான். அது போதாமல், தொழிலாளி குழந்தை குட்டிகளுடன் வறுமையால் வருந்தும் வருத்தம் சொல்லிமுடியாது. முதலாளி கொடுக்கும் கூலி போதாமல் கடன்பட்டுத் தவிக்கும் தொழிலாளர் மிகப் பலர். நிலம் உள்ளது; யாரும் வரும்போது அதைக் கொண்டுவந்ததில்லை; அஃது எல்லாருக்கும் பொது; மழை பெய்து அது விளைகிறது. தொழிலாளி விளைவேற்று கிறான்; விளைவிற்குரியவன் விளைவித்தவனே; இந்த நீதி பிறந்தால் உலகில் உழைப்பிற்கு மதிப்பேற்படும்; எல்லா ரும் பாடுபட்டுப் பிழைப்பர்; வறுமை தீரும்; வளமை பெருகும்; முதலாளி, தொழிலாளி, ஏழை பணக்காரன் என்ற வேறுபாடுகள் ஒழியும்.

விளைப்பானே நேராக விற்றுன்னு வாங்கே,

உழைப்பாவிக்கோங்கும் பிழைப்பு.

2

பாட்டாளியே நேராகத் தன் விளைவை விற்றுப் பிழைக்கவேண்டும்.

‘விளைவிப்பவன்’, ‘வாங்குவோன்’ என்ற இரண்டு வகையினரே இருத்தல்வேண்டும். இவருக்கிடையே, ‘நான் எசுமான்; அவன் பண்ணைக்காரன்; எனக்கே எல்லாம் உரியது; மற்றவர் என் சேவகர்; நான் தரும் கூலியைக்கொண்டே அவர்கள் பிழைக்கவேண்டும்’ என்று ஒரு முதலாளி அகந்தையுடன் கிளம்பாவிட்டால், உழைப்பாளிக்குப் பிழைப்பு ஒங்கிச் செழிக்கும். உழையாமல் உரிமை பாராட்டும் முதலாளி கையில் கூலியேந்திப் பிழைப்பதே தொழிலாளர் ஏழையா யிருக்கக் காரணமாகிறது. உழையா துண்ணும் செல்வன் தன் இடம்பச் செலவுகளை பெல்லாம் பண்டங்களின்மேல் ஏற்றி விற்கிறான். அதனால் பொருள் விலை கிராக்கியாகிறது. ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கூட்டுறவுச் சாலை யிருக்கவேண்டும்; ஒரு தொழிலாளி நெய்த ஆடையை நேராக அங்கே கொண்டுபோய்க் கொடுத்துப் பணம் அல்லது பண்டம் வாங்கிக்கொள்ளச் சுதந்தரம் இருக்கவேண்டும். ஒரு விவசாயி பருத்தி விளைத்தால் நேராக கூட்டுறவுச் சாலையில் விற்றுத் தனக்கு வேண்டும் பொருளை மாற்றாக அடைய வேண்டும். இவ்வாறே, தொழிலும் தொழிலாளியும் பெருமை பெறலாகும்.

தன்னியல்புக் கேற்றபடி தாளாண்மை, வேளாண்மை பண்ணுக; தீமை படும்.

3

‘தாளாண்மை’ யென்றால் அறிவும், உடலும்கொண்டு உழைத்தல். வேளாண்மை யென்றால் பயிர் விளைவித்தல், விருந்தோம்பல் எனப்படும். அவரவர் இயல்பிற்கேற்றபடி இரண்டையும் செய்தால், வறுமை, மடமை, அடிமைத் தனம், செல்வச் செருக்கு, முதலாளிக் கொடுங்கோல்,

தொழிலாளர் பட்டினி, சோம்பல் ஆகிய தீமைகளென் னாம் ஒழியும்.

கடிகுறைத்தற் குலங்குறையும்; பாட்டாளி

குலவாழ் சிந்து நம்பு.

4

சமுதாயத்திற்குப் பலவகைத் தொண்டு செய்யும் தொழிலாளர் உலக வாழ்விற்கு நம்பு போல்வர். அவ சிந்திச் சமுதாயம் வாழமுடியாது. அவர்களுக்கு கூலி யைக் குறைத்தால் மனிதர் குலமே குறைந்துபோம். தொழிலாளர் வறுமைவாய்ப்பட்டால், தொழில்கள் அரு கும்; வளங் குறையும்; சமுதாயம் வருந்தும். நெற்றி வேர்வை சொட்டச் சொட்டப் பாடுபடும் தொழிலா லிக்கு ஏதோ பிச்சை போடுவதுபோலக் கூலி தருகிறான் முதலாளி. அதற்கும் எத்தனையோ அமுலும், அகங்கார மும், சண்டித்தனமும், கருமித்தனமும் சிலர் செய்வர். சித் திராக் கோடையில் விறகு சுமந்து வருவான் ஏழை; கட்டு ஆறணு என்பான். இரண்டணுவிற்குப் போடும்படி மண்ணாடுவார் மார்தர்! ஏழை பிழைப்ப தெப்படி?

புலிமக வீத்தபயன் போதீய மட்டும்

அவரவர் துய்த்த றைம்.

5

உலகன்னை அளிக்கும் விளைவுகளை, நியாயமான, தேவையளவு, அவரவர் பாடுபட்டு அனுபவித்தல் சமதரு மமாகும்.

'அரசன், ஆண்டி, ஏழை, செல்வன்' என்று வேறு பாடிவல்லாமல் வான் வழங்குகிறது. பாடுபட்டால் நிலம் எல்லாருக்கும் பலனைத் தருகிறது; இயற்கை வேண்டிய வளமையைத் தருகிறது. உலகன்னை கருணையுடன் அளிப் பதை 'எனதே' யென்று ஒருவன் சொந்தம் பாராட்டிப் பூட்டிவைப்பாமல், எல்லாரும் பொதுவாகத் துய்க்கவேண் டும். உண்ண, உடுக்க, இருக்க இயல்பாக எவ்வளவு வேண்டுமோ அவ்வளவு, ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கும்

கிடைக்கும்படி உழைப்பையும், பலனையும் முறை வகுக்க வேண்டும். ருஷ்யாவில் ஒவ்வோ ருரினும் தொழிலை முறை வகுத்துத் தக்க தொழிலாளருக்குப் பங்கிட்டிருக் கின்றனர்; எல்லாரும் இவ்வளவு மணிகோம் உழைப்ப தென்ற கட்டுப்பாடிருக்கிறது. உழைப்பின் பலனைக் குடி யாக பெற்றுக்கொள்ளுகிறது; அது தொழிலாளருக்குச் சமமாக உணவு முதலிய செளகரியங்களை அளிக்கிறது.

9. பணம்

ஆயிரம்பேர் வாழு மிடத்தை யடைத்தோருவன்
தாயமுறை பேசுவதென் ? சாற்று!

1

ஆயிரம் ஏழைகள் உழுதுண்டு வீடுகட்டி வாழக் கூடிய நிலத்தை, ஒரு செல்வன் வேலிவைத்து வளைத்துக் கொண்டு, அது தனக்கே உரிமை யென்று பாத்தியம் கொண்டாடுவது என்ன நியாயம், சொல் ? (தாயமுறை = பரம்பரைச் சொத்துரிமை).

உலகைச் சமமாகப் பங்கிட்டால் ஆளுக்கு நான்கு ஏக்கர் கிடைக்கும். ஒருவன் பல ஏக்கர்களை வளைத்துக் கொள்வதால் பலர் பஞ்சையாகித் தெருவில் கையேந்தித் திரியவேண்டி யிருக்கிறது. அவரவர் பிழைப்பதற்கேற்ற படி, நிலத்தையும், மனையையும், தொழிலையும், பலனையும் அளந்து கொடுக்கவேண்டும் சமுதாயம்.

பணஞ்செய் மடந்தீங்கிப் பண்டமாற் றேங்கின்

மணஞ்செய்யு நாட்டின் வளம்.

2

'படர்' என்றால், வருத்தம், தொல்லை, கோய். இந்த அதிகாரத்தில் 'பணம்' என்பது தேவைக்குமேல் சேர்த்துச் சேர்த்துச் சுமமா பூட்டிவைக்கும் 'சோம்பற் செல்வத் தையே' குறிப்பது. அச் செல்வம் பல தீமைகளை விளைக்

268

போக நிதி

கும். பணத்திற்கும் பதிலாகப் பண்டமாற் றோங்கெனச், காட்டின் வளமை பெருகி மங்கலமாகும். பணத்தைப் பூட்டாமல் தொழிலிற் போட்டுப் பண்டங்களாக மாற்ற வேண்டும். உழைப்பிற்கும், விளைவிற்கும் மதிப்பேறவேண்டும். செல்விளைவிப்பவன் செலவைக் கொடுத்துக் கிராமக் கூட்டுறவுச் சாலையில் தனக்குவேண்டிய மற்றச் சாக்குகளை வாங்கிக்கொள்ள இயலவேண்டும். அதுவே பணத்துயர் ஒழியும் வழி.

பணத்தா ளுகு படுதயவைப் பாய்மின்!

குணத்தோரும் வீழுங் குழி.

3

இந்தப் பணத்தால் உலகம் என்ன பாடுபடுகிறது! போர், போட்டி, பொருமை, கொலை, களவு, கற்பழிவு, வினைவாழ்வு, பொய், வஞ்சம், வஞ்சம், முகமன், பாசாங்கு- எல்லாவற்றிற்கும் பணம் துணையாகிறது. பணம் அசுர மாயத்தின் கையில் இப்போதிருக்கிறது. அதனால், அஃது அசுரத்தன்மையான காரியங்களுக்குச் செலவாகிறது. கல்ல காரியங்களுக்குச் செலவிடும் பணம் மிகக் கொஞ்சம். "பணம் ஒரு சக்தி; அதைத் தெய்வத் திருத்தாய்க்குத் திருப்பவேண்டும்" என்கிறார் அரவிந்தர். அஃதாவது: பணத்தைக்கொண்டு ஆறவினைகள் ஆற்றவேண்டும்; உலகில் தெய்வத்தன்மை நிலவும் புண்ணியங்களைச் செய்ய வேண்டும். பாபமான காரியங்களுக்குப் பணத்தைச் செலவிடக்கூடாது. பணமாயக் குழியில் நற்குண லோர் கூட விழுகின்றனர். மனிதன், இந்த வெள்ளி மண்ணிற்கும், மஞ்சள் மண்ணிற்கும் அவ்வளவு தூரம் அடிமைப் பட்டிருக்கிறான்!

கைத்து பேரல்லாத காரியமுத் துண்டுமே

பைத்த பரீப் பணம்.

4

பைபையாகக் கொள்ளை லாபந்தது பாப வழியில் சம்பாதித்த பணம், உதவி செய்வதுபோல கடித்துத் தன்

னவப் போசையுடன் பொல்லாக் காரியங்களைச் செய்யவும் தூண்டும்: முப்பது வெள்ளி பெற்று யூதர்க், எகிப்தியர்க் காட்டிக்கொடுத்தான். ஒரு தேசத் துரோகி பணத்திற்காக ஆசைப்பட்டு, குருகோவிந்த சிங்கனின் வீரப் புதல்வனான ஜாஹான், பந்தேஸ் என்ற இருவரையும் பகைவர் கையிற் காட்டிக்கொடுத்தான். பணத்தால் நடக்கும் கொலைகளவுகள் கணக்கில்.

சிலருக்குச் செல்வச் செருக்கீந்து, நல்லாப் பலரை வருத்தும் பணம்.

5

பணம் சிலருக்குச் செல்வச் செருக்கைத் தரும். நல்ல குணமும் ஒழுக்கமும் இயல்பும் உடைய பலரை வறுமைக் குழியில் தள்ளி வருத்தும்.

பணம் குணங்கொல்லியா யிருக்கிறது. பூட்டும் செல்வம் கேட்டைப் பெருக்கும்; சேட்டை செய்யும். பணத்தைத் தொழிலாகவும், பண்டமாகவும் மாற்றிக்கொண்டே, யிருக்கவேண்டும். வெளியூர்களுக்குச் செல்லும்போதும் இன்றியமையாத போதுமே நாணயங்களும், நோட்டுக்களும்பயனாகும். ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் கூட்டுறவுச்சாலை ஏற்படுத்த வேண்டும். அதில் உப்பு முதல் கர்ப்பூரம்வரை எல்லாச் சாமான்களும் இடம் பெறவேண்டும். அதன்கிளை ஒவ்வொரு தெருவினும் இருக்கலாம். உழைப்பாளிகள் தங்கள் பண்டத்தை அதிற் கொடுத்து, ஜீவனத்திற்கு வேண்டிய சாமான்களைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். காலதேச வர்த்தமானங்களை யனுசரித்துப் பொருள் செய்து, மனித சமுதாயத்தின் முன்னேற்றத்திற்கும், கல்லொழுக்கத்திற்கும் ஏற்றவாறு தக்காகாக்கொண்டு செலவிடவேண்டும். பொருளுடைமை பொதுவுடைமையாக வேண்டும்; பொதுவுடைமை அருளுடைமையாக வேண்டும். அஃதாவது: எல்லாம் திருவருள் தந்ததென்று.

பொருள் பெறலாக் திருவருட் குணாதிய மனித சமுதாயம் ஒத்தமையாக முன்னேற்றிக் கொண்டேவரும்.

10. செய் வகை

இயற்கை கால நீட்டிக்கை தேர்தே; பவக்கும் பருவமையே போல்.

காலநிலை யறிக; 'இந்தக் காலத்திற்கு இத்தகைய பணி நல்லது' என்றறிக; இடத்தை யறிக; 'இன்ன காலம் ஐற்று, அல்லது, ஊருக்கு இத்தகைய உபகாரம் நல்லது' என்றறிக; காரியம் செய்யும் வகையறிக; 'இன்ன வகை யாகச் செய்தால், இது நிகழவேண்டும்' என்று தேர்த்து நல்ல தயாரிப்புடன் காரியத்தைச் செய்க. தக்க பருவத்தில் பரிக் செழிக்கப் பெய்யும் மழையைப்போல் அக்காரியம் பயனாகும்.

நாம் கொண்ட காரியத்திற்குத் தக்க காலமும், இட வசதியும், ஆற்றலும் ஒத்துவரும் வகையிற் பொறுமை யாயிருந்து, தக்க சமயத்தில் தீவிரமான முயற்சி செய்ய வேண்டும்.

காக்கையிடம் பாட்டைக் காக்கும் குயிலெனத் தாக்கடங்கி நன்முயற்சி செய்.

2

குயில் காக்கைக் கூண்டில் முட்டையிடும். தன் முட்டை பென்று காக்கை அதை அடைகாக்கும். பறக்குத் திறமை வரும்புடும், குயிற்குஞ்சு குரலைக் காட்டாது; பறந்து போம்போதே பாடத் தொடங்கும். அதுபோலப் பெச்சடங்கி, இரகசியமாக வெளிப் பகட்டில்லாமல் நன் முயற்சிகளைச் செய்வாயாக; தம்பட்டமில்லாமல் தக் கதைச் செய்க.

பின்பு வதனைப் பெரிதும் கருதியே முன்னோர் வினையே முயல்.

'இத்தக் காரியத்தால் பின்னால் இன்னது விளையும்' என்று ஆராய்ந்தறிந்தே ஒரு காரியத்தில் முற்பட்டு முயல் வேண்டும். முன்பின் யோசனை முயற்சிக் கினிதாம். பதற்றமும், படபட்டும், ஆத்திரமும், ஆராய்ச்சி யின்மை யும் காரியக்கேடாகும். பொறுத்து வினை செய்.

தாய்மொழியுத் தன்னறமுத் தாய்நாடுத் தன்னருகும் வாய்மையறிவு பெருக வாழ்.

4

எப்படி வாழவேண்டும்? தனது தாய்மொழியும், தாய்நாடும், தனக்குரிய தருமமும், உயிர்களுக்கினிய அருளும், மெய்யறிவும் பெருகியோங்க உலகில் வாழ்வாயாக!

ஒரு பணி செய்யுமுன், 'இத்தகைய மேலான பணிக் அளிக்குமா?' என்று ஆராய்க. தனது மொழி, நாடு, அறம், உயிர்க்கருணை, உண்மை, அறிவு வளர்ச்சி, உலகுயிர்க்கு இன்பம் இவற்றை உயர்த்தும் பணிகளைச் செய்து நீடுழி வாழ்க!

ஒவ்வனக்க மேன்மை வாய்த்தோ டியனிக்; போமகத்தை; புண்ணியங்க ளாம்.

5

ஒரு பணி செய்யுமுன் பெரியார்களை அடைத்து, 'ஓம் வணக்கம்' என்று அவரடிபணிந்து, நமது கருத்தை அவரிடம் சொல்லி, யோசனை கேட்டு நடப்பது நல்லது. அது ஆல், நமது அகங்காரம் குறையும். பெரியார் ஆசிரியனும் புண்ணியமெய்தும்; நமது காரியத்திற்கும் வெற்றியாகும். ஒருவர் நம்மை மனமார் வாழ்த்தினால், அந்த வாழ்த்து நம்மை இன்புறுத்தும். தாய் மனத்தினருக்கு அருட் சக்தியுண்டு.

11. வினை வெற்றி

சங்கடம் போன்ற ஜயமாந்திருவினைகள்,
சங்கடம் முதற்க்கதி.

1

‘எதன் சங்கடம், இந்தக் காரியம் நிறைவேறுது போலிருக்கிறதே! இதற்கு இத்தனை எதிர்ப்பிருக்கிறதே? காம் என்ன செய்யமுடியும்?’ என்று முதலில் தோன்றும்; மனம் தளரக்கூடாது. உலகில் நடக்கும் திருவினைகள், அருட்பணிகள், பொதுநலத் தொண்டுகள்—எல்லாம் முதலில் வருத்தமாகத் தோன்றி, இறுதியில் வெற்றி பெறும். இருள் முதிர்முதிர் பகல் அருகே வந்து கதிர் எழுவின்றதல்லவா? அரிய பெரிய அருட்பணிகளுக்கு ஆயிரம் இடர்கள் வரும். அறியாமக்கள் நலகப்பர்; இன்னலிழைப்பர், மனத்தளரும்படியான தோல்விகள் வரும். எனினும், மனத்திட்பங்கொண்டு செய்யும் திருவினைகள் வெல்லும். இடர்களெல்லாம் இரவின் இருளைப்போல் படிப்படியாக விலகி, வெற்றிக் கதிர் உதயமாகும். மகாநீர் காந்தியடிகள் தென்னாப்பிரிக்காவில் உயிருக்கே ஆபத்தான நிலையிலிருந்து கொண்டு, கன்னத்தில் அறைபட்டும், பல்லுடைபட்டும், சிறையுண்டும், பொறுமையாகத் தமது கொள்கையைக் கடைப்பிடித்த தலைவனே இன்று, அவரது சத்தியாக்ரீக சத்தி பாரத நாட்டையே உய்வித்தது! இரவு முதிர்ந்தால் பகல் மலரும்.

சொல்லிற் குறைபோலத் தோன்றி நிறைபெறுமே
பலது யிவாரும் பணி.

2

உலகச் சரித்திரத்தில் இதன் உண்மை யறியலாம்: பல வயிர்கள் இன்புறத்தக்க ஓர் அருட்பணியைப் புதிதாக ஓர் அறிவாளி எடுத்துச்சொல்லும்போது, குறையிருப்பது போலக் காணும். பொறுமையாய் முயல் முயல், அக்காரியம் நிறைவேறிவரும்.

சிலுவை யிட்டபோது “கிறிஸ்துவின் தருமம் இப்படி உலகளாவப் பரவும்” என்பதைப் பகைவர் அறிந்தனரா?

சோகர்த் தமது ஆதம் சித்தாந்தத்திற்காகச் சிறையுண்டார்; புன்னகையுடன் பகைவர் கொடுத்த நஞ்சுண்டார். அவர் கண்ட வுண்மை பிளாத்தின் மூலமும், அரிஸ்தோதலின் மூலமும் உலகளாவியது. முகம்மது நபியைக் கல்லாலடித்த பகைவர், இன்று இஸ்லாம் ஓர் உலகமதமாகப் பரவியுள்ளதைக் கண்டால், தமது மூடச் செயலுக்காக வருந்துவர். அமெரிக்க விடுதலைக்காக வாஷிங்டனும், ரஷ்ய விடுதலைக்காக லெனினும், சினத்திற்காக சன்யாத்ஸன்னும், இந்திய விடுதலைக்காகத் திலகரும், காந்தியும் எத்தனை இடர்களைப் பொறுத்தனர்! அவர்கள் முயற்சியை எத்தனை பேர் குறை சொன்னார்கள்! இன்று, அவர்கள் பெருமை விளங்குகிறது; அவர்கள் செய்த தியாகங்களின் பலனை உலகம் நுகர்கிறது!

மலர்மெத்தை மீதல்ல, வாண்மீது சென்றே

பலநன்மை செய்தார் பரிந்து.

3

உலகில் அரியபெரிய பொதுநலன்களைச் செய்த பல மகான்கள், மலர் மெத்தைமீது நடக்கவில்லை; அவர்கள் காரியம் அவ்வளவு எளிதாக நிறைவேறிவிடவில்லை; அவர்கள் பகைவரின் வாள்மேல் நடந்தே பொறுமையும் தன்னம்பிக்கையும் கொண்டு எடுத்த வினையை முடித்தனர்:

கோலம்பஸ் எல்லையற்ற அத்தலாந்திக் கடலில் பாய்மாக்கப் பலிற் சென்று அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்தார். பொறுமை யிழந்த அவர் சகாக்கள், “இஃதென்ன பைத்தியம்! புதுவுலகாவது, நீ காண்பதாவது!” என்று எதிர்த்துச் சினந்து நடுவழியில் அவரைக் கொல்லவும் பார்த்தனர். எல்லாம் பொறுத்தே அவர் எடுத்த காரியத்தை வென்றார். நயானந்த சர்வதீ, பகைவர் வசவிற்கும் வாளுக்கும், விடத்திற்கும் அஞ்சாமல், சத்தியாக்ரீதப் பிரகாசத்தை உபதேசித்தார். இராஜா ராம் மோஹன்ராய் கொடிய வைதிக எதிர்ப்பைப் பொறுத்தே பாரத நாட்டின் புதுயுகத் தந்

தையாக விளங்கினார். சீக்கிய குருமார்களெல்லாம் வாள் முனையிலிருந்து தமது தருமங் காத்தனர். இவ்வாறே உலக சரித்திரத்தில் நன்மைகளெல்லாம் தீயரின் வாள் முனையில் நடந்தே வெற்றிக்குச் சென்றிருக்கின்றன. நாம் எடுத்த காரியம் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் உலகிற்கு நன்மை செய்வதாக இருக்கவேண்டும். பிறகு, எத்தனை இடர்கள் வந்தாலும், அவை ஒரு பொருட்டில்லை. மனத் திடப்பதால் விளைத்திட்பமாம்.

துணிந்து முன்செல்க; துயர்க்குலத் தானே
பணிந்துவெற்றிக்காம் படி.

4

சத்திய வழி பிடித்து, தைரியமாக முன்செல்க. துயர்க்குலங்கள் வரும்; அனைத்தையும் பொறுத்து மேன்மேலும் காரியவறுதி கொள்க. முடிவில், நமக்கு வந்த இடர்கள் பணிந்து வெற்றிக்கே படிகளாக உதவும்.

இராமானுஜரைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்த பொருமை பிடித்த யாதவப் பிரகாசர், பிறகு பிழை வருந்தி, கோவிந்தயோகியாகி, இராமானுஜ தருமத்தைப் பிரசாரஞ் செய்யப் பேருதவி செய்தார். சங்கரரை எதிர்த்து வாதாடிய மண்டனமீசீரர், முடிவில் கரேகரையாராகி, அத்துவிதப் பணிபுரிந்தார். நமது தேசிய காங்கிரஸ் 'அஹிம்ஸா தருமத்தை'க் கைக் கொண்டது; கொடிய அடக்கு முறைகளையும் பொறுத்தது; சிறையும், தடியடியும் தாங்கி, 'சத்தியமே வெல்லும்' என்ற மனத் துணிவும், விளைத் துணிவுங்கொண்டு முன்சென்றது! தினந்தோறும் அது பொதுஜனங்களுக்குச் செய்துவரும் நன்மையைக் காண்கிறோம்! தியாகத் தால் அதன் புகழ் ஒங்கிவருகிறது. தியாகிகளுக்கும், சத்திய வீரருக்கும் எவ்வளவு சோதனைகள் வந்தாலும், முடிவில் எல்லாம் விலகிப் போம். மனத்துணிந்து உண்மை நெறியைக் கடைப்பிடித்தால் வெற்றி யுறுதி.

ஆருயிர்கட் கன்புற் றருள்வனியால் வெற்றிபெறும்
சூயர்த்த தெய்வப் பணி.

5

சீரோங்கிய தெய்வப் பணியாவது, மனமாசகற்றி, மனிதனுள் விளங்கும் தெய்வ சைதன்யத்தை விளக்கி, மனித சமுதாயத்தை அமரிகிலைக்கு உயர்த்தும் அருட்பணியாகும். அது, மிகப் பெரும் பணி ஆகும். அதை நிறைவேற்றற்கான காரியங்கள் இரண்டு: (1) ஆருயிர்களை ஆத்ம சமானமாக கிளைத்து, எல்லையற்ற அன்புபேணல்; (2) இறைவனுடைய அருட் சக்தியைப் பெறுதல்: இந்த இரண்டினாலும் மகத்தான தெய்வப் பணிகள் நிறைவேறும்.

ஒரே நாளில் கிக்கோ மேடையில் பாரத தருமத்தை உலகெலாம் புகழ், வேதாந்த கர்ஜனைசெய்த விவேகானந்தர் அத்தகைய போர்ப்பும், அருள்வலமையும் பெற்றவர்; மகாசத்தியின் அருள்பெற்ற சத்குரு இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சரே, அவர் வாக்கினின்று அன்று பேசினார்! நபிநாயகத்தின் இஸ்லாமிய சாம்ராஜ்யம், அல்லாவின் திருவருளையே அடிப்படையாகக் கொண்டு பரவிரிந்திருந்தது! அன்பும், மனத்தாய்மையும், வாய்மையும் இருந்தால், திருவருள் இரங்கும். திருவருட் சக்திபெற்ற மகான்களே தெய்வப்பணி புரிய வல்லார். அருட்பாவவராகிய இராமலிங்க வள்ளல், அத்தகைய சக்திபெற்ற தமிழ் மகான்! அன்பும் அருளும் அமர்வாழ் வளிக்கும்.

ஒன்பதாவது, தொழிலியல் முற்றிற்று.

10. அருளரசியல்

உடலையும் அந்தக்கரணங்களையும் அடக்கியாண்டு, இருள் வழியிற் செல்லாமல் அருள் வழியிற் செலுத்தத் தன்னுட்கீ அல்லது ஸ்வராஜ்யம் ஒவ்வொருவருள்ளும் நிலவ வேண்டும். இன்றேல், புலன்கள் வழியே மனம் கண்ட படி திரிந்து, கலாம் விளைத்து, அமைதியைக் கெடுக்கும். அதுபோல, ஜன சமுதாயத்தையும் இருள்வழியினின்று திருப்பி, அருள்வழியின் நடத்த அரசாட்சி வேண்டும். அகத்தை யடக்கி பாளுவது போலவே, புறத்தையும் அடக்கி நன்முறையில் ஆளவேண்டும். உடலையும் அந்தக் கரணங்களையும் காப்பதுபோலவே, உலகையும் ஜனசமுதாயத்தையும் காக்கவேண்டும். 'அகம், புறம்' என வாழ்க்கை யிருவகைத்து : ஒருவனும், ஒருத்தியும் கூடிய காதல் வாழ்வும், இயற்கையும் இறைவனும் கூடிய கடவுள் வாழ்வும், 'அகவாழ்வு' அல்லது 'உள்வாழ்வு' எனப்படும் ; கல்வி, தொழில், பொருள், அரசு—இவற்றுடன் கூடிய உலக வாழ்வு 'புறவாழ்வும்' அகத்திற்கும் புறத்திற்கும் இணைபிரியாத ஒற்றுமையுண்டு. உள்வாழ்வு நிறைவுற்றால் மட்டும் போதாது ; உலக வாழ்வும் நிறைவுறவேண்டும். ஒரு விளக்கிற்குச் சுடர் மட்டும் இருந்தாற் போதாது ; தகழி, திரி, எண்ணெய்—எல்லாம் வேண்டும். உயிருக்கு எப்படி உடல் வேண்டுமோ, அப்படியே உலகும் வேண்டும். சிறந்த தீரர்கள் சமுதாயத்தினின்றும் ஒதுங்கி வாழக் கூடாது ; தமது ஆற்றலைக்கொண்டு, அவர் சமுதாயத்தை உயர்த்தவேண்டும். சுதந்தர நாட்டிலேதான் தவம், யோகம், அருள், அறம் எல்லாம் விளங்கும். அடிமை நாட்டில் வறுமையும், கண்ணீருந்தான் காணும். சுயராஜ்ய சித்தி, (தன்னாட்சி), உலகாட்சி (ஆத்மஜயமும், பிரகிருதி

ஜயமும்)—இவை யிரண்டும் நமது யோகசித்தியின் இரு கரங்களாகும். தன்னை வென்று மன்னுயிரைத் தானெனக் கருதும் அறவோனே, உலகை நேர்வழியிற் செலுத்த வல்லவன். அசோகனுக்கும் சூரபத்மனுக்கும் எத்துணை வேற்றுமை உண்டோ, அத்துணை வேற்றுமை ஒரு யோகியான அரசனுக்கும் போகியான அரசனுக்கும் உண்டு. அறத்தைக் காப்பதே அரசு ; அரசைக் காப்பது அருள். மாந்தரின் சுத்தமனத்தில் விளங்கும் அருளுணர்வே அரசாட்சியாக விரிந்து பரவவேண்டும். அரசாட்சியின் சட்டதிட்டங்களெல்லாம் மனச்சாட்சியின் வரிவடிவாயிருத்தல் வேண்டும். பொருளையே கருதும் மண்ணரசை யன்று, அருளையே கருதும் விண்ணரசை உலகில் நிலைநாட்ட வேண்டும். கோனாட்சி, குடியாட்சி, குழுவாட்சி, பொதுவுடைமையாட்சி—எதுவாயிருந்தாலும், அடிப்படையில் அருளும், ஆன்மநேயமும், அறமும், இல்லாவிடில், அஃது உலகிற்கு அமைதியைத் தராது ; அது கொலைக் கருவிகளைப் பெருக்கிப் போர் விளைக்கும் அசுர ஆட்சியாகவே முடியும். உடலாட்சி போல உலகாட்சி : பருவுடல் நாடு ; உயிர் மக்கள் ; நரம்புத் தொகுதிகள் பல தொழில் முயற்சிகள் ; மனச்சாட்சி அறம், அந்தக் கரணங்கள் அமைச்சர் ; அருளுணர்வு செங்கோல் ; தன்னறிவு திருமுடி ; உள்ளம் அரண்மனை ; சுத்தான்மா அரசன் ! இவற்றிற்குத் தம் முள் தொடர்பிருப்பது போலவே உலகிற்கும், மக்களுக்கும், அரசியலுக்கும், ஆட்சித் தலைவருக்கும் தொடர்பிருக்கிறது. அருளையும், ஆத்மஞானத்தையும், சர்வாதம் சமரஸத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டதே, 'அருளாட்சி, தர்ம ராஜ்யம், அல்லது வேதாந்தக் குடியரசு' என்பது. அருளாட்சியில் சுத்த சுதந்தர சமத்துவ ஜோதி துலங்கும். ஆட்சித்தலைவர், பொதுநலத்தைப் போற்றும் தொண்டர் தலைவன் போல்வர் ; உலகைப் பண்படுத்தி அத்

தகைய அருளாட்சியை நிலைநாட்டும் வகையை இந்த அருள்+அரசியல் விளக்குகிறது :

1. தலைமை

பாருக மெங்கெங்கும் பாரேர் உரிமையவால்
ஒரேர் உரிமையா மே?

நாம் காணும் உலகம், எங்கெங்கும், எவ்வாறு நோக்கினும், பாரில் வசிக்கும் எல்லா மாந்தருக்கும் பொதுவுரிமையாகிற தன்றி, யாரோ தனிப்பட்ட ஒருவருக்கே உரிமையன்று.

உலகம் திருவருள் வீடாகும்; அதன் தலைவன் இறைவன், தாய் இயற்கை; உயிர்களெல்லாம் திருவருட்குலம். 'எனது, நான்' என்னும் தனியுரிமை பாராட்டுவது அறிபாமை. எத்தனையோ அரசுகளும், அரியணைகளும் செருக்குடன் ஆண்டு வீழ்ந்தன. அன்பும், அறிவும், அறமும், ஆன்மநேயமும் கொண்டு நோக்கினால், உலகம் அருட்பொதுவுடைமையாகக் காணும்.

மனிதனுக் கீழ் மனித நட்புமை:

அனைத்தும்வல் லானுக்கே யான்.

2.

மனிதன் மனிதனுக்கு அடிமையிலலை. அவன் எல்லாம் வல்ல அருளிறைவனுக்கே ஆளாவான்.

எல்லாருக்கும் ஓர் அருளரசன் உள்ளான். அவனே உயிர்க்குயிராக உள்ளந்தோறும் இருக்கிறான். அவனை உள்ளே கலந்து, உலகிலும் காண்பவர் இன்புறுவர்; அவனை மறந்தவர் துன்புறுவர். ஐம்பூதங்களும், இயற்கைவன்மைகளும் அவனால் இயங்குகின்றன. "அவனுக்கு அஞ்சியே காற்று வீசுகிறது; கனல் எரிகிறது; கதிர் நிலவுகிறது,, என்னும் வேதம். காற்றையும், கதிரையும், கட-

லையும், காரையும் அவனது கருணையன்றி வேறு யார் தாழ்த்தும்? அவனால் நாம் இருக்கிறோம், உயிர்க்கிறோம், உண்கிறோம், நடக்கிறோம், நினைக்கிறோம், செய்கிறோம். அவனன்றி இவ்வுடல் பிணம். ஒரு மரத்தின் கிளைகள், இலைகள், பூக்கள், கனிகள்—எல்லாம் வேரினின்றே போந்து, வேரையே ஆதாரமாகக்கொண்டு வளர்வது போலே, உலக வாழ்க்கை யென்னும் பெரிய மரம் இறைவனருளையே வேராகக்கொண்டது. அவனருளே தாரகமாக உயிர்கள் வாழுகின்றன. அந்த உணர்விருந்தால் யார் யாரை அடிமைப்படுத்த வொண்ணும்? யார் யாருக்கு அடிமை? மனிதன் தன்னையும் பிறரையும் நடமாடுங் கோயிலாகக் காண்பான்; பிறர் நோகத் தான் நோவான்; பிறர் மகிழத் தானே மகிழ்வான்; அன்பும் அடக்கமும், அருளும் அறமும் கொண்டு தன்னுரிமை போற்றிப் பிறர் உரிமையை மதித்து நடப்பான். ஆண்டவனுக்கே அனைவரும் ஆளாம்.

குடியிற் குடியாய்க் குடியொத்துக் கோல்செய்

நடுநிலை யாட்சி நலம்.

3

நாட்டிற்கு ஓர் ஆட்சிமுறை வேண்டியதுதான். ஆனால், அந்த அரசாட்சி சுயேச்சாதிகாரமா யிருக்கக் கூடாது. யாவருக்கும் சமமானமாக அது நடுநிலை வகிக்க வேண்டும். தகப்பன், தானும் குடும்பத்தினரில் ஒருவனாகவே யிருந்து குடும்பத்தைத் தாங்குகிறான். அது போலவே, குழுகளின் மனத்துடன் பொருந்தித் தானும் குழுகளுடன் குடியாயிருந்து நீதி செய்பவன் ஆட்சிமுறையே, உலகிற்கு நலந்தரும்.

"உயிரெலாம் உறைவதோர் உடம்பு மாயினான்" என்று நீதி மன்னன் பெற்றியைக் கம்பர் குறிக்கிறார்: தலை வேறன்று, உடல் வேறன்று; குடி வேறன்று, கோள் வேறன்று; வீட்டுக்கொரு தலைவன்போல், நாட்டுக்கொரு தலைவனும். அஃது, ஒருவனாகவோ, அல்லது பொதுஜன சம்

மதம் பெற்ற ஒரு குழுவாகவோ இருக்கலாம். அதனால் இங்கு மன்னன் என்னது, ஆட்சி (Government) யென்னப் பட்டது. வீட்டுத் தலைவனுக்கு வீட்டவர் அடிமைகளல்லர்; நாட்டுத்தலைவனுக்கு நாட்டவர் அடிமைகளல்லர். மக்கள் மனமே ஆட்சிமுறையாதல் வேண்டும். பொதுஜன வாக்கைப் பொன்னெனப்போற்றி, உலகநலமே தலைமேற்கொண்டு, மன்னுயிரின்பமே தன்னுயிரின்பமாய், அறமே உயிர்ப்பாய், அன்பே செயலாய், அருளே உள்ளமாய், வாய்மையே வலிமையாய், ஓரமின்றி நேர்மையுடனே, பொதுநலம் புரிவது புண்ணியச் சுயாட்சியாம்.

அறங்காக்கும் வீறம், அறிவுறும் வெற்றித்
திறங்காக்கு மன்னன் நிரு.

4

தருமத்தைக் காக்கும் பெருமையும் (வீறு), கல்வி கேள்வி அனுபவங்களாற் சிறந்த அறிவின் அழகும், வெற்றியுடன் ஆட்சித் திறமையைக் காக்கும் அரசனது செல்வமாகும்.

‘வீறு’ என்றால் பொலிவு, பெருமை, அழகு, ஒளி, சிறப்பு என்று ஆகும். வெற்றித் திறமையாவது ஜயசக்தி; அஃதாவது: மன்னுயிருக்கு இதமாக, குடிகள் மனங்குளிர, தீயதை விலக்கி, நல்லதை வளர்த்து, பகைமை போக்கி, நேயம் உண்டாக்கி, வெற்றிபெறத் தருமத்தை நிலைநிறுத்தும் ஆற்றல். அறம் அறிவு இரண்டும் வெற்றித் திறமை யளிக்கும். நாட்டுத் தலைமை வகிப்போர் அதிமனிதராக (Supermen) இருக்கவேண்டும்; பொதுஜன மதிப்பைப் பெற்றிருக்க வேண்டும்; பலதுறை யறிவிற்கிறந்தவரா யிருக்கவேண்டும். “ஆய்ந்தே கடந்தான் அறிவென்னும் அளக்கர்; நுணங்கு கேள்வி ஆயப் புகுங்கால் அறிவொக்கும் எவர்க்கும் அன்னான்” என்றார் கம்பர். அரசனைத் “தருமாத்மா, புருஷசிம்மம், ஸத்யபராக்ரமன்” என்கிறார் வால்மீகி. அறிவுப் பெருக்கம், ஆண்மை, வீரம்,

அறவலி, அன்பு, அருள்—இவையே ஒரு மன்னனுக்கு வெற்றித் திருவாகும்.

உண்மையே தின்மை; யுலகி லறமோங்கு
நன்மையே நாடாள்வான் தீர்.

5

நாட்டையாளும் தலைவனுக்கு உண்மையே பலம். உலகுயிர்களிடையே தருமமும், தரும சாதனமும் ஒங்கும் நன்மையே புகழாகும்.

சத்திய பலத்தைக்கொண்டு தருமத்தை மேன்மேலும் வளர்க்கவேண்டும்; இதுவே நாட்டுத் தலைவன் புரியும் சிறந்த நன்மை. சத்திய பலத்தாலேதான் பெரியார் தருமத்தை நிலைநாட்டுவர். சத்ய பராக்ரமத்தை இராமனுடைய சிறந்த குணமாக வால்மீகி சொல்லுகிறார். தன்னுயிர் போலே மன்னுயிர் காத்தல், பொதுஜன வாக்கைப் பொன்னெனப்போற்றல், கண்ணெனத்தக்க கல்வியைப் பரப்பல், தெரிந்து தெளிந்து திருவினை செய்தல், வேற்றுமை நீக்கி யொற்றுமை யாக்கல், இடமும் காலமும் குடிகளின் நலமும் கருதிச் செயல் புரிதல், ஆயுதப்படையினும் அன்பை வளர்த்தல், மறவலி தன்னினும் அறவலி போற்றல், நல்லவர் துணையை நாடிக்கொள்ளுதல், கல்வி பரப்புதல், தொழில் வளர்த்தல்—இவையெல்லாம் அரசன் புரியும் நன்மைகளாகும்.

2. தேர்ச்சி

குடிகளே தேர்ந்தமாய்க் கொண்டவனே கோமான்;
நடுநிலைநேர் நாட்டந்தி ளான்.

1

‘இவனே நம்மை ஆளத்தக்க தருமாத்மா’ என்று குடிகள் தாமே, இதமாக, அன்பாகத் தேர்ந்துகொள்ளப் பெற்றவனே, வெற்றியுள்ள காவலனாவான். ஓரயில்லாது

நேர்மையாகச் சமமாக நீதி செலுத்தலே, அத்தகைய கொற்றவனின் நாட்டமாகும்.

நடுநிலையே கண்ணாகக் கொண்டு பொதுஜனங்களின் நன்மதிப்பையும், ஆமோதிப்பையும் பெற்ற தருமாத் மாவே நாட்டுத் தலைவனாவான். மண்வெறியும் மறவனியுங்கொண்டு, மாந்தரைப் பொருது கொன்றழித்து, அடிமைப்படுத்தி, ஆணவத்தால் ஒரு நாட்டையாளுவோன் அரசனாவான். தீர்த்தனுடைய அமைச்சவையார் இராமனை அரசனாக ஏற்றுக்கொண்டபோது, “வீர, நின்குல மைந்தனை வேதியர் முதலோர் யாரும், யாம் செய்த நல்லறப் பயனென விருப்பார்; கண்ணினும் நல்லன்; கற்றவர்கற்றிலாதவரும், உண்ணு நீரினும் உயிரினும் அவனையே புவப்பார்” என்று அவனைப் போற்றினார். “புத்திமான் தீதிமான், வாக்கி, புரிமான், சத்துருக்களை வெல்பவன், ஆஜானுபாகு, விக்ரமன், சுபலக்ஷணன், தர்மாத்மன், பிரஜைகளுக்கு இதஞ்செய்ய வேட்பவன், சுத்தன், சீலன், ஞானசம்பன்னன், தர்மலக்ஷணன், வேதவேதாந்த தத்வக்ஞன், தனுர்வேத நிபுணன், சர்வலோகப்ரியன், சாது, ஹதரியவான், விஷ்ணுவைப் போன்ற வீறுகொண்டவன், மாசற்ற அன்பருக்கு மதியைப்போன்ற தண்ணளியன், பகைவருக்குக் காலாக்கினி போன்றவன், பொறுமையிற் பூரிபோல்வான், சத்ய தர்மதேவதை” என்று இராமன் குணங்களை தீர்த்த வால்மீகிக்கு வருணிக்கிறார். இத்தகைய தெய்வீகப் புருஷனே உலகின் காவலனாகத் தக்கவன். அவனே நடுநிலை யறத்தை நாட்டத்தக்க மகா புருஷனாவான்.

தான முயற்சி சமுதாய சேவைக்கும்

மான பெருகி வரும்.

2

அரசாங்க ஊழியர் பதவி, மேலே செல்லச் செல்ல, ஜன சமுதாய சேவையும் மிகவும் வளர்ந்துவரும். அதை

நிர்வகிக்கத்தக்க பிரதிநிதிகளையே குழிகள் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும்; பதவியும் ஊதியமும் உயரவுயர, உழைப்பும் பொறுப்பும் உயரும்படி கருதவேண்டும். பதினைந்து ரூபாய் சம்பளம் வாங்கும் குமாஸ்தா நாளெல்லாம் வேலை செய்வான். ஆயிரம், ஐயாயிரம் வாங்கும் உத்தியோகஸ்தர் சீழிருப்பவரை அமுல் செலுத்திக் கையெழுத்து மட்டும் போட்டுவிட்டுச் சுகமாயிருப்பார்; அது கூடாது. ‘யாருக்கும் ரூ. 500-க்குமேல் சம்பளமும், ரூ. 50-க்குக் குறைந்த சம்பளமும் இல்லை’ யென்ற சட்டம் பிறப்பிக்க வேண்டும். அவரவர் நிலைமையில் அவரவர் ஒரு நாளைக்கு ஆறு மணி நேரமாவது வேலைசெய்யவேண்டும். பொறுப்பான பொதுசுல ஊழியர், அந்த ஊழியத்தையே தமது வாழ்வாக்கவேண்டும். இவ்வுண்மைக்கு இலக்காக உழைக்கும் உத்தமரே நாட்டுழியராவார்.

ஆராய்ந்து போற்றி யனைவருத் தேர் சீரியே

பரான் சபைக்கமைதல் பண்பு.

3

நாட்டாட்சியை அணிவகுத்துத் தக்க மந்திரிகளையும் ஜனப்பிரதிநிதிகளையும் கொண்டு விளங்குவது பாராள் சபை (Parliament). கல்வி கேள்வி அனுபவம், பொதுநல விருப்பம், அறிவு, ஆற்றல், ஒழுக்கம் இவற்றை நன்கு ஆராய்ந்து, ‘இவரே தகுதியானவர்’ என்று வாக்காளர் அனைவரும் போற்றித் தேர்ந்தெடுத்த சீரிய மேலோரே, பாராள் சபைக்கு அங்கத்தினராதல் மேன்மை, தகுதி. காலத்திற்கேலாத பிற்போக்கான கொள்கையும், பட்டம் பதவி மோகமும், பேச்சொன்று செய்வொன்றாகும் பிழைகளும், ‘தாம் தலைவர்’ என்னும் செருக்கும், கல்வி கேள்வி ஆராய்ச்சி யனுபவ மின்மையும், இழி நலையும் கொண்டவர் பொதுஜன ஐயுறுத்திற்குத் தக்கவராகார். அதனாலேதான், இங்கு அறிவாற்றல்களை ஆராய்ந்தே பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டுமென்றது.

பொதுநலமே வாழ்வாகும் புண்ணியதைத் தேர்த்தால்,
அதுநலமாம் பூவிற் றணி.

4

பொதுஜனங்களுக்கு நன்மை செய்யவே தமது வாழ்வை அர்ப்பணஞ் செய்த புண்ணியர்களைப் பாராள் சபைக்குத் தேர்ந்தெடுத்தால், நாட்டிற்கெல்லாம் அவரால் இன்பமாகும்.

குடிகள் விருப்பத்தை நன்குறிந்தவர், நாட்டு நிலையை கண்ணுக்கு மெய்யாகக் கண்டறிந்தவர், மக்கள் மனமே தமது மனமானவர், பொதுஜன நம்பிக்கைக்குப் பாதிரிமானவர், பொறுமையும் சுறுசுறுப்பான உழைப்பும் பூண்டவர், நாட்டுப் பணியை ஒரு புண்ணியமாகவும் கர்ம பூண்டவர், சர்வாதம் சேவையாகவும் கருதும் பெரியோகமாகவும், சர்வாதம் சேவையாகவும் கருதும் பெரியார்—இவரையே ஜனங்கள் பாராள் மன்றத்திற்கு தேர்ந்தெடுத்தனுப்பவேண்டும்.

தேர்த்தோர் மனத்தின் நிறமே யாதலால்,
தேர்த்துக் கொடுக்க நேரிந்து.

5

பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் வாக்காளர் மனத்திறம் எப்படியோ, அப்படியே அரசாட்சியும் அமையும். ஆதலால், தேர்தலின் இயல்பையும் விதிமுறைகளையும் நாட்டுப் பிரஜையாகிய நீ நன்கு அறிந்துகொள்! உண்மையான பிரதிநிதிகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் திறமை வாக்காளருக்கு இருக்கவேண்டும். ஒவ்வொரு வாக்காளனும் பிரதிநிதிகள் மூலம் தானே நாட்டை நிர்வகிப்பதாக உணரவேண்டும். பொதுஜன வாக்குத்தான் நாட்டை யாளுகின்றது. வாக்குச் சீட்டில் சிறந்த மேலோரையே குறிக்கவேண்டும். தேர்தலைப்பற்றி யாரும் அசட்டையாயிருக்கக்கூடாது. நாகரிகமான நாடுகள் அனைத்திலும் தேர்தல் முதன்மையாகக் கருதப்படுகிறது. விளம்பரம், ஆடம்பரம், தனக்கான பேச்சு, உடை, ஆளமுது—இவற்றில் மயங்காமல், கைக்கூலிகளுக்கு இணங்காமல், அறிவும்,

ஆற்றலும், உண்மையான பொதுநலத் திறமையும், நல்லநினைப்பும், பொதுஜன விசுவாசமும் கொண்ட பெரியாரையே சட்டசபைக்குத் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டும். அறவுணர்ச்சியும், அறிவழகும், பொதுநலத் திறமையுமே பிரதிநிதிகளின் தன்மையைக் காட்டும். ராஜாஜி, ஜவஹர், பட்டேல், ராஜ் பாபு போன்ற வீரர் அத்தகைய தகுதிவாய்ந்து, அரசியலில் புருந்து நாட்டிற்கு எல்லையற்ற நன்மை செய்யக் கண்டோம்.

3. நல்லாட்சி

தொத்தடிமை யின்மை, துயர்செய் முரணின்மை,
உத்தமஞன் ஊருக் கணி.

1

எல்லாத் துயர்களும் பற்றும் அடிமை நோயின்மையும், துன்புறுத்தும் உட்சண்டைக ளின்மையும், உத்தமஞகிய தலைவன் ஆளும் ஊருக்கு அழகாகும்.

நல்லாட்சிக்கு முதல் அடையாளம், குடிகளின் சுதந்தரப் புன்னகையேயாம். மனச்சாட்சியை மதித்து நடக்க மாந்தருக்கு உரிமை யிருக்கவேண்டும்; அடக்கு முறைகளால் மனச்சாட்சிக்குக் கொடுமை செய்தலே உள்நாட்டுச் சண்டைக்குக் காரணம்; சண்டை சச்சரவில்லாமல் அமைதியாக ஒற்றுமையாக மாந்தர்வாழுவதே நாட்டாட்சி குறைவற்றிருப்பதற்கு அடையாளம். அத்தகைய பூரண சுயாட்சி கிராமங்களில் வேருன்ற வேண்டும்.

சிறுநீர் நேயம் தெரியும் படியாண்டு
வற்றூ நிறைவு வழங்கு.

2

சிறிய கிராமத்திலும் (சிறுநூர்) தேசத்தின் ஆட்சி முறை தெரியும்படி அரசாண்டு, எவ்விதத்திலும் குறைவில்லாத (வற்றூ) பூரணமான வாழ்வை மக்களுக்கு வழங்குக!

கிராமமே தேசத்தின் உயிர்நாடி : கிராமம் பெருகித் தேசமாகிறது ; கிராம வாழ்வே சமுதாய வாழ்வின் வேர் ; கிராம சுயாட்சியே தேச சுயாட்சியின் அஸ்திவாரம், கல்வி, தொழில், காவல், சுகாதாரம், வாணிகம், விவசாயம், ஐக்கிய நாணயச் சங்கம், நீதி, சன்மார்க்கம் முதலிய எல்லாத் துறைகளிலும், நாட்டைப்போலவே கிராமமும் நிறைவுற்றிருத்தல் வேண்டும். கிராமப் பஞ்சாயத்தே தேசத் திருச் சபையாகிய பாராள் மன்றமாக விரிய வேண்டும். தொழிலியலிற் சொல்லியவாறு, கிராமத்தில் கைத் தொழில்களை வளர்த்து, விளைவையும் செய்பொருள்களையும் கூட்டுறவுச்சாலை பெற்றுக்கொண்டு, எல்லாருக்கும் சரிசமானமாகப் பிழைப்பிற்கு வேண்டிய மட்டும்கொடுக்க வேண்டும். கிராமத்திற்குக் கண்டுமிஞ்சியதை நகரத் தேவைக் கணுப்பி, வேண்டிய பண்டமாற்றுச் செய்து கொள்ளவேண்டும். கிராமவாசிகளின் மூளைக்கு நல்ல அறிவும், சிந்தனைக்கு உயர்ந்த எண்ணங்களும், உடலுக்கு நல்ல உழைப்பும் தரவேண்டும். உடல் நலம், இயற்கைச் சிகிச்சை, உலக விளக்கம், பெரியார் வரலாறு, நாட்டுச் சரிதை, கைத்தொழில் விளக்கம், புதிய விவசாய முறைகள், சமூகச் சீர்திருத்தம், சிக்கன வாழ்வு முதலிய வற்றைப் படங்கள் மூலமாகவும், சொற்பொழிவுகள் மூலமாகவும் கிராமத்தாருக்கு மனதிற்பதியும்படி செய்ய வேண்டும். கட்டுடி, பொடி, சுருட்டு, புகையிலை, கஞ்சா, சூதாட்டம், சிட்டாட்டம், விபசாரம், கலகங்கள், வியாச்சியம், வம்பு, மூடப் பழக்கங்கள் முதலிய தீமைகளை ஒழிக்கவேண்டும். ஐக்கிய நாணயச் சங்கம் ஏற்படுத்தி ஒவ்வொருவரும் கடன்களை பொழித்து அலசாத்திற்குக் கொஞ்சம் பணம் போட்டுவைக்கச் செய்யவேண்டும். கைத் தொழிலாளிகளுக்கு முதல் உதவவேண்டும். பஞ்சாயத்து ஏற்படுத்திக் கிராமத்தார் 'கோர்ட்டுக்கு'ப் போகாமல், வழக்குகளை உள்ளூரிலேயே தீர்த்துக்கொள்ள

வேண்டும். எல்லாரும் நாளைக்கு அரை மணிநேரம் உடற்பயிற்சியும், அரை மணிநேரம் கடவுள் வணக்கமும் செய்யப் பயிற்றவேண்டும். கிராமத்திற்கு ஐந்து அறவோர் அருட்பணி செய்தால், ஐந்தாண்டுகளில் நிறைவான கிராம வாழ்வை நிலைநாட்டி, நாட்டில் வறுமை மடமைப் பிணிகள் இல்லாமற் செய்யலாம். அறவோர் செய்ய வேண்டிய வேலைத் திட்டங்களெல்லாம் திருநிலிற் காண்க. கிராம நிறைவிற்கு நாட்டில் சுயாட்சி அவசியம்.

பார்த்துவிப் பஞ்சம் பகையிருந்நோய் அச்சமறச்
சீவழியிற் செங்கோல் செலுத்து.

3

'பார்' என்றால் பாரோர், குடிகள்; அரசன், காவலன்; அறங்காப்பான்; குடிகளின் நன்மை செய்யுந் தொண்டர் தலைவனே அரசன், அல்லது நாட்டதிகாரி. அவன் பாரை தழுவி, குடிகளின் மனத்துடன் ஒத்து, அரசியலை நடத்த வேண்டும். பஞ்சம், வறுமை, பகைமை, மடமையிருள், அச்சம் இவற்றை அறவே யொழிக்கவேண்டும். நாட்டில் செழிப்பும், பொருள்வளமும், தொழில்வளமும், கல்வி கேள்விப் பெருக்கமும், ஒற்றுமையும், உடலுறுதியும், சுதந்தர வுணர்ச்சியும் விளங்கும்படி ஆட்சித் தலைவன் சீரியவழியில் நீதி செலுத்த வேண்டும்.

வறுமையற நற்குழிலும், வாய்மை யறிவும்
முறைமையுறத் தந்துதவு முன்.

4

ஒரு செங்கோலாட்சி முதலில் குடிகளுக்குத் தரவேண்டியவை இரண்டு : (1) வறுமை நீங்கும் நல்ல தொழில்; (2) வாய்மை போங்கும் நல்ல அறிவு. இரண்டையும் முறைவகுத்து எல்லாரும் அடையும்படி செய்யவேண்டும். கல்வியியலிற் சொல்லியபடி, இருபாலாரும் இனாமாகவும், கட்டாயமாகவும் போதிய கல்வியறிவும், கிராம சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ள ஒரு தொழிலும் பயிலச் செய்க. அதற்காகும் செலவை வீட்டிற்கு அரை ரூபா வரி உயர்த்தி

வகுவிக்கலாம். 'ஏழை', 'பிச்சை' பென்று வருபவருக்கும் சோம்பித் திரிவோருக்கும் வேலை கொடுத்துச் சோற்றை போடத் தொழிலகம் (Work House) இருக்கவேண்டும். எளிய வாழ்வும், உயர்ந்த நினைப்பும், நல்லொழுக்கமும், உழைத்தே யுண்ணும் உறுதியும், தினம் நான்கு மணிநேர மாவது அறிவு வளர்ச்சிக்குச் செலவிடும் கல்வி முயற்சியும் கிராமவாசிகளுக்கு இயல்பாகவே உண்டாகும்படி செய்ய வேண்டும். கிராமங்களில் தொண்டு செய்யும் அறவோர், தாமே உதாரணமாயிருந்து தொழில் மாண்பைக் காட்டவேண்டும். கல்வியும் தொழிலும் பரவினால், வறுமை மடமைப் பிணிகள் நீங்கும்.

ஒளிசெய்யுங் கல்வி யுலகிலெல் லார்க்கும்
என்துறச் செய்த வினிது.

5.

அறவொளியை மேன்மேலும் பொலியச் செய்யும் உண்மையான கல்வியை, உலகினரெல்லாரும் ஒருவர் பாக்கியில்லாது, எளிதாக அவ்வவ்வூரில் அடையச்செய்தல் நாட்டிற்கு இனிதாகும். மடமையிருளை எந்த முலையிலும் இவ்வாமல் ஓட்டவேண்டும். கல்விக்காக ஓர் அரசாங்கம் எவ்வளவு பணம் செலவிட்டாலும் மிகையாகாது: தெருவிற்கு ஒரு பள்ளிகூடம் ஏற்படுத்தினாலும் மிகையாகாது. உபாத்தியாயர்களை நன்கு பயிற்றி வீடுதோறும் கல்வி பரப்ப அவர்களை அனுப்பவேண்டியது சர்க்காரின் முதற் கடமையாகும். கல்வி கண்போன்றது: தொழில் ஒரு சமுதாயத்தின் கை போன்றது.

4. வரவு செலவு

கல்வி, தொழில், சுகங் காப்பு நலங்கருதி
மல்குவரி வாய்போல் வழங்கு.

1

கடலை முகந்து கார்மேகம் உலகிற்கே | மழையாக
வழங்குகிறது. அதுபோல், குடிகளிடம் நியாயமான

முறையில் வகுவித்துப் பெருகும் வரிப்பணத்தை குடிகளின் நன்மைக்காகவே அரசாங்கம் செலவிடவேண்டும். நாட்டில் கல்வி செழிக்கவும், தொழில்கள் பெருகிச் செல்வம் செழிக்கவும், நல்வாழ்வு பெருகிச் சுகாதாரமோங்கவும், உட்பகைவரும் புறப்பகைவரும் நாட்டைத் துன்புறுத்தாமல் சரியான வீரரைக்கொண்டு காவற்படையணியமைக்கவும், நாட்டிற்கு வேண்டிய பிறநலன்களையும் கருதிப் பொது ஜனங்கள் தரும் வரிப்பணத்தைத் தக்கபடி செலவிடுக.

தேவைக்கு மேற்சேர்க்குஞ் செல்வர் திறைவாங்கித்
தேவையறத் தேநலஞ் செய்.

2

காலநிலைக்கேற்றபடி ஒரு குடும்பம் பிழைக்க இவ்வளவு வருமானம் வேண்டுமென்று கணக்கிட வேண்டும். இத்தேவைக்கு மேல் சேர்க்கும் செல்வருக்கு வருமான வரி வாங்கி, நாட்டின் குறை நீங்க நலஞ் செய்க.

ஒரு மனிதனுக்கு வேண்டிய மனை, காணி, பொருள் அனைத்தையும் கணிக்கவேண்டும். தேவைக்குமேல் வைத்திருப்பவரிடம் ஆறிலொரு கடமை வசூலிக்க வேண்டும். தேவைக்குங் குறைவா யிருப்பவருக்குத் தக்க தொழிலைத் தந்து சம்பாதிக்கச் செய்து, அந்த வருமானத்தினின்று ஆறிலொருபங்கு வாங்கவேண்டும். உதாரணமாக ஒரு வவசாயி சாப்பாட்டிற்குக் கட்டாது வருந்தினால், அவனுக்கு இரண்டொரு காணி தர்காஸ்து மனுவினமேல் தந்து, ஊருக்கு உபகாரமான ஒரு தோட்டப் பயிர் விளைவிக்கச் செய்யவேண்டும். பயிர் செய்ய முதல், கூட்டுறவுச் சங்கத்தினின்று கடன் உதவி, விளை பொருளாகக் கடனை வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும். கடன் தீர்ந்த பிறகு வரி விதிக்கலாம்; அல்லது, பொருளாகவே வாங்கிக்கொள்ளலாம். கிராம சமுதாயம் போதுமட்டும் உண்டு உடுத்தி மனை கட்டி, அறி வொளி பெற்று, அறவழி வாழ யோக—19

வேண்டிய வகையில் கிராம வருமானத்தைச் செலவிட வேண்டும்.

எவ்வளவு செலவாகியிருக்கிறது போன்ற, அவ்வளவு கட்டுப்பாடு யாக்கு.

ஜனங்களுக்கு உழைப்பும் பிழைப்பும் உண்டுபண்ணிச் சோம்பலையும் வறுமையையும் நாட்டை விட்டு ஒட்ட வேண்டியது அரசாங்கத்தின் கடமையாகும். யாருக்கு எத்தொழிலில் நாட்டமோ, அந்தத் தொழிலை அவருக்கு நன்கு பயிற்றி, முதலீந்து, சமுதாயத்தின் நன்மைக்காக அதை நடத்தச் சொல்லி, இலாபத்தில் ஆறிலொரு பங்கு வரியாக வசூலிக்கவேண்டும். 20-வயது முதல் 22-வயது மட்டும், ஒவ்வொருவனும் தொழிற்பயிற்சியும், நாட்டுப் பாதுகாப்பிற்காக வீரப் பயிற்சியும் பெறச் செய்யவேண்டும். கல்வி, தொழில், சுகாதாரம், நீதி, நாட்டுக்காவல், ஊரை அழகு செய்தல் முதலியவற்றிற்கு மொத்த வருமானத்தில் மூன்றில் இரண்டு பங்கு செலவிடவேண்டும். சட்ட திட்டங்களை ஜனங்கள் ஒழுங்காகப் பின்பற்றவும், குற்றங்களுகளைக் கண்டுபிடித்துத் திருத்தவும், ஜனங்களின் மனக்குறைகளையும் உண்மையான நிலைமையையும் நாட்டாண்மைக் கழகத்தாருக்குத் தெரியப் படுத்தவும் ஊர் தோறும் தொண்டர்படை வேண்டும். ஊரில் பிச்சைக் காரன் வந்தால், உடனே இத்தொண்டர் அவனைத் தொழிலகத்திற்கு அழைத்துச் சென்று, ஒரு வேலை கொடுத்துச் சோறு போடவேண்டும். அவனுக்கு ஒரு தொழில் பயிற்றி மீண்டும் அவன் பிச்சை யெடுக்காமல், சமுதாயத்திற்குப் பயனுள்ள உழைப்பைச் செய்யச் சொல்ல வேண்டும். மக்களிடையே அறவுணர்ச்சியும், கல்வியொளியும், தொழிலாற்றலும், பாவினை, குற்றங்களுகையும்; சோம்பல் நீங்கும்; செல்வமும் ஒழிக்கமும் செய்தித்தோங்கும்.

மனங்கொண்டறவழியில் மாந்த ரொழுக்கிற்
கனங்கொன் படைச்செலவேன் ? காட்டு!

4

மாந்தர் மனங்கொண்டு அறவழியில் நடந்தால் ஒன்று மையாக வாழ்வார்; நாடு அமைதியா யிருக்கும்; குற்றங்களுகைந்து குணமோங்கும். அப்போது போலீஸ் படை முதலியவற்றின் செலவு குறையும். நாட்டின் வருமானத்தில் பாதிக்கு மேல் இப்போது படைச்செலவிற்குப் போகிறது; போர் மூண்டாலொழிய படைக்கு லைகிடையாது. நாட்டினோருக்கு 20 வயதிற்கு மேற் கட்டாயமாக இராணுவப்பயிற்சி தரவேண்டும். அதனால் வீடு தோறும் வீரர் இருப்பர். ஊரில் நடக்கும் வீரத்திருவிழாக்களில் அவர்! தமது திறமையைக்காட்டிக் கற்றதை மறவாமல் வளர்ப்பர். அந்நியப்பகைவர் வருங்கால் போர் முரசுடிக்க வேண்டியதுதான் தாமதம்; வீட்டிற்கொரு வீரன் போரணியுடன் பொதுப்படையில் வந்துசேர்ந்து நாட்டைக் காப்பான்! இப்படித்தான் பழைய கிரேக்க தேசத்திலும், தமிழ்நாட்டிலும், நாட்டின் காப்பிற்காக முரசொலிகேட்டு வீரப்படைகள் எழுவது வழக்கம். ஆனால், உலகோர் அவரவர் மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றி அருள்வழியில் அறவாழ்வு வாழ்ந்தால் போர்கள் ஒடுங்கும். அப்போது படைச்செலவுகள் மிச்சமாகும். அதைக்கொண்டு கல்வியும் தொழிலும் வளர்க்கலாம். மனச்சாட்சியே அவரவருக்குக் காவலாக நின்றால், நாடு மாசற்று வாழும். ஒரு நாட்டிற்கு ஆயுதப் படையினும் இன்றியமையாதது அறவோர் திருக்கூட்டமேயாகும்.

கூரை பிடுங்கிக் குளிகாய் வதுபோலும்

பாரைப் பிடுங்கும் பரிசு !

5

யாராயினும் தனது வீட்டுக் கூரையைப் பிடுங்கிக் குளிகாய்வதுண்டோ? அது போலாகும், பாரினரை

வருத்தித் தாங்கமுடியாத அநீதியான வரிவாங்கி, அரசன் தான் போக போக்கியங்களை அனுபவித்தல்.

வீட்டைப்போல நாட்டைக் கருதவேண்டும், 'வையா வரியும் செய்யா முறையும்' தீதாம். நாட்டுத் தலைவருக்கு நாடெல்லாம் தமது வீடு; மக்களெல்லாம் தம் வீட்டினரே. அவர் நன்மையே தமது நன்மை; அவரன்பம் தமதன்பம்; அவரின்னல் தமதின்னல். நாட்டுத்தலைவர், தமது குடும்பத்திற்கும், அலுவலுக்கும் போதிய ஊதியம் பெற்றுச் சிக்கனமாக வாழவேண்டும். கண்டபடி இடம்பச் செலவுகளைச் செய்து, அவற்றிற்கெல்லாம் குடிகளின் வரிப்பணத்தைக் கொள்ளை யடிக்கலாகாது. மண்வெறி கொண்ட நாடுகளைப்போன்று வலுச்சண்டை செய்து, தினம் கோடிக்கணக்கான பொருளைச்செலவிட்டு, தண்டச்செலவிற்காகக் குடிகளைக் கசக்கிப் பிழிந்து அநியாய வரி வாங்கக்கூடாது. மறப்போர் தொடரும் நாடுகளில் ஏழைகள் படும்பாடு, சிவனே! சிவனே! குடிகளின் வருமானத்தில் ஆறிலொரு கடமை வாங்கி, நாட்டுக்கு முதலாக ஒரு பங்கை வைத்துவிட்டு, அரசியற் சேவகருக்காகவும் செலவுகளுக்காகவும் ஒருபங்கு மீதி வைத்துப் பாக்கியைக்கொண்டு முன்சொன்னபடி நாட்டில் அறிவும், தொழிலும், ஆற்றலும், செல்வமும், அழகும் வளரவே அளவுடன் செலவு செய்யவேண்டும். ஒரு ஏழை பாக்கியில்லாது தம் குடிகள் அனைவரும் உண்டார்களென் றறிந்த பின்னரே, அடையாளமாக ஒரு மணியடிப்பதைக் கேட்டபின்னரே, தான் உண்ணும் மன்னன் யார்? நாட்டில் உழைப்பும் பிழைப்பும் பெருகத் தொழில்களை வளர்த்து வறுமைப்பிணியை எந்த மூலை யிலும் இல்லாமல் தீர்க்கும் தருமாத்மா யார்? அறிவும், திறனும் பெருக்கும் அறவோன் யார்? அவனே உண்மையான நாட்டுத் தலைவன்!

5. படை

நயத்தால் அரசாள நாட்டை மன்னன்
பயத்தாலே கொள்வான் படை.

1

நயமாக அரசாள விரும்பாத மன்னன்; குடிகளிடத்தில் கொண்ட பயத்தாலும் சந்தேகத்தாலுமே படைகளைப் பெருக்குகிறான்; இன்றேல், மண்வெறிகொண்டு பிற நாடுகளைப் படையெடுக்கப் படைவலி பெருக்குகிறான். அதற்காக, அமைதியான நாட்களிலும் இலட்சக்கணக்கான இராணுவவீரரைச் சும்மா ஊட்டி நாட்டுப்பொருளை நட்டமாக்குகிறான்.

நாட்டைப் பகைவரிடமிருந்து காக்கப் படைகள் வேண்டியதே. நாட்டு வாலிபர் ஒவ்வொருவருக்கும் வீரப்பயிற்சி கட்டாயமா யிருக்கும்போது, நிலைப்படை (Standing Army) யில்லாமல், பகைவரை யெதிர்க்க எல்லாரும் தயாராக இருப்பர். அவர்களிற் சிலருக்குத் தனியாகப் போர்க்கலை பயிற்றுவிக்கலாம். அவர் போரில்லாத நாட்களிற் சும்மா இராமல், நாட்டு வாலிபரை மாதமொரு முறை கூட்டிப்பயிற்சியளிக்கலாம்; ஊர்காவலை நிர்வகிக்கலாம். அமைதியான நாட்களில் இராணுவம் ஊர்காவல் செய்யலாம். அப்போது வருமானம் மிச்சமாகும். நாட்டில் அறமும் திருவும் விளங்கினால், அமைதி நிலவும். அன்பிருந்தால், அரசன் பயப்பட வேண்டியதில்லை; பயத்தால் குடிகளை நசுக்கப் படைவைத்திருக்க வேண்டியதில்லை.

பார்மனம் பற்றிப் பரிந்துமுறை செய்நாட்டிற்
போர்வெறிகள் போக்கற்றுப் போம்.

2

போர்வெறிகள் ஒழிந்து உலகில் அமைதி நிலவ ஒரு வழியுண்டு: உலகோர் மனத்தைத் தழுவி, உயிரிசுக்கங்கொண்டு, உலக நன்மைக்கு நாட்டை யாளுவதே அவ்வழி.

பாரின் மனம் என்ன? போர்புரிந்து கோடிக்கணக்கான பேரைக் கொல்லவேண்டுமென்பதா? இல்லை. உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே. உலகில் உயர்ந்த அறிவாளிகளும் அருட் புலவரும், மனித சமுதாயம் ஒரு குலம் போல ஒற்றுமையாக, அய்யோன்பமாக வாழவே கருதுகின்றனர். அதற்காகவே, சில யோகிகள் கடுமையான மௌன விரதம் பூண்டு தவம் புரிகின்றனர். உலகில் உத்தமர் மனத்தைத் தழுவி, அதற்கேற்றபடி ஜீவகாருண்யங்கொண்டு எல்லா வுயிர்களும் இன்புற்றிருக்கவே அவரவர்க்குரிய நாடுகளை நீதிமுறையில் ஆண்டால், மண் வெறியும், போர் வெறியும், இரத்தப் பெருக்கும், தமக்கொரு சந்தர்ப்பமே யில்லாது மறைந்துபோம். மனித வியல்பே மாறிப் புதுயுகம் தோன்றவேண்டும். அசுர மாயங்கள் ஒழிய அமரவாழ்வு நிலவவேண்டும்.

அசையா வுறுதி யறத்தின்முன் பொய்யர்
தசைவலி தாழ்ந்து படும்.

3

அழுத்தமான மனவுறுதிகொண்ட தருமபலத்தின் முன்னே, அதருமப் போர் புரியும் அசத்தியரின் மிருக பலம் தாழ்ந்து வீழ்ச்சியடையும்.

தரும வீரர்கள் வேண்டும். அஞ்சாத அறவலி வீரர் முன், மறவலியாக்கர் நிற்கமுடியாது. ஒரு சூரியன் முன்னே கோடானு கோடி நட்சத்திரங்களுடன் எதிர்க்கும் கங்குலாக்கன் நிற்கமுடியுமா? தசைத் திமிர் கொடுமை செய்து வீழும். தருமபலம் இன்னல்களைப் பொறுத்து வெல்லும். அதர்ம பலம் உலகை வெல்வதாகத் தோன்றினாலும் இறுதியில் அழிந்து படுவதுறுதி. சத்யம் தருமம் இரண்டே வெற்றியின் வச்சிராயுதங்களாகும்.

படையாலே யென்னுதும் பாரொன்று சேரின்?
கொடையன் புடையாளே கோ!

4

உலகமே ஒன்றுசேர்ந்து எதிர்த்தால் (சத்தியாக்கிரகம் செய்தல்) அரசன் மறவலிப்படையால் என்ன செய்ய முடியும்? அந்தப் படைக்கு உலகோர் ஒற்றுமையாக உதவி செய்யவும், உணவு முதலியன தரவும், வரிகொடுக்கவும் மறுத்தால், அரசன் என்ன செய்ய முடியும்? வேண்டுமது பொதுஜன ஒற்றுமையே: படையால் மட்டும், ஒருவன் உலகை அடக்கியாள முடியாது. ஈகையும், அன்பும் உடையவனே நல்ல அரசன். குழிகள் மனமறிந்து நன்மை செய்யவேண்டும்; பயங்கரப் படைகளை நம்பியிராமல் அன்பினால் ஆளவேண்டும். கம்ஸன் பயங்கரமான அரக்கரை யேவியும் கண்ணைக் கொல்ல முடிந்ததா? துரியோதனன் வஞ்சனை தருமபுத்திரரை அழிக்க முடிந்ததா? அசோகன், அக்பர் போன்ற அறமன்னர் உலகின் உள்ளத்தில் என்றும் வாழ்கின்றனர். மறவலி மன்னர் எத்தனையோ பேர் முட்புதர்கள் போலத் தோன்றி மண்ணையினர்.

இன்றுவான் வென்றதனை யின்னொருவான் வெல்லுவதே
என்றும் மன்னு ஸியல்பு.

5

இன்று வான்வலி வெல்லும் அரசை, நாளையே இன்னொரு வான்வலி வெல்லும்; அதுவே இந்த உலகாட்சியின் இயல்பு.

புத்தரின் அருளாசும், ஓசநாதரின் அன்பாசும், சங்கரரின் ஞானவாசும் என்றும் வாழ்கின்றன. சிக்கத்தரும், நெப்போலியனும், ஸீஸரும், நாதிரீஷாவும் மிருக பலங்கொண்டு இரத்த வெள்ளத்தில் எழுப்பிய அரசுகள் காலவெள்ளத்திற் கரைந்து போயின. தெருளும், நல்லறமும், மனச்செம்மையும், அருளும் நீத்தபின் ஆவதுண்டாகுமோ? என்று வகிட்டிராமனுக்குச் சொன்ன உபதேசத்தை நாடாளும் தலைவரெல்லாரும் பின்பற்றவேண்டும். வாளினும் அன்பே வலிமையுள்ளது. நாடுபிடிக்கும் போரரசை பொழிக: நட்பும் அன்பும் ஆன்மநேயமும் வளர்க; பெரியார் உபதேசித்த

இராஜ தருமத்தைக் கருதுக; மன்னுயிர் மனத்தை மகிழ்வித்திடுக; நீதி போற்றுக; தீதை விலக்குக; பெரியாரைத் துணைக்கொள்க; பிரிவினைக் கிடங்கொடேல். அரசன் அன்பும், குடிகளின் ஒற்றுமையும் அமைதிக்கு வழியாம்.

குடிகளின் குறைகளையறிந்து களைக; மிடியிருளோட்டுக; நீதித் தராசை நேர்மையாய்ப் பற்றுக; காலமும் ஞாலமும் கருதி நலஞ்செய்க; படையினும் அன்பே பல மெனக் கொள்க! சினமும், செருக்கும் தீமையைப் பெருக்கும்; ஒறுத்தாள்வதினும் பொறுத்தாள்வது மேல்; மறவலி தன்னினும் அறவலி மேலாம்; அருட்குடை தாங்கும் அரசனே அரசன்.

6. வெம்மை விலக்கல்

காலைபோற் செய்யதூக்க காவலன் சீரோங்கும்;
மாலைபோ லாமவெய்யோன் வாழவு.

1

காலைக் கதிர் மேன்மேலும் ஒளியோங்குகின்றது. அதுபோலச் செம்மையாக நீதி செலுத்தும் திருவுடை மன்னன் புகழும் பெருமையும் வெற்றியும் மேலோங்கும். மாலைக் கதிர் இரத்தவொளி காந்தி மறைந்து போகிறது; அதன்பின் இருள் உலகைக் கௌவுகிறதன்றோ? அது போலேதான், வெம்மையான கொடுங்கோல் மன்னனுடைய வளமை, பயங்கரமான தீபோலக் கிளம்பி இருளில் மறைந்தொழியும். உலகாட்சி, உலகைப் போலவே நிலையற்றுச் சுழலும்: நமது நாட்டிலேயே எத்தனை மாபினர் ஆண்டு மறைந்தனர்! இராமர், தருமர், நந்தர், மௌரியர், குப்தர், சூரூக்கியர், திருக்கியர், முகலாயர் ஆண்ட அரசுகளெல்லாம் எங்கே? மூவேந்தர் அரசெங்கே? விஜயநகர ராய்க்கும், மராத்திய ராய்க்கும், மதுரை நாயக்கரும் ஆண்ட அரசுகள் எங்கே? எல்லாம் இன்று ஆங்கிலேயர் கையில் உள்ளன!

நாளை.....? சிக்கத்தீ. நெப்போலியன் போன்ற வான்வீரர் வென்ற அரசெல்லாம் அவருடன் போயின. அசோகன், தனிச்சுன், கிருஷ்ணதேவராயர், பொற்கைப் பாண்டியன் போன்ற தருமவீரரின் மாண்பையே உலகம் போற்றுகின்றது. செங்கோல், பகல்போல் ஒளிரும்; கொடுங்கோல், அந்திபோல் அருகும்.

தோதேறி ஹனேறுங் கொற்ற நெடுஞ்செருக்கு
மீதேறும் கற்போல் விழும்.

2

மேலே 'விண்' 'நென்று ஏறிச் செல்லும் கல், எவ்வளவு தூரம் சென்றாலும் கீழே விழுந்துதான் தீரும். மறவலிகொண்டு தீமை செய்யும் அரசனுடைய நீண்ட வெற்றிச் செருக்கும், அவ்வாறே கீழே விழுந்துபடும்.

எறிந்த கல் விழும்; ஏறிய செருக்கு இறங்கும். உள்ள மட்டிலும் உத்தமனாயிரு; நமக்குப் பதவி வந்துவிட்டதென்று செருக்குருதே; நிதானமாக நடந்துகொள்! எல்லையற்ற புவனத்தில் உன் அரசு ஒரு மயிரிழைக்குச் சமான்ம். உனக்கு மேலுள்ள அகண்ட சக்தியை நினை; உன்னுள் தருமதேவதையாக விளங்கும் மனச்சாட்சியை மதித்து நட! கொடுங்கோல் பிடித்துக் குடிகளை வருத்திக் கடுவரி போட்டுக் கசக்கி வாங்கி, ஆயுதப்படைகொண்டு அச்சமுறுத்தி, செல்வச் செருக்கால் அல்லலிழைத்து, புலவர் மனத்தைப் புண்படச் செய்து, கள்ளுஞ் சூதும் காம வேட்டையும் கொலை புலை கொள்ளையும் கொடுமையும் பெருக்கி, மக்களை வறுமை மடமை அடிமைக்குழியில் ஆழ்த்தி மமதைகொள் அரசு, மட்டைபோல் வீழும்.

நடுக்கி யடக்கிடவே நாகும்போ ராட்டம்;
அடுத்தத் தரவமைத் தரம்.

3

படைவலிகொண்டு நடுக்கி, பயமுறுத்தி, மக்களின் பிறப்புரிமையான சுதந்தரத்தை அடக்கினால், நாளெல்லாம் அரசாங்கத்திற்கும் குடிகளுக்கும் ஓயாது போராட்

டம் நடக்கும். மக்கள் குறை முறைகளை நன்குணர்ந்து வறுமை மடமை அச்சம் ஒழிய அறிவும் தொழிலும், அன்பும், உரிமையும் அளித்தலே நாட்டில் அமைதி நிலவும் வகையாம். அடக்குமுறையால் குடிகளை ஒடுக்கி நீண்டகாலம் ஆண்ட மன்னர் யாரும் இவர். நடுக்கியாளுவோன் நாட்டை யிழப்பான்.

உரிமை மனிதருடன் பிறந்தது. அதை அடக்குவதால் நாட்டிற் கிளர்ச்சியும், புரட்சியும், சதிக்கூட்டங்களும், போரும், முரணும் நாளும் பெருகும். இதம்பெருஞ் செங்கோல் இனிதே செய்யும்; கதம்பெறுங் கொடுங்கோல் கலகமே விளைக்கும். நல்ல வேந்தன் குடிகளின் குறைகளை மனங்குளிரக் கேட்டுத் தக்கது செய்வான். அதற்காகவே, நம் பழந் தமிழ் வேந்தர் ஆராய்ச்சிமணி கட்டியிருந்தனர். "நான் உண்ணும்போதேனும், உறங்கும்போதேனும் சரி, குடிகள் தராளமாகத் தம் குறைகளை முறையிட்டுப் பரிகாரம் கேட்பார்களாக!" என்று அசோகன் கட்டளையிட்டிருந்தான். அதுவன்றோ அருளாட்சி! படுங்காலத்தே கொடுங்கோல் குதிக்கும். சுதந்தர சக்தி தோற்றதே யில்லை. சோர்வதுபோலச் சுதந்தரம் வெல்லும். மாறும் மண்ணாட்சி இன்றிருக்கும் போதே நல்லது செய்க. அரசு முடிந்தது, அசோகர் உள்ளார்! அரசு முடிந்தது, அக்பர் உள்ளார்! அறமும் அன்பும் அச்சமொழிக்கும்; அமைதி பெருக்கும்.

பாரோத்து வாழான் படைச்செருக்குத் தன்னரசு
வேரோடு சாய்த்து விடும்.

4

உலகோர் மனத்தை ஒத்து நடவாது அயேச்சாதிகாரம் செலுத்தும் கொடுங்கோலன் படைச் செருக்கே, அவனாகின் வேரை அறுத்து வீழ்த்தும் கூரிய கொடிய வாளாகும். ஒத்துப்போனால் ஒற்றுமை; கத்தி நீட்டினால் கடும்பகைதான். படைச் செருக்குற்ற ஜார் மன்னன்

தனது கொடுங்கோலால் தன் அரசையே வேரோடு சாய்த்தான்.

அச்ச மகத்தையிலா தன்புண்மை யாளசிற
கெச்சமயத் தாரே யிகல்?

5

குடிகளிடம் அச்சங்கொண்டு படைதிரட்டி அகங்காரத்துடன் கொடுங்கோல் செய்யாமல், அன்பும் மனச்சாட்சிக்கு உண்மையும் பூண்ட அரசிற்கு எம்மதத்தினர், எக் கொள்கையினர் பகைவராவர்? எல்லாரும் நேயரே யாவர்.

அதிகாரச் செருக்கை யொழித்துத் தன்னைப் போலவே மன்னுயிரை மதித்துச் சமநோக்குடன் அன்பும் உண்மையும் கொண்டு அரசாண்டால், உட்கலகம் வந்தாலும், புறப்பகைவரின் இடர்கள் வந்தாலும், நாட்டினர் உதவிபுரிந்து அவற்றை யடக்குவர். உண்மையிருந்தால் உலகெலாம் உறவாம்; அன்பு மதமே யார்க்கும் சம்மதம்; அன்புச் செங்கோல் அறத்தின் தூண்டு கோல். அன்பும் உண்மையும் இருந்தால் எந்தச் சமயத் தவரும், எந்நாட்டவரும் நம்மவரேயாவர். அன்பும் உண்மையுமே, உலகில் அமைதி நிலவும் இரண்டு சக்திகள்.

7. சட்டதிட்டம்

கட்டுக் கடங்கீக் கடமையினி தோங்கிடவே
சட்ட மியற்றத் தரும்.

1

பொதுநலத்திற்கான கட்டுப்பாட்டிற்கு அடங்கி அவரவர் கடமைகள் நன்கு நிறைவேற்றிச் சமுதாயத்தைப் பல வழிகளிலும் முன்னேற்றவே, சட்டம் இயற்றுதல் பொருந்தும்: குடிகளை நலிக்கவன்று, நன்மை பலிக்கவே

சட்டம் இயற்றுவது. ஒரு குளத்திற்குக் காவற்காரன் போன்று. ஒரு சமுதாயத்திற்கு நியாயமான சட்டம் பயனாகும்.

அதிகாரஞ் சொற்ப மதிக்கு சுயேச்சை
விதிவென மாட்டி வீரும்பு.

2

பொதுஜன நன்மைக்காக இயற்றும் நீதியாட்சியில் மூன்று தன்மைகள் காணப்படவேண்டும்:—(1) அதிகாரம் மட்டா யிருக்கவேண்டும்: அஃதாவது, கண்டபடி அமுல் செலுத்திக் கடுபடி பண்ணிக் குழிகளைப் பயமுறுத்தாது, சரளமா யிருக்கவேண்டும்; (2) சுயேச்சை அதிகமாயிருக்கவேண்டும்: அவாவர் இயல்பிற் கேற்ற படி சமுதாயத்திற்கு நன்மையான பணியில் ஈடுபடச் சுயேச்சை யிருக்கவேண்டும்; (3) விதிகள் புத்தகம் புத்தகமாகப் பெருகாமல், ஜனங்கள் அறிந்து மதித்து நடக்கும் படி சொற்பமா யிருக்கவேண்டும். 'இதுதான் சட்டம்' என்று எல்லாருக்கும் தெளிவாகத் தெரியவேண்டும். அதற்காகவே, அகோகன் தன் கட்டளைகளை ஜனங்கள் கூடும் பொதுத்தலங்களிலும், வழிப்பாதைகளிலும், தூண்களிலும் எழுதிவைத்தான்.

வித்தக நல்லோர், வித்தெரிந்த மேன்மக்கள்
ஒத்துழைத்த லென்று முயர்வு.

3

கல்வி கேள்விகளிலும் தவ்வொழுக்கங்களிலும் சிறந்த நல்லோராகி, 'இன்ன காரியம் இன்ன விதமாகச் செய்ய வேண்டும்' என்று நன்கறிந்த சான்றோர்கள், அரசாங்கத்துடன் ஒத்துழைத்து யோசனை சொல்லுதல், எப்போதும் நாட்டுக்கு உயர்வைத் தரும். ஆட்சித் தலைவர் நாட்டிலுள்ள பெரியார் கூட்டுறவைப்பெற்று, அவர்கள் சொல்லை மதித்து நடக்கவேண்டும்.

ஐந்த னனியி வைசேத் தறிவன்பு
மந்திரத்தி குருமுறை மாண்பு.

4

சட்டப்படி நாட்டை முறைவகுத்து ஆளவேண்டும். கிராமம், தாலுக்கா, ஜில்லா, மாகாணம், தேசம்—இவை படிப்படியான பஞ்சாயத்துக்களால் நிர்வகிக்கப்பட வேண்டும். ஐந்தின் ஒழுங்கில் அவைகளுக்குப் பிரதிநிதி சபையமைக்கவேண்டும். அத்துடன், நல்ல அறிவும் அன்பும் கொண்ட உத்தமரின் மந்திராலோசனைப்படி உலகையாளுதல் மேன்மையானது.

கல்வி, தொழில், சுகாதாரம், நாட்டுக்காவல், அறவளர்ச்சி—இவற்றிற்கு ஐந்து நிர்வாகிகள் வேண்டும்; இவரே பஞ்சாயத்தார்; ஒரு கிராமத்தில் உள்ளவர் தமது பஞ்சாயத்தைத் தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு தாலுக்காவில் உள்ள கிராமப் பஞ்சாயத்தாரெல்லாரும் கூடித் தாலுக்காப் பஞ்சாயத்தைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும். தாலுக்காப் பஞ்சாயத்தார் கூடி ஜில்லாப் பஞ்சாயத்தாரைத் தேர்ந்தெடுக்கவேண்டும். ஜில்லாப் பஞ்சாயத்தார் கூடி மாகாணப் பஞ்சாயத்தாரைத் தேர்ந்தெடுப்பர். மாகாணங்கள் மொழிப்படி யமையும் தமிழ் மாகாணத்தில் 10 ஜில்லாக்கள் இருந்தால், மாகாணச் சபையில் அதற்காக 50 பிரதிநிதிகள் இருப்பர்; மாகாணச் சபைகளினின்று ஐந்தைத்து பேர் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்று நாட்டை நிர்வகிக்கும் பாராள் சபையை அமைப்பார். பாராள் சபை ஐந்து நாட்டமைச்சரைத் தேர்ந்தெடுக்கும். ஒவ்வொருவரும் தத்தமது இலாகாவிற்கு வேண்டிய தொண்டருடன் பொதுநலம் புரிவர். இந்த ஐவரில் ஒருவர் நாட்டுத் தலைவராயிருக்கலாம். இதுதான், ஐந்தின் அணி ஆகும். இதனால் கிராமப் பஞ்சாயத்துமுதல் நாட்டுத்தலைவர் வரை ஒவ்வொரு அங்கத்தினரும் பொதுஜன சம்மதம் பெற்றவராயிருப்பர். ஒவ்வொரு பிரஜையும் இதனால் வாக்குரிமை பெறுகிறார். நாட்டாட்சியில் ஒவ்வொருவரும் பங்கு பெறுகிறார். ஆட்சிமுறை கிராமத்தில் வேருன்றிக் கிராமப் பஞ்சாயத்தினின்றே விரிந்து பரவுகிறது. தாம் அறிந்த நம்பிக்கையான பெரியாரையே பொது ஜனங்கள் எளி

தாகத் தேர்ந்தெடுப்பதால், இப்போது உலகில் நடக்கும் அபிபாயமான தேர்தல் செலவுகளும், கலகங்களும், கட்சிப் பிரிவினைகளும், அவற்றால் நாட்டின் ஒற்றுமைக்கு உண்டாகும் தீமையும் விலகும்.

அறவோர், தொழிற்புலவர், அஞ்சாத வீரர்;
அறிவாளர் நாட்டின் கனி.

5

தாமும் சுத்தசன்மார்க்க சித்திபெற்று, மாந்தரிடையே சுத்த முக்த சமுத்துவ தருமத்தைப் பார்ப்பும் அறவோர் திருக்கூட்டமும், சமுதாய வாழ்விற் கு இன்றியமையாத தொழில்களைச் செய்து நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்கும் தொழிலாளரும், பகைவரிடமிருந்து நாட்டைக் காக்கும் அஞ்சாத வீரர்களும், கல்வி, கேள்வி, கலை, தத்துவம்—இவற்றிற் சிறந்த அறிவாளிகளும் ஒரு நாட்டிற்கு அணியாவர்.

முற்காலத்தில் பாரத ஜனசமுதாயம், நான்கு வருணப் பிரிவுகளுடன் நடந்தது. சாதி சமயப் பிரிவினைகள் கால வெள்ளத்திற் கரைந்து வருகின்றன. எங்கும் 'சமஸ்தம், சமதர்மம்' என்ற முழுக்கமே கேட்கிறோம். இப்போது சாதிமுறையால் நாட்டைப் பிரிக்கும் எந்த இயக்கமும் பயனாகாது. பழைய சாதிப் பாதுபாடு இனித் திரும்பாது. இனி, ஒவ்வொருவனும் அந்தன்மையும், வீரமும், தொழில் முயற்சியும், தொண்டும் பூண்டிருப்பான். அறவோர், தொழிலாளர், வீரர், அறிவாளர் எல்லாரும் நாட்டுத் தொண்டரே யாவர்.

8. நாட்டன்பு

வீடுகளை வீட்டம் வீரிடாது மாதவிதும்,
வீடுகளை நாட்டை வீரும்பு.

பல மனைகளின் கூட்டமே விரிவான நாடாகும். ஆதலால், நாட்டையும் உனது பெரிய வீடாக நேசித்துப் பணிசெய்!

வீட்டு வரிசை தெருவாகி, தெரு ஊராகி, ஊர்களின் கூட்டம் நாடாகிறது. நாட்டின் நன்மை இல்லறத்தில் வேருன்றிப் பரவுகிறது. ஒவ்வொரு வீடும் சிறிய நாடே! ஆதலால், இல்லறத்தை முறையாகப் பேணுவோன், நாட்டிற்குத் தொண்டு செய்தவனாகிறான். நாட்டிற்குத் தொண்டு செய்வோன் வீட்டிற்கு நன்மை செய்தவனாகிறான். வீடு சோரந்தால் நாடும் சோரும்; நாடு சோரந்தால் வீடும் சோரும். வீட்டு நலத்தை நாட்டு நலமாகச் செய்; நாட்டு 'நலத்தை' வீட்டு நலமாகச் செய்! வீட்டாட்சி நாட்டாட்சியின் வித்து.

வளமறிவு வீரம், வளரிசையு மாந்தர்

உளமகிழ்வு மோங்கியது நாடு.

2

பயிர்வளம், பொருள்வளம், கலைவளம், தன்னறிவு, கற்றறிவு, ஆன்ம வீரம், ஆற்றல், இவற்றால் வளரும் புகழும், மக்களின் மனமகிழ்வும் ஒங்கியதே நல்ல நாடாகும்.

நாட்டில் ஆணும் பெண்ணும் பூரணமான வளர்ச்சி பெறவேண்டும். இருவரும் நாட்டிற்குப் பணிசெய்யும் நான்கு கைகளாக விளங்கவேண்டும். நாட்டிலுள்ள மக்களைக் கண்டாலே பிறநாட்டாருக்கு ஒரு மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்படவேண்டும்; பகைவர் மனம் திடுக்கிட வேண்டும். அப்படிப்பட்ட அதிமனிதரை (Supermen) நாட்டில் உண்டாக்கவேண்டும். சிவாஜியும், இராமதாஸும், அசோகனும், அரங்கனும் சேர்ந்து பிறக்கவேண்டும். அரைப் பட்டினிப் பட்டாளமும், கஞ்சிப் படிப்புப் படித்து வேலையில்லாது திண்டாடும் பரிதாப வாஸியும், 'இராமன் ஆண்டாலென்ன, இராவணன் ஆண்டாலென்ன? இந்த

உலகம் அறித்தியந்தானே!" என்று காலங்கடத்தும்போலித் துறவும் நாட்டிற்கு வேண்டா. நாட்டின் மைந்தர் தமது சுதேசத்தை உலகின்முன் பெருமைபெறச் செய்யவேண்டும். அதற்கு நாட்டின் அறிவும், தொழிலும், வளமையும், வாணிகமும், ஆத்மஞானமும், தருமவீரமும் பொலியச் செய்யவேண்டும். நாட்டை ஆளுவோர் குறையறிந்து நீக்கி, மக்கள் மனமகிழ்ச்செய்யவேண்டும். அதனால் நாட்டில் ஒற்றுமை வளரும்.

நாத்திருத்தி மேலோங்க நாடுத் திருவோங்கும்;
தாத்தாத் திருத்தல் தலை.

3

ஒவ்வொருவரும் தத்தமது குறைகளை ஆராய்ந்து திருத்திக்கொண்டு பூரணம் பெற்றால், நாடும் திருவோங்கித் தழைக்கும். வெளிப்படையாகக் கிளம்பிச் சீர்திருத்தங்கள் செய்யுமுன், ஒவ்வொருவரும் தம்மைத்தாமே திருத்திக்கொள்ளல் முதன்மையானது.

திருந்தித் திருத்து! தம்மிடம் குறையிருக்கப் பிறரைத் திருத்தப்புகுதல், மனைவி மக்கள் பசித்திருக்க மகேசுர பூஜை செய்வதாகும். நாம் நல் வாழ்வு வாழ்ந்தால், அது நாட்டிற்கெல்லாம் நன்மையாம். பூரணமான ஆண்களையும் பெண்களையும் கல்விப் பருவத்திலேயே கிருட்டிக்க வேண்டும். உலகின்முன் நாட்டை உயர்த்தும் மைந்தர் வேண்டும். அற்புத வீரர், அருளறிவாளர், அருங்கலைப் புலவர், பெருந்தொழிலாளர், அறவோர், சுத்தான்ம சித்தர்—இவராலேதான் ஒருநாட்டிற்குப் புகழாகும். நாட்டிலுள்ள மகான்களை வணக்கத்துடன் போற்றவேண்டும். விவேகானந்தர், இராமதீர்த்தர், பரமஹம்சர், மஹிஷன், அரவிந்தர், மஹாத்மாஜி போன்ற மகான்களைக் கண்டுதான் நமது நாட்டை உலகம் வணக்கமுடன் மதிக்கிறது. கம்பர், வஞ்சுவர், ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர், சங்கர், வாஷிங்டன், ஸ்வாமிநாதர், மஜினி, அகஸ்தன், அரோகன், கிரேஜி போன்ற பெரியாரை நாட்டில்

உண்டாக்கவேண்டும். அதற்கு ஒவ்வொருவனும் தன் குறைகளைத் திருத்திக்கொண்டு, ஒவ்வொரு நாளும் பெரியானாக வளர்ந்து பூரணம் பெறவேண்டும். நாட்டென்பது நாட்டுப்பெரியாரே.

அன்னையன் புக்கனலை யாவிதோறு முட்டிடுவோம்;
பின்னே திருளச்சப் பேய்?

4

உலக வழவான சக்தியன்னையின் அன்புக்கனலை ஒவ்வோர் உயிர் விளக்கிலும் பொருத்தி, வாழ்வை அவள் அருட்சடராகப் பொலியச் செய்வோம். பிறகு மடமையிருளும் அச்சப் பேயும் வது? இரண்டும் அந்தச் சுடர்முன் இல்லாதோடும். தாயன் போங்குக! தாயன்பினால் உள் என் போங்கும்; ஒற்றுமையுண்டாம்; தியாகத் திறமை பெருகும்; அருளொளி துலங்கும்; மங்கல வாழ் வெய்தும்; வீரம் பெருகும்; வெற்றி யோங்கும்; நாட்டை ஒவ்வொருவரும் தாயெனக் கருதுக! தேசாவேசம் ஒவ்வொருவர் உயரிலும் கனல்க!

எந்தா யருட்பணியெய் யின்பத்தி வின்பயிலை;
இந்திர போகமெமக் கேள்.

5

எமது தாயாகிய உலகன்னையின் அருட்பணிகளைச் செய்யும் இன்பத்தினும் வேறு இன்பமில்லை; அந்த இன்பமே யின்பம்! இந்திரபோகங்கள் தருகிறோம்: தாயை மறந்து விடும் என்று யாரோனும் சொன்னால், 'உம் இந்திர போகங்களெல்லாம் எமக்கு எள்ளளவேயாம்! எமது அன்னையின் அருட்பணியே சுவர்க்கபோகத்தினும் எமக்கு பேரின்பமாகும்' என்க!

பாரததேசமே உலகிற்கு வழிகாட்டும் அருட்சோதிக்கோயில்; பாரத நாட்டின் சுத்தான்ம சக்தியின்மேல் புதிய பூரணவாழ்வை விளக்கவேண்டும். பாரதநாடு உலகன்னை யோ—20

யின் இன்பத்திற்காகவே வாழுகிறது. நாம் பாரத சக்திக்
காகவே வாழ்வோம்.

9. மக்கள் கடமை

ஆற்றப் பொறுத்துநல் லன்போ டறங்காத்தல்
மாற்றான மாற்று மருந்து.

1

ஒரு நாடு மாண்புற வேண்டுமானால், நாட்டிலுள்ள
ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்ணும் மூன்று நற்குணங்களை
வளர்க்கவேண்டும்: அவை, (1) பொறுமை, (2) அன்பு,
(3) அறவாழ்வு ஆம். பொறுமை கொண்டு, அன்போங்கி
அறங்காக்கும் பெருமையே, எத்தகைய பகைவரையும்
மாற்றி நண்பராக்கும் மருந்தாகும். உட்பகை புறப்பகை
இரண்டையும் இந்த மூன்றால் வெல்லலாம்.

உலகிலுள் ஓட்டை யுயர்த்துகமெய் வீரப்
புலவ்மலிந் தோங்கப் புகழ்.

2

சுதேசத்திற் பிறந்தொளிரும் சத்திய தருமவீரர்
புகழோங்க, உனது நாட்டை உலகின்முன் பெருமை
பெற்று உயரச் செய்வாயாக! அறிவு, கலை, தவம், ஆற்றல்
களாற் சிறந்த வீரரை உலகிற்கு விளக்கவேண்டும்;
அதனால் நாட்டின் புகழ் ஓங்கும்.

நாட்டிற் பிறந்த பெரியாரை இருக்குமட்டும் மதியாது
மனங்குன்றச் செய்து, அவர் இறந்த பிறகு கொண்டாடு
வது பொருத்தமாகாது. 'நமது நாட்டில் எங்கே பெரியார்
இருக்கிறார்கள்?' என்று தேடிச்சென்று, அவர் பெருமை
உலகில் விளங்கச்செய்யவேண்டும்! நாட்டிற்குச் சிறுமை
வரும்படி யாரும் நடக்கக் கூடாது.

நல்லொழுக்கம் பற்றி நடந்து நடத்துநீனம்
அல்லொழுக்கம் போக அடங்கு.

3

தினந்தோறும் நடையியலிற் சொன்ன நல்லொழுக்கத்
தைப் பின்பற்றி நடந்து, உன் குற்றங் குறைகளை நீங்கி,
மனமடங்கிவாழ்வாயாக! தான் மாசற்றுப் பூரணமெய்தல்
தன்னவரைப் பூரணப்படுத்தல்—இரண்டும் நாட்டிலுள்ள
மாந்தர் கடமையாகும்.

பணிந்து நடக்க பயனியும்: வீரர்
துணிந்து நடக்கையினப் போவ்.

4

போர்க் களத்தில் வீரர் மனம் துணிந்து எதற்கும்
அஞ்சாது வாள்வீசி நடப்பார். அதுற்கு எதிரிடையாக
உலக வாழ்க்கையில் நல்லோர் பெரியோருக்குப் பணிந்து
நடக்கவேண்டும். அதனாற் பல பயன்கள் உண்டாகும்.
அகங்காரமான நடத்தை பகைவரை யுண்டாக்கும்;
அன்பும் பணிவுக்கொண்டு நடத்தல் நேயமுண்டாக்கும்;
"பணியுமாம் என்றும் பெருமை"—நிடுக்குறள்.

வெற்றிபெற வாழ்தலும், வீட்டுநலத் தாங்குதலும்
கற்றறிந்த மக்கள் கடன்.

5

கற்றறிந்த நன்மக்கள் கடமைகள் இரண்டு: அவை,
(1) உலகில் வெற்றி பெற வாழ்தல், (2) எல்லா நன்மை
களும் ஓங்க இல்லறத் தாங்குதல்.

இல்லறவாழ்வே சமுதாயத்தின் ஆணியே. அன்
பாலும், அறத்தாலும், சகிப்புகளின் ஒற்றுமையாலும்,
நன்மக்கட் பேற்றாலும் இல்லறத்தை வளம்பெறச் செய்ய
வேண்டும். அத்துடன் நாட்டிற்குத் தாம் செய்யத்தகும்
கடமைகளைச் சரிவர நிறைவேற்றி வாழ்வித் தாம்
கொண்ட பெரிய ஆதர்சங்களை வெற்றி பெற நிறைவேற்ற
வேண்டும்.

10. ஒற்றுமை

ஒற்றுமையே போற்றல்; ஒற்றுமையே வாழ்வியம்
ஒற்றுமையே வெற்றிக் குயிர்.

1

ஒரு நாட்டின் அல்லது வீட்டின் பெரிய ஆற்றல் ஒற்றுமையே. ஒற்றுமையே வாழ்விற்கு இன்பமாகும். ஒற்றுமையிலாத வாழ்வு துன்பமாகும். ஒற்றுமையே எல்லா வெற்றிக்கும் உயிராகும்.

ஒரு நாட்டின் பெருமை அதுவுள்ள மக்களின். ஒற்றுமையால் விளங்கும். புலன்கள் மனத்திற் பொருந்தி, மனம் புத்தியிற் பொருந்தி, புத்தி உள்ளத்திற் பொருந்தி, உள்ளம் சுத்தான்மாவிற் பொருந்தி ஒன்று பட்டால் பேரின்பமுண்டாகும். ஆணும் பெண்ணும் நிறைமுறை யான காதலால் ஒன்றுபட்டு வாழ்ந்தால், இல்லறத்தில் இன்பமுண்டாகும். சாதி மத பேதங்களைப் பாராட்டாமல், 'எல்லாரும் தேசமாதிரின் பிள்ளைகள்' என்னும் உணர்வால் ஒன்றுபட்டால், தேசவாழ்க்கை இன்புறும். 'நாம்' ஆத்ம சமான்; ஒரு சுத்தான்மாவே பல உடல்களைப் போர்த்து உலாவுகிறது' என்ற உணர்ச்சியுடன் நாடு நிற மத பேதங்களை மறந்து, மனித சமுதாயம் ஒன்றுபட்டால் உலக வாழ்க்கை இன்புறும்; சண்டைகள் ஒழியும். இத்தகைய ஒற்றுமைதான் உண்மையான பலமாகும்; அதுவே வாழ்வியம். நாம் தொடங்கும் காரியசித்தி யெல்லாம் ஒற்றுமையாலே வரும்.

உன்னென்றி னுவே யுலகென்று மாதவினல்,
உன்னத்தி லொற்றுமையை யுன்று.

2

உள்ளம் அன்பி னால் ஒன்றுபடவேண்டும். அப் போதே உலகில் ஒற்றுமையேற்படும். ஆதலால் ஒற்றுமையை முதலில் உள்ளத்தில் ஊன்றுக!

'ஒற்றுமை' யென்பது உள்ளத்தில் வேருன்றி உலகளாவ விரிவது. 'இயற்கை யுடலே பலவேருகத் தோன்றுவது; அதனில் உயிர்க்குயிராயிருக்கும் சுத்தான்மா ஒன்றே' என்னும் உணர்ச்சியே, ஒற்றுமைக்கு அடிப்படையாகும்.

சுத்தான்ம சித்திபெற்றால், 'தானே பிறர் பிறரே தான்' ஆகும். சுத்தான்ம சித்தருக்கு அன்பும் சமரஸமும் இயல்பான தன்மைகளாம். பசுக்கள் பல நிறம், பால் ஒரே நிறம்: உடல்கள் பல; உள்ளுயிர் ஒன்றே. அந்த ஒருமயப் பொருளில் மனம் லயித்தாலே தான் ஒற்றுமை இயலும்; புறச் சீர்திருத்தங்களால் மட்டும் ஒற்றுமை முழுதும் இயலாது. உள்ளம் ஒன்று படவேண்டும்.

பார்த்தால் மனத்தாற் பலவாகும்; சுத்தான்மா
போர்த்தா டியற்கைப் புவி.

3

ஒரு சுத்தான்மாவே பல பெயர் வடிவங்களைப் போர்த்து, இயற்கையுலகாய் விளங்குகிறது. அதைப்புற விழிகளாற் பார்த்தால் பலவாகத் தோன்றும்: உள்விழி யால் பார்த்தால் ஒன்றே தோன்றும்.

உலகெல்லாம் இறை — இயற்கை — வினையாட்டு. இறைவன் சாட்சியாயிருந்து அனைத்தையுந் தாங்குகிறான்: வினையாட்டுவிக்கிறான்; ஆடலின் பயனை நுகர்கிறான்: இயற்கை ஆடுகிறது; பலவாக விரிந்து பாவுகிறது. இயற்கை பலவகையாகத்தானிருக்கும். விரலுக்கு விரல் வேற்றுமை: எல்லாம் கையில் ஒற்றுமை. விரல்கள் சேர்த்தே வேலை செய்கின்றன, இயற்கையின் முக்குண வேறுபாடுகள் கோடி கோடி வகையேனும், அனைத் திற்கும் உறையுளான ஆன்மாவில் ஊன்றி இயற்கை யுலகில் வாழவேண்டும். உலகில் ஒன்றைப்போல் ஒன்றி ராது. ஒரே சட்டை ஒரே யுணவு, ஒரே படுக்கை சிருந்தாலும் மனத்தில் வேறுபாடுகள் தோன்றும்;

வேற்றுமைக்குக் காரணம் மனமே. பன்மையாகக் காண்பதெல்லாம் மனப்பான்மையேயாகும். இயற்கையிலுள்ள பன்மையில் மயங்காது. இயற்கையைப் போர்த்துக்கொண்டு பலவாக உலவும் சுத்தான்ம வுணர்வுடன் வாழலே ஒற்றுமைக்கு அடிப்படையாகும்.

மானிடர் தெய்வத் திருக்கூட்ட வாழ்வடைவர்,

ஆன்மவொருப் பாட்டுரிமையால்.

4

அனைத்திலும் தானாக, ஒன்றாக வீற்றிருக்கும் சுத்தான் மாவில் ஒன்றுபட்டு, மானிடரெல்லாம் தெய்வத்திருக் கூட்டமாக வாழ்க! அழியும் உடலில் அழியாப்பொருள் ஒன்றுள்ளது: அது, தெய்வப்பொருள். அப்பொருளைத் தம்முள் அறிந்தோர் தெய்வத் தன்மை பெறுவர். உலகின் சுருக்கங்களால் அவர் மனம் விகாரப்படாது. ஏனெனில் அஃது எப்போதும் நிர்விகாரமான ஒன்றிலேயே கலந்திருக்கும். இந்த உள்நுணர்வாலேதான் உலகில் உண்மையான அன்பும், நேயமும், ஒற்றுமையும் உண்டாகும். தெய்வவுணர்வுடன் அனைவரும் ஒன்றி வாழ்ந்தால், மனித ஜாதி தெய்வ ஜாதியாகும். சாதிமத வேறுபாடுகளின்றி ஒவ்வொருவருள்ளும் விளங்கும் சுத்தான் மாவில் ஒன்றிவாழலே, ஆன்மநேய வொருமைப் பாட்டுரிமை: அதுவே, அருட்பாவின் உள்ளமாம்.

மாசற்ற வுள்ளமெல்லாம் வாசமல ராகுவே

சுன் றிருவடியி லே!

5

ஆசையாணவமாயமில்லாத பரிசுத்தமான உள்ளங்களெல்லாம், உயிர்க்குயிராய் எங்கும் விளங்கும் உலக நாதனை இறைவன் திருவடியை அலங்கரிக்கும் வாசனை யுள்ள நாண்மலர்களாகுக!

இறைவன் உயிர்மேனியான், விசுவேசுவான். பஞ்ச பூதங்களும் கதிரும் மதியும் உயிர்களும் அவனது அட்ட

மூர்த்தங்களாம். ஆகாயத்திற் காற்று அடங்குவது போலப் பரமாகாசனை அருளிறைவனில் உயிர்களெல்லாம் அடங்கும்; அவனருளே அனைத்திற்கும் வேர்; வேரையறிந்தால் வேற்றுமையில்லை. அவனருளடியில் உலகமாந்தர் உள்ளமெல்லாம் அன்பு மாலையாக நிலவுக! அதுவே, இல்லறம் குலம் வளர்த்தல், தொழிலாற்றல், அரசியல் நாடாத்தல்—இவற்றின் நோக்கமும் பயனும் ஆகும்: அதுவே வாழ்வை யோகமாக்கும் வகையாம்.

பத்தாவது, அருளரசியல் முற்றிற்று.

கக. யோக வியல்

உள்விழித் தெழு, மனிதா! சித்தத்தை ய லையா து
கிறுத்து: புறந்திரியும் மனத்தை உள்ளே யிழுத்தடக்கு!
உனது சொருபத்தைக்காண்: நீ நடமாடுங்கோயில்; உன்
உள்ளத்தில் கடவுள் உள்ளது: அதுவே உண்மையான நீ.
தனது தெய்வத்தன்மையை அறியாதவன், தற்கொலை
புரிந்துகொள்பவனாகிறான். பரிபூரணம் பெறுவதே வாழ்
வின் நோக்கமாகும். பூரணப் பொருள் ஒவ்வொருவர்
உள்ளத்திலும் உள்ளது, அதை உள்ளத்திற் கலந்து.
அதன் சக்தியால் வாழ்வைப் பூரணமாக்குவதே யோகம்.
“தவசியினும், கர்மியினும், ஞானியினும் யோகியே
உயர்ந்தவன்.” எக்காலமும் என்னுடன் கலந்து யோக
யுத்தையிரு!” என்பது கண்ணன் மொழி. ‘யோக’ மென்றால்
வாழ்வையும் உலகையும் வெறுத்தோடும் வறட்டுத்
துறவன்று: உண்மைப் பொருளை உள்ளும் புறமும்
பொருந்தி, அன்பும், அருளும், அமைதியும், அழகும்,
இன்பமும் கூடிய பூரணவாழ்வு வாழ்வதே யோகம்.
உலகிற்கு மகத்தான தெய்வப்பணி புரிந்த கண்ணன்,
புத்தன், ஏககிறிஸ்து, முகம்மதுநபி; சங்கர், நம்மாழ்வார், அப்பர்,
ஒளவை, வீரபாண்டி, வால்மீகி, சைதன்யர், நானகர், பரமஹம்ஸர்,
விவேகானந்தர், அருட்சோதி வள்ளலார், போன்ற மகான்கள்
அனைவரும் யோகிகளே ஆவர். உலகநாகரிகம் யோகி
களின் உள்ளத்தினின்றே அறவடிவாகப் போந்தது.
யோகமின்றிக் கலையில்லை: சாத்திரமில்லை, கவிதையில்லை:
இன்பமில்லை. வானும் மண்ணும் கூடிப்புரியும் யோகத்
தின் பயனே பயிர்களாகும், கதிரும் கடலும் புரியும்
யோகத்தின் பயனே கார். கடவுளுக்கு மனிதனுக்கும்
நடுவே இருப்பது மனம்: மனம் வேறுபட்டுப் புறத்தே

திரிந்து பிரிந்து நின்றால், மனிதன் இயற்கையின் ராஜன
தாமஸருணங்க்ளிற் கட்டுண்டு துன்பப்படுகிறான். மனம்
உள்ளொடுங்கிச் சுத்தான்மாவில், லயித்தால் மனிதன்
தேவனாகி, இன்பமெய்துகிறான். இவ்வாறு, மனம் நம்முள்
உள்ள தெய்வப் பொருளுடன் ஒன்றுபடுவதே யோகம்,
மனதை வென்று இவ்வாறு தெய்வப் பொருளுடன்
ஒன்றுவிக்க, நமது பாரதநாட்டு மகான்கள் பல யோக
முறைகளைக் கண்டனர்: அவற்றுள் முதன்மையானவற்றை
அறிவாம்:—(1) ஆஸனங்கள், பிராணாயாமம், முத்திரைகள்,
வயிற்றையும் குடலையும் மூக்கையும் சுத்திச் செய்தும்
கிரியைகள்—இவற்றால் உடலையும் நரம்புகளையும் உறுதி
யாக்கிப் பலமும், வனப்பும், ஆயுளும், இளமையுந் தருவது
ஹடயோகம்: (2) இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாயாமம்,
பாத்யாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதி ஆகிய எண்
பயிற்சிகளால், சித்தவுறுதி பெற்று, மனத்தை ஆன்மாவில்
லயிக்கச் செய்து, அந்த இன்பத்தில் திளைத்திலே ராஜயோகம்:
(3) தானை புருஷன் இயற்கையினின்று பிரிந்து கேவலம்
சாட்சியாயிருத்தலே சாங்கீயயோகம்: (4) தாரணை, தியானம்,
சமாதி ஆகிய மூன்றாலும் மனதை ஆன்மாவில் ஆழ்த்தி
ஆத்மசக்தியால் பல சித்திகளைப் பெறுவது ஸம்யமயோகத்
தாற்கைகூடம்: (5) நாஹம்—(நான் உலகன்று, உடலன்று,
மனமன்று,) கோஹம் (பின்னே, நானார்?) ஸோஹம்
(நான் அவன், ஆன்மா) என்று ஞான விசாரஞ் செய்து,
தனக்கு அந்நியமானதை ‘அல்ல’ வென்றெடுதுக்கித் தானை
யிருத்தலே ஞானயோகம்: (6) தந்தை, தாய், தனயன்,
துணைவன், நண்பன், ஆண்டான், காதலன், முதலிய
உறவுகளில் ஏதாயினும் ஓர் உறவு கொண்டு, இறைவனை
அன்புசெய்து, உள்ளருகி, அவனரு கடைந்து, அவனுரு
வடைந்து அவன் காட்சி பெற்று அவனுடன் கலத்திலே
பக்தி யோகம்: “அன்பி னுள்ளாகியமரும் அரும் பொருள்”
என்றார் திருமூலர்: (7) சுக துக்கங்களைச் சமமாகக் கருதி,

பலனில் பற்றற்று, சாண்புகுந்து, இறைவனுக்கே வழி பாடாக அறவினை செய்தலே கர்மயோகம்; (5) ஏதாயினும் ஒரு திவ்ய நாமத்தை மனங்குவிந்து ஜபித்து, அந்த நாமத் தைக் கொண்ட மூர்த்தியில் சித்தம் ஊன்றல் மந்திரயோகமா கும்; (9) குண்டலிக் கனலை ஆதாரங்களின் வழி யே மேலேற்றி; ஸஹஸ்ராத்திலுள்ள புருஷனுடன் ஒன்று வித்து, அந்த ஐக்கியானுபவத்தால் இயற்கையை வென்று இன்பமே தானாயிருத்தல் தந்திரயோகம்; (10) எளிதான ஆஸனம், திவிரமான பக்தி, வினை வழிபாடு, ஈசுவர சாணுகதி, மௌனம், தியானம் இவற்றால் அருளு டன் கலந்து வாழ்வதே பிரபந்தியோகமாம்; (11) இந்த யோகங்களிலெல்லாம் முதன்மையான பயிற்சிகளை ஒன்று கூட்டி, ஆண் பெண் அடங்கலும், உடலுறுதியும், மனவுறுதியும், சுத்தான்ம சித்தியும், ஜீவன் முக்தியும், தெய்விக வாழ்வும், ஆத்மானந்தமும் எய்தும் சாதனத்தைக் கொண்டது கந்தியோகம், அல்லது கந்தசக்தியோகமாம். இந்த யோகப்பயனை மனித சமுதாயம் முழுதும் இல்லறத் திலிருந்தே பெறலாம். சுத்தாத்ம பூரண யோகசாத னத்தை இந்த யோகவியல் விளக்கும்.

1. யோக சக்தி

பூரணத்தை யுட்பிறழும் பூரணம் யோன்றிவளர் ;
பூரணமே யோகப் பொருள்.

1

ஒரு பூரணப்பொருள் உள்ளது; அதுவே சுத்தப் பிரமம்: பரமபிதா, அல்லா, யகோவா என்று பலவாக வணங்கப் பெறும் பரம் பொருள் அஃது ஒவ்வொருவர் உள்ளத்திலும் சுத்தான்மாவாக விளங்குகின்றது. உல கெங்கும் அஃது அகண்டாத்மாவாக நிறைந்துள்ளது.

அந்தப் பூரணப் பொருளை உள்ளத்திலும் உலகத்திலும் பூரணமாகக் கலந்து, அதனுடன் ஒன்றுபட்டு, அதன் இன்பத்தில் வளரும் பூரணவாழ்வே யோகத்தின் பொரு ளாகும். ஆத்ம சித்தி பெற்று, ஆத்ம சக்தியால் இயற்கை யை வென்று, மனதை யடக்கி யாண்டு, சுகதுக்கங்களை வென்று, சுத்த சுதந்தர சமத்வ நிலை பெற்று, வாழ்வின் ஒவ்வொரு நுட்பத்தையும் பூரணமாக்குவதே யோகப் பயிற்சியாம்: ஒரு மின்சார விளக்கிற்கு மின்சக்தி மட்டும் பூரணமாயிருந்தாற் போதாது: அந்த மின்சாரத்தைக் கொண்டு வரும் கம்பி, பொருத்தி (ஸவிட்ச்), குமிழ் (பல்பு) அதைத்தாங்கும் உறுப்புகள் எல்லாம் பூரணமாயிருந் தாலே விளக்கெரியும். உயிர்மட்டும் இருந்தாற்போதாது அந்தக்காரணமும் உடலும் உறுதியாயிருந்தாலே ஜீவன் வாழமுடியும் அதுபோல யோகத்திற்குத் தன்னுட்சி அல்லது ஆத்ம சித்தி மட்டும் போதாது; உலகாட்சியும் வேண்டும்; இறைவனைக் கலந்து இயற்கையை வென்று வாழவேண்டும். பூரணப் பொருளைக்கொண்டு வாழ்வை யும் பூரணப் படுத்துவதே சுத்தான்ம யோகமாகும்.

சக்திக் கதிரார் சுகமோனீர வாழ்ந்திடலே

சுத்தான்ம சித்தியெனச் சொல்.

2

ஆகுமின்னல், ஏகுமின்னல், ஆகிய இரண்டும் சேர்ந்து மின்சார சக்தியுண்டாகிறது. அதுபோல, மன மாசகன்று ஜீவாத்மா பரமாத்மாவைக் கூடிக் கலக்கும் போது, தெய்வசக்தி மின்சாரம் உண்டாகிறது; தூவமான மின்சாரத்தைப் போலவே அந்தச்சூக்கும மின்சாரத்தின் விறுவிறுப்பையும் உணரலாம், யோகிகள் எப்போதும் அதை வெ்துவெதுப்பான நீரோடை போன்றும், எறும் பூர்வதுபோன்றும் நரம்புகளிலெல்லாம் உணர்வர். அந்தச் சக்தியைக் குண்டலி, பிரம்மாகார விருத்தி, சக்தி நிபாதம் தாரை என்று பலவாகச் சொல்லுவர். கதிரினின்று வெப்பம் பரவுவதுபோலவே, அந்தச் சக்தியினின்று

போதும், 'சுத்த சக்தி' ஓம், ஓம்! என்று அளவாக அடியெடுத்து வைத்து நடக்கலாம்; 'சுத்த சக்தி' யென்று மூச்சிழுத்து, 'ஓம் ஓம்' என்று சமமாக விட்டுப் பழகலாம், ஆரம்பத்தில், காலை மாலை நிம்மதியாயிருந்து ஜபமாகியிலாயினும், வீரல்களில் கணக்கிட்டாயினும், சுமார் 500 தடவை இம்மந்திரத்தை உருவேற்றினால், எளிதில் சித்த சக்தியும், ஏகாக்ஷரமும், மனோஜபமும் ஏற்படும்: இதயத்துடிப்பும் மந்திரத்தின் அளவாகும்; மூச்சுச் சமனாகும். ஓங்காரம் கேட்கும்; சத்தம் கேட்டதும் அதையே கவனித்துக் கொண்டிருந்தாற் போதும்; அதுவே ஜபமாகும். மந்திரத்தை வாய்விட்டுச் சொல்லுவதைவிட, அதன் பொருளறிந்து மனத்தில் தியானிப்பது ஆயிரம் மடங்கு மேல். ஒவ்வொரு மூச்சுடனும் மந்திரத்தை உயிர்க்க வேண்டும். அந்த மந்திர பலத்தால் சக்தியின் அருள் விளங்கும்; மேன்மேலும் யோகசித்தி யுண்டாகும்.

மதீநீ; வழிநீயே; வாழியறத் தாயே!

கதிரின்றிக் காணுமோ கண்.

5

அறிவொளி காட்டி, உலகில் அறத்தை நிலைநிறுத்தும் சக்தித் தாயே! நீயே மதி, நீயே கதி, வழி; உன்னை யன்றி யாதுமில்லை. உன்னருளொளி யின்றி எமக்கு அறிவுத் திறனும் இல்லை. கதிரில்லாமல் கண்கள் காணுமோ? நீயின்றி எம் உட்கண்கள் இறைவனைக் காணா. நீ காட்டினாலே, நாங்கள் இறைவனைக் காணவல்லோம். பராசக்தி யன்னையே, வணக்கம்.

2. உடலுறுதி

உடலுறுதி செய்க; வுடலையொளி செய்க;

உடல முயிரினையென்றுன்.

1

யோகிக்கு முதலில் வேண்டியது உடலுறுதியாகும்; தூலாதாமாகிய உடலை அசட்டை செய்யக் கூடாது.

உடலை உறுதி செய்க; உடலைத் தெய்வ வொளிவீசச் செய்க; உடலே உயிர் குடியிருக்கும் வீடு என்பதைக் கருது!

யாக்கை, ஆத்மாலயம்; பிரம்ம மந்திரம்; அது, யோக சித்தி பெறுவதற்கு ஆதாரமா யிருப்பது. உடல் சுத்தான்ம நிலயம். "உடம்பினு லன்றி யுணர்வுதானில்லை," "உடம்பினில் உத்தமனைக் காண்" என்றாள் ஓவைய. "உடம்பார் அழியின் உயிரார் அழிவார், திடம்பெற மெய்ஞ்ஞானஞ் சேரவு மாட்டார்; உடம்பை வளர்த்தேன் உயிர் வளர்த்தேனே" என்றார் திருமூலர். இப்புறவுடல் அன்மைய கோசம்: இதில் எத்தனை நுட்பங்கள் உள்ளன! நாத விந்துகள் கலந்து அவற்றில் பூர்வ வாசனை யுடன் கூடிய ஜீவன் வந்திறங்கி, 280 நாட்கள் தாயின் கருப்பைக்குள் 'ஒ' வடிவாயிருந்து வளர்ந்து வெளியே வருகிறது. இவ்வுடல் எண்ணிறந்த கண்ணறைகளால் ஆனது. ஒவ்வொரு கண்ணறையிலும் உயிர்த்துளி (Protoplasm) யுள்ளது. அதன் நடுவே உயிர்த்துரு (Nucleus) யுள்ளது. ஒவ்வொரு உயிர்த்துளியிலும் 3 பங்கு நீரும், மீதிப் பங்கில் உயிர்க்காற்று (Oxygen), நீர்காற்று (Hydrogen), உப்புக் காற்று (Nitrogen) கந்தகம் (Sulphur), பாஸ்வரம் (Phosphorus), சுண்ணம் (Calcium), லோடியம், பொட்டி உப்பு முதலிய தாதுப் பொருட்களும் உள்ளன. நாம் உண்ணும் தாவர வுணவுகளில் இவை கலந்து உடலை வளர்க்கின்றன. உணவு உமிழ் நீருடன் சேர்ந்து இரைப் பையில் ஜாடாராக்கினியுடன் கலந்து செரித்து, துணை யிரைப்பையில் பித்தநீர் கணைநீர்களுடன் சேர்ந்து, மீண்டும் செரித்துக்குடல்களின் வழியே ஊறிச்சென்று அன்னசாரமாகி, இரத்தாசயத்திற் பாய்ந்து துடித்தோடி, சுவாசாசயத்திற் சுத்த செங்குருதியாக மாறி, நாடிகள் மூலம் பரவி உடலை வளர்க்கிறது. எலும்புக்கூடு, தசை நார், ஜீரணக் கருவிகள் இரத்தாசயம், நாடி, நாளங்கள்,

கழிவுக் கருவிகள், காற்றுக் கருவிகள், மூளை நரம்புத் தொகுதிகள், ஸ்டம்போறிகள் இவை சேர்ந்து இந்தப் பருவுடலாம். 206 எலும்புகள், 32 பற்கள், 555 தசைகள் 25,00,000 வேர்வைப்பைகள், 250 கன அங்குலமுள்ள காற்றுக்கொள்ளும் சுவாசாசயம், 33 அடி குடல், விரித் தால் 670 சதுர அங்குலமும் நமது நிறையில் 1/48 பங்கும் கொண்ட மூளை, 72,000 நரம்புகள்—இவை யடங்கியுள்ளன. இந் நரம்புகளில் முள்ளந்தண்டினூடு செல்லும் இடை, பிங்கலை சுழிமுனை இம்மூன்று நரம்புகளும் முதன்மையானவை; சுழி முனையாகிய நடுநரம்பே (Spinal Cord) உடலின் சூத்திரக் கயிறு; நரம்புகளையிக்குவன பொறிகள்; பொறிகளை யியக்குவது மனம், மனத்தை யியக்குவது புத்தி; புத்தியை யியக்குவது ஆன்மாவாகும். பருவுடலையும் மனத்தையும் இணைப்பதே உயிர் அல்லது பிராணனாம். பிராணசக்தியை வளர்த்தால் உடலுறுதியாகும். தூய மனத்தால் உடல் தெய்வப் பொலிவுறும். “மாசற்ற கொள்கை மனத்தில் அடைந்தத்கால், ஈசலைக் காட்டும் உடம்பு”—(ஒளவை). மனத் தூய்மை, பிராண சக்தியை வளர்த்தல், நரம்புகளைப் பயிற்றல், ஆகார சுத்தம், பஞ்சபூதங்களின் நிறையைக் காத்தல் காற்று கதிர் நீர் மண் முதலிய இயற்கை வளங்களை நன்கு பயன்படுத்தல்—இவையே உடலை உறுதி செய்யும் வகையாம். ‘உடலுறுதி’ பென்னும் நூலில், தூய சூக்கும தேகங்களின் இயல்பும், உடலை உறுதி செய்யும் வகையும் விரிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளமை காண்க! ஹடயோகம் உடலுறுதியைத் தந்து, ஆயுளையும் ஆற்றலையும் பெருக்கும்.

பந்தம் இருக்கை, உயிர்ப்படக்கம் ஆறுவினை
சுத்தமுட வீயும் கூடம்.

2

பத்து ஆஸனங்கள், பிராணாயாமம், ஆறு கர்மங்கள் இவை தேகசத்தியுடன் சுகந்தரும். இவை ஹடயோக

சாதனங்கள்; இவற்றால் நாடி நரம்புகள் சுத்தமாகும்; உடல் உறுதியாகும்.

உடலின் ஒவ்வொரு பகுதிக்கும் தக்க பயிற்சி தந்து வைரம் போலத் திண்ணிய தாக்கி, மாந்தர் ஆயுளும் இளமையும் எழிலும் பெற்றோடுங்க, நம் நாட்டு மஹான்கள் ஹடயோகத்தை முறை வகுத்தனர் ‘ஸூ’ என்றால் சூரியன்; ‘ட’ என்றால் சந்திரன்: சூரிய நரம்பையும் சந்திர நரம்பையும் வசப்படுத்துவது ஹடயோகத்தின் பொருளாகும். இவ்விண்டு நரம்புகளும் ஜீவக் குதிரையின் இரண்டு கால்களாம். நமது உடலில் 72000 நரம்புகள் உள்ளன. அவற்றில், இடா, பிங்கலா, சுஷுமனா இம்மூன்றும் முதன்மையான நரம்புகளாகும். இவை மூளையினின்று தொடங்கி முதுகெலும்புகளின் மூன்று தொலைகளும் செல்கின்றன. இவையே மற்ற நரம்புகளை யாளுகின்றன. இடாவைப் ‘பெண் நரம்பு’ அல்லது, ‘சந்திர நரம்பு’ என்பர்; பிங்கலாவை, ‘ஆண் நரம்பு’ அல்லது, ‘சூரிய நரம்பு’ என்பர்; சுஷுமனாவை நடு நரம்பு, அனல் நரம்பு என்பர். (இடா = The efferent sensory nerve; பிங்கலா = The efferent motor nerve; சுஷுமனா = Spinal Cord). இந்த நரம்புகளைச் சுத்தமாக்கினால் நீளாயுளும், எழில் பெற்ற உடலும் எய்தும். நாடிதாரணை யோகத்தில் மிகவும் அவசியமான சாதனமாகும். “அறிந்தடங்கி நிற்கும் அந்நாடிகள் தோறும், செறிந்தடங்கி நிற்கும் சிவம்” என்றான் ஒளவை. நாடிகளை வசப்படுத்த ஹடசாதனங்கள் அவசியமேயாம். அவை பல: அவற்றுள், ஆஸனங்க்கும், பிராணாயாமமும், நேளலி, நேதி, கபாலபாதி, தெளதி, வஸ்தி, த்ராடகம் ஆகிய ஷட்கர்மங்க்கும் முதன்மையானவை. பந்தமும் முத்திரையும் பிராணாயாமத்தில் அடக்கமாகும்.

பத்து ஆஸனங்கள்:

ஆஸனங்கள் மொத்தம் 84 ஆகும். அனைத்தையும் செய்துகொண்டிருக்க எல்லாராலும் முடியாது. எல்லா

ஆணைகளின் பலனையும் தரத்தக்க பத்து ஆணைகளையும் மட்டும் இங்கே கூறுவோம்: (இவை செய்யும் விதத்தைப் பதத்திற் காண்க.)

1. சீத்தானைம்:—திபானத்திற் கேற்றது; இதில் எப்போதும் இருந்து பழகவேண்டும்.

2. பத்மானைம்:—72,000 நாட்களையும் வசப்படுத்தும் பத்த பத்மாளைம் ஆதார சக்காங்களுக்கு வலுவளிக்கும்; மூச்சை சமனக்கும்; குண்டலியை நேராக மேலெழுந்து ஏறச்செய்யும்.

3. சீரானைம்:—இரண்டு நிமிஷங்கள் செய்தால் மூளைக்கு நல்ல இரத்தம் ஏறும்; பொறிகள் தெளிவுறும்; தலைநோய்கள் தீரும். தலைகீழே நிற்கும் இந்த ஆஸனம் குண்டலியை எழுப்ப வல்லது.

4. மயூரானைம்:—இரண்டு கைகளின்மேலும் உடலை நீட்டுப்போக்கில் தாங்கல். இதை இரண்டு நிமிஷம் செய்து வந்தால் வயிற்றுப் பிணிகள் நீங்கும்.

5. நனுரானைம்:—குப்புறப் படுத்துக் காலையும் தலையையும் உயர்த்திக் கைகளால் குதிங்காலைப் பிடித்து நானேற்றிய வில்லைப்போலிருத்தல்; இரண்டு நிமிஷங்கள் செய்தால் முதகு, கழுத்து, வயிறு—இவற்றிற்கு இந்த வில்லிருக்கை உறுதியளிக்கும்.

6. பஸ்மீதானைம்:—கால் விரல்களைக் கட்டை விரலாற் பிடித்துத் தலையை முழங்காற்செப்பியில் வைத்திருக்கை; ஒரு நிமிஷம் செய்தால் இடுப்பிற்கும் அடிவயிற்றிற்கும் நலமாகும்.

7. ஸ்வாஸ்தானைம்:—கழுத்துத் தசையின் மேல் உடலைத் தலைகீழாக நிறுத்தல்; இஃது ஒன்றே எல்லா ஆணைகளின் பலனையும் தரும். இதில் சுமார் 2 முதல்

5 நிமிஷம் வரை இருக்கலாம். உடல் நலத்திற்கு இன்றியமையாத கழுத்துக்காய்களை (Thyroids), இது வலியுறுத்தும். மலச்சிக்கல், விர்தழிவு, நீரழிவு, அஜீரணம் முதலிய பல நோய்களை இது தீர்க்கவல்லது. இரவில் படுக்குமுன் 5 நிமிஷம் இதைச் செய்தால் தீய கனவுகள் வாரா.

8. ஹிஸானைம்:—கையை நீட்டிப் படுத்துக் காலே மேலுயர்த்திப் பின்னே வளைத்துத் தரையைக் கால் விரல்களால் தொட்டு நின்றல்; இக் கலப்பையிருக்கையில் 2 நிமிஷங்கள் யிருந்தால் இடுப்பு, மார்பு, கழுத்து, அடிவயிறு—அனைத்திற்கும் நலமாகும்.

9. மத்ஸ்யானைம்:—பத்மாஸனத்தில் மல்லாந்து படுத்துக் குரல்வளை நன்கு வளையத் தலையைப் பின்னால் அழுத்திக் கைகளால் கால் விரல்களைப் பிடித்து நின்றல். இந்த மீனிருக்கையில் 4 நிமிஷங்கள் இருந்தால், கழுத்து, தோள், பிடரி இவற்றிற்கு நலமாகும்.

10. ஸவானைம்:—மல்லாந்து படுத்துக் கைகளைத் தொடையிற் சேர்த்து அமைதியாக 5 நிமிஷம் இருந்தால் களைப்பு நீங்கும். காதைச்சுற்றி ஒரு துணியைக் கட்டிக் கொண்டு இவ்வாறு சுவம்போலத் தியானத்திற் படுத்து, யோகிகள் நாதானுஸந்தானம் செய்வர். கையை இதயத்தில் வைத்துக்கொண்டு ஆத்மத் தியானம் செய்பவரும் உண்டு. இந்த ஆஸனம் நீண்டகால சமாதியில் இருப்பவருக்கு நலமாகும்.

இந்த ஆஸனங்களைக் காலே நேக சுத்தி செய்து கொண்டதும் செய்யலாம்; அல்லது; மாலை ஆறுமணிக்குச் செய்யலாம். யோகாஸனத்துடன் மூச்சு அதிகமாகச் செலவாகும் வேறெந்த உடற்பயிற்சியையும் கலக்கக்

கூடாது. நீண்டநேரம் தியானத்திலிருப்பவர்க்கு வஜ்ரா ஸனம், சித்தாஸனம், ஸ்வஸ்திகாஸனம், பத்மாஸனம், ஸவாஸனம்—இவை நலமாகும். “ஸ்திரமாகவும், சுகமாகவும் உட்கார்கூடியது ஆசனம்” என்றார் பதஞ்சலி. பிராணாயாமத்தைப் பற்றியும், சூம்பகங்களைப் பற்றியும் அடுத்த பாட்டின் விளக்கத்திற் காண்க!

ஷட் கர்மம்:

1. கபாலபாதி:—காலை நான்கு மணிக்குப் பல் விளக்கிப் பத்துவழிக்கு நீர் அருந்தி, நல்ல காற்றில் பத்மாஸனம் அல்லது சித்தாஸனத்தில் அமர்; இடமூக்குத் தொலைவழியே முதலில் உள்ளேயுள்ள காற்றை வெளியே விடுக; உடனே பலமாக, அதே மூக்கு வழியாகக் காற்றை விரிர்வென்றிழுத்திடுக; இழுத்ததும் வல மூக்கு வழியாகக் காற்றை விடுக உடனே வல மூக்கு வழியாகக் காற்றையுறிஞ்சி, இடமூக்கு வழியாக விடுக! இவ்வாறு, துருத்தி மாதிரியாகக் காற்றை யுறிஞ்சிவிடுவதே கபாலபாதி. இந்த ஆழ்ந்த மூச்சுப் பயிற்சி, கபத்தை நீக்குவதால் கபாலபாதி எனப்பட்டது. இதனால் மூளைக்கும், மூச்சுறுப்புக்களுக்கும் நலமாகும். இதை 5 நிமிஷங்கள் செய்தால் தலைவலி, பிணைம், ஜலதோஷம், மார்புவலி முதலியவை நீங்கும்; இரத்த சுத்தியாகும்.

2. நேதி:—காலையில் கபாலபாதி செய்த பிறகு இதைச் செய்க: ஒரு கிண்ணத்தில் சுத்த ஜலத்தை நிரப்புக; அதில் மூக்கை அமிழ்த்துக; எந்த மூக்கின் வழியே இயல்பாக மூச்சு வெளியேறுகிறதோ, அந்த மூக்கை விரலால் பலமாக அடைத்துக்கொள்க; மூச்சு இயல்பாக உட்புகும் மற்றொரு மூக்கின் வழியே விரிர்வென்று ஜலத்தை உறிஞ்சுக! ஜலம் நேராக மூளையில்

ஏறும். இஃதானதும், அந்த மூக்கை அடைத்துக் கொண்டு, மற்றொரு மூக்கின் வழியே ஜலத்தை உறிஞ்சுக! ஜலம் மண்டையில் தாக்கி வாய்வழியாக வரும்போது அதை உமிழ்ந்து விடலாம். சிலர் ஒரு மூக்கின் வழியே ஜலத்தை உறிஞ்சி மறுமூக்கின் வழியே ஜலத்தை வெளியேற்றுவர்; அது கடினம். இப்படி ஜலமுறுஞ்சுவதற்கு ஜலநேதி என்பர். இதனால், மூளை மிகத் தெளிவாகும்; ஜலதோஷம் வரவே வராது; கண்கள் ஒளிபெறும்; மூக்க்களை அதிகமாகும். இதேமாதிரி ஆறு அங்குலம் உள்ள மெல்லிய தூளை ஒருமூக்குத் துளையில் வைத்து மறு மூக்குத் துளையை அடைத்துக்கொண்டு, ‘விரி’ என்று காற்றை இழுத்து உள்ளேறச் செய்யலாம். இந்த மாதிரி இரண்டு மூக்கிலும் தூலேற்றல் ஸூத்ரநேதி எனப்படும். ஒரு மூக்குத்துளையில் தூலேற்றி இன்னொரு மூக்குத்துளை வழியாக இழுப்பாரும் உண்டு. ஸூத்ரநேதிபால் மூளை தெளிவாக இழுப்பாரும் உண்டு. ஸூத்ரநேதிபால் மூளை தெளிவாக இழுப்பாரும் அதிகமாகும்; காமாலை, பாண்டு, வற்று ஏகாக்கிரம் அதிகமாகும்; காமாலை, பாண்டு, கண்ணெரிச்சல், கண்ணில் நீர்வடிதல், பிணைம் எல்லாம் நீங்கும். முதன்மையாக ஜலநேதி, மாணவருக்குத் தகுந்த பயிற்சியாகும்.

3. நேவலி உட்யானம்:—பிறகு எழுந்து நிற்க; தொடைகளின்மேல் கைகளை வைத்துச் சிறிது முன்னே குனிந்து, மனவுறுதிக்கொண்டு, வயிற்றை முதுகெட்ட எக்கி, அரை நிமிஷம் வைத்திடுக! இப்படி வயிற்றை பெக்குவது தான் உட்யான பந்தம். மீண்டும் வயிற்றை பெக்குக; உடனே குடல் புரளும்படி வயிற்றுத்தசைகளை இடப் புறமும் வலப்புறமும் உருட்டுக! இப்படிக் குடலைக் குலுக்குவதற்கு நேவலி என்று பெயர். இதைப் பத்மாஸனத்திலிருந்து செய்யலாம். யோகிகள் தியானத்தில் இருக்கும்போது உட்யான பந்தம் செய்வர்; அது குண்டலினி மேலேற உபாயமாகும்; காமச் சிந்தனைகள் அடங்கிப்

போம்; புலன்கள் வசப்படும். பன்சிமதானுஸனமும் மயூராஸனமும் பயின்றால், நேஷி எனிடாகும். நேஷியும் உட்யானமும் எத்தகைய வயிற்றுப் பிணிகளையும் தீர்க்கும்; மலச்சிக்கலை அடியோடொழிக்கும்; அஜீரணத்தைத் தீர்க்கும்.

4. நேஷி:—வாய் கசந்தால், பித்த மிருந்தால், வயிறு தொந்தரவு பண்ணினால் இதைச் செய்ய வேண்டும். வாரம் ஒரு முறையாவது ஒழுங்காக இதைச் செய்வது நல்லது. இரண்டு குவளை வெந்நீர் அருந்துக; உடனே, சுமார் மூன்று விரற்கடை அகலமும்; 15 சாண் நீளமும் உள்ள சுத்த வெள்ளைத் துணியை மெல்ல மெல்லத் தண்ணீர் குடித்து உள்ளே விழுங்குக! ஒரு சாண் வெளியே யிருக்கட்டும். மீதி 14 சாண் துணியும் உள்ளே போனபிறகு நேஷி செய்க; அதன் பிறகு ஸர்வாங்காஸனம் செய்க; பிறகு துணியை மெல்ல வெளியே இழுத்திருக்க! வயிற்றிலுள்ள கசண்டுகளும், பித்தமும் துணியுடன் சேர்ந்து வரும். சிலர் ஒரு செப்பு வெந்நீர் குடித்து ஒன்றரை முழம் மூங்கிற்குச்சி அல்லது கயிற்றை உள்ளே விட்டு வார்தி யெடுப்பார். இது தண்டநேஷி யாகும். நீண்ட பழக்கத்தால் வெந்நீர் அருந்தி நேஷி செய்து, பிறகு விரலை விட்டே கசண்டுகளையும் பித்தத்தையும் வார்தியெடுக்க முடியும். இதற்குக் கஜகீமம் எனப் பெயர். ஐரோப்பியர் இரப்பர் குழாயினால் வயிற்றுக் கசண்டை வெளியேற்றுவர். நேஷியால் எல்லாவிதமான வயிற்று நோய்களும் தீரும்; உடல் பளபளக்கும்; பித்தம் நீங்கும்; நல்ல பசியுண்டாகும். பிணியின் பிறப்பிடம் வயிறே. வயிற்றைக் கழுவிச் சுத்தமாக்கத் நேஷி இன்றியமையாதது.

5. ஷந்தி:—வஸ்தி யென்றால் அடிவயிறு. மலக் குடலில் அடைந்துகிடக்கும் அழுக்குகளைச் சுத்தம் செய்

தல் வஸ்திக்கிரியை யாகும். இக்காலம் எங்கும் சாதாரண மாக ஷெய் வைத்துக் குடலைக் கழுவுகின்றனர். ஆனால், ஷெய்ப் பழக்கம் இயற்கையின் வேலையைத் தடை செய் பாமலிருக்க வேண்டும். யோகிகள் பயிலும் எனிமா, ஷந்தி எனப்படும். ஆறங்குலம் நீளமுள்ள காணற் குழாயை எண்ணெய் தடவி நாலங்குலம் ஆஸனத்தில் ஏற்றி, இரண்டங்குலம் வெளியே யிருக்கும்படி செய்க! பிறகு, ஒரு தொட்டியில் நீர் நிரப்பி, நாடி அமுங்கும்படி குத்தவைத்து உட்கார்ந்து, உட்யானபந்தம் செய்து, தண்ணீரைக் குழாய் வழியாக உள்ளே இழுக்கவும். தண்ணீர் குடலில் நிரம்பியதும் குழாயை நீக்கிவிட்டு, மயூராஸன மும், பன்சிமதானுஸனமும் செய்து, பிறகு வெளிக்குச் செல்க! அழுக்குகள் துப்புரவாக வெளியேறும். இது ஜலநேஷி. இவ்வாறே, உட்யானம் செய்து அபான வாயுவை மேலேற்றிப் பிறகு மயூராஸனம் செய்து, அதை வெளியேற்றுவது முண்டு. இதைப் பவனவஸ்தி யென்பர். வஸ்தியால் மலக்குடல் சுத்தமாகும்; வயிற்றுப்பிணிகள் ஒழியும்; உடல் பளபளக்கும்; மூலக்கலை கிளர்ந் தெழும். ஆனால், வஸ்தி அல்லது எனிமா வைத்துக் கொண்டதான் குடலைச் சுத்தி செய்வது என்றிருக்கக் கூடாது. ஆஸனம், நெளலி, பிராநாயாமம் மூன்றும் ஒழுங்காகச் செய்தால், இயல்பாகக் குடல் சுத்தியாகும். உணவுக்கழிவு மேலிருந்து கீழிறங்குவதே இயல்பானது. தண்ணீரைக் கீழிருந்து மேலேற்றி அழுக்குகளை வெளியேற்றும் எனிமா, வஸ்தி முதலியவற்றை இன்றியமையாதபோதுமட்டுமே கையாளவேண்டும்.

6. தீராடகம்:—புருவமத்தியிற் பார்வையை நிக் நாட்டி, நி ஸ் ச ல மான குஷ்மத்ருஷ்டியிலிருத்தல் அந்தீராடகம்; அஃதாவது: குறியைத்தல், அல்லது உள் நோக்கு ஆகும். இதனால் மனம் ஏகாக்கிரப்படும்; புலன்கள் வசமாகும்; அமைதி ஏற்படும். ஒரு குறித்த

கட்சத்திரம், சந்திரன், சூரியன், மலைச்சிகரம், ஒரு மலர் முதலியவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றில் ஒரே குறிப்பாயிருந்து கண் கொட்டாமல் பார்த்திருத்தல், பாற்பந்தாடகம் அல்லது வெளி நோக்காகும். இதனால், பார்வை தெளிவாகும்; கண்ணோய்கள் தீரும். மூக்கு நுனியில் பார்வையை வைத்து ஒரு குறித்த தெய்வச்சினை, படம், காசுதத்தில் எழுதிய ஓங்காரத்தின் பீத்து (புள்ளி), தீக்கொழுந்து இவற்றில் நாட்டமூன்றல் மத்யந்தாடகமாம். கண்ணோயுடன் அல்லது மனக்கவலையுடன் த்ராடகம் செய்யக் கூடாது. சாந்தமான வேளையில் கிம்மதியாக அமர்ந்து த்ராடகம் செய்தால் சூக்ஷ்மதருஷ்டி யுண்டாகும்; மனம் நிலைக்கும்.

ஆனனம், பிராணாயாமம், ஷட்கர்மங்களால் நாடி நரம்புகள் சுத்தமாகி, உடலுக்கு உறுதியும் சுகமும் உண்டாகும்.

நெட்டு நான்களில் எத்தடக்கி விட்டுயிர்ப்பின்,
வேரெட்ட வுண்டாகும் வீறு.

3

பிராணாயாமம் பயிற்சியும் பயனும் இங்கே சொல்லப் பட்டன. 'வீறு' என்றால் பொலிவு, தேஜஸ், அழகு, பலப்பெருக்கம், வீரிய சக்தி, பிராணசக்தி, பெருமை எனப்பொருளாம்; உயிர்ப்பாவது, மூச்சு, வாசி, இடக்கை, பிங்கலை எனப்பொருளாம். மூச்சு எங்கிருந்து எழுமோ, அங்கிருந்தே மனமும் உதிக்கும்; அதனுடன் தொடர்ந்து பந்த தொந்தங்களைல்லாம் உதிக்கும். மூச்சு எங்கே அடங்குமோ, அங்கேதான் மனமும் அடங்கும்; பந்த தொந்தங்களைல்லாம் அடங்கும். மூச்சடக்கல் மன மடக்க வழியாகும்; மனமடங்கினால் வாசியும் அடங்கும்; மனம் அடங்கும் இடம் எது? அதுவே இதயம்; அதுவே

இன்பநிலயம், ஆத்ம மந்திரம்; அதுவே உயிர்ப்பின் வோரம்! அந்த வேரினின்றே ஆற்றலும், அமைதியும், இன்பமும், வீறும் உண்டாகும். மனம் அலைவதால் இதயத்தில் உள்ள சக்தி புலப்படாமல் இருக்கிறது. காற்றில் விளக்குச்சுடர் அலைவதுபோலவே, மூச்சுடன் மனம் அலைகிறது; மூச்சை ஒழுங்குப்படுத்தினால், மனமும் அமைதியான காற்றில் ஒளிரும் தீப சிகைபோல ஆடர்து அடங்கி நிற்கும். மூச்சை முறைப்படுத்துவதே பிராணாயா மத்தின் பயன். அதற்கு வழி மூச்சை இரண்டு மாத்திரைகள் இழுத்து, எட்டு மாத்திரைகள் அடக்கி நான்கு மாத்திரைகள் வெளிவிட்டுப் பழகுதலேயாம். ஓம், சுத்தோஹம், சிவோஹம், ஸோஹம், ராம், ரஹீம் முதலிய ஏதேனும் ஓர் இஷ்ட மந்திரத்தை மாத்திரையாக வைத்துக்கொள்ளலாம். பூரகம் (உயிர்த்தல்), சும்பகம் (அடக்கல்), இரேசகம் (விடுதல்) அளவு 1: 4: 2 ஆக இருக்க வேண்டியதே முதன்மை. மனப்புள்ளைக் காற்று வலைநீர் பிடித்து நிறுத்தலாம்; மனம் வசமானால் உடலும் நம் வசமாகும். "புறப்பட்டுப் புக்குத் திரிகின்ற வாயுவை, நெறிப்பட உள்ளே நின்மலமாக்கில், உறுப்புச் சிவக்கும், உரோமங் கறுக்கும்" என்றார் திருமூலர். "வாயு வழக்கம் அறிந்து செறிந் தடங்கின், ஆயுட் பெருக்க முண்டாம்" என்றார் ஓளவை. "வாயுவைக் கருத்தினால் இருத்தியே கபாலமேற்ற வல்லிரேல், விருத்தர்தாமும் பாலராவர், மேனியுஞ் சிவந்திடும்" என்றார் சிவவாக்கியர். பிராண - அபாண வாயுக்களை அடக்கி யாண்டு வாயுதாரணை செய்வதையும் ஒரு யக்ஞமாகப் பகவத்கதை கூறுகிறது. கண்ணன் உத்தவருக்கு இவ்வாறு உபதேசிக்கிறான்: "ஸமாஸனத்தில் அமர்ந்து, உடம்பு நிமிர்ந்து, மூக்கு நுனியில் பார்வையை நாட்டி, இதய கமலத்தில் என்னைத் தியானித் துப் பூரக சும்பக இரேசகங்களால் வாசியடக்க வேண்

டம்". "ஆனனம் உறுதியான பிறகு, பிராணாயாமம் பயில்க; அதனால், மனம் தராணக்குத் தயாராகும்" என்றார் பதஞ்சலி.

உலகெங்கும் ஆகாயம் நிறைந்திருக்கிறது. ஆகாயத்தின் அன்னையே பிராணன்; பிராணசக்தியினின்றே பஞ்ச பூதங்களும், அவற்றின் சேர்க்கையால் செடி கொடிகளும், அவற்றையுண்டு உயிரினங்களும் வளருகின்றன. அனைத்தின் ஆதியும் அந்தமும் பிராண சக்தியே. அதனாலே தான், மத்வாச்சாரியார் முக்கியப் பிராணனை வழிபட்டார். சூடு, ஒளி, காந்தம், வைத்யுதம் முதலிய பெளதிக இயற்கை வன்மைகளெல்லாம் பிராணசக்தியின் விளக்கமேயாகும். அறிஞரில் அறிவும், வீரரில் வீரமும், பெரியரிற் பெருமையும் இந்தப் பிராண சக்தியேயாம். சித்தஞ் சிதறினால் சக்தி சிதறும்; சித்தம் நின்று மனங் குவிந்தால், பிராணசக்தி பெருகும். மனம் உள்ளே லயிக்க லயிக்க, சக்தியிலும். அறியியலும், நுடையியலும் சொல்லியுள்ள இயம நியம சாதனங்களால் மனமாசுகன்று, உறுதியாகவும் எளிதாகவும் உள்ள ஓர் ஆஸனத்தில் நிறைத்து, ஓம் ஸோஹம், அல்லது அவாவர் இஷ்ட மந்திரம் இவற்றுள் ஏதேனு மொன்றை மாத்திரையாகக் கொண்டு பிராணாயாமம் தொடங்குக!

நியமித்து உட்காருக; வல மூக்கைக் கட்டை விரலால் மூடிக்கொண்டு, இட மூக்கின் வழியாக உள்ளேயுள்ள காற்றை வெளிவிடுக! உடனே அதே மூக்கினால் 'ஓம், ஓம்' என்று 8 மாத்திரை மூச்சை யிழுக்கவும்; உடனே இரண்டு மூக்குத் துளைகளையும் விரல்களால் அடைத்துக் கொள்ளவும்! இழுத்த மூச்சை மூலாதாரத்திற் கொண்டு முட்டி, நெஞ்சில் வைத்து, பிறகு மூலையிற் கொண்டு முட்டி, 32 மாத்திரையளவு இவ்வாறு அடக்கிப் பிறகு

16 மாத்திரை யளவு மூச்சை வெளியே விடுக! மூச்சு விடும் மூக்கு வழியாகவே மூச்சிழுக்க வேண்டும். மூச்சு விடும் மூக்கு வழியாகவே மூச்சிழுக்கும்போது இது பூணப் பிராணாயாமமாகும். மூச்சிழுக்கும்போது பிராண சக்தி உள்ளே புகுவதாகக் கருதுக! கும்பிக்கும் போது இதயத்திலுள்ள பரமாத்மனையே தியானிக்க வேண்டும்; இரோசிக்கும்போது உன் துயர்களும், கவலை வேண்டும்; களும், மாசுகளும் வெளியேறுவதாகக் கருத வேண்டும்; களும், மாசுகளும் வெளியேறுவதாகக் கருத வேண்டும்; இங்கே 2 பூரகம், 8 கும்பகம், 4 இரோசகம் என்று சொன்னது ஓர் அளவைக் குறிக்கவேயாம். நீண்ட பிராணாயாமப் பழக்கத்தால் வழக்கமாகவே இவ்வாறு மூச்சு நடக்கும். பிறகு மூச்சு சுழிமுனையிலேயே ஓழக் கேவல கும்பகம் சித்திக்கும். வாசியடங்கி, மனம் இதயத்திற் படிந்து கேவலகும்பகம் சித்தித்தலே, உயிர்ப் பின் வேரெட்டலாம். அதன்பிறகு பிராணாயாமத்தின் தேவையிராது. காலை 5 மணிக்கு, மாலை ஆறு மணிக்கு, இரவு படுக்கப்போகுமுன் பத்துப் பத்துப் பிராணாயாமம் செய்தால் தேகேந்திரியங்கள் சாவி கொடுத்த கழிகாரம் போல, நன்றாக வேலை செய்யும்; நோய் அணுகாது. ஆனால், எடுத்ததும் பூரணமான பிராணாயாமம் செய்வதரிது: (1) ஏதாவது ஓர் இஷ்ட மந்திரத்தை ஜபித்தல்; (2) மந்திரத்தை ஒரே அளவாய் மானசீகமாக உச்சரித்து மூச்சை இழுத்துவிடல்; (3) முன் சொன்ன கபால பாதி பழகல்; (4) ஒருமனத்துடன் மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே உள்ளே செல்லும் மூச்சையும் வெளியே செல்லும் மூச்சையும் கவனித்துக் கொண்டிருத்தல்--இந்த நான்கு சாதனங்களை முதலிற் பயின்றால் பிராணாயாமம் எளிதாகும். சூர்யபேதி, உஜ்ஜாயி, சேதி, பிரமாரி, மூர்ச்சா என்று கும்பகத்திற் பலவகையுண்டு. மேற் சொன்ன பூணப் பிராணாயாமத்தால் எல்லா கும்பகங்களின் பயனுமாகும். மூச்சுடக்குவதற்கு மூலபந்தம், உட்பாணபந்தம், ஜலந்தரபந்தம் மூன்றையும் சேர்த்துப்

பழகலாம். அஃதாவது: பூரித்த வாயுவை முவாதாரத்தில் வைத்து, வயிற்றை எக்கி, உட்பாணம் செய்து, அதே சமயத்தில் கழுத்துக்குனிந்து காற்றுக் குழாயை அழுத்தி கிற்றலாம் என்பதாம். இதனால், கும்பிக்கும் வாயுவில் உள்ள பிராணசக்தி உடலில் நன்கு பரவும்; காளடைவில் அதிக சோம் கும்பகம் செய்ய முடியும். இவற்றை யெல்லாம் நம்பத்தக்க ஒரு யோகியின் உதவியைக் கொண்டே பரிசுவேண்டும்; கவனம்!

அற்றுப் பரிக்கண் டன்துன் டியல்வழித்;

ஞற் றுருதுன் குடிம்.

4

நமது உடல் யந்திரம் ஐம்பூதங்களாலாகிய ஊன்குடி லாகும். ஐம்பூதங்களின் நிறை மிகுந்தாலும் குறைந்தாலும் உடலில் குற்றங்கள், நோய்கள் உண்டாகும்; தேகேந்திரியத்திற் சிக்கலுண்டாகும். அவ்வாறு குற்ற முண்டாகாதபடி காக்க, இரண்டு வழிகள் உள்ளன: (1) முன் உண்ட உணவு ஜீரணமாகிக் கழிவுகள் அற்று வெளியேறி, நல்ல பசி பெடுத்ததும், பசித் தீயின் அள வறிந்து தூயவுணவு கொள்ளுதல்; (2) இயற்கை வழியில் வாழ்தல்.

உணவே உடலை பாக்குகிறது. “மக்கள் யாக்கை உணவின் பிண்டம்” (மணிமேகலை). உண்டது உடலில் ஒட்டி, உணவுக்கழிவு ஒழுங்காக வெளியேறிய பிறகே இயற்கையாக நல்ல பசியெடுக்கும். நாக்கில் பரிசுத்த மான எச்சிலூறுவதும், வெற்றேப்பம் வருவதும், வயிற் றில் ஜடராக்கினி கபகப வென்று எரிவதும், உணவில் தேட்டம் ஏற்படுவதுமே நல்ல பசிக்கு அடையாளங் களாம். இத்தகைய இயலுணர்வாலேதான் விலங்குகளும் புட்களும் உணவு தேடிபுண்டின்றன. ஒரு பாத்நிரத்திற் சோறுகறியெல்லாம் போட்டு இரண்டு மூன்று நாட்கள்

அப்படியே வைத்து விட்டால் காற்றமெடுத்து நஞ்சாகின் றன. அதுபோலே, இரண்டு மூன்று நாட்கள் உண்ட வுணவு குடலில் தங்கி காற்ற மெடுத்தால், உடல் என்ன வாகும்? எந்த உபாயத்தாலும் நாடோறும் மலம் நீங்க வேண்டியது அவசியம். வாய் கசந்தால், அஃது உள்ளே பித்தமும் கசண்டும் இருப்பதற்கு அறிகுறியாகும். அச் சமயம் தேனீ அல்லது கஜகீழ்ம் செய்க! ஆபாசங்கள் வெளியேறும். தினம் ஒருமணிநேரம் தேகப் பயிற்சிக்குச் செலவிடவேண்டும். இதை ஒவ்வொருவரும் தமது கட னாகக் கொள்ளவேண்டும். யோகாசனம் செய்ய முடி யாத பேர், கசாத், பஸ்கி, பஸின்சடுருடு, ஒட்டம், நீச்சு, பந்தாடல், தோட்ட வேலை, நீர் இறைத்தல், துணி துவைத் தல், காலாற நடந்து வருதல் முதலிய பயிற்சிகளையாவது செய்க! நல்ல பசி, 11 மணிக்குத்தான் இயல்பாக வரும்; அப்போது துண்க! மாலையில் வேலைபெல்லாம் தீர்ந்த பிறகு சுருகியாக உண்க! காலை பசித்தால் பழாஸம், இளநீர், கஞ்சி, கொத்தமல்லிக் கஷாயம்—இவற்றை யருந்தலாம்.

உண்பதற்கு ஒருமணி நேரத்திற்கு முன்பு, ‘ஐந்து பூதங்களும் சுத்தியாகுக!’ என்று நினைத்து ஐந்து விழுங்கு ஜலம் அருந்துக; உண்டு ஒருமணி நேரத்திற்குப் பிறகு, அரைமணிக்குகொருதாம், ஐந்து விழுங்கு ஜலம் அருந்துக! இரண்டு நாட்கள் வெளிக்குப் போகாவிட்டால் அரை மணிக்குகொருதாம் ஐந்து விழுங்கு துளசிநீர் அல்லது வெந் நீர் அருந்தி உபவாசமிருக்க வேண்டும்; வயிறு காலியாகி நாக்கில் இயல்பான சுவை வந்தபிறகு சாப்பிடவேண்டும். அதன்பின், குடல் சுத்தியாகும். தினந்தோறும் 9 மணிக்கு மேல் அரைமணி வெயிலில் உலாவி, அல்லது தியானத்தில் இருந்து, அல்லது ஜபம் செய்துகொண்டிருந்து நன்றாக வேர்த்ததும், தொட்டியில் நீர்விரப்பி, அடியவயிற்றைத் தேய்த்துப் பிறகு நல்ல களிமண் பூசிக் குளித்துவந்தால்

சாம்பனாக்கும் பசுமாரும்; எக்லா ரோய்களும் திரும். மலர்ச்செடினை விட்டில் வளர்க்கவேண்டும். துளசி யில் வம், வேம்பு, விழுநிப்பச்சை, மருக்கொழுந்த, கர்ப்பூர வகி, மல்லிகை, ரோஜா போன்ற தாவரங்கள் காற்றைச் சுத்தமாக்கும். துபகாற்றம், திரும், கதிர்முழுக்கும், மாதம் இரண்டு சான் பட்டினியும், உடற்பயிற்சியும், சுசிருசிபான உணவும், சல்லித்தனியும், சூதமத்தியான மும் இயற்கையான சுக வழியாம்.

பச்சை புணவுகள்:—வாழை, ஆப்பிள், மா, பலா, ஆரஞ்சு, திராட்சை, மாதுளை, விளா, அத்தி, எலுமிச்சை, நாரத்தை, தர்பூசி, பேரிச்சை முதலிய கனிகள்.

சல்லித்தித் தேற்றவை:—(salad) வெள்ளரி, புடல், வெண்டை, தக்காளி, முட்டைக்கோஸ், பாகி, கிராகன், சர்க்கரைவள்ளிக் கிழங்கு, கொத்தமல்லியிலை, கருவேப் பிலை முதலியவற்றைத் துண்டாக்கித் தேங்காய்த்துருவல் சேர்த்து, இஞ்சித் துண்டம் போட்டு இர்த்துப்பும்சேர்த்து, எலுமிச்சம் பழம் பிழிந்து, கடலைவகை யேதேனும் கிடைத்தாற் போட்டு உண்ணலாம்.

கடலை, கோட்டைகளைகள்:—ஊறிய பாதாமி, கொத்துக் கடலை, கிலக்கடலை, பாசிப்பயறு, உளுந்து, துவரை, பட்டாணி, சாப்பருப்பு, பிஸ்தா, தேங்காய்--இவை கனிகளுடனும் காய்கறிகளுடனும் சேர்த்து உண்ணத் தக்கன.

சமைத்தவனத் தக்கவை:—கையால் திட்டிய அரிசி, கோதுமை, கேப்பை, கம்பு, சோளம், துவரை, பாசிப் பயறு, மொச்சை, கடலை வகைகள், கத்தரி, உருளைக் கிழங்கு, சேப்பங்கிழங்கு, கருளைக்கிழங்கு, முள்ளங்கி,

முருங்கை முதலியன. பல்லுக்குக் கடினமாகவும், பச்சை யாக உண்டால் சுவையற்றதாகவும் இருப்பவற்றைப் பத மாகச் சமைத்துண்ணலாம். சாதம், கூட்டு, கறி, பச்சடி, சல்லாத்து, கதம்பம் முதலிய எத்தனையோ வகையாக மேற்சொன்ன உணவுகளைக் கொள்ளலாம்.

விஷக்கவெண்டியு தீய புணவுகள்:—புலால், முட்டை, கள் வகைகள், காப்பி, உ. கொக்கோ, டப்பிரில் அடைத்து வரும் அந்நிய புணவுகள், ஊசிப்போனவை, சமைத்து நாலித்து மணியான உணவுகள், தாமஸ்புணவுகள், அதிகக் காரமுள்ளவை, பஞ்சமா பாதகங்களால் வரும் பாப புணவுகள்.

யோக்கிக்குக்கேற்ற உணவுகள்:—(1) தண்ணீரில் அல்லது பாலில் ஊறிய அவல், தேங்காய்த்துருவல், கிலக்கடலை, வெல்லம்; (2) இரவில் ஊறிய கொத்துக் கடலை, வாழைப் பழம், தேங்காய்த்துண்டம், (3) ஊறிய பாசிப்பயறு, தேங்காய்த்துருவல், வாழைக்கனி, வெல்லம்; (4) முன் சொன்ன கனிகளுடன் கடலைவகைகள்; (5) மா, பலா, வாழைக்கனிகள், தேங்காய்த்துருவல், ஊறிய பாதாமி; (6) முன்சொன்னபடி சல்லாத்து. எந்த நற்கனிகளுட னும் தேங்காயும் கடலையும் சேர்த்தால் புஷ்டியான உண வாகும். சமைத்துண்போர் அரிசி ஒரு பங்கும் பாசிப் பயறு காற்பங்குமாகச் சேர்த்து, அவை வெந்தபின் காய் கறிகளைப்போட்டு, அவை பக்குவமான பிறகு, இர்த்துப்பு, இஞ்சி, எலுமிச்சம்பழம், மிளகு இவை சேர்த்துப் பொங்க லாக்கி யுண்ணவேண்டும். கேப்பை, அரிசி, கோதுமை மாக்களுடன் வாழைப்பழத்தையும் துண்டாக் கிப் போட்டுப் பிசைந்து, தேங்காய்த்துருவலும் சேர்த்து அடைபாகத்திட்டி யுண்ணலாம். கம்பு, கேப்பை, பாசிப் பருப்பு, கோதுமை, திட்டரிசி எல்லாவற்றையும் மாவாக்கி

வைத்துக்கொண்டு முன்போல வாழைக்கணிகேர்த்துத் தேய்க்கப்பெற்றவனுடன் பிசைத்து சப்பாத்தி தட்டி யுண்ணலாம். காப்கறி கிரைவகைகளெல்லாம் போட்டு ஒரு கூட்டும், பொங்கலும் சமைத்துண்ணலாம். தூது வளை, மணத்தக்காளி, பொன்னாங்காளி, அரைக்கோ, கொத்தமல்லி—இவை அடிக்கடி சமையலிற் சேரவேண்டும். மற்ற உணவு கெடுகளை உடனுதலிற் கான்க.

தூயவுடை தூயநடை தூயமனத் தூயருக்கு

கையுங் கண்ணுடி யாம்.

5

இதகாறும் சொல்லியபடி பரிசுத்தமான உணவும், பரிசுத்தமான ஒழுக்கமும், மாசற்ற மனமும் கொண்ட பரிசுத்தரான அறவோருக்கு, உடலும் கண்ணாடிபோலப் பளிச்சிடும்.

“சுத்தமோ டொன்றி மனமும் (ஆசையாணவங்களை விட்டு) இறந்தக்கால், முற்றும் அழியாதுடம்பு: பற்றற்று நின்று பழம் பொருளை யுணரில், முற்றும் அழியா துடம்பு” என்றான் ஓசை. உணவைப்பற்றி மேலே சொன்னோம். உடலுறுதிக்கு உடலைப் போலவே, மனமும் மாசற்றிருக்க வேண்டும்.

3. இயற் சிகிச்சை

தூயமனத் தூயநீர் திருவற்ற வாழ்வானும்

தேய்ப்பிறக்கு மென்றே யுடம்.

1

புலன்களின் வழியே கண்டபடி திரியும் மனத்தின் கெட்ட கிளைப்பாலும், அறமற்ற சலமற்ற தீய வாழ்க்கை யாலும், உடலுக்குப் பிணி யுண்டாகிறது என்று சொல்லுக !

மனப்பிணி முற்றி உடற்பிணியாகிறது ; உடற்பிணி மனத்தையும் பற்றுகிறது ; மனக்கேடு உடற்கேடாம் ; ஐம்புலன்களும் மனத்தை வெளியே யிழுத்து அலைச் செய்து அமைதியைக் கெடுக்கின்றன. அமைதி கெட்டால் அறிவுங் கெடும் ; ஆசைநோய் படரும். பகுத்தறிவை மனத்திற்குக் காவலாக வைத்துப் புறத்தினின்று வரும் தீமைகளை யெல்லாம் நன்கு விசாரித்து விரட்டியடிக்கச் செய்ய வேண்டும். பெருந்தீனி, பெருந்துயில், பெருங் காமம், குடலழுக்கு, ஆசையாணவம், பொருமை, சோம்பல், கவலை, கள்ள நினைப்பு, பாபச்செயல் முதலிய வற்றைச் செய்து வாழல், திருவற்ற வாழ்வாகும் உடலும், குடலும், உணவும், உளமும், செயலும் தூயனவானால் நோயனுகாது.

தூயவுடை யுணுத் துகளறவாழ்வுக்கொளவே

நோய் மருந்துமிலா நோன்பு.

2

பரிசுத்தமான ஆடையணிக் ; சுத்தமான உணவை அளவறிந் துண்க ; கெட்ட சேர்க்கையில்லாது பரிசுத்த மாக வாழுக ! பிறகு நோய் ஏன் வரும் ? நோயில்லை யானால் மருந்து எதற்கு ? ஏனோ = எதற்காக ?

பூத வுடனுக்கைப் பூதமே தன்மருந்தாம் ;

பூதநிற யெந்தானும் பேற்று.

3

ஆகாயம், காற்று, நீர், நீர், மண் ஆகிய ஐம்பூதங் களாலான யாக்கைக்கு, அந்த ஐம்பூதங்களே மருந்தாகும். ஆதலால், பஞ்சபூதங்களும் அளவாயிருக்கும்படி உடலைப் பாதுகாப்பாயாக !

“நிலத் தாயே ! காற்றுத் தந்தையே ! கதிர்த் தோழனே ! தண்ணுகிய நல்லுறவே ! உடன்பிறந்த வானே ! உங்களுக்கு எனது இறுதி வணக்கம். உங்கள்

உறவின் பெருமைபால் நற்குணங்களைப் பெற்றேன் ; மனந் தெளிந்தேன் ; அதனால், சுத்த ஞானம் பெற்றேன் ; மயக்கமொழிந்தேன் ; மயக்கமொழிந்து இதோ பரம் பொருளுடன் கலக்கிறேன் !" என்கிறார் பித்ருணி. சிதோஷ்ண நிலைக்கேற்றபடி உஷ்ணமானியில் (Thermometer) ரஸம் மாறிக்கொண்டிருப்பதுபோலவே, சித்த விருத்திக்கும், கால வேறுபாடுகளுக்கும், செயல்களுக்கும் ஏற்றபடி பஞ்சபூதங்களின் அளவும், உடலில் மாறிக் கொண்டிருக்கும். அவற்றைக் கண்டு பிடிக்கச் சித்தர்கள் பல யோகமுறைகளைச் சொல்லுகிறார்கள் : நாடிதாரணை செய்யும் யோகிகள் பஞ்சபூத நிறைகுறைகளை நன்கறிவர் : நாம் விடும் மூச்சு 12 அங்குலம் நீண்டால் பிருதிவி ; 16 அங்குலம் நீண்டால் அப்பு ; 4 அங்குலம் நீண்டால் தேயு ; 2 அங்குலம் நீண்டால் வாயு ; மூக்கிற்குள்ளாகவே மூச்சு ஒடினால், ஆகாயம் அதிகம் என்பர். நாடிதாரணையால் பிராண சக்தியை உடலில் நிரப்பிப் பஞ்சபூத நிறையை அளவாக்கலாம் : (1) நல்ல காற்றை தாராளமாக உட்கொள்ள வேண்டும். புகைர் பச்சைகள் சோலை பூஞ்செடிகளில் உலாவியும், தூயகாற்றை உட்கொண்டால், உடலுக்கும் மனத்திற்கும் இன்பமாகும் : வீட்டைச் சுற்றி அழுகும் மணமும் உள்ள செடிகொடி வளர்ப்பது நல்லது. ஒரு சூங்கத்தில் வேலை செய்பவர் உயிர், வெளியே சுற்றும் காற்றுப் பொறியைப் பொறுத்துள்ளது ; அதுபோலவே, தேகேந்திரியத்தின் விசையெல்லாம் காற்றுப் பையில் அடங்கியுள்ளது. காற்றுப் பையை நரம்புகள் இயக்குகின்றன ; காற்றில் பிராண சக்தி கலந்துள்ளது. அதை முறையான இரேசக - கும்பக - பூரக சாதனங்களால் வசப்படுத்த வேண்டும். (2) தினந்தோறும் அரைமணி நேரமாகது உடல் வேர்க்கக் கதிரில் உலாவவேண்டும், அல்லது சூரிய நமன்

காற்று செய்யவேண்டும். அதனால் தேஜஸ் அதிகமாகும் ; (3) கதிர் முழுக்கானதும் நன்னீரில் முழுகவேண்டும் ; தண்ணீர் மேலுக்கும் உள்ளுக்கும் நல்லது : நீரின்றிப் புறத்தாய்மை யியலாது ; நீரின்றிக் குடல் சுத்தியாகாது. காலையில் உடற் பசுற்சிபானதும் ஒரு கொட்டி நீசிற் படுத்து அடிவசிறறை நன்றாகத் தேய்த்துப் பிறகு குளிக்க வேண்டும். ஒரு மணி நேரத்திற்கொருநாள் சுத்த நீர் ஐந்து வாய் அருந்திவந்தால், குடல் சுத்தமாகும் ; மலச் சிக்கல் இராது. மாதம் இரண்டு நாட்கள் பட்டினியிற் நுத்து, துளசி கீர்த்த மட்டும் அருந்தினால் உடல் சுத்தமாகும் ; (4) மண் உடலிற் சேரவேண்டியது அவசியம் ; கரம்பை மண்ணைப் பூசிக் குளிக்கலாம் ; செம்மண்ணில் குஸ்தி கசாத் முதலிய உடற் பசுற்சிகளைச் செய்யலாம் ; இரவில் தலையில் ஆற்று மண்ணைப் பரப்பி அதன்மேற் பாய் தலையில் ஆற்று மண்ணைப் பரப்பி அதன்மேற் பாய் போட்டுப் படுக்கலாம் ; மண் சட்டிகளிற் சமைத்துண்ண போட்டுப் படுக்கலாம் ; மண் சட்டிகளிற் சமைத்துண்ண லாம். இவற்றால், உடலில் மண் சத்துச் சேரும் ; (5) அர சங்குச்சி, சந்தனக்கட்டை, இவற்றால் தீமூட்டி. அருகே யமர்ந்து தியானித்தால் நலம் தரும். இக்கனலால் உடம் பில் அக்னி சக்தி அதிகமாகும் ; (6) ராஜஸ் தாமஸ் நினைப்புக்களை எலக்கி, சாதனக் கண்ணம், நினைவுங் நினைப்புக்களை எலக்கி, சாதனக் கண்ணம், நினைவுங் கொண்டு சார்த்தமா யிருந்தால், ஆகாயம் உடலிற் புறும் ; இவ்வாறு பஞ்ச பூதங்களின் அளவைக் காததால் நேயவறுகாது. வேம்பு, நாரத்தை இலை, நாரத்தப்பழம், எலுமிச்சம்பழம், குரத்தாவாரை யிலை, துளசி, வில்வம், மணித்தக்காளி, பொன்னாங்காணி, கரிசலாங்கண்ணி, துதுவலை, தும்பை, கிற்றகத்தி, கடுக்காய், இஞ்சி, சுக்கு, துதுவலை, தும்பை, கிற்றகத்தி, கடுக்காய், இஞ்சி, சுக்கு, மிளகு, திப்பிலி, ஓமம், தாளிசபத்திரி, வால்மிளகு, இல வங்கப்பட்டை, ஜாதிக்காய், நிலைப்பனைக் கிழங்கு, ஓரினைத் தாமரை, கீழாடுவல்லி, மாதுளை, ஆஞ்சு, விளம்பழம், வாழைப்பழம், தேங்காய்—இவற்றை உபயோகித்து நக் தால் உடலுக்கு மிக்க நலமாகும். இவை பல [ரோய்

களைத் தீர்க்கும். பஞ்ச பூதங்களின் விறையைக் காக்கவே நம் பெரிபார்கள் பிராணாயாமம், சந்தி ஜபம், ஸ்ரீரான பானம், ஆகாச சத்தம், அக்ஷிஹோதாம், ஒளபானம், மயிதாதானம், செளசம், மண்ணிட்டுக்கொள்ளல், மலர் பறித்து வழிபடல், புண்ணிய க்ஷேத்திரங்களுக்கு யாத் திரை செல்லல் முதலியவற்றைச் சமுதாய வாழ்வின் இணைத்தனர்.

உன்னுமை மாற்றும் உடற்பீனியை ; காற்றெவிநீர்

மண்வாழ்வார்க் காகு மருத்து.

4

உடலுக்கு வரும் நோய்களை உபவாசம் மாற்றிக் குணப்படுத்தும். நல்ல காற்றும், கதிரொளியும், நல்ல தண்ணீரும் உலகில் வாழும் மாந்தருக்கெல்லாம் இயற்கை யன்னை எளிதாகத் தரும் மருந்தாகும்.

அளவில்லாமல் உண்டதையும் உமிழ்ந்ததையும் கவனியாமல், இயற்கையான பசி யில்லாமல் சோற்றையும் பணிகாரங்களையும் வயிற்றிலே திணிப்பதால், அல்லும் பகலும் ஓயாது வேலை செய்யும் உணவுறுப்புகளுக்கும் நரம்புகளுக்கும் கடுமையான வேலை யேற்படுகிறது. வயிற்றுக்குச் செய்யும் இக் கொடுங்கோலைத் தாங்காமல் இயற்கை செய்யும் புரட்சியே, கோயாகும். உறுப்புக் களுக்கு ஓய்வு தருவதே உபவாசமாகும். அதனால் பாக்கியுள்ள வேலையை இயற்கை செய்து முடிக்கும்! உடலுறுப்புக்கள் அமைதியாக இயல்வியைடைந்து, புதிய வேலையைச் செய்யத் தயாராகும். பட்டினியால் உடம்பும் மூளையும் சுத்தமாகும். பசித்துப் புசித்தல், மலச் சிக்கலுக்கு இடங்கொடுக்காமல் முன்சொன்ன ஹடயோக முறைகளால் தேகசுத்தி செய்துகொள்ளல்—இவை பிரண்டும் உடலுறுதிக்கு இன்றியமையாதன; நோய் வந்தால்

இயல்பான பசி மற்தப்படும். காய்ச்சல் வந்தால் நாக்கிற் சுவையிராது. இயற்கை, 'உண்ணாதே' என்று எச்சரிக்கை செய்யும். "லங்கணம் பாமௌஷ்டம்" என்பது பழமொழி. இயற்கையன்னை நல்ல மருந்தை எளிதாக ஏராளமாக தருகிறாள். ஐம்பூத நிறை மிகினும் குறையினும் நோய் செய்யும். காற்றும், கதிரும், நண்ணீரும் போதிய அளவு உடலில் சேர வாழ்ந்தால் நோயற்றிருக்கலாம்.

உன்னும் பனியை புடல்வாழ் பரமனுக்கே

பன்னும் பனியாகப் பார்.

5

எல்லாரும் வயிற்றிற்கு உணவு கொடுக்கும் பணி செய்தாக வேண்டும். அப்பனியை உடலில் இடம் கொண்ட பரமாத்மாவின் வழிபாடாகச் செய்க : நாம் சோறுமட்டும் உண்ணவில்லை; வாயாற் பலவகை உணவு சேறுமட்டும் உண்ணவில்லை; மூக்கால் காற்றை களை யுண்கிறோம்; கீர் பருகுகிறோம்; மூக்கால் காற்றை யுட்கொள்ளுகிறோம்; காதால் சத்தத்தை யுட்கொள்ளுகிறோம்; கண்களால் காட்சிகளை உட்கொள்ளுகிறோம்; தோலினால் காற்றையும் பரிசுங்களையும் உட்கொள்ளுகிறோம், புலன்களால் தோன்றும் உலகின் காட்சிகளையும் உணர்ச்சிகளையும் உட்கொள்ளுகிறோம். மனத்தினால் எத்தனையோ எண்ணங்களை உட்கொள்ளுகிறோம். இத்தனைக்கும் சாட்சியாக உள்ளத்தில் அமர்ந்திருக்கும் சுத்த தீனக்கும் சாட்சியாக உள்ளத்தில் அமர்ந்திருக்கும் சுத்த பரமாத்மனை எண்ணுக! உட்கொள்ளும் ஒவ்வொன்றையும் 'அவனுக்குகந்ததா?' என்று விசாரித்து, உகந்ததாயின் உள்ளே யனுப்புக; இன்றேல், வெளியே தூத்துக! ஓர் அரசாங்கத்திலுள்ள சேவகர் பணிகளெல்லாம் அரசனைச் சூழ்ந்து, அவன் ஆணையால், அவன் புகழோங்கவே செய்ப்படுகின்றன. அதுபோலவே, உடலாகிய அரசாங்கத்தின் உள்ள எல்லா உறுப்புகளின் வேலைகளும், ஆதம் ராஜனுக்காகவே அவனது சக்தியாற் செய்யப்படும்.

என்றறித்து, நினைபான தன்னுள் ஊன்றுக; தோன்றி யழியும் பொருட்களில் மனம் ஆசை கொண்டிலைத்து, தனது சொருபமான நினைப்பொருளை மறப்பதே, சுகல தக் கங்களுக்கும் காரணமாம்' என்பதே வேதசாரமாகும். இக்கருத்துள்ள தோவாக்கியத்தையே மஹா வாக்கிய மாகக் கொண்டு, சங்கப் பாஷ்யம் செய்கிறார்.

நினைப்பி னுருவே நியோகு; நல்ல

நினைப்பையே தேடித் தனை.

5

நாம் எந்த நினைப்புடன் இருக்கிறோமோ, அந்தவடிவே நமது வாழ்வும் ஆகும்; நினைப்பின் வடிவே சிவவடிவு; ஆதலால், நல்ல நினைப்பையே எப்போதும் நினைக்க வேண்டும்.

மகான்கள் கட்டளையிட்ட ஆசார அனுட்டானங்க ளெல்லாம், நல்ல நினைப்பு, நல்ல சித்த விருத்தி-இவற்றை யுண்டாக்குவதற்கேயாம். உயர்ந்த நினைப்பு எது? 'நான் சுத்தான்மா; என்னைச் சூழ்ந்த உலகமெல்லாம் அதன் மயம்; அனைவரும் என்னவரே' என்ற சிந்தனையில் ஊன்றி யிருப்பதேயாகும். அஹிம்ஸை, உண்மை, தீங்கின்மை, கள்ளாமை, பொய்யாமை, விந்தடக்கம், புலனடக்கம், பிறர்பொருளை அவாவாமை, திருப்தி, ஜபம், தவம், கற்றல், கேட்டல், சிந்தித்தல், கடவுள் வணக்கம் முதலியவற்றைப் பெரியார்கள் அறவாழ்விற்கு அடிப்படையாகக் கினர். அவற்றால் சித்தசுத்தி யுண்டாகித் தனது உண்மைப் பொருள் விளங்கும்; நினைப்பே மனிதன். "கொலை நினைப்பே என்னைக் கொலைக்கு அஞ்சாதவனுக்கி விட்டது" என்கிறான் மாட்பெத், இறுதிக் காட்சியில். "நல்லது மில்லை, பொல்லதுமில்லை, நினைப்பே அவ்வாறு காண்கிறது" என்கிறார் ஷேக்ஸ்பியர் ஓர் அழகான சினை, சிற்பியின் நினைப்பு வடிவேயாகும். ஓர் அழகான ஓவியம், சித்திரப்

புலவனது நினைப்பின் வடிவமாகும். ஒரு காவியமும், கவி யின் நினைப்பு வடிவாகும். அதுபோலவே, ஒருவன் வாழ்க் கையும் அவனது அந்தாங்கமான நினைப்பின் பிரதிபிம் பமே யாகும். யோகி ஆத்மத் தியானத்துடனே யிருந்து அதுவேயாகிறான். "எதை நினைக்கிறாயோ, அதுவே யாகிராய்" என்பது ஆன்ரோர் வாக்கு.

5. சித்த ஜயம்

வந்ததையும் போனதையும் வாதனைப் பட்டெண்ணுவதேன்? சித்தையலை யாதீருக்கச் செய்.

1

சித்த ஜயமே ஆத்ம ஜயத்திற்கு வழியாகும். வாழ் வில் வந்த வினைகளையும், போன வினைகளையும் நினைத்துச் சித்தம், சதா வாதனைப்பட்டு அலையும். சிந்தை அலையாமல் உள்ளே அடங்கியிருக்கச் செய்க.

சித்த ஜயமே சித்தினிற் சித்தாம். "அர்ஜுனா, மனம் அடங்கரிய சஞ்சலப் பொருள்தான். அப்பியாசத்தினாலும் வைராக்கியத்தினாலும், அதை வசப்படுத்த முடியும். சஞ் சலச் சித்தம் எதெதில் அகிறதோ, அததனின்று அதைத் திருப்பி, உன் வயப்படுத்துவாயாக! கலங்காது நிலைத்த மனமுடைய யோகி அமைதிபெற்றுப் பிரம்மத்தை யறி கிறான்" என்பது கண்ணன் உபதேசம்.

ஒத்தனை யொன்றலே யோகம்; அலைமனத்தை வென்றிடி மென்கும் கிளைத்து.

2

எல்லா யோகசாரமும் இதுவே: உள்ளது ஒன்று; அஃது, ஒவ்வொருவருள்ளும் சுத்தான்மாவாக உள்ளது. அதைக் காண முடியாமல் பாசமனம் தடை செய்கிறது.

அறியும் மனத்தை வென்று அடக்கினால், அது கந்தமனமாகி, சுத்தாத்மாவுடன் விராவாக ஒன்றுபடும். "ஒன்றைப் பிடித்தோர்க்கே - பசுவே - உண்மை வசப்படுமே" என்றார் இலட்சுமிநாதர் சித்தி. ஆடிபாடிச் செல்லும் 'ஜட்கா' வண்டியில் உட்கார்ந்து எழுதத் தொடங்கினால், எழுதுகோல் அங்குமிங்கும் அசைத்து, ஓர் எழுத்துக்கூடச் சரியாய் விழாமற் செய்யும். அது போன்றேதான், கண்டபடி அறியும் மனத்தைக் கொண்டு யோகத் தொடங்கினால், ஒரு சித்தியும் உண்டாகாது. "மனமடங்கக் கல் லார்க்கு வாயேன், பாரபாமே" என்றார் நாயுமாகுவி. "மனத்தை ஆத்ம வசப்படுத்தி, அதில் இருத்தி, வேறொன்றையும் கருதாதிரு!" என்றார் பகவான் கீதையில். "திபானத்தினால் மனம் சனியாதிருக்கச் செய்க; ஏகாக்ஷரம் உண்டானால் தியானம் கைகூடும்" என்கிறார் சியா பகவான். "சித்தம் ஆத்மாவில் ஊன்றலே தாராணை; அதிலே மனம் தொடர்ந்து நின்றல் தியானம்; வடிவை மறந்து பொருளைப் பற்றி, அதுவேயாதலே சமாதி" என்றார் பதஞ்சலி.

தனி முயக்கினிலே செல்வதுன் வாறுவில்

ஞான முதிர்ச்சிபெற நூடு.

3

வாணட்கள் குறுகியன. அவற்றைக் கொண்டு வினை தீர்த்து விடுதலை பெற்று உண்மைப் பொருளைக் கூடிப் பூரணனந்த மெய்தவேண்டும். விதவிதமான தீனிகளைத் தீர்ப்பதிலும், காமப் புணர்ச்சியிலும் வாழ்க்கை செலவழிந்து போகாது, ஆத்மஞான முதிர்ச்சி பெறவே அதைச் செலவிடுக.

நாயுமாகுவி, "தாகமறிந்து, இன்பநிட்டை தாராயேல், ஆ, கெடுவேன்! தேகம் விழுந்திடில், என் செய்வேன் பாரபாமே?" என்று கதறினார். "தன்னை அறியும் அறிவு

தனைப் பெறில், பின்னைப் பிறப்பில்லை, வீடு" என்று மகா யோகியான ஓனவை தெளிவாகக் கூறுகிறார். "உண்டியே உணவே நினைந்தோடிடும் - மண்டலத்தொடுங் கூடுவ தில்லை நான்" என்று குலசேகராவார் இறைவன் திருவடி யைப் பற்றுக்கார். செடிக்கு உரம் போடுவதுபோன்று, உடலுக்குத் தீனி போடவேண்டியதுதான். அந்த உரத் தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பூவுங் கனியுங் குலங்குவ தன்றோ செடியின் வாழ்க்கை? அது போல, உடலைப் பேணுவதெல்லாம் இந்தத் தூலாதாரத்தைக்கொண்டு உடம்பிலுள்ள உத்தமனை அறிந்து கலப்பதற்கேயாம். அந்த ஞானனந்தத்தை யுணர்ந்தே பெரியார்கள் ஆண் பெண் இன்பத்தையும், 'சிறிநின்பம், அற்ப சுகம்' என்ற னர். "தன்னை யறியவேணும்; பின்னை யறிவதெல்லாம் பேயறிவாகுமே" என்றார் அகப்பைச் சித்தி. "எனக்கு ஞானியைக் கண்டால் மிகவும் விரும்பம். ஞானி என்மய மாவன்; 'நானே ஞானி' (ஞானீது ஆத்மவை) என்பது எனது கொள்கை; பல பிறவிகளில் மனம் பழுத்து ஞானி யாகிறான். வினைக்களமாகிய உலக வாழ்வின் முடிவு ஞானமே. 'எல்லாம் இறைமயம்' என்னும் சமதரிசனம் பெற்ற மகாத்மா மிகவும் அரியன்" என்கிறான் பூர்ண யோகேசுவரன் கண்ணன்.

இன்பத்தி லின்பம் எனத்திலும் கட்டின்மை;

துன்பத்துட் டுன்பத் தொடர்பு.

4

'தொடர்பு' என்றால் கட்டு, பந்தம், பிணைப்பு எனப் படும். எல்லாத் துன்பத்திலும் பெரிய துன்பம், கம்மை உண்மைப் பொருளினின்று மயக்கிப் பிரித்து மாயப் பொருள்களுக்கு அடிமையாக்கும் பந்தமே (தொடர்பே) யாகும். எதிலும் கட்டில்லாது சுயேச்சை யாக மெய்ப்பொருளுடன் கலந்திருத்தலே, இன்பங்களி லெல்லாம் இன்பமாகும் "ஆசை விடவிட ஆனந்தமாமே!

ஆசை பறுயின்கள், ஆசைபறுயின்கள்!" என்று முறை விடுகிறார் யோகி திருமூலர். 'பற்றிலாத ஒன்றினைப் பற்றினால் அல்லது, கற்றதால் என்ன பயன்?' என்று ஒரு கேள்வியைப் போடுகிறார் சம் ஓசைப் பிரட்டி. "வாளின் அலகில் தடவிய செய்பை நக்கி நாய் புண்ணுறுவது போலவும், விடம் கலந்த பாயசத்தை ஒருவன் பசிக்கு உண்பது போலவும், உலகில் விஷய சுகத்தையே சுகமென்று பற்றி மனிதன் துன்புறுகின்றான். விளக்கில் விழுந்த விட்டில் சாகிறது. அதுபோல, விஷய சுகங்களில் விழுந்து, மனிதன் பேரின்பத்தை பிழக்கிறான்" என்று ஒழிவிடுவோடுக்கம் முறையிடுகிறது. பேதியடியில் நீண்டகாலம் அமர்ந்து தியானித்துப் புத்தி கண்ட உண்மை பென்ன? "பற்றற்ற கண்ணே பிறப்பறும்" என்பதேயாகும்.

பற்றற்ற வாழ்ந்து, பரம சுகமெய்தக்
கற்குனே கற்குக் கிறை.

5

ஆசையாணவச் சுழல்களில் மனம் பற்றாமல் நீரிற் படகுபோல உலகில் வாழ்ந்து, பரம சுகமாகிய சுத்தான்மப் பேரின்பத்தை யடையச் சாதன மார்க்கங்களைக்கற்று நின்றவரே, கல்விபிற சிறந்த புலவர்களுக்கெல்லாம் தலைவராவர். "பற்றறு பற்றிற் பரமனைப் பற்றுயின் - கற்றவர் பேரின்பம் உற்று நின்றாரே" என்றார் யோகி திருமூலர்.

6. மௌனம்

செய்யபடக் கேட்டவை சித்தித்துச் சித்தம்
குயிப்பது கற்பின் குதி.

1

யோகி நன்னூல்களைக் கற்க வேண்டும், கேட்க வேண்டும். ஆனால், கல்வியின் குறிப்பென்ன? கேட்டவை

கேட்டவை விடாது, உளத்தில் அமைத்துப் பொருளை நன்கு சிந்தித்து, சித்தத்தை உட்குவித்து, அபையவிடாது கற்ற பொருளில் நிறுத்தித் தியானிப்பதே கற்பதன் நோக்கமாகும். யோகி அடியில் வரும் ஆறு விஷயங்களைக் கற்றுக் கேட்டுத் தெளிந்து, சித்தமடங்கப் பயில வேண்டும்.

(1) யோகி அறியவேண்டிய ஈந்தீரம்: — தத்வமஸி, சுத்தோஹம், அயமாத்மா ப்ராஹ்மம், நான் ஆன்மா, ஸோஹம்.

(2) சாதன சதுஷ்டயங்கள்: --- சமம், தமம், திதிஷை, உபரதி, சிரத்தை, சமாதானம் ஆகிய ஆறு சம்பத்திகள், வைராக்கியம், நித்யானித்ய விவேக விசாரம்.

(3) குவந்தீந்திரீய மூன்று வழிகள்: --- அன்பு, உறுதி, அடக்கம்.

(4) விடுக்கவேண்டிய தீமைகள்: --- காமம், குரோதம், லோபம்.

(5) பக்தி யோகிக்குச் சாதனங்கள்: --- இறைவன் பெருமை பைக் கேட்டல், பாடல், நினைத்தல்; நிருவடித் தொண்டு, மலர் தூவல், வணங்கல், ஆத்ம நிவேதனம்; தொண்டன், கண்பன், குழந்தை, காதலி முதலிய ஒரு பாலனையில் அன்பு செய்தல், அல்லது சாந்தமாகத் தியானித்தல்.

(6) குவனியின் அஷ்டாங்க சாதனம்: --- புலனடக்கம் இயமம்; அன்புறுதி நியமம்; மனம் நிகைத்தல் ஆனைம்; உண்மை யறிந்து அதையே உள்ளிருத்திப் பொய்யை விடுத்தல் பிரானியமம்; உண்மையினின்று மனம் விலகா நிருத்தல் பிரத்யாகாரம்; மனத்தைச் சுத்தான்ம நிலையமான திருத்தல் பிரத்யாகாரம்; 'பஞ்ச கோசமும் நானல் உள்ளத்தில் நிறுத்தல் தானை; 'பஞ்ச கோசமும் நானல் வன், நான் சுத்தன்மா' என்று அதே நினைப்பா யிருத்தல் நியானம்; சுத்தான்ம சாக்ஷாத்காரமே சமாதி; அந்தச்

சத்தானம் இன்பத்தை உலகெங்கும் பரவக்காணவே
போகப் பயன்.

வாயடங்க நெஞ்சடங்க மௌனமே மந்திரமாய் :

சேயடங்குத் தாயைத் தெளிது.

2

வாயும் மனமும் அடங்கித் தியானம் கிளைக்க
மௌனமே மந்திரமாகும். அழும் குழந்தை தாயைக்
கண்டதும் அமைவதுபோல, மௌனம் வந்து போகியின்
மனங்குவிபச் செய்யும்.

கோடனுக்கோடி நட்சத்திரங்கள் எவ்வளவு அடக்க
மாக, மௌமாக யாத்திரை செய்து இருளைக் கடந்து
காலைக்கதிரிற் கலக்கின்றன? அதுபோல, சாதனஞ்
செய்யும் போகி அடக்கமும் மௌனமும் பூண்டு,
அத்யாத்ம சித்தியிலேயே குறிப்பா யிருந்து, ஆத்ம ஒளி
பைக் கண்டு கலக்கவேண்டும். நிறை குடம் தளும்பாது.
ஆழ்கடல் அலையாது. 'சார்தம், சார்தம், அமைதி, அமைதி,
என்று நமது கெஞ்சக் குழந்தை அலறுகிறது. அந்த
அமைதியைத் தரும் தாய் மௌனமே யாகும். உலகின்
தூப்பற்ற வேதங்களெல்லாம், அருட்பாடல்க ளெல்லாம்
மௌனத்தின் வரப்பிரசாதங்களேயாகும். சைத்திரிக
நெருவன் அழகான சித்திரம் எழுதும்போது, யாருடனும்
பேச வியலான். "ஐயன் வந்து என்னுள்ளம் புருந்து
கோயில் கொண்டபின், வையகத்தில் மாந்தர் முன்னம்
வாழ்நிற்ப்ப தில்லையே" என்றார் சித்தர் கிஷகிச்சியி.
"மோனங்கை வந்தோர்க்கு முத்தியுங் கைகூடும்;
மோனங்கை வந்தோர்க்குச் சித்தியும் முன்னிற்கும்"
என்றார் திருமணி. "ஞானத்தால் ஆய உடம்பின் பய
னன்றே-மோனத்தால்லாய உணர்வு!" என்றான் ஓசை.
"ஆனந்த மாகவுன்னை யன்றிப்பொன்றை யுன்கூத-
மோனம் தமிழேற்கு முத்தி பார்பாமே; முத்திக்கு வித்

நான மோனக் கரும்புலழி - தித்தித் திடவினைத்த தேனே
பார்பாமே' என்று தாயுமானவர் தமிழ் வேதம் முறைபிடு
கிறது. தாயுமானவர் முழுதும் மோன மயமேயாம். அவர்,
மௌன குருவிடம் பெற்றதும் மௌனேபதேசமே;
"மௌனேபதேச குருவே" என்று அவர் தன் ஞான
சிரியனைக் குறிக்கிறார்.

தானுக்க உடுத் தலைவன்முன் பேச்சடங்கும்

ஆனந்த மோன மது.

3

(ஆனந்த = நீங்காத). மேற்குறித்த மோனம், கேவலம்
வாய்மோனமன்று. கிவர் வாயினால் மௌன விரதம்
பூண்டு, கைச்சாடை காட்டி அல்லது எழுதி, 'அது
கொண்டா, இது கொண்டா' என்று வைப்பர்; அது
மோனமன்று. மோன மென்ப தென்ன? "மோன
மென்பது ஞான வாய்ப்பு" ஆகும். தன்னைக் காதலிக்கும்
தலைவன் தானாக வந்து கூடும்போது, காதலி பேச்சடங்கி,
அந்த இன்பத்திலேயே மனம் நீங்காது லயித்திருக்கிற
என்றோ? ஆசையானவங்க ளெல்லாம் அடங்கிப் பரம
சுகப்பொருளான இறைவன், ஜீவனை உட்கலந்து கூடும்
போது, இயல்பாக உண்டாகும் ஆனந்த மோனமே
மோனமாகும். "என்னைத் தனிக்கவே சுயமர இருத்தி,
முன்னினை ஏதும் இல்லாதே, சுகமுற்றச் செய்தே யென்
னைப் பற்றிக் கொண்டாண்டி; சற்றும் பேசாதகாரியம்
பேசினான் தோழி; சற்றும் வாய்பேசா வண்ணம் மாடி
செய்தாண்டி; என் உள்ளம் உருக உபாயஞ் செய்
தாண்டி; ஐயன், என்னைத் தானுக்கிக் கொண்ட சமர்த்
தைப் பார்த்தோழி!" என்று தாயுமானவர் தமது ஐக்கியானு
பூதியை வெரு உருக்கமாக ஆனந்தக்கவிப்பென்னும் தமிழ்
உபநிஷத்தில் வருணிக்கிறார்: "வேறுபடும் சமயமௌனம்
முடிவில் மோன வாரிதியிற் கதித்திரன்போல் வயங்கிற்
போ—38.

றம்பா!" என்று மௌனத்தின் எல்லைக் குறிக்கிறார் தாயுமான ஸ்ரீஷி.

வாய்ப்பேச் சடக்க, மனமடங்கி தாடியாழ்
பாய்க்கப் பாநாதப் பன்.

உன்மௌனத்திற்கு வாய்மௌனம் பெருந் துணை யாகும். மனிதனுக்கு விவகாரங்களெல்லாம் வாய்ப்பேச் சால் வருவன. வாயடங்கினால் மன மடங்கும்; மனத்தின் ஒலிப்பாப்பியே வாய். அசாவசியமாக ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல், அவசியமான பதில்மட்டும் சொல்லி நாம் பேச்சைச் சுருக்க வேண்டும். அதிகம் பேசுவதில் எத்தனையோ பொய்களும், அகங்கார மமகாரங்களும் கலந்துவரும்; மௌனத்தால் இவை யொழியும். 'நாடி யாழ்' என்பது மேருதண்டமாகிய வீணையாகும்; அதில் பத்து நாம்புகள் இணைக்கப் பெற்றுள்ளன. அவை யாவன:—அத்தி, அலம்புடை, காந்தாரி, குகு, சங்கினி, சிஞ்ஜை, புருடன், இடை, பீங்கட, கழிமுனை. அவற்றில் இறுதி மூன்றும் முதன்மையானவை. இந்த நாடிகள் தசவாயுக்களை யியக்குகின்றன. தச வாயுக்களாவன:—பிராணன், அபானன், உதானன், ஸமானன், நாகன், கூர்மன், கிருகான், தேவதத்தன், வியானன் தனஞ்சயன். வாய்கண்டபடி பேசுவதால், மூச்சு அதிகமாகச் செலவழி கிறது; வாயுக்கள் சிதறிப் போகின்றன; நாம்புகள் அமைதி யிழந்து கலங்குகின்றன. அதனால், மனமும் கலங்குகிறது. உண்மையான மௌனத்தால் வாயு அடங்கிக் கேவலமும்புகம் சித்திக்கும். கேவல கும்பகமாவது மூச்சு மூக்குத் துணிகளின் வழியே 'உஸ், உஸ்' என்று போகாமல் உள்ளடங்கி, சுழிமுனையில் இலயித்தலாம். இதைவே ஓசைவாய் "இரோசக, பூசக, கும்பக மாற்றின், தாசக முனைபோல் கிற்குத் தலை" என்று குறித்தார். இவ்வாறு வாயு அடங்கும்போது, நாடிகளில், 'ஓம், ஓம்'

என்று இடைவிடாது இனிய நாதம் கேட்கும். அதவே உள்ளக் கண்ணனின் ஒங்கி முனி! மனமாகிய கோபி அதில் இலயித்து கிற்கும்போதே பேரின்பமுண்டாகும். நாடியாழ் இவ்வாறு பாநாதமாகிய ஒங்காரத்தைப் பாய்ச்சினால், மனம் உயிர் உடல் அனைத்தும் புதுமை பெறும். "ஓம் எனும் ஒங்காரம் ஒண்முத்தி சித்தியே" என்றார் திருமூலர். பேச்சடங்கி, உள்ளே நாதானுசந்தா னம் பண்ணினால், அதிசுக்கிரம் தியானம் கை கூடும்.

இரவுபக வின்றி வெயிறுச் சுடரீழ்

பாமாந்ம ஓலைப் படி.

5

உலகளவு தூல்களை யெல்லாம் படித்தாலும், ஆத்ம சார்தம் உண்டாவதில்லை. "படிப்பற்றுக் கேள்வியற்றுப் பற்றற்று நெஞ்சத் துடிப்பற்று கிற்பார்க்கே சுகம்: மண்ணும் கலைஞான மார்க்கம், சின்னஞ் சிறியார் செய்த மணற் சோற்றை யொக்கும்" என்கிறார் தாயுமான ஸ்ரீஷி. இதனால் தூல்களை வெறுக்க வேண்டுமென்ப தன்று; இரவு பகலின்றி எப்போதும் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதுவே, பாமாந்ம நிலம்; அதை படிக்க முக்கடர் விளக்கு வேண்டும். அந்த முச்சுடர் விளக்கு, ஸஹஸ்ராரத்தில் இரவு பகலின்றி எப்போதும் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. அதுவே மதி, இரவி, தி (லோம சூரியாக்கினி) யாகும். ஆதாரங்களை மலர்த்திக் குண்டலினி ஸஹஸ்ராரத்திலுள்ள புருஷனைக் கூடியதும் அந்த முச்சுடர்களும் உணர்வாகும். மின்சாரத்தின் இரண்டு கம்பிகள் சேர்ந்து ஒளி விளங்கு வது போலவே, ஆதார சக்தி ஸஹஸ்ரார புருஷனைக் கலக் கும்போது முச்சுடர் தோன்றும். அதன் அருட்பெருஞ் சோதியில் பாமாத்மக் கலப்புடன் இருப்பதே, இங்கே படிப்பெனப்பட்டது. தன் சொருபத்திற் படித்து கிற்பதே படிப்பு.

வெண்டாமரையில் உறைகின்றது; அந்த வெண்டாமரையைப் பொன்மயமான ஒரு சோதிவெள்ளஞ் சூழ்ந்துள்ளது; அதுவே முச்சுடர்! அருட்சுடர்! புருவ நடுவே பொட்டிடும் இடத்தில் ஆக்குச்சுடர் உள்ளது. அதற்கு மேலே ஒரு நாந் வெளி யுள்ளது. அதற்கு மேல் படிகம் போன்ற ஒரு குன்று; அதன் உச்சியில் பொன்மயமான ஓர் ஒளியூற்றி; அந்த ஊற்றில் ஒரு பெரிய வெண்டாமரை; அந்த வெண்டாமரையில் ஓர் அழிவன்ம, (பரமஹம்ஸம்) வீற்றிருக்கிறது. 'அதுவே கந்தாந்ம, அதுவே நான்' என்று தியானிக்கவும். இதயம், ஸஹஸ்ராரம் இரண்டும் தியான நிலயங்களாகும்; தியானப்பொருள் ஒன்றேயாகும். ஸஹஸ்ராரத்தில் தியானித்தால், அறிவும் அமைதியும் ஆகும். இதயத் தியானத்தால் இன்பமாகும். இதயத் தையும் ஸஹஸ்ராரத்தையும் அமுதநாடி இணைக்கிறது. உள்ளத்தில் தியானித்தால் உணர்வு நெற்றிக்கேறி, ஒளிகண்டு, அறிவுத்தே னுண்ணும். இதனை, "மின்மினியைப் போன்ற விளக்காகத், தோன்றினால், அம்மைப் பறவையேயாம்" என்றார் ஓஷையார்.

அமைதியின் பத்தில் அறிவுச் சுடராய்

மறைபெறுத் தன்வினையைச் சார்.

5

மனம் அழையாத அமைதியில் ஆத்மசுகம் பிறக்கும். அந்த இன்பத்தில் அறிவுச்சுடர் ஆடாது நிலைத்து விளங்கும். அப்போதே, தனது உண்மை நிலை விளங்கும். அந்த உண்மை நிலைபெற்றால், சுக துக்க பந்ததொந்தங்களில் உழலாது, குணப்போர்களைப் பற்றற்ற சாட்சியாகப் பார்த்து, யோகி தானேதானான பிரமநிர்வாண நிலையைப் பெறுகின்றான். தன்னை யறிந்தவன் தானாகவே உயிர் குலத்தைப் பார்க்கிறான். அவன் அகண்ட சமரள யாகிறான். தன்னிலை பெற்றால் எல்லாம் தானேயாகும்.

8. ஸஹஸ்ரார சித்தி

கர்ப்பூரத் தீபவெளி காட்டு முடனுயிரும்
சிற்கனலை யேற்றச் சீரம்.

1

நம்முள் ஒரு தெய்வக்கனல் உள்ளது. அது, மூலாதாரத்தில் பாம்புபோலச் சுருண்டு உறங்குகின்றது. அந்தக் கனலைக் குண்டிலி, பீரமாதாரி என்பர்; அதுவே நாம் குறிக்கும் கந்தாந்மியாகும். அந்தச் சக்தியைத் தூய வாழ்வு, தியானம், மோனம், ஜபம், நாடி சுத்தி, ஆத்ம விசாரம் முதலிய சாதனங்களால் எழுப்புவதே யோகத்திற் பெரிய வேலை; அக்கனல் எழுந்து மேலேறினால் தீர் பெரிய வேலை; அக்கனலைத் தீவிரமான ஆதார சக்கரங்கள் மலரும். அக்கனலைத் தீவிரமான தியானத்தாலும், தாந்திர சாதனங்களாலும் கிரத்தில் உள்ள ஸஹஸ்ராரத்திற்கு ஏற்றி, ஆங்குக் கோயில்கொண்டுள்ள சுத்தான்மாவுடன் சேர்ப்பித்தால், நம்முள் உள்ள தெய்வத் தன்மைகளெல்லாம் மலர்ச்சி பெறும்; உச்சியில் முச்சுடர் ஒளிரும்; அது கர்ப்பூர தீபம் போலச் சொலிக் கும். அந்த அருட்பெருஞ் சோதியால், நமது உயிர் ஒரு சக்திக்கனலாகும்; உடலும் ஒளிபெறும். நாம் உணர்வ தெல்லாம் தூலவுடலே; இதற்குள் அந்தக்காணமான சூக்கும உடல் உள்ளது; அந்த உடம்பையே ஓஷையார் "கல்வினையும் தீவினையும் உண்டு திரிதரும் செய்வினைக்கும் வித்தாம் உடம்பு" என்றார். அது மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் நான்கும் சேர்ந்தது. அந்த உடலே நம் பிற விக்கும் இன்ப துன்பங்களுக்கும் காரணமாகும். அதனால் நாம் நமது சொருபத்தைக் காண முடியாது. "மனத்தோடு மறுபுத்தி, ஆங்காரம், சித்தம் அனைத்திலும் இல்லை அது" என்றார் ஓஷையார். 'தாவதேகத்தையும் சூக்கும தேகத்தையும் வென்று, காண சரிந்த படைபவேண்டும்; காரண சரீரம் ஸஹஸ்ராரத்தில் உள்ளது; அதுவே, அதிசூக்கும ஆகாசமாகிய பிரம்ம சரீரம்' என்று வேதம்

கூறும். அதைப்பே "விண்ணாசை உன்னுள் உள்ளது" என்று சந்திரன் குறிக்கிறார். மாம் வேருக்கடிபேயுள்ள முசாரத்தைத் தண்ணீரில் கரைத்து, மேலேற்றிப் பூவுக்கனியும் குலுக்கி விற்கிறதன்றோ? அதபோல, நமது மூலாதாரத்தில் உறங்கும் சக்தியை மேலேற்றினால் அறிவு மலரும்; இன்பக்கனி பழுக்கும்.

சூதருவீ, பேழேநீ, யாதந்த நீதுன்னும்
சீரெழும் சூதாநீ தீ.

2

மூலாதாரத்தில் குமுறி பெழுதின்ற குண்டலி சக்திக் கனல் சூதி சூதா கமலங்களையும் மலர்ப்பித்த, ஊடுருவி, மேலே ஏழாவதாகிய மனோரத்தில் புருஷனுடன் கூடி இன்பத்தே னருத்தும்.

இது, மஹா குண்டலி போக ரகசியம்: திருமந்திரம் மஹார்ணவம், குலார்ணவம், தார்தா தத்வம். ஸாரதா திலகம், ஞானார்ணவம், ஷட்சகா, கிருபணம் முதலிய சூகம சிகம தூங்கன்; இதன் இரகசியத்தை விளக்கும்; இவைபயிந்தின் பிழிசாரே இச் சூத்திரமாகும். வாழ்க்கை ஒரு மின்னாயத்திரம் போன்றது. அதன் சூருயின்னல், ஏருயின்னல், ஓட்டங்கள் (Static-Kinetic currents), புருஷபாகிருதி (சூன் - பெண்) சூகம். சூன் - பெண் காதலென்றாம் இந்த மின்சக்திகளின் கவர்ச்சி தான். சூன்மைபிலுள்ள சிவம், பெண்மைபிலுள்ள சக்தி கைக்கூட விரும்புகிறது. தவ போகத்தால் எழும் சூன்ம வுணர்வால் இக்கலப்பு ஏற்பட்டால், அமாரணத்தமாகும்; சத்த போகமுறும்; ஊர்த்தவ ரேதன் உண்டாகும்; இடையே மனத்தின் சூசாபாச வெறிகள் புருத்த இக்க வர்ச்சிபைக் காமத் தினவாக்கினால், வாழ்வும் தன்புறம்; தொத்தம் பீணியும் தொடரும். மானிடத்தில் அற்புத மான கடவுளாதற்களும், புலமைகளும் அடங்கிய சூது சூதா கமலங்களை, சூதிர இதழ் வெண்டாமரைபாண

ஸஹஸ்ராரமும் உள்ளன. இவை நுண்ணிய நரம்புப் பின்னல்களாகும். இவை சதாரண மனிதரிடம் குவிந்து, மூடுண்டு கிடக்கின்றன. எங்கெங்கு அற்புதப் புலமை களும், வியன் செயல்களும் காணப்படுகின்றனவோ, அங்கங்கெல்லாம் இம் மலர்களிற் பொதிந்து கிடக்கும் அற்புத சக்திகள், சிறிது கட்டவிழ்ந்து நிகழ்வனவே யாகும். இந்த சூதா கமலங்கள் மேருதண்டம் அல்லது முதுகெலும் பினாலே அகப்பட்டுள்ளன. முதுகெலும்புகள் படுத்த எட்டின் வடிவாக [௩] அகப்பட்டுள்ளன. அவற்றில் மூன்று வழிகள் உள்ளன: இடவழியே இடங்கி, வல வழியே பிங்கி, நடுவழியே ஸுஷும்து (சுழிமுனை) நரம்புகள் ஓடுகின்றன; இவையே, ௪௨௦௦௦ நாடிகளுக்கும் அரசு; இவற்றின் வேர் குறிகளில் உள்ளது: இடை, பெண் நாடி, சத்தாங்கி; பிங்கி, சூன் நாடி, ஸூரியங்கி; ஸுஷும்து அல்லி தூல் போன்றது. இடையும் பிங்கியும் மணிபூகத்தில் கூடி, பிறகு கிளைத்து, மீண்டும் ஆக்ஞா சக்கரத்தில் (செற்றியில்) ஸுஷும்துவுடன் சேருகின்றன. இதைக் குறிக்கவே பொட்டிடுவது. இந்த மூன்றின் சேர்க்கையே தீவேணிசங்கமம்; பிராணாயாமம், தியானம், சூத்ரம், மந்திர ஜபம், சூகா கியமனம், இயம கியமாதிகளால், இந்த நாடிகளிலுள்ள அற்புத சக்திகள் எழுத்து விளங்கும். இவற்றிலிணைந்த கமலங்களை மலர்ப்பிக்கும் சக்திக் கனலே குண்டலிப்பாகும். அது மூலாதாரத்தில் உறங்கு கிறது; அதை எழுப்புவதே பாதிபோகம்: அக்கனல் சக்கரங்களை ஊடுருவி ஸஹஸ்ராரத்தில் புருஷனுடன் கூடும். அப்போது அது மஹா குண்டலி எனப்படும். மஹா குண்டலினி சிவனுடன் கலந்து சிற்றும் மிகவுன்னதமான போக ரகசியத்தையே, நம் பாரதநாட்டு போகிகள் சிவ ரிஷிகளாக உருச்செய்து கோயிலில் வழிபடச்செய்தனர். நம் கோயில்களின் அமைப்பே போக தத்துவரகசியம் அடங்கியது.

ஆதார விளக்கம் :

பெயர்	இடம்	இதழ்	நீளம்	கோடி	தத்வம்	குணம்	தெய்வம்	சக்தி	புத்திரம்
1 குகைதாரம் (Pelvic pelvis)	பேயல்	4	ரத்தம்	பு	மண்	சுத்தம்	பிரமா	டாகிள்	சூரம்
2 கவாதிட்டானம் (Hypogastric ..)	அடிவயிறு	6	செத்துரம்	புவர்	நீர்	சுண்மை	விஷ்ணு	ராகிள்	பிரத
3 மணிபுரகம் (Epigastric ..)	நாபி	10	நீளம்	கவர்	அகனி	சூயம்	சூரம்	காகிள்	நிதி
4 அகுதைம் (Cardiac ..)	இதயம்	12	அகுணம்	மணர்	வாயு	பரிசம்	சாரண	காகிள்	ஷட்
5 கிசத்தி (Carotid ..)	கண்டம்	16	தூய்மை	ஜன	ஆகாசம்	சுத்தம்	சேவன்	சாகிள்	வட்டம்
6 ஆக்கை (Medulla)	புருவ	2	வெண்	தப	மஹத்	தாதம்	அத்த	காகிள்	விக்கம்
7 ஸஹஸ்ராரம் Brain	கெண்டி	1000	வெண்	எத்திய	தத்வம்	பித்து	பாபிர	பாபிர	புத்திரம்

மேற்கண்ட ஒவ்வொரு சக்கரத்திற்கும் தியான பலன் உண்டு: முகநாடும் இன்பநலன் தரும்; கவாதிட்டானம் அகம் காராதி குணங்களைப் போக்கி, நல்லொழுக்க மருளும்; மணிபுரகம் வித்தை யளிக்கும்; அகுதைம் யோகசித்தி தரும்; கிசத்தாரம் அருட்புலமையும், சொல்வன்மையும், கலைத் திறனும், முக்கால் அறிவும், அமைதியும் அளிக்கும்; ஆக்கை மனத்தின் இருப்பிடம் (Sensorium)—இதில் தியானிப்பவன் முனிக்கரசுகாவும், முற்றறிஞகாவும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் இனியகாவும், கல்லா அறிவும் ஓதாவுணர்வும் பெற்ற ஆக்ட்ரானியாகவும், சர்வசித்தகாவும் இருப்பான்.

ஆக்ட்ரானிய சக்கரத்திற்கு மேலேதான், சச்சிதானந்த விண்ணாக உள்ளது: ஆக்ட்ரானியக்கு மேல் புத்தி; அதற்கு மேல் நாதவெளி; அதன்மேல் மஹநாதம் அல்லது பரநாதம்; அதற்கு மேல் பரநாதம்; அதற்கு மேல் சமவிக்ந்தி; அதற்கு மேல் உன்மனி கிவன். சமனிக்ந்தியாலேதான் பரநாதம் தானே பலவாய் விரிந்து விளங்குகின்றான். உன்மனி ஸஹஸ்ராரத்தின் கோசமாகும்; இதில் புறவுணர்வு அற்றுப்போகிறது. சத்தம் பிறந்தது சமனியில்; இதுவே முதல் விளக்கம்; சிருஷ்டிவாக்கு (Word Logos) இதின்னீறே முளைத்தது; இதின்னீறே, 'நான் இது' (இதமஹம்—This Consciousness) உதித்தது; இது நாதிய தத்வம். அதின்னீறே பித்து தத்வம் உதித்தது; இது நாதிய உணர்வுக்கனல்) உதித்தது. அதன்பின் மயாசக்தி: இதுவே உலகை ஆக்கி அளித்து ஒன்றைப் பலவாகத் கோற்றுவிப்பது. இதில் கத்தவித்ய தத்வம் தொடங்குகிறது. இதில் காலம், நீயதி, நாகம், வித்தை, கலை என்னும் ஐந்து கருக்கனல் உள்ளன. இதின்னீறே அசுத்த வித்யாதத்வமாகிய புருஷப் பிரகிருதி, ஆண்பெண், பிறந்தது. ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் இயற்கையுடல் மனைவிபோன்றது. பூதங்கள், ஞானகர்மேந்திரியங்கள், தன்மாதிரைகள் அந்தக்கரணங்கள் சேர்ந்து இயற்கைத் தத்துவம் 24

ஆகும். இவற்றிற்கு மேல் கேட்காஞ்ஞான ஜகன் உள் ளான். அவனது உன்னத தெய்விக சிலை ஹைஸாராத் தில் உள்ளது. இதயத்திலிருந்து உச்சியில் பிரஹ்மாந்திரம் மட்டும் ஓடும் அமுதநீடியிலேயே மனிதனின் தெய்வத் தன்மைகள் விளங்குகின்றன. கைலாசம், வைகுண்டம், பாலோகம் எல்லாம் ஹைஸாராமே; அதுவே முச்சுடர் சிலபம்—ஸோம ஸூர்பாக்ஷி மண்டலம். இதுதான் சிவனுடைய முக்கூன் என்பது. இது பொன்மயம் (திரிசன்மயம்), பொற்சபை, சிற்சபை, கேவலானந்த ரூபம் எனப்படும். ஆக்ஞா சக்கரத்திற்கு மேல் க்ஷிபுரூயின் உச்சியில் பராகாச வெளியுள்ளது; அதன்மேல் 16 மட லுள்ள ஸோமசூரம் (சிலாமணி மண்டபம்) உள்ளது. இது தான் மதீமண்டலம்; இதில் அமுதசிலா பொழியும்; அதற்குமேல் தலைகீழாக ஆயிரம் இதழ் வெண்டாமரையுள்ளது. கீழாதார கமலங்களின் மடல்கள் மொத்தம் 50; அவை இருபது மடல்காகி, உச்சித் தாமரையில் 1000 இதழ்களாக விரிகின்றன. இதுதான் பரமண்டலம், காரண சரீரம், கடவுள் வான். சுத்தானந்த நிலயமாகும். கஷாயம், ஸங்கீதி, சீத்தீதி வஜ்ரீதி என்ற நான்கு நரம்புகள் இதில் அம்புதங்கள் புரிகின்றன. இதில்தான் யோகி அமுதுண்டிருன். குண்டரி சக்தி ஆறு ஆதார கம லங்களையும் மலர்த்தி, ஹம்ஸ மந்திரீத்துடன், இங்கே சிவனை, (ஜிவனை) அணையும்போது மானிடத்துள்ள சிவசக்தி தத்து வம் (ஆண் பெண் தன்மை) இங்குக் கூடும்போது, பரமா னந்தப் பரவசம் உண்டாகிறது. இதுதான் உண்மை பான உட்புணர்ச்சி, பேரின்பப் புணர்ச்சி அல்லது உணர்வால் அர்ச்சித்தல் ஆகும். இதன்முன் சிற்றின்பம் காசபெருது; இதுதான் சச்சிதானந்த அமுதவிண்! ஆத்ம வித்யா, நாத-பித்த, உன்மணி-சமணி, இவற்றைக் கடந்தபாதத்துவத்தை அடைந்தோர்க்கே இந்த அமுதின்பம் தெரியும். பான் பெற்ற இன்பம் அனைவரும் பெறுக!!

மனிதர்! உண்டுறங்கி ஊழிக் கூடிச் செல்லும் தூவ வாழ்விற்குமேல், எத்தனைத் தெய்வப் படுகள் உள்ளன! புலன்களை ஊடுருவி உன்னுள் உள்ள உன் தெய்விக அற்புதங்களைக் காண்பதென்று? எழுந்திரு, விழித்திரு, அழுதஞ் செழித்திரு! இந்த அமுத தாரணையால் பசி, தாகம், நரைதிரை, மூப்பு, சாவச்சுயின்றி நித்திய வாழ்வு பெறலாம்.

வென்டா மரையில் வீகேதே எறிவருளால்
உண்டார்க்கு முண்டோ யன்?

3

ஆயிரம் இதழ் வெண்டாமரையான ஹைஸ்ராத்தில், மதிமண்டலத்தில், சிவசக்தி ஐக்கத்தால் ஊறிப் பொசியும் பொன்னெலி யமுதை, ஆத்மஞானத்தாலும், இறைவனரு ளாலும் உண்ணும் பேறு பெற்றவர்களுக்குக் கீழான மன, வீரியத் தினைவுகளால் உண்டாகும் ஆசாபாசப் பசிகள் உண்டாமோ?

ஊற்றைப்போற் போங்கி யுலகைச் செழிப்பிற்கும் ;
ஆற்றைப்போற் பாயு மருள்.

4

ஸஹஸ்ராரமே அருட்சுடர் நிலையமாகும். அங்கே அருட்சக்தி சுழித்துச் சுழித்து இன்பவெள்ளமாக ஊறிப் பொசியும்; உலகைச் செழிப்பாக்கும் ஆறு பாய்வது போல, இந்த அருளின்பம் மேலிருந்து கீழே இறங்கி, நாடி, நாய்களை பெல்லாம் அமுத வாய்க்கால்களாக்கி உள், உயிர், மனம், உடல் செழிக்கப் பாயும். பழத்தில் சுவை போல், இந்தப் பரமண்டலத் தேன் உடலெல்லாம், உளமெல்லாம் இனிக்கும். குண்டலிக் கனல் விழித்து மேலேறி, ஸஹஸ்ராரத்தில் சிவக்கலப் பெய்தியதும், இந்த அமுதநீர் எய்தும். அப்போதுதான், எல்லாம் வல்ல இறைவனருள் விளக்கமாகும். அந்நிலையில் மனப் பேய்

ஒழியும்; அதைப் பிடித்த ஆசையானவத் தினைவுகளும் ஒழியும்.

கூற்றஞ்சி யோடுங் குருகுன் டியுச்சி

சேற்றக முக்கண் ணிடம்.

5

ஆதார கமலத்திலுள்ள குண்டலியை அஷ்டாங்க ராஜயோக சாதனங்களாலும், ஞானவிசாரத்தாலும், ஷட்ச்கா பேதத்தாலும், மனங் குவித்தலாலும், மந்திரத்தாலும், அச்சம் அகத்தை ஆங்காராதிகளை யடக்கிய தூய வாழ்வாலும், குருவின் அருளாலும், கடவுளன்பாலும் மலர்ப்பித்து, மதி, ஒளி, அனல் ஆகிய முக்கண்ணுடன் ஸஹஸ்ராரத்தில் விளங்கும் கிவனிடம் ஏற்றிச் சேர்த்திருக்க. பிறகு கூற்றும் நடுங்கும்; சாவையும் வெல்லலாம்.

இத்தகைய ஸஹஸ்ரார சித்தியால் எல்லா உலகங்களுக்கும் முதல்வனை பாமனைக் காணலாம்; (தேவர், மக்கள், விலங்குகள், புட்கள், புழுக்கள், செடிகள் ஆகிய) வாழ்வினைத்தின் உடல்களும் கடவுள் குடி கொண்டு விளங்கும் கோயில்களே என்றணரலாம்.

மேல் விளக்கப் பெற்ற ஆதாரங்களையே ஸப்த லோகங்களாக வேதம் வருணிக்கும்.

உலகங்கள் எழு:—(1) மண்ணுலகு, சடவுலகு (பூலோகம்), (2) உயிர் அல்லது வீரிய வுலகு (ஸுவோகம்), (3) மன வுலகு (ஸ்வோகம்)—இவை தீழியல் உலகங்கள்; (4) விஞ்ஞானம், அறிவுலகு (மனோலோகம்)—நடுவுலகம்; (5) இன்பம், ஆனந்தம் (ஜனலோகம்), (6) அருத், சித்துலகம் (தபோலோகம்), (7) உண்மை, சத்துலகம் (ஸத்யலோகம்)—இன்மூன்றும் மேலுலகம். அருளுணர்வால் இவை நம் முள்ளே புலனாகும். அனைத்திலும் இறைவன் அருளறிவாகப் பரவியுள்ளான். அந்த அறிவு கல்லில் உறங்கு கிறது; புல்லில் தளிர்க்கிறது; விலங்கில் உயர்க்கிறது; மானிடத்தில் மனங்கொண்டு விளைக்கிறது. மனத்திற்கு

மேலுள்ள விஞ்ஞானமே நம்முள் விளங்கும் சக்திதான். விண்ணரசின் பொற்கதவு; அப்பொற் கதவு திறந்தால் அமரவாழ் வெய்தலாம்; அந்நிலையிலே உலகம் இறைவ னுலையமாகக்காணும்.

9. சாகாக் கலை

என்று மிருப்பதவீ லென்று மிருப்பதுவே
என்று மிருக்கும் இருப்பு.

1

என்றுமுள்ள பொருள் எது? இயற்கையுடல் நலியினும், நலியாப் பொருள் எது? அதுவே நித்தியமான கத்தானம். நித்தியமாய், நின்மலமாய், நிஷ்களமாய், கிராகத்தானம். நித்தியமாய், நின்மலமாய், நிஷ்களமாய், கிராகமயமாய், நிறைவாயுள்ள இந்தத் தெய்வப் பொருளை இதயத்திற் காண்டு, அதில் எப்போதும் நிலைத்து, அன்னியம் எண்ணாதிருப்பதே நித்தியமாக வாழும் நிலையாகும். “ஒழிவின்றி நின்ற பொருளையுணரில். அழிவின்றி நிற்கும் உடர்பு” என்றருளிஞர் ஐவையார்.

பிறப்பிற் பில்லப் பெருவாழ்வு வேண்டின்,
மறப்பறவுக் கூன்று மனம்.

2

மனத்தை யடக்கி, உள்ளே யொளிரும் பூரண சிற்சுகமாகி, சுத்தான்மாவில் அசையாது ஊன்றச் செய், நீ சுத்தான்மா; ‘உடல் உனது சட்டையே’ என்பதை ஒருகாலும் மறவாதே! அவ்வாறுதான், பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத நித்தியானந்தப் பேறு உனக்கெய்தும். பயிர் முளைத்தாலும் அறுவடையானாலும் நிலம் இருந்தவாறிருப்பது போலவே, இயற்கையுடல் வந்தாலும் வரவிட்டாறும், சுத்தான்மா இருந்தபடி இருந்தவிடம் தானே தானாக உள்ளது. நித்தியப் பொருளில் நிலைத்தலே நித்திய வாழ்வாகும்.

தேவதீக் கெட்டாத சிந்தை மெய்வாழ்வே
சாகாத சிந்தை கலை.

3

முதபெளதிக வுடலுக்கும் அந்தக்காணத்திற்கும்
கட்டாத சிந்தை, அறிவின் பம் அளிக்கும் உண்மையான
சுத்தமுத்த சமத்வ வாழ்வே, சாகாத அமரவாழ் வெய்
தும் சக்தியைத் தரும் கலையாகும். அழியுடனின் கட்டில்
லாமல், நித்தியமான பிரணவதேகமான அருகுடனில் வாழ்வே
சாகாக்கலையாகும். கலாந்தம், நாதாந்தம், போதாந்தம்,
சித்தாந்தம், வேதாந்தம் எல்லாம் எதை நாடுகின்றன?
நாம் காணும் இயற்கை யுடலுக்குள் இறவாமல், மாறாமல்,
இருக்கும் நீத்தியப் பொருளையே குறித்து, அதனுடன் அது
வாயிருக்கவே இவை நாடுகின்றன. அதை யறி; அதுவே
நீ யென்றறி! அதுவே சாவையும் வெல்லும் சக்தியை
யளிக்கும்.

கூற்றையுதைத் தாடுங் கொழந்தியைப் பற்றினால்,
மாற்றைப் பொன்னுடவ மாம்.

4

இதயத்திலும் உச்சியிலும் இரண்டு திருவடிகள் மாறி
மாறியிதித்து ஆடுவதுபோல யோகிகளுக்கு உணர்வாகும்;
அதுவே அருட்பொழிவு; அதுவே கூற்றையுதைக்கும்
திருவடி. அதன் இன்பத்தில் சாவச்சம் ஒழியும்; 'நான்
அமான்' எனும் உணர்வெய்தும். இவ்வுணர்வு முதிர
முதிர, உடல் பழுத்துப் பொன்னாகும்; நம்புகளில் அமுதம்
பொழியும், உள்ளே ஒரு காந்தக் கனல் பாலும்; கண்களில்
ஞானக் கனல் பறக்கும். மனத்திற்குமேல் ஓர் ஒளிப்பிழம்பு
கடவுட்கனல் நம்முன் கொழுந்துவிட்டெரிவதாகத் தியா
னிக்கவேண்டும். அந்தத் தியானம் முதிர முதிர, உள்ளே
ஒங்கும்; அதை வளர்ப்பதே ஜரியோம்புவதாகும்; முட்
டையும் கட்டையும் அடுக்கி, கெய்யும் வெண்ணையும்
அதில் வீணாகச் சொரிவதல்ல. உள்ளம் வேள்விச்சாலை;
இதயமே ஓமகுண்டம்: ஆதாரக் கனலை எழுப்பி, இதயருண்
டத்தை மூட்டி, அக்கனல் உச்சிக்கு ஏற உண்டென்னும்

நெய் வார்த்து, ஆசையாணவங்களைப் பலியிடுவதே உண்
மையான வேள்வியாகும். இக்கனலால், கூற்றச்சம் ஒழி
யும்; நரைதிரை மூப்பினி உள்ள மட்டும் முருகு யிருக்
கலாம்.

எப்போது மென்னி யிருப்பார்க் கியலுண்மை
தப்பாது வீசத் தனம்.

5

எப்போதும் சுத்தான்மத் தியானத்தில் ஊன்றியிருக்
கும் யோகிகளுக்கு இயற்கை யுண்மை, தவறுது தணல்
போல வீசி, 'இதோ நான் இருக்கிறேன்' என்னும். 'நான்
சுத்தான்மா; இவ்வுடற் சட்டை போனாலும் நான் இறப்
பதில்லை; பிறப்பதில்லை. நான் இருந்தேன், இருக்கிறேன்;
இருப்பேன். பந்த தொந்தங்கள் எனக்கில்லை. என் சட்
டையே பழசாகிக் கிழிகிறது. நான் உள்ளவாறே யுள்
ளேன்' என்றறிவதே இயலுண்மையை அறிவதாம். இவ்
வுண்மையை எப்போதும் எண்ணியிருப்பவருக்கு, மூலக்
கனல் எழுந்து, ஆதார கமலங்களை மலர்த்தி, உடலெல்லாம்
அனல்போல வீசிப்பரவும்.

10. கூற்றிற் கஞ்சாமை

சாதல், பழையகிளைச் சட்டையறப் புத்துடை
யீத லுயிர்க்கென் றியம்பு.

1

ஒரு பழைய உடல் போனால், இன்னொரு புதிய உடல்
வருகிறது. வினையிருக்கு மட்டும் உடலிருக்கும். உத்தி
யோகம் இருக்குமட்டும், அதற்கேற்ற சட்டை யிருக்கும்.
அழுக்குச் சட்டையை வண்ணன் எடுத்துச் சென்று
புதுக்கித் தருகிறான்; கிழிந்த சட்டையைத் தூர நீத்துப்
புதிய சட்டை யணிவோம். பழைய சட்டை போய்ப்
புதுச்சட்டை வந்தால் சந்தோஷந்தானே? "அர்ஜுனா,
இத்தத் தேகங்கள் பிறக்கும், இறந்து பிறக்கும் தேகியான

சத்தான்மா நித்தியனாவன்; அவன் அழிவிலி; அவன் இறப்
பதாபவும், கொல்லப்படுவதாபவும் நினைப்பது முழுமடமை:
அவன் அஜன், நித்தியன், புராணன்; உடல் வீழ்ந்தாலும்
தான் அழியாதவன்; அவனை அம்பும், நீரும், நெருப்பும்,
காற்றும் ஏதும் செய்பொருள்" என்கிருள் கண்ணியினி.

மாரடிப்பு வேண்டா; மகிழ்வே, பிங்குலகப்
போரொழிந்து எவரும் போது.

2

எனது பழைய சட்டை கிழிந்து புதுச்சட்டை வந்தால்,
இதற்கு மாரடிப்பேன்? உலகப்போர் ஒழிந்து ஆன்மா
புறப்படுதலே சாதல்; அதுவரும்போது மகிழ்க. மாரடித்
தால், மாண்டது வருமோ? மாண்டது மண்ணும்;
மாளாத ஆன்மா என்றும் உள்ளது: அது முற்றும்
அமைதி; சுத்த சுத்தாச் சுடர்; முற்று மறிவு;
முற்றும் இன்பம்; பற்றென்றிலது; பலவாம்
அருளால். அந்த ஒன்றைக்கலந்து நிற்பதே இன்பமாகும்.
இறந்தவருக்கு இங்கு இயற்றுவதென்னே! 'என்னருமைப்
பாட்டனே, தந்தையே, தாயே, அண்ணலே, மகனே
மகளே, மனையே, நண்பனே, (எதுயாரோ, அது) உனது
யாக்கையை உதறிச் சென்றாய்; அன்பு மிகுந்தனை; அறிவு
பெருகினை; இன்பம் தந்தனை. எவர்க்கு மினியோய், உனது
நற்குணம் எனதுயிர்க்காகுக! உள்ளமட்டும் கள்ளமின்றி
உன்னைப்போல நன்மை செய்து, உலகினில் வாழ்ந்து உறு
வினை தீர்ந்ததும், ஆண்டவன் என்னை ஆண்டு கொள்ளுக!
புவிநாடகத்தில் போவதும் வருவதும், பழையன கழிதலும்
புதியன புருதலும், இயற்கையின் சட்டமாம்; அது திரு
வருளான! இறைவனே, என்றன் இனியன்,.....க்கு
அமைதி யருளுக!' என்று சொல்லி இறந்தவன் தீமைகளை
விலக்கி, அவன் நலங்களைப் பயிவ்வதே கருமமாகும்.
இறந்தவர் புதைகுழியின்மேல் அவர்கள் நினைப்பிற்காக
ஏதாயினும் ஒரு பொதுநலக் கட்டிடம் எழுப்பலாம்;
அல்லது, அவர்போல ஓர் ஏழைக்கு வீடுகட்டித் தரலாம்.

இறந்தவர் எலும்புகளைக் கங்கையில் போட்டுத் தண்ணீ
ரைக் கெடுப்பதினும், அவற்றை உரம் போட்டு, அவர்
பெயரால் கணிமாம் ஒன்று வளர்ப்பது நலம். இறந்தவர்
நினைப்பிற்காக அறவியலிற் கூறப்பட்ட பயனுள்ள நல்ல
நலங்களைச் செய்க; வறியோர்க் கிடுக; வேறெத்தகைய
இடையிடுகளின்மீது அவரவர்க்கு முடிந்த அறவினை
யாற்றுக! அதுவே இறப்பவர்க்கும், செய்தவர்க்கும்
இனிதாகும் வழி. வேறு சடங்குகள் வேண்டா! என
துடல் வீழ்ந்தால், நடுக் காட்டில், காக்கை கழுதுகள் நன்
ருகப் பெயாறப் போட்டுவிடுக; அதன் எலும்புகளை உர
மாக்கி மா, பலா, தென்னை, ஆல் அரசு, நடுக; அதுவே
நலம். சட்டை கழற்றச் சடங்குக ளேனோ!

வாவென்னும்; வந்தால், மனைமக்க னப்பிரியேன்
போவென்னும் கூற்றைப் புவி.

3

"ஐயோ, இந்தக் கட்டை வீழாதா? எமனே, இப்படி
இடர்ப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பதினும், என்னை ஒரோ
யடியாக வாரிக்கொண்டு போய்விடேன் - வா!" என்னும்
உலகியல்பு; எமன் வந்தால்; 'அதற்குள் வந்துவிட்டாயா?
ஐயோ! நடுங்குகிறதே; என் மனைவி மக்களை எப்படிப்
பிரியேன்? சாவே, நீ போ!' என்று சொல்லும்.

ஓர் ஊரில் ஒரு பணக்காரன் பிணியால் மிகவும் வருந்
தினான்: 'ஐயோ, எமனே என்னை வாரிக்கொண்டு போக
மாட்டாயா?' என்று வெகு நாளாகப் புலம்பினான். எம
தர்மராஜன் வந்து அவன் வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான்;
"யார்?", "எமன்"; "எங்கு வந்தாய்?", "உன்னைக் கொண்டு
போக. ஐயையோ அதற்குள்ளா?" "உம். உடனே";
"அப்பனே, என் மனைவி சிறு வயது; ஒரு குழந்தையா
வது பிறந்த கண்ணாற் காணவேண்டும்; எமனே, அதற்
குள் வராதே; உன்னைக் கெஞ்சி வணங்குகிறேன்!",
"சரி". இவ ஆண்டுகளாயின "என்ன சம்ஸாரம்? எப்போ

தும் கவலை; வந்த எமனையும் விரட்டினேன்; எமனே, மீண்டும் வந்து என்னை அள்ளிக்கொண்டு போ! அல்லல் ஒழியும்!", என்று புலம்பினான் பணக்காரன். மறுபடியும் இரவில் கதவுச் சத்தம் கேட்டது. "யார்?" "எமன்; உன்னைக்கொண்டு போகவேண்டும், வா!" "ஐயையோ, உனக்குக் காது கேட்டுமா? வரமாட்டாயென்று நினைத்தல்லவோ புலம்பினேன்! எமனே, என் மகனுக்குக் கவியாணம் செய்து, இரண்டு போன் பேர்த்திகளைப் பார்த்து, அவர்களுக்கு விவாகஞ் செய்து, அவர்கள் வயிற்றுப் பிள்ளைகளை மடியில் வைத்துக் கொஞ்சிய பிறகு உன்னை கூப்பிடுகிறேன்!"...இதுதான் உலகாசை! இதன் பொருளென்ன? மனிதான்மா நித்தியத்தையே விரும்புகிறது. ஆனால், அதற்கு வழி தெரியவில்லை. நித்தியப்பொருளில் சித்தம் - நிலைத்தால், புறவுடல் எப்படியாயினும் ஒளியுடலாகிய உள்ளுடல் கொண்டு சுத்தான்மா நித்திய வாழ்வு பெறும்.

உண்மைக் குயிர்வாயும் உத்தமருக் கச்சமில்லை;
நீண்மையிலார்க் கென்றுத் திகைப்பு.

4

தாம் கொண்ட ஒரு பொதுநலமான உண்மைக்கொள்கைக்கே உயிர்வைத்துப் பலருக்கும் உபகாரமாக வாழ்ந்து வருபவருக்குச் சாவின் அச்சமில்லை; அல்லது, தமது உயிர்வாழ்வை யெல்லாம் உண்மைப் பொருளான இறைவனுடன் கலந்த யோகமாகக் கழித்த உத்தமருக்கச் சாவின் அச்சமில்லை. ஏனெனில், உண்மையுள்ளமட்டும் அவர் பெயரும் இருக்கும். மறுத்தல், திகை முதலிய உண்மை வீரருக்குச் சாவேது? உலகுள்ளமட்டும், பாரத நாட்டார் உள்ளத்தில் தேசாபிமானம் துடிக்குமட்டும் அவர் சிரஞ்சீவியாக வாழ்வார். உண்மையில் திண்மையற்ற, உறுதியற்ற பொய்யருக்கும், தீயருக்கும், கொடுங்கோலருக்கும் என்றும் அச்சமும் மயக்கமுமேயாம். உள்ள

மட்டும் உண்மைக்கே வாழ்க! உண்மை அமர வாழ்வளிக்கும்.

என்றுத்தான், எல்லாத்தான், எங்குத்தான் சுத்தாத்மா;
பொன்றுவது முண்டோ? புகல்.

5

சாவது எது? இந்தப் பூத உடலேயாகும். அதனுள்ளே குடியிருந்த ஆத்மாவுக்குச் சாவுண்டோ? இந்த வீடு போனால் அவனுக்கு இன்னோர் வீடு வரும். சுத்தான்மா என்றும் தானேதானாகத் தாக்கற்றுள்ளது; எல்லாம் தானாகவேயுள்ளது; எறும்பில் இருக்கும் சுத்தான்மாவே திமிங்கலத்திலும் உள்ளது; மனிதனில் உள்ளதே மாட்டிலும் உள்ளது; அறிவுதான் வேறுபடும். எங்கெங்கும் அந்தச் சுத்தான்மாவே நிறைந்துள்ளது. பார்க்கும் மிடமெங்கிலும் நீக்க மற நிறைந்த அந்தப் பரிபூரணப் பொருளையே பற்றி வாழ்க! ஒரு படத்தின் கண்ணாடி உடைந்தால் இன்னொரு கண்ணாடி போடுகிறோம். படத்திற்கு அதனாற் கேடில்லையே? அதுபோலப் பொன்றும் உடலிற் பொன்றாதுள்ள ஆன்மாவிற்கு என்றும் அழிவில்லை. அதை யறிந்தால், யம பயம் இல்லை, இல்லை!

இவ்வாறு சுத்தநிலையும், ஸஹஸ்ரார சித்தியும், அமர வாழ்வும் அளிக்கும் சுத்தான்மா யோகத்தைக் குழந்தைப் பருவம் முதலே பயிலவேண்டும். பிரமசரிய வாழ்வில் அறிவொளி யளிப்பதும், இல்லற வாழ்வில் இன்பமளிப்பதும், பொது நல வாழ்விற்குச் சக்தி யளிப்பதும், உலகவொற்றுமைக்குச் சர்வாதம் சமதர்ஸனத்தை யளிப்பதும் என்றும் புறமும் பரிபூரணானந்தத்தைத் தருவதுமான இந்த யோகத்தைச் சாதி மத நிற கோத்திர வயது வேறுபாடில்லாமல் தொடங்கிச் சாதனஞ் செய்க! சாதனஞ் செய்யச் செய்ய இதன் உண்மையும், நன்மையும், இதில் முன்னேறும் வழியும் உள்நிந்தே உதிக்கும். அந்தாத்மாவே

அவன் ஒரு என்று கருதுக! பொறுமையும், விடாமுயற்சியும் இருந்தால் சித்தி பெறலாம். ஆதாரவிளக்கத்தையும், மற்ற ஹடராஜயோகப் பயிற்சிகளையும் வழிதெரிந்து அனுபவங்கண்ட ஒரு யோகியினிடமே பயிலவேண்டும்; மற்றச் சாதனங்களை பெல்லாம் மனவுறுதியுடன் அனைவரும் செய்து வரலாம்.

பதினோராவது, யோக வியல் முற்றிற்று.

கஉ. சித்தி வியல்

ஜீவன் முக்தியே இந்த யோகசித்தியாகும். ஜீவன் முக்தன் உலகில் நடமாடும் ஞானாலயம் ஆவன்; அவன், மனித உடல் போர்த்த தேவன். ஜீவன் முக்தன், முக்குண தொந்தங்கள் அலைச்சும் உலகில் உள்ளமைதியும், ஆத்மாராமமும், உள்ளின்பமும், எல்லையற்ற உயிர்க்கருணையும், தன்னறிவும், 'எல்லாரும் ஆத்ம சமான்ரே' என்னும் சமநோக்குங் கொண்டொலவுகிறான். அவனுக்கு 'எனது, நான்' என்னும் இறுமாப்பிராது. அச்சம், அவா, ஆணவம், சினம்—இவை அவனிடம் அணுவும் இரா. ஆறுகள் பாயினும், ஆவியாய்ப் போயினும், நிறை குறைவற்ற நெடுங்கடல்போல, உலகின் இருவிகாரங்களால் அவன் மாறாது எப்போதும் உபசாரத் நிலையிலிருப்பான். அவன் இல்லறத்தில் இருப்பினும் இழுக்கிலாத் துறவியேயாவான். 'நான் துறவி, சாமி' என்ற அகங்காரத்துடன், அவன் மனித சமுதாயத்தினின்று ஒதுங்கி வாழமாட்டான். 'உலகில் எத்தனையோ ஜீவர்கள் வருந்துகிறார்கள். நம்மால் ஆன பணியை அவர்களுக்குச் செய்து, துக்க நிவர்த்திக்கு வழி காட்டுவோம்' என்ற கருணையுடன் காலத்திற கேற்றபடி, அவன் உலகப்பணியை ஆவயத்திருப்பணி யெனச் செய்வான். 'நான் செய்கிறேன்' என்ற எண்ணமே அவன் மனத்தில் இராது. கர்ம பலன்களை அவன் உயிர்த்தொகுதியாக விளங்கும் கடவுளுக்கே கிவேதிப்பான். அவன் பூணாகுகிப் பூண சக்தியைப் பரப்புவான்.. அவன் ஒரு தெய்வ மின்சாரம் போலத் தன்னைச் சூழ்ந்திருப்பவருக் கெல்லாம் ஆத்ம சக்தியை இயல்பாக வழங்குவான். அவன் அறிவேயாகி அறிவொளி பரப்புவான்; அன்பேயாகி அன்பைப் பரப்புவான். அவன்

எண்ணங்கள் திருவருட் கடலின் பொன்னகையாயும். பண்டிதப் புலமையைக் காட்ட அவன் தட்புடலாகச் சொற்பொழிவுகள் ஆற்றான். 'இன்ன ஜீவனுக்கு இன்ன குறை; அதை, இவ்வாறு தீர்க்கலாம்' என்று உள்ளத்திற்கருதி, அடக்கமாகச் சில கருனை மொழிகளால் அவரவர்க்கு ஆவன சொல்வான். அவன் சொற்கள் அருளருவிபோல இயல்பாகப் போந்து மானிட சமுதாயப் பயிரைச் செழிப்பிக்கும்; அவை ஒவ்வொன்றும் இன்ப விதைகளாகும். அவனுடைய செயல்கள் அருள் வல்ல பத்தால் நிகழ்வன: 'என்னை நிமித்த காரணமாகக் கொண்டு, இறைவனே இவ்வாறு செய்கிறான்!' என்று அவன் உணர்வான். இறைவனிச்சையே அவன் மனமாகும். காணும் உலகிற்கு அவன் அடிமையல்லன். 'அடிமைத்தனம்' என்ற வார்த்தையே அவன் அகராதியில் இராது. அவன் இறைவனின் இளவரசன்; அவன் உள்ளம் ஞானஆற்று; உயிர் அன்பு வெள்ளம்; உடல் அருட்பணிக் கார்த்தம். சதாசிவப் பிரபும், ஜனகனும், சிவாஜியும், புத்தனும், ஏகவும் சேர்ந்த ஒரு ஞான - பக்த - கீம் - சித்தனே சுத்தயோகி! பழைய நன்மைகளையும் புதிய நன்மைகளையும் போற்றி, அவன் ஒரு புதிய நெய்விளாது உலகில் தோற்றுவிப்பான்; கடவுளின் அருளாக நிலைநாட்டுவான்; எல்லா மாந்தரும் சாதிசமய வேறுபாடுகள் இல்லாமல், மூடுமந்திரங்கள் இல்லாமல், சுத்தானம் சித்திபெற்று வாழ, உலக வாழ்வையே இறைவனை உட்கலந்த யோக வாழ் வாக்க அவன் முயலுவான். சாதிசமய சாத்திர கோத்திர நாடு நிற வேறுபாடுகளெல்லாம் அவன் சங்கிதி மாத் திரத்தில் சூரியனைக் கண்ட பணிபோல மறைந்துபோம். அநாவசியமான கர்மங்களையும் சடங்குகளையும் பெருக்கிக் கொண்டு மனித வாழ்வு முன்னேற்றத்திற்கு கிடமில்லாது விணுவதை அவன் வெறுப்பான். ஒவ்வொருவரும் உள்ளத்தில் உள்ள அந்தராத்மாவைக் கலந்து, தியானமே

சித்த கர்மானுட்டானமாகி, செய்யுந் தொழிலெல்லாம் கடவுள் வழிபாடாகி வாழலே, அவன் மனித சமுதாயத் திற்கு வழி காட்டுவான். மனச்சாட்சியின் கட்டளையே அவன் பின்பற்றச் சொல்லும் சட்டமாகும். பெண்களை அவன் மகா சக்தியின் அருள் வடிவாகவே காண்பான்; 'ஆணும் பெண்ணும் அத்பாதம் உறவு கொண்டு இரண் டுடலிற் கலந்த ஒரே சுத்தான்மா' என்ற உணர்வுடன் சரி நிகர் சமானமாக வாழச் செய்வான்; ஒருவரை பொருவர் மோகாந்தகாரத்தில் ஆழ்த்தாது, ஒருவரை பொருவர் உயர்த்திப் பூணமாக்கி யோகயுகதராக வாழச் செய்வான். அவன் காணும் உலகில் யாருக்கும், தனிச் சொத்திராது; எல்லாம் திருவருளுடைமையாயிருக் கும்; அனைவர் பணியும், அதன் பயனும் திருவருளுக்கு நிவேதனமாகும்; எந்த மனிதனின் அகர மாயமும் கொடுங்கோல் செலுத்தாது; உலக மெல்லாம் உலகோர் உடைமையாயிருக்கும்; எல்லாரும் இயல்பாகவே உள் ளிருந்து மனச்சாட்சியைப் பின்பற்றிப் பிறர்க்கு இடரில் லாது, எல்லைற்ற அன்பு கொண்டு நடப்பர். இத்தகைய கந்த - சுத்தந்த - சிவ சமரண வாழ்வில் மனித சமுதாயத்தைத் தெய்வ சங்கமாக நிலைக்கச் செய்வதே சுத்தான்ம யோக சித்தியின் விரிவான நோக்கமாகும்.

1. மெய்த் துறவு

மனத்தி லுண்மல்கி மாணுலக முய்யுந்
தனைத்துறக்குந் தொண்டே தவம்.

1

உலகம் உய்யவேண்டும். அருளாட்சி இங்கு விளங்க வேண்டும். போர் போட்டி பொருமைகளின்றி மாந்தர் ஒருருவத் தோழராக வாழ வேண்டும். வறுமை, மடமை, அடிமைப் பிணிகள் நீங்க வேண்டும். அதற்கான

அருட்பணியைத் தெய்வப் பணியாக இந்த உலகாலயத்தில் ஒவ்வொருவரும் புரியவேண்டும். இவ்வுலகம், 'இறைவன் ஆலயம்' என மாண்புற்றது. இதை விலக்கி ஓடுவது உண்மைத் துறவன்று. என்கே சென்றாலும் பூமாதேவியின் ஆதரவிலேதான் வாழ வேண்டும்; இல்லறத்தார் தருமத்தை எதிர் பார்த்தே உண்ண வேண்டும். 'நான் துறவி, தவசி' யென்ற செருக்கையும் துறக்க வேண்டும்; மனத்தில் ஆருயிர்கள் பால் எல்லையற்ற அருளை வளர்க்க வேண்டும் 'உலகில் இத்தனை உயிர்கள் மடமையில் ஆழ்ந்து இன்ப வழி தெரியாமல் இடர்ப்படுகின்றனவே; இன்ப வழியைத் தெரிந்து கொண்டு நாம் உலகுயிர்கள் இன்புற நம்மாலான தொண்டு செய்வோம்' என்று செய்வதே உண்மையான தவமாகும்.

கனத்த நீதிகண்டுங் கட்டிஞ்நீ வரூம்

மனத்திறவே வாய்மைத் துறவு.

2

காவியுடையும் தண்டு கமண்டலமும் கொண்டு, ஊர்ப் பிச்சை யருந்தி, உலகின் பாதுகாப்பிலேயே யிருந்து கொண்டு, உலகை வெறுத்து, 'மாயை, கானல்,' என்று உபதேசிக்கும் துறவி, சாத்விக அகங்காரம் கொண்டு தனக்கே வாழ்பவனாகிறான். அவன் உலகிற்கு, எப்பணியும் செய்யாமல், உயிர்களின் இன்னல்களைக் கண்டும் கண்ணை மூடிக்கொண்டு வாழ்வின் கடமைபைச் செய்யாது வீணாகிறான். உலக வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும் யோகிகள் புகுந்து மாந்தருக்கு நல்ல உதாரணம் காட்டவேண்டும். எராளமான செல்வம் படைத்தும், அதில் பந்தமின்றி லாமும் மனத்திறவே உண்மையான துறவாரும். சிவாஜி, சத்தியபதி யானான். ஒரு நாள் சமீபத் துரு இராமநாத் தெருவில் பிச்சையெடுத்து வந்தார். "ஐயா, என் அரச முழுதும் தங்களுக்கே உரிமையா யிருக்கும் போது, தாங்கள் ஐயம் புகுவானேன்?" என்றான் சிவாஜி. "ஆகா, அப்படியானால் இத்தா, நீ பிச்சையெடுத்து உணவு

கொண்டுவா! நான் கடானுகிறேன்" என்றார் குரு. சிவாஜி பெரு மகிழ்வுடன் பிச்சையெடுத்துக் குருவிற்கு உணவு கொடுத்தான். "நல்லது, இனி உன் அரசை நீ ஆள்!" என்றார் குருமணி. "அரசு தங்களுக்கு நிலே தனமாய் விட்டது; நான் இனித் துறவியாக ஐயம் புகுந்து வாழுகிறேன்" என்றான் சிவாஜி. என்னே! இந்த வீரனின் மனத்துறவு! "ஐய, அப்படியன்று, நீ காஷாயக் கொடி கட்டி, உலகில் தரும் நிலைநிற்கவே (கடவுளின் பிரதிநிதியாக) உலகையாள்! உன்னைப் போன்ற வீரர் துறவிகளாகி, ஏகாங்கிகளாகக் கிளம்பி விட்டால் தருமத்தைக் காப்பவர்தான்? உன்னை துறவும் புறத்தே வீரக்களமும் கொண்டு அரசு மாயத்தை ஒழித்து, பாரத தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவே வாழ்வாயாக!" என்று ஆசிரவதித் தார் குருநாதர். அவ்வாறே ஆண்டான் சிவாஜி. அகோகனைப் போன்ற இராஜ ரிஷிகள் வறட்டுத் துறவு பூண்டு காட்டிற்கு ஒடிப் போனால், நாட்டின் நிலைமை என்ன வாறும்? உலகப் பணிகளையே தவமாகச் செய்ய வேண்டும். மனத் துறவு கொண்ட அறவோர்களே இப்போது நமது நாட்டிற்கும், உலகிற்கும் தேவை.

பத்தாரும் வென்ற பழுதற்ற சுத்தானம்
சித்தரைத் தேவரெனத் தேடி.

3

(பத்து—பத்துத் தீமைகள்; ஆறு=5 புலன்கள் + மனம்). சுத்தானம் சித்தர் மானிடம் போர்த்த தேவராவர்; அவர் பழுதற்ற அறவடிவானோர். பழுதறுவாதெப்படி? மனிதனைப் பழுதுறுத்துவன பத்துத் தீமைகள். அவையாவன:—காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மச்சாரம், சுர்ஷை, இடம்பம், தர்ப்பம், அருகைய. எவற்றால் இப்பழுதுகள் உண்டாகின்றன? நெறி தப்பித் திரியும், ஐம்புலன்களாலும், சங்கற்ப விகற்பங்களில் அகங்கரித்துத் திரியும் மனத்தாலும் இப்பழுதுகள் விளைகின்றன. சுத்தானம் சித்தர் ஐம்பொறிகளை அடக்கி மனத்

தின் ஆசையானவை மாயங்களை அறவேயழித்துப் பரிசுத்தமான உள்ளம் தாங்கிய தர்மாத்மாக்கள் ஆவர். அவர்களை, வையகத்தில் வானவர் ; அவர் சேர்க்கையால் பிற மாந்தரும் துய்மை யுறுவர்.

அடிமைத் தனையுதறி யஞ்சாத வீரம்
மடமைவை மாற்றும் மருத்து.

4

மாந்தரின் தெய்வசைதன்யம் விளங்காதிருப்பதற்கு முதற்காணம் அடிமைத்தனமேயாகும். புலன்களுக்கும் பொய்ம்மாய மனதிற்கும் அடிமைப்பட்டு மாந்தர் ஆத்ம சுகத்தை யிழக்கின்றனர்; மடமை, வறுமை, சோம்பல், சோர்வு, சாதிமதச் சண்டைகள்—இவற்றால் தமது வீட்டையும் நாட்டையும் பிறருக்கு உரிமையாக்கிப் புறவாழ் விலும் அடிமையாகின்றனர். உள்ளடிமை, புறத்தடிமை இரண்டையும் ஒழிக்க வேண்டும். ஆத்ம விடுதலை, தேச விடுதலை இரண்டும் அவசியமாகும். அடிமை நாட்டில் யோகசித்தி பெய்த முடியாது. நல்ல தர்மோபதேசம் செய்யும் துறவிக்கு 144 போட்டுப் 'பேசாதே!' என்றால் வாயை மூட வேண்டியதுதான்; அல்லது சட்டத்தை மீறிச் சிறை காக்க வேண்டியதுதான். ஒரு நல்ல ஆசிரமங் கண்டு தூய தவம் புரியும் யோகியை 'இன்னும் 24 மணி நேரத்திற்குள், நீர் இந்த இடத்தைக் காவிபண்ண வேண்டும்!' என்றால் பேசாது செல்ல வேண்டியதுதான். இந்த மாதிரி அந்நாடும் சக்தி, இலெனக் கி ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருக்கும்பட்டும் எத்தவமும் பூரணமாகாது. ஸ்வராஜ்யம், ஸாம்ராஜ்யம் இரண்டும் வேண்டும்; யோக சக்தியை வளர்த்துக்கொண்டு ஒரு காட்டு மூலையில் சமாதியில் உறங்கிக் கொண்டிருக்கக் கூடாது. அஃது வராளமான செல்வமுள்ளவன் கடுஞ்செட்டும் கருமித்தனமுங் கொண்டு, பிறருக்கு ஏதும் தராமல் தனது செல்வத்தைப் புதைத்துப் புதைத்து வைத்து இறப்பது

போலாகும். - யோக சித்தி பெற்றவர் அந்த யோக பலத்
தைக் கொண்டு, மனித சமுதாயத்தை உயர்த்த வேண்டும்.
தனியே காயக்கிலேசங்கள் செய்வதினும், மனித சமுதா
யப் பணிகளில் வரும் இடர்களைத் தாங்கும் வைராக்கிய
சித்தமுள்ளவனே உண்மையான தவசியாவன்; உதாரண
மாக : மகாத்மா காந்தி வறட்டுத் துறவு தாங்கி ஏதாயினு
மொரு காட்டிற்கு ஒடிப் போய்ச் சமாதியில் ஆழ்ந்திருந்
தால், நமது நாட்டின் கதி என்னவா யிருக்கும்? அச்சம்
ஒழிக! அடிமைத் தனிகள் படபடவென முறிந்து
ஆளாகுக! ஆற்றல் பெருகுக! இருளிடர் நலிக! அறி
வொளி பரவுக! வறட்டுத் துறவிகள் வேண்டா. தயானத்
ந், விவேகானந்தர், இராம தீர்த்தர், மகாத்மா காந்தி, அருட்
பிரகாசர், அப்பர் போன்ற வீரத் துறவிகள் எழுக! உலகின்
மடமை வறுமை அடிமைத் துயர்களை மாற்றவே, அவர்
கள் முற்றிலும் பிறர்க்காக வாழ்க! உலகில் பணி செய்
வதுதான் மிகவும் அரிய தவமாகும். அகங்காரத்தை விட்
டுத் தனது அன்பைக்கொண்டு பலர் வாழ வாழ்பவனே
அற்புதமான துறவியாவன். நரி, புலி, காடி, சிங்கம்,
மலைப்பாம்பு இவை வாழும் காட்டில் தவம் புரிவதைவிட
வஞ்சம், குரோதம், ஆணவம், பொருமை ஆகியவை
வாழும் உலகில், அன்பும், பொறுமையும், அருளும்,
பூண்டு இடர்களைத் தாங்கித் தொண்டாற்றுவதே அற்புத
மான பொதுநலத் தவமாகும்.

அழகெனக் காட்டி யடிமை தருவ
முழுவுதும் போக்க முயல்.

5

அழகுபோல மினுக்கி எத்தனையோ ஆசைப் பேய்
கள் நம்மைச் சுற்றி வஞ்சகவலை வீசுகின்றன. அவற்றின்
வலையில் விழுந்தால், நாம் சாசுவதமான அடிமைகளா
யிருக்க வேண்டியதுதான். அத்தகைய அழகுத் தூண்டு
திக் கவனமாகப் பார்த்து முற்றிலும் விலக்கி வாழ வேண்

அழியும் பொருள்; அதை கல்வழியிற் செலவிட்டு உலகில் திருவருளாட்சியை கிளைநாட்டத் துணைபுரிவது புண்ணியம்' என்று கருதி, அழியும் பொருளைக் கொண்டு அழியாப் பொருளைத் தேடி அதையே பற்றி நிற்க வேண்டும். அப்போது உலகில் அமரவாழ்வுண்டாகும்.

கொண்டுவந்த தீவிலை; கொடுபோ வதுமில்லை;
வண்டி கனிமாய்போல் வாழ்!

4

பிறந்தபோது எப்பொருளையும் கொண்டு வருவதில்லை. இடையே எத்தனையோ செல்வச்சிறப்புக்கள் வருகின்றன. முடிவில் எதையும் கொண்டுபோக நமக்குச் சுதந்தரமோ, கிளைப்போ, ஆற்றலோ இல்லை. உடல் மண்ணாகிறது. ஜீவன் அந்தக்காணங்களில் அடைபட்ட சங்கற்ப விகற்பங்களுடனும் பாப புண்ணியங்களுடனும் பிரிந்து சென்று, வேறு உடலுட் புகுந்துறைகின்றது. கண்முன் உள்ள வாழ்வை நாம் நன்கு பயன்படுத்தி ஜன்ம சாபவயம் பெற வேண்டும். நமது வாழ்க்கை ஊர் நடுவே செழிக்கும் ஒரு கனிமாய்போ லிருக்கவேண்டும்; ஒரு மாமரம் அருந்துவது பூசாரமும் நிரூப்தான்; அதி நமக்கு அளிப்பதோ, இனிப்பான பொன்னிறக் கனிகளாகும். மாந்தரும் உலகன்னை தரும் உணவை உண்கிறார்கள். அதற்குப் பதிலாகத் தம் ஊழியத் தாலும், பொதுநலத்தாலும், உலகம் பலவகையிலும் இன்புற வாழ வேண்டும். வாழ்வென்னும் மாமரத்தில் புண்ணியக் கனிகள் குலுங்க வேண்டும். இந்த மாததை நமனார் ஒருநாள் வந்து வெட்டி விடுவார். நிற்குமட்டும் நற்கனி கொடுத்து, அழைப்பு வரும் போது பேசாமற் போய்ச் சேரவேண்டும். ஒரு கனிமாததைச் சுற்றி எத்தனையோ வண்டுகள் சிங்காரம் செய்கின்றன; எத்தனையோ புட்கள் கனியுண்டு வாழ்கின்றன. அதுபோல, 'சல்ல தருமவான், புண்ணியவான், அன்பிற் பெரியான்' என்று சுற்றி யுள்ள

வர் மகிழ்ந்து போற்ற நாம் வாழவேண்டும்; பிறப்பும் இறப்பும் உடலுக்கு இயல்பென்றுணர்ந்து கலங்கா திருக்க வேண்டும்; நம்மதென்று எதையும் பூட்டி வைத்துக் கருமித்தனம் செய்யாமல் எல்லாருக்கும் தாராளமாகத் தர வேண்டும்.

நாளாக நாளாக நாளான மாயம்போய்,
ஆளாத கீசர்கென் ரும்.

5

வாணட்கள் செல்லச்செல்ல, அறிவும் அனுபவமும் முதிர் முதிர், 'பழைய மாயங்கள் கழிந்து, உள்ளத்தும் உலகத்தும் விளங்கும் தனி முதல்வனாகிய அருளிறை வனுக்கே நாம் இனி ஆளாதல் வேண்டும்' என்ற வைராக் கியம் உண்டாகும். தனுக்காண புவன போகங்களை, எதற்கியம் இறைவனருள் ஆன்மாக்களுக்குத்தந்தது? அவற்றைக் கொண்டு உலகியல்பும் உண்மையியல்பும் அறிந்து அனுபவித்து அனுபவித்து, மனமாசகன்று திருவருளைக் கருவதற்கன்றோ? நெருப்பு வெகு அழகாயிருக்கிறது என்று ஒரு குழந்தை தாவிப் பிடிக்கச் செல்லுகிறது! 'ஐயோ வேண்டாம்; அப்பா, சுட்டுவிடும்' என்று தாயார் குழந்தையை விலக்கி விலக்கி அப்புறப்படுத்துகிறாள். குழந்தைக்குத் தாயின் கருணை புரிவதில்லை; நெருப்பைப் பிடிக்கவே மீண்டும் ஆவலாகத் தாவுகிறது. 'ஒருநாள் தாயில்லாத சமயம் குழந்தை நெருப்பைத் தொட்டதும் 'ஆ! அம்மா...அ!' என்று அலறித் துடிக்கிறது; தாய் ஓடி வந்து, 'என் கண்ணே! நான் சொன்னேனே' என்று பரிவந்து, 'என் கண்ணே! நான் சொன்னேனே' என்று பரிதபித்து மருந்து போடுகிறாள். அப்புறம் குழந்தை நெருப் பண்டை போகாது; அதைத் தீண்டாது. சூடுகண்ட பூனை போல் அஞ்சும்; தாயைப் பணியும். அதுபோல உலகின் பத்தைக் கொடுத்து, சிற்றின்பத்தின் இயல்பறியச் செய்து பேரின்பப் பசியெடுக்கத் தூண்டும் திருவருள்! 'நாம் பற்றிக்கொண்டிருந்த ஆசாபாசங்களெல்லாம் பொய்; இறை

வனருளே மெய்' என்று அறிவுள்ள மரந்தர் ஒருவர் உணர்வையெய்தி; உடனே நமது உடல் பொருளாகி பெய்களாம் இறைவனுக்கே அடைக்கமமாக்குவர்.

3. மன மாயம்

கீழ்ப்பு மறுகையுத் தேந்தமன மாயம்
அகீழ்ப்பு மெய்யுற்போ வாய்.

1

யோகி மனமாயத்தை வெல்ல வேண்டும்: அஃது இருவிகாரப்பேய்; அது நம்முள் சிரித்து வஞ்சவகையினை உள்ளத்தைக் கொள்ளுகொள்ளும்; அதன் கையிற்பட்டால் வாழ்வு ஒரே அழகாகையப் முடியும்; அது பல துன்பங்களைச் செய்யும். ஒர் உதாரணம்:—மேகப்பற்றைச் சொறிந்தால் சுமமாகத்தான் இருக்கும்; பிறகு எரியும், பற்றுப்படரும், உடம்பைக் கெடுக்கும். மேகப் பற்றைவிடக் கொடியது, மோகப்பற்று!

ஆசை, பொருமை, பக்ததையினை, நேஞ்சுத்தி
பாசவகை வீசும் பகை.

2

சுசுனையே சித்திக்கவேண்டிய நெஞ்சத்தைப் பாசவகை போட்டிமுக்கும் பகைவர், மூவர்: ஆசை, பொருமை, அகங்காரம்—இம்மூவரே கவலைப்பெருக்கி, வாழ்வைப் பாழாக்கும் மூன்று வலிய அரக்கர்; இவர்களை முற்றிலும் வென்று விழ்த்தவேண்டும், யோகி. பொன்னாசை, பெண்ணாசை, இன்னொருவன் பொருளைக் கவரும் தூரணபெய்களாம் ஆசையாம். அதனால் பொருமைமையும், அதனால் தனது பிழை யுணராத அகங்காரமும் வளரும்.

துரியோ ஆடியிலே நோக்குமுகம் யோனான்ம;
ஆசையின நேஞ்சுத்தே யாய்.

3

(ஆடி—கண்ணாடி): நன்றாகத் தூசி தடைத்த கண்ணாடியில் தெளிவாக முகம் தோன்றுகிறது. அதுபோல, ஆசை

துடைத்து அறிவு மேலிட்ட நெஞ்சத்தில், சுத்தான்மாதோன்றும். இதயத்தானே அப்பொருட்கும் இறைவன், கடவுள், பாம்பொருள் என்க! சுத்தமனமே அவனது சொருபக் கண்ணாடியாய்.

இன்பவகை வீசி யிழுக்கு மனமாயத்
துன்பவகை யாகத் தொடர்ந்து.

4

பேச்சிலும், நகையிலும், நடிப்பிலும் இன்பம் போலக் காட்டி வலைபோட்டு மரந்தர் மனத்தையிழுக்கும் மனமாயத்தில் அகப்பட்டுக்கொள்ளாதே. அதில்கிண்கிணல், அஃது உன்னை விடாது தொடர்ந்துபற்றும்; துன்ப வலையாக முடியும். உஷார்!

தேவதேவியின் மாயத்திற் சிக்கிய வீர நாராயணர் என்ன பாடுபட்டார்! 'இது நமக்கு அருளைக் காட்டுமா, இருளைக் காட்டுமா? இதன் இன்பம், உண்மையின்பமா, போலியின்பமா? இதனால் நமக்கு அமைதி வருமா, கவலை பெருகுமா?' என்று நன்கு ஆராய்ந்து தெளிந்த பிறகே, ஒன்றை நம்பி மேற்கொள்ள வேண்டும். ஆசையின் தூண்டுதலால் இராவணன், சீதையைக் கவர்த்து குலத்தொடும் அழிந்தான்ல்லனோ? ஆசை வீசும் இன்பவகை, துன்ப நாகத்திற்கே வழியாகும். "முதலில் அமுதம் போலினித்து, முடிவில் விஷம் போற் கொல்லும் தாமஸ சுகத்தில் விழாதே; காமத்தை வெல்!" என்று கண்ணன் எச்சரிக்கை செய்கிறான்.

ஆசையுக் கீழ்வாய் ஐம்பொறியை வென்றவனு!
ஆசை நுகரீர் கண்!

5

மெய் வாய் கண் மூக்கு செலி ஆகிய ஞானத்திரியங்க்கையும், கை கால் வாக்கு குதம் குறி ஆகிய கன்மேந்திரியங்க்கையும், ஆசையாகிய அழுக்குப் படியாமல் அடக்கி வென்று பரிசுத்தமானவன் யார்? அவனே உலக குரு ஆவன்; அவனிடம் உலகம் ஞானக் கற்கலாம்.

398

யோக சித்தி

செறிய புண்கள், சித்த மனைக்கும் ; அடங்கிய புண்கள் ஆற்றலைப் பெருக்கும் ; பொறிபுலன்களை அடக்கி மனங் குவித்திருக்கும் யோகிக்குப் புத்தகப் படிப்பில்லாமலே, எல்லா ஞானமும் அனுபூதியால் உண்டாகும் ; முகமது நயி, பரமஹம்ஸி, குருநாதக் முதலியோர் உலகிற்கெல்லாம் ஆசிரியராகவிளங்குகின்றமை. அவாவர் யோகத்தாற் பெற்ற அருளறிவினாலே தான்.

4. தெய்வ வொளி

தெய்வ வொளியையே தேடு : பிறவெல்லாம் கைநழுவுங் காலத்திற் காண்.

1

தெய்வச் சுடரையே உள்ளும் புறமும் தேடு ; உனக்குச் செல்வம் வந்தாலும், அதைக்கொண்டு நடமாடுங் கோயில்களான ஆன்மாக்களுக்கு உதவி செய்து, அந்த நன்மையால் தெய்வவொளியைத் தேடு ; மற்றவெல்லாம் காலத்தில் நம்மைக் கைவிட்டுப் போம்.

எத்தனையோ பொருட்களை நம்முடையென்று சேர்த்துக் காக்கிறோம். அவை எப்படியோ நம்மை விட்டுப் போய்விடுகின்றன. நேற்றுக் கூடிக்குலாவிய நண்பர், இன்று சண்டை போட்டு வழக்குத் தொடர்கின்றமையே காரணமே ; நேற்றுச் செல்வன் இன்று கைபினைத் தவனாகிறான். ஆதலால், உலக வாழ்வைத் தெய்வவொளி தேடும் யோகமாக்குக !

ஆர்வக் கனலுடனே யாண்டவனை வேண்டிலருட் பேரமுத வான்பொழியும் பேறு

2

இறைவனருளொளி, எல்லையற்ற பெரிய அமுதவானம் போன்றது ! குளிக்காற்று இங்கிருந்து அழைத்ததும், மேகம் மழை பொழிகிறதன்றோ ? அதுபோல, ஆர்வத்

கனல் எழுந்து ஆண்டவனை வேண்டி முறையிட்டால், அவனது பெரிய அருளமுதமாரி பொழியும்.

அன்பின் தீவிரமே ஆர்வமாகும். இறைவனருள் எங்கும் உள்ளது. ஆர்வமுடன் உபாசித்து அழைத்தால், அவ்வருள் நம்முள் இறங்கும். அவ்வாறு அருளொளி பெற்றவரே, உலகின் தீர்க்க தரிசிகளாயினர். 'அருட் பெருஞ் சோதியே ! என்னுள் இறங்கு ; என் உள்ளம் மாசற்ற பொற்கிண்ணம் ; அதில் நிறைந்து விளங்கு ; ஆசையாணவங்களை யொழித்து, உன்னைச் சாண்புருந்தேன் ; அருளே ! பொழி, பொழி ! எனது மானிடத்தில் உள்ள தெய்வத்தைத் துலக்கு ! அருட்பெருஞ் சோதியே, எனக்கு அமர வாழ்வளி ! ஓம் சுத்த சக்தி ' யென்று கூவுக. அருள்மழை பொழியும் ; அமுதக்கனி விளையும் ; வாழ்வு பரிபூரணமாகும்.

' இருக்கிறே வீங்கென் றிதயத்தா லுன்னை யழைக்கிறு னுங்கே யடை.

3

' இதோ ! உன்னுள் நான் இருக்கிறேன் ! உன்விழித்துப் பார் ! ' என்று இதயத்திலுள்ள சுத்த பரமாத்மாவை எப்போதும் அழைக்கிறான். புறந்திரியும் மனத்தை உள்ளேயடக்கி மனம் எங்குதிக்கிறதோ, அந்த இடத்தைக் கண்டு பிடி ! அதுவே இதயம் ; அங்கேதான் சுத்தான்மாவே உள்ளது. ' அதுவே நான் ' என்றறிந்து இன்புற்றிரு.

' நானா ? ' என்னுள் ஞானவிசாரத்தினால், ' இதுவே நான் ' என்று இதயத்தில் உண்மை புலனாகும். ' யார் வீட்டில் ? ' என்று கதவைத் தட்டினால், பதில் வரும். நமது வீடு உள்ளது ; நாம் சுத்தான்மா ; நமது வீட்டைந்து, நாம் நாமாக வாழுவோம்.

மனத்து ஞாவி மனிமன் றெவிகான் ;
இவீக்கும் பரம்போ லிகம்.

தியும் இறங்கினாலே அரிபகாரிபங்கள் செய்பவராம். முதலில், தனக்குத்தான் இன்பம் தேடவேண்டும்; அந்த இன்பம் புறப்பொருள்களில் இல்லை; உள்ளத்திலேதான் இருக்கிறது. உலகில் எம் ஆசைகளைத் தீர்க்கும் காமகாஞ்சனப் பொருள்கள் இருந்தாலும், ஒரு பொருட்டல்ல; உலகாட்சியே சமக்கெய்தினாலும் ஒரு பொருட்டன்று; அவற்றில் இன்பமில்லை. ஒவ்வொருவருக்கும் தமது உள்ளமே இன்ப நிலையமாகும். பிறர் உண்டு தன் பசி யாருதது போலவே, புறப்பொருள்கள் ஈயும் இன்பத்தால் உட்பசி ஆரூது; நாம் உண்டாலே நமது பசி ஆறும்; நமது சொருபத்தைக் கண்டாலே மனப்பசி தீரும்.

உறவுத் துணையும் உள்ளத்தான்; உன்மை யறிவின்ப மாவ எவன்.

2

உன் அன்புள்ள உறவினனும், உனக்குத் தயவுடன் துணை செய்பவனும் யார்? உன் உள்ளத்தில் உள்ள ஆத்ம பந்துவே அவனாவன். “தனக்குத் தனதான்மாவே பந்து” என்னும் கீதை. அந்த உள்ளக் கடவுளின் இயல்பென்ன? “பிரமம் சச்சிதானந்த லட்சணம்” என்னும் வேதாந்தம். அஃதாவது: ‘இறைவனே உண்மை; அவனே அறிவு; அவனே இன்பம்; அவனையன்றி இம்முன்றையும் யாங்குங் காணவியலாது’ என்பதாம்.

இயல்பான வுள்ள யியல்பா யறிந்தே,
யியல்பாகி யின்புற் றிரு.

3

இயல்பான உன்னை, ‘சுத்தான்மா’ என்று இயல்பறிவால் அறிந்து, உன்னிடத்தில், உள்ளத்தில் இயல்பாயிருந்து ஆத்மானந்த முற்றிரு!

இயல்பு திரிபாதிருத்தலே இன்பம். இயல்பு திரிதலே என்றுந் துன்பம்: உனது இயல்பு உண்மையறிவின்பமாகும். நீ சுத்தான்மா ஆவாய்; புறத்தே குழும் இடர்க

ளெல்லாம் உன் மனவிகாரத்தால் வந்தன; மனங்கடந்து அறிவாயிரு. இயல்பிலே உனது பிறப்புரிமை; அதைக் கொள்ளுகொண்டு உன்னைக் கட்டுப்படுத்துவது ஆசையகந்தை மாய-மனம் ஆகும்; அதை வென்று, ஆத்ம ராஜ்யத்தைப் பற்றி, உள்ளாட்சி புரி: நீயே உனக்கு அரசன்; நீ ஆன்மா; அது பொது; அஃது அறிவு; அஃது இயல்பு; எதுவும் அதுவே! ஒம் தத்ஸத்.

அன்னிய மில்லா தறிந்தடங்கி, யெக்காலுந்
தன்னியைந் றுயிர்.

4

‘தான் வேறு, பிறர் வேறு’ என்ற பேதபுத்தியிருக்குமட்டும், ஆத்ம சாந்தம் எய்தாது; இவ்வாறு வேறுபடுத்துவது மனத்தின் மடமையே ஆகும். ‘என்னுள் படுத்துவது மனத்தின் மடமையே ஆகும். ‘என்னுள் எஃது உண்மையோ, அதுவே உலகுயிர்கள் அனைத்திலும் உள்ள உண்மை; நான் எவ்வுண்மையோ, அதுவே அனைத்தும்; நான் யாரோ, அவனே அனைவரும்’ என்று ஞான விசாரஞ் செய்து பேதபுத்தியை ஒழிக்கவேண்டும். அன்னிய மாவது, பிறர் தனக்கு அன்னியர் என்றெண்ணும் தனியகந்தை (Separative ego) ஆகும். அதைச் சர்வாதம் பிரேமையாலும், ஆத்மவிசாரத்தாலும், அருட்பணியாலும் ஒழிக்க வேண்டும். இத் தனியகந்தை யுள்ள மட்டும், எத்தனைச் சாதி சமய சமுதாயச் சீர்திருத்தங்கள் செய்தாலும், உலகில் அமைதியும், ஒற்றுமையும் இயலா. அன்னிய பாவனையை விட்டு, அன்னிய பாவனையில் ‘அனைவரும் தானே’ என்று அறியவேண்டும்; அகங்கரியாமல் தன்னறியில் அடங்கி நிற்க வேண்டும்.

அந்நிலையில் எப்போதும் இருப்பதே, சகஜ சமாதி யாகும். தன்னிலை யாவது, தான் இருக்கும் இடமாகும்; தானான சுத்தான்மா இருக்கும் இடம், இதயம். அந்த இடத்தில் தானாக நிகழ்த்திருத்தலே ஆத்ம சுகமாகும்.

ஒவ்வோர் ஊரும் ஒரு கத்த சங்கம் என்க. அதன் நடுவே வட்டமான ஒரு பெரிய அருட்கோயில் உளது. அதில் அருளன்பர் கூடித் தியானிப்பர். தியானமண்டபம் பெரிதா யிருக்கும். அது, கிழக்கும் மேற்கும் கதிர்க்கணங்கள் புகும்படி அமைத்திருக்கும். அதில் பனிச்சென ஒரு விளக்கு எரியும்; வேறெந்த உருவமும் அதில் வைக்கப் படாது; அங்கே தியானிப்பார் அனைவரும், நேராக எல்லாம் வல்ல இறைவனிடமே உள்ளத்தைச் செலுத்தக் கடவர்; அருட்கார்தம் பெற்ற பெரியார்கள், முன்னணியில் முதல் வட்டத்தில் இருப்பர்; அவர்களது யோகசித்தி சுற்றும் பாவும். அவர்களும் தங்களை வணங்கச்சொல்லாது எல்லாம்வல்ல கத்த சக்தியையே, 'ஓம், கத்த சக்தி' என்று, அனைவரும் மௌனமாக, வெளிப்பகட்டும் ஆடம்பரமுமின்றி, வணங்கச் செய்வர். இதய நடுவிலும், உச்சித்தாமரையிலும் விளங்கும் சுத்தான்ம விளக்கை, அனைவரும் சித்திப்பர்.

காலை 7-மணிக்கும், மாலை 7-மணிக்கும் தியானம் செய்வர்; இரவில், அருளாளர் திருவாக்கினின் நெழுந்த பாடல் களைப் பாடுவர்; அருள் நடமும் புரிவர். அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்றபடி அங்கே சுத்தசாதனம் செய்யலாம். வேறு எவ்விதமான இலௌகிகப் பேச்சும், பணப்பேச்சும், உண்டி வசூலும், வேறு எதுவும் அங்கே கூடா. ஆத்ம நிவேதனமே நிவேதனமாகும்; பணம் பிடுங்கி வியாபாரங்கள் அங்கு இரா.

இந்த அழகிய அருட்கோயிலின் தெற்கே ஒரு கனித் தோட்டம் இருக்கும். அதிலேதான் சுத்தான்ம சித்தர் கணம் சிறுசிறு வீடுகள் அமைத்துக் கொண்டிருக்கும். அத்தோட்டக் கனிகளே அவர்கள் உணவாகும். வாழை, தென்னை, மா, பலா, மாதுளை, கொய்யா, விளா, ஆப்பிள், முதலிய கனி மாங்கள் அதிற் செழிக்கும். புட்களும் மான் களும் அதில் சுத்தசாமாக விளையாடும். அதன் ஒவ்வோர்

ரங்குவழும் தவசக்திக் காந்தம் வீசும். அத்தோட்டம் அறவோர் பாதுகாப்பில் இருக்கும். கத்தான்ம கீத்தர் சங்க நலத்திற்காகத் தவம் புரிவர்; கோயிலில் தியானம் நிகழ்த்துவர்; அருட்கவிகள் புனைவர்; மௌனமாகச் சுத்தான்மச் கூடர் பரப்பிக் கொண்டிருப்பர். ஆயிரம்பேர் கொண்ட ஒரு சங்கத்திற்கு ஐந்து சுத்தான்ம சித்தர் இருப்பர். தோட்டத்தின் இடப்புறம் அறநிலயங்கள் இருக்கும். அவை, அறவோர் காப்பில் இருக்கும். ஒவ்வொன்றிலும் சங்கத்திற்குப் பயனாகும் ஓர் அருட்பணி நடக்கும். அறவோர் நாளைக்கு 6 மணி நேரம் சங்கத்திற்காகப் பாடுபடுவர்; 6 மணி நேரம் சுத்தசாதனம் புரிவர்; 6 மணி நேரம் இளைப்பாறுவர்; 2 மணி நேரம் உடைப் போற்றுவர்; 4 மணி நேரம் அவரவருக்கு இயன்ற துறையில் அறிவை வளர்ப்பர். 1000 பேர் கொண்டது ஒரு சுத்த சங்கமாகும். அதில் 50 அறவோருக்கு இடமுண்டு. 50 பேரும், சங்கத்தின் 50 உள்ளமும், கைகளும் யிருப்பர். அனைவரும் சிறந்த அறிவாளிகள், ஆத்ம ஞானிகள், தருமாத்மாக்கள் ஆவர். இவர்களே சங்கத்திற்குக் கல்வியும், கலைகளும், யோகவிதையும் பயிற்றுவர். இவர்கள், தங்கள் எளிய தேவைகளைத் தாமே உடலுழைப்பால் அடைவர். இவர்கள் எதையும் தமக்கெனச் சேர்த்து வைப்பதில்லை. சுத்ததருமோபதேசம், சுத்த சங்கீர்த்தனம், யோகப் பயிற்சி, இல்லறத்தோர்க்கு வழி காட்டல், பிணிதீர்த்தல், கல்விச் சாலைகளை மேற்பார்த்தல், ஆசிரியர்களைத் தயாரித்தல், அரிய நூல்களை எழுதி வெளியிடல், சுத்தான்ம சித்தரின் அருட்கவிகளையும், அருள் வாக்குகளையும் பரப்பல் ஒவியப் படங்கள் கொண்டு உடல் நலம், உயிர் நலம், சரித்திரம், பூகோளம், கைத்தொழில் இவற்றைப் பொதுஜனக் கூட்டத்தில் போதித்தல், இல்லறத்தார் உண்ண அழைத்தால் தருமோபதேசம் செய்தே பிறகு உண்ணல், சிறுவர்களுக்குத் தூயவாழ்வு பயிற்றல், பொது நலத்திற்கேற்ற குளம் கிணறு அறநிலயங்களை அமைத்தல் முதலியன அறவோர் பணியாகும். அறவோரில்

"தானயிருத்தலே தன்னை யறிவதாம், தானிரண்டற்ற தால் உந்திபற! தன்மய நிட்டைசி துந்திபற" (இரமண மஹரிஷி).

கண்ணைத் திறந்து, கருணையொளி காட்டியருள்
உண்மைப் பரம்பொருளே, ஓம்!

5

உண்மையே தானான பரம்பொருளே, எனது ஊன் விழியால் நான் உன்னைப் பார்க்க முடியாது. உன்னையே, 'உண்மையான நான்' என்றறிந்தா லொழிய, எனக்கு இன்பம் வராது; நீ கருணை பூத்தாலொழிய, உன்னைக் காண முடியாது. என் உள்ளத்திலுள்ள பரமர்த்மனே, எனது ஞானக் கண்ணைத்திற; உனது தனிப்பெருங் கருணையில் விளையும் அருட்பெருஞ் சோதியை எனக்குக் காட்டியருள்; உன்னை 'ஓம்' என்று வேதங்கள் வழத்து கின்றன; அவ்வாறே, யானும் உன்னை வழத்துகிறேன். ஓம் சுத்த சக்தி, ஓம்!

6. அறவோர்

பார்வாழ்க்கை முற்றும் பரமன் வழிபாடும்
பூரணாக் கென்றே புகல்.

1

சுத்த பரிபூரணரான அறவோர்க்கு, இந்த உலக வாழ்க்கை முற்றும் பரமாத்மாவை வழிபடுவதேயாகும் என்க. அவர், ஒவ்வொரு செயலையும் அனைத்துந்தானை இறைவனுக்கே வேள்வியாகச் செய்வர்.

உள்ளும் புறமும் ஒன்றாய்ப் பரவி, எங்கும் கண்ணாய், எங்கும் காதாய், எங்கும் காலாய், அனைத்தாளும் அறிவாய் விளங்குகிறான் இறைவன். ஆணவத்தையும் தனி யுணர் வையும் அவனுக்கே ஊணுக்கிய யோகியர், 'அவனன்றி. யாதுமில்லை' யென்றறிவர். முக்குணச் சிக்கினிற் பட்டு வருந்தும் மாணிடர்க்கு அறிவொளி விளக்க வேண்டியது

அறவோர் கடமை; அதற்கே அவர் வாழ்வார். அவர் வாழ்க்கை முற்றும், இறைவனிச்சையை மனித சமுதாயத்தில் நிறைவேற்றும் கர்ம-ஞான-பக்தி யோகமாகும்.

அறிதற் கரிதை யறிந்தறிவாய் மாந்தர்க்
கறிவொளி யாவரற வோர்.

2

அறவோர் அறிவதற்கு மிக்க அருமையான சுத்தான் மாவைச் சாதனங்களால் அறிவர்; தாமே அந்த அறிவுப் பெருளாக நிற்பர். "அறிந்தால் அது நீ" என்னும் வேதம். அந்த அறிவை மூடிவைத்துக் கொண்டு சும்மா இருக்க மாட்டார் அறவோர். அவர் உலக மாந்தருக்கு அறிவொளியாக விளங்குவர். அஃதாவது: சுத்தான்ம ஞானத்தை மாந்தர் பெற்று இன்புற எங்கும் பரப்புவர்.

தாம் பெற்ற அறிவொளியைக் கொண்டு உலகின் மடமையிருளை பொழிப்பர் அறவோர். ஒரு பரம்பொருளின் உயிர்ப்பே உயிரினங்களாகும்; உயிர்களெல்லாம் இறைவனில் ஒன்று. யோகசித்தி பெற்ற அறவோர் ஆத்ம சாந்தத்தில் நிலைத்து, உலகில் அருட்பணி புரிவர்; உள் ளமைதியுடன் உலகில் உலாவுவர். மனப்பற்றில்லாது மன்னுயிர்க் கிரங்கி, உலகைத் தாம் அஞ்சாமல், உலகம் தம்மைக்கண்டு அஞ்சாமல், நேர்மையும் பொறுமையும் உண்மையும் கொண்டு, அன்பைப் பெருக்கி, ஒற்றுமையை நிலைநாட்டி மனித சமுதாயத்தின் இன்பமே கருதி, ஆத்ம ஞான விளக்குகள் போல ஊர்தோறும் சென்று பணிபுரிவர் அறவோர்.

அருட்கோயில் கற்றி யனியனியாய் மாந்தர்
நிதூத்தக்க வாழ்வமையச் செய்.

3

இறைவன் அருட்கோயிலைச் சுற்றி அணி அணியாக எல்லாத் தேவைகளும் எல்லா நுட்பங்களும் நிறைவுற்று மாந்தரின் அழகிய தெய்விக வாழ்வு இயல்பாக அடையும் படி யோகசித்தியாற் பணி செய்வாயாக!

ஒவ்வோர் ஊரும் ஒரு சுத்த சங்கம் என்க. அதன் நடுவே வட்டமான ஒரு பெரிய அருட்கோயில் உளது. அதில் அருளன்பர் கூடித் தியானிப்பர். தியானமண்டபம் பெரிதாயிருக்கும். அது, கிழக்கும் மேற்கும் கதிர்க்கணங்கள் புகும்படி அமைத்திருக்கும். அதில் பளிச்சென ஒரு விளக்கு எரியும்; வேறெந்த உருவமும் அதில் வைக்கப்படாது; அங்கே தியானிப்பார் அனைவரும், நேராக எல்லாம் வல்ல இறைவனிடமே உள்ளத்தைச் செலுத்தக் கடவர்; அருட்கார்தம் பெற்ற பெரியார்கள், முன்னணியில் முதல் வட்டத்தில் இருப்பர்; அவர்களது யோகசித்தி சுற்றும் பாவும். அவர்களும் தங்களை வணங்கச்சொல்லாது எல்லாம்வல்ல சுத்த சக்தியையே, 'ஓம், சுத்த சக்தி' என்று, அனைவரும் மௌனமாக, வெளிப்பகட்டும் ஆடம்பரமுமின்றி, வணங்கச் செய்வர். இதய நடுவிலும், உச்சித்தாமரையிலும் விளங்கும் சுத்தான்ம விளக்கை, அனைவரும் சிந்திப்பர்.

காலை 7-மணிக்கும், மாலை 7-மணிக்கும் தியானம் செய்வர்; இரவில், அருளாளர் திருவாக்கினின் நெழுந்த பாடல்களைப் பாடுவர்; அருள் நடனம் புரிவர். அவரவர் பக்குவத்திற்கேற்றபடி அங்கே சுத்தசாதனம் செய்யலாம். வேறு எவ்விதமான இலௌகிகப் பேச்சும், பணப்பேச்சும், உண்டி வசூலும், வேறு எதுவும் அங்கே கூடா. ஆத்ம நிவேதனமே நிவேதனமாகும்; பணம் பிடுங்கி வியாபாரங்கள் அங்கு இரா.

இந்த அழகிய அருட்கோயிலின் தெற்கே ஒரு கனித்தோட்டம் இருக்கும். அதிலேகான் சுத்தான்ம சித்தர்கணம் சிறுசிறு வீடுகள் அமைத்துக் கொண்டிருக்கும். அத்தோட்டக் கணிகளே அவர்கள் உணவாகும். வாழை, தென்னை, மா, பலா, மாதுளை, கொய்யா, விளா, ஆப்பிள் முதலிய கனி மாங்கள் அதிற் செழிக்கும். புட்களும் மான்களும் அதில் சுத்தரமாக விளையாடும். அதன் ஒவ்வோர்

ரங்குலமும் தவசக்திக் கார்தம் வீசும். அத்தோட்டம் அறவோர் பாதுகாப்பில் இருக்கும். சுத்தான்ம சித்தர் சங்க நலத்திற்காகத் தவம் புரிவர்; கோயிலில் தியானம் நிகழ்த்துவர்; அருட்கவிகள் புனைவர்; மௌனமாகச் சுத்தான்மச் சுடர் பரப்பிக் கொண்டிருப்பர். ஆயிரம்பேர் கொண்ட ஒரு சங்கத்திற்கு ஐந்து சுத்தான்ம சித்தர் இருப்பர். தோட்டத்தின் இடப்புறம் அறநிலயங்கள் இருக்கும். அவை, அறவோர் காப்பில் இருக்கும். ஒவ்வொன்றிலும் சங்கத்திற்குப் பயனாகும் ஓர் அருட்பணி நடக்கும். அறவோர் நாளைக்கு 6 மணி நேரம் சங்கத்திற்காகப் பாடுபடுவர்; 6 மணி நேரம் சுத்தசாதனம் புரிவர்; 6 மணி நேரம் இளைப்பாறுவர்; 2 மணி நேரம் உடலைப் போற்றுவர்; 4 மணி நேரம் அவரவருக்கு இயன்ற துறையில் அறிவை வளர்ப்பர். 1000 பேர் கொண்டது ஒரு சுத்த சங்கமாகும். அதில் 50 அறவோருக்கு இடமுண்டு. 50 பேரும், சங்கத்தின் 50 உள்ளமும், கைகளையாயிருப்பர். அனைவரும் சிறந்த அறிவாளிகள், ஆத்ம ஞானிகள், தருமாத்மாக்கள் ஆவர். இவர்களே சங்கத்திற்குக் கல்வியும், கலைகளும், யோகவிதையையும் பயிற்றுவிப்பர். இவர்கள், தங்கள் எளிய தேவைகளைத் தாமே உடலுழைப்பால் அடைவர். இவர்கள் எதையும் தமக்கெனச் சேர்த்து வைப்பதில்லை. சுத்ததருமோபதேசம், சுத்த சங்கீர்த்தனம், யோகப் பயிற்சி, இல்லறத்தோர்க்கு வழி காட்டல், பிணிதீர்த்தல், கல்விச் சாலைகளை மேற்பார்த்தல், ஆசிரியர்களைத் தயாரித்தல், அரிய நூல்களை எழுதி வெளியிடல், சுத்தான்ம சித்தரின் அருட்கவிகளையும், அருள் வாக்குகளையும் பரப்பல் ஒவியப் படங்கள் கொண்டு உடல் நலம், உயிர் நலம், சரித்திரம், பூகோளம், கைத்தொழில் இவற்றைப் பொதுஜனக் கூட்டத்தில் போதித்தல், இல்லறத்தார் உண்ண அழைத்தால் தருமோபதேசம் செய்தே பிறகு உண்ணல், சிறுவர்களுக்குத் தூயவாழ்வு பயிற்றல், பொது நலத்திற்கேற்ற குளம் கிணறு அறநிலயங்களை அமைத்தல் முதலியன அறவோர் பணியாகும். அறவோரில்

பெண்டிரும் இருப்பார். அவர்கள் பெண் கல்விபை மேற் பார்ப்பர்; பெண்களுக்குச் சிசிச்சை செய்வர்; கன்னியர் குருகுலத்தை நடத்துவர். அறவோர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆண் பெண் இருவரும் ஸுபிரமசாரியமே வகிப்பர். இருவருக்கும் அருட் கலப்புத்தான் உண்டு; பெண்கள் 35, ஆண்கள் 40 ஆண்டுகள் மட்டும் இல்லறம் வகித்த பின்பு, 5 ஆண்டுகள் அதற்காகத் தேர்ச்சி பெற்ற பிறகு அறவோர் திருக்கூட்டத்தில் இடம் பெறுவர். இல்லறத்திலிருக்கும் போது இவர் பெற்ற பிள்ளைகள் சங்கத்தின் காப்பில் வளர்வர். ஸைஷ்டிக பிரமசாரிகள் 30 வயதில் சேர்க்கப் படுவர். சங்கத்தில் வழக்குகளைத் தீர்ப்பவரும் அறவோரே. அதற்கென ஆங்கே கோயிலுக்கு எதிரே ஒரு பஞ்சாயத்துக் கட்டிடம் இருக்கும். அறச்சாலைகளுக்கு அருகே படிமடம், ஏழைகளுக்குப் பிழைப்பளிக்கும் பிழைப்புக் கூடம், ஆசிரியரைப் பயிற்றும் ஆசிரியர் சாலை, பணி தீர்க்க ஆரோக்கிய சாலை, கதியற்ற அநாதைக் குழந்தைகளை ஊட்டி வளர்த்துக் கல்வி தொழில் பயிற்றும் குழந்தை பிள்ளை, வயதாலும் உடற்குறையாலும் உழைக்க முடியாத எளியோர்க்கு ஏழை வீடுதி (இங்கும் அவர்களுக்கு இயன்ற தொழில் தரப்படும்.) அருள் நூல்களையும், யோக வித்தையையும் பயிற்றும அருள்மன்றம், இசைக்கலை பயிற்றும இசைமன்றம், நாடகம் பயிற்றும நடனசபை, சங்கத்திற்கு வரும் பெரியார்கள் தங்குவதற்குப் பெரிய மன்றம், சங்கத் திருவிழாக்கள், இல்லறத்தார் திருமணம் திருநாள்—இவை கொண்டாடும் திருமன்றம், கருவாட்டிகள் கொண்டாடும் கருமன்றம், பிரமசாரிகளைப் பயிற்றக் குருகுலச்சாலை, கன்னியர்மடம், இவற்றுடன் அக்கூடம், பத்திரிகைச் சாலை முதலியவையும் இருக்கும். கோயிலுக்குக் கிழக்கேயும் வடக்கேயும், அறவிலையங்களில் அறவோருடன் பாடுபடும் பொதுவான ஊழியர் குடும்பத்துடன் வீடுகட்டி வகிப்பர். அதற்கப்புறம் இல்லறத் தீர்ப்புறம்; அதன்பின் இல்லறத்தார் வாழ்கிற்கு வேண்டும்

வைத்தியசாலை, கடைகண்ணிகள், பொதுக் களஞ்சியம், உடற்பயிற்சி மன்றம், தொழிற்சாலைகள், நெசவுச்சாலைகள், தச்சர் கன்னூர் கருமார் முதலிய சங்கத்தொழிலாளர் விடுதிகள் எல்லாம் அணியணியாக அமைத்திருக்கும். தொழிலாளரிடம் வேலை செய்தே மாணவர் தொழிற்கல்வி பயிலுவர். சங்கத்திற்கு வேண்டிய பொருள்களைத்தும் சங்கத் தொழிலாளரே செய்வர். சதிபதிகள், இரண்டு பிள்ளைகள், பெற்றோர்—இவர்கள் வகிப்பதற் கேற்றபடியே ஒவ்வொரு வீடும் அமையும். வயது சென்றவர் சுத்தான்ம சாதனம் செய்து, அறவோர் காப்பில் முதிய வீடுதியில் வகிப்பர். குடும்பத்திற்கு கேற்றபடியே வீடமையும். எவருக்கும் தேவைக்கு மேலே அனுபவிக்கவோ, வீட்டுக் கவோ விதியில்லை. தொழிலியைச் சொன்னபடி எல்லார் உழைப்பின் பயனும் பொதுக்களஞ்சியத்திற்குச் சேரும்; அங்கிருந்து ஒவ்வொருவர் வீட்டிற்கும் தக்க படியளக்கப்படும். அதற்கென ஊழியர் வண்டிகளில் சாமானேற்றி வருவர். சங்கத்தில் எவனும் ஏழையல்லன்; எவனும் முதலாளியல்லன். எவனும் எவனுக்கும் அடிமையல்லன்; எல்லாரும் உழைப்பாளிகள்; உழைப்பின் பயன் அனைவர்க்கும் பொது. இல்லறத்தார் 6 மணி நேரம் சங்கத்திற்காக உழைப்பர்; 5 மணி அறிவு வளர்ச்சிக்கும் ஆன்ம வளர்ச்சிக்கும் செலவிடுவர்; 2 மணி உடற்பயிற்சிக்காக; 3 மணி வீட்டொழுங்கிற்காகச் செலவிடுவர்; மீதி நேரம் உல்லாச மாயிருப்பர்; இளைப்பாறுவர். சங்கஞ் சேர்ந்த இல்லறத்தார் இல்லறவியைச் கூறியபடியே வாழ்வர்.

இவற்றிற் கெல்லாம் அப்புறம் ஊர்காவல், ஊரொழுங்கு பார்ப்போர், சிற்பிகள், வாத்தியக்காரர் முதலியோர் இருப்பர். அவர்களுக்குப்பின் அழக்கெடுப்போர், சாக்கடைகளைச் சுத்தம் செய்வோர், உடைகளைச் சுத்தம் செய்வோர், 'தோல் பதனிடுவோர், பூத்தோட்டக்காரர், காய்கறித் தோட்டக்காரர், வயல் வேலை செய்வோர் முதலி

யோர் இருப்பர். இவர்களுக்கும் அதே சௌகரியந்தான். தொழிற் சௌகரியம்பற்றி இவர்கள் ஊர்முனையில் இருப்பதே பொழிய, வேறு மேல் கீழ் சாதியமய வேறுபாடே இச்சங்கத்தின் இராது. எல்லாரும் எல்லாப் பொதுக்காரியங்களிலும் ஏற்ற பங்கு கொள்வர். இதற்கப்புறம் வயல்களும், வாய்க்கால்களும், தோட்டங்களும் இருக்கும். சங்கத்திற்கு ஆங்காங்கு நன்னீர் வாய்க்களும், அதைச் சுற்றி ஒரு சிறு தோட்டமும் இருக்கும். இறைக்கும் தண்ணீர் தோட்டத்திற்குப் பாயும்படி வாய்க்கால்கள் அமைத்திருக்கும்; தண்ணீர் இறைத்துத் தொட்டிகளில் நிரப்பத் தனி ஊழியர் உண்டு. அவர்களுக்கு அதுவே பிழைப்பு. இல்லறத்தாருக்கு வேண்டியதை யெல்லாம் பொதுக் களஞ்சியம் முறைப்படி தரும். பெளர்ணமி தோறும் சங்கம் முழுதும் கூடும்; திருவிழா நடக்கும். இத்தகைய சந்தர்ப்பம் ஒன்றை வெற்றி பெற நிறுவி என் கண்ணாற் காணவேண்டும்! பாதேவீ, அருள்புரி! ஆயிரம் சுத்த வீரர்களையும், ஆயிரம் சக்திகளையும் என் கையால் வளர்க்கவேண்டும்; அவர்கள் ஓர் அருட் குலமாக வளரவேண்டும்; உலகில் புத்துணர்வும், தேவஜாதியும், சத்ய யுகமும் புலாவேண்டும்! புது யுகக் காலை புலர்க!

அதிமனிதர், தீரர், அருட்சத்தி மைத்தர்.

புதுயுக வீரவரப் போற்று.

4

மனித நிலையைத் தாண்டின அதிமனிதர் (Supermen) அத்யாத்ம தீரர், இறைவனருட் சக்தியால் மாறிப் பிறந்த புனிதப் புதல்வர் ஆகிய புதுயுக வீரர் உலகில் பொலிக, பொலிக, பொலிக! அவர் வரும் வண்ணம் அவனைப் போற்று.

இனிவரும் மனிதன், தெய்வ சக்தி பெற்ற சுத்த சித்த னான அதிமனிதன்; உலகம் அவனுக்குத் தவச்சாலை; ஊழியே யோகம்! அவன், உயிர்க்கும் கிதை; உலகும்

அறநூல். அவன் ஞானன்; ஆனால் அசுரனல்லன்; அவன் திடசரீரி; ஆதம் பலமும் உள்ளவன். அவன் உள்ளே விண்ணரசைக் கண்டு உலகிலும் அதை நாட்டுவான்; ஆன்மாவில் அமைதியாக ஊன்றி உலகாடலை அருட்பணியாக மேற்கொள்வான்; ஆதம்பலத்தால் இயற்கையை வெல்வான். அச்சம், அடிமை, கோழைத்தனம், அகந்தை, ஆசைவெறி, அதர்மப் படைகள் எல்லாம் அவனது தீரக்கனலை அஞ்சியோடும். அவன் இறைவனுக்கே ஆட்பட்டவன்; எங்கும் அந்த அருளிறைவனையே காண்பவன்; சாதியமய சாத்திரகோத்திர வேறுபாடுகள், கதிர் முன் பணியென அவனது அன்புச் சுடரைக் கண்டதும் மறையும். அவன் மனச் சாட்சிக்குக் கட்டுப்பட்டு, எவ் மறையும். அவன் மனச் சாட்சிக்குக் கட்டுப்பட்டு, எவ் விதப் புறச்சட்டங்களின் தேவையுமின்றிப் பொது நலம் புரிவான். அவனது அந்தக் காரணத்தில் பாமாத்மா விளங்குவான்; அவனது வாக்கில் அருள் பொழியும்; அவன் நாடிகளில் சக்திக்கனல் பாயும்; அவனுடல் கண்ணாடி விளக்குப் போல உள்ளொளியை விளக்கும். அவனைச் சுற்றிச் சிற்கனல், தவக்காரந்தம், யோகசக்தி பரவும்; அவன் சதாயோகி; எதையும் யோகமாகச் செய்பவன்; இறைவனுடன் இணைபிரியாது வாழ்பவன்; 'என் தேசம், உன் தேசம், என் சமயம், உன் சமயம்' என்பதின்றி, மாந்தரெல்லாரும் ஓர் அருட் குலமாய் ஆன்மநேய வொருமைப்பாட் டிரிமையுடன் வாழவே அவன் அல்லும் பகலும் பாடுபடுவான். கடவுட் கலப்பு, ஆருயிரன்பு, அருட்பணி விரதம், முத்தாய்மை, தன்மயமாகவே உலகைக் காணும் சர்வ சமரஸம், உடலுழைப்பால் உண்ணல், அருட் புலமையால் அறிதல், மனச் சான்றைப் பணிதல், பூரண நிறைவிற்குத் தவ மனச் சான்றையே அவையே அதிமனிதன் கோட்பாடு. யோகம் புரிதல்—இவையே அகந்தையை உலகில் ஆக்கியருள், இத்தகைய தேவமனிதர் சங்கத்தை உலகில் ஆக்கியருள், பாதேவீ! உனது அருள் வல்லபத்தாலேதான் எல்லாம்

402

யோக செத்தி

எடக்கும்; இந்த ஆர்வத்தைச் சிறு வயது முதல் என்
உள்ளத்தில் கணல்போலத் துண்டினை! அதை நிறை
வேற்றி, இந்த மனித ஜாதியைத் தெய்வ ஜாதியாக்க
உனது சக்தியைத் தா!

அறக்கடவுள் வாழி! யறவாழி! வாழி

பறவோர் அருள்வெந்தி யாங்கு.

5

தரும தேவதை வாழ்க! அதுவே மாந்தரை நேரிய
வழியில் நடத்தித் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்தும். மாந்தரை
அமரராக்கும் சுத்த தருமம் வாழ்க! தருமச் சுடர்களான
அறவோர், திருவருட் சக்தியாற் செய்யும் பணிகள்
வெற்றி பெற்றோருக்கு! சுத்தானம் செத்தரே அறவோர் :
அவர், உலகில் அத்யாத்ம தருமம் பரவி, மாந்தர் ஒரு குல
மாகித் தெய்வ வாழ்வு பெறவே தொண்டு செய்யும்
உத்தமராவர். உள்ளத்தில் இறைவனையும், வாழ்வில் சுத்த
தருமத்தையும் கொண்டு அருட்சக்தியினால் மனித சமுதா
யத்திற்கு எல்லையற்ற திருத்தொண்டாற்றும் அறவோர்
அடைந்த அத்யாத்ம வெற்றி உலகிற்கெல்லாம் பயனாகுக!

7. போற்றி!

போற்றுகிறே னுன்னைப் புலியே யிறைவடிவென்

ருற்றுகிறேன் அன்புப் பணி!

1

உலகே, 'உன்னை இறைவன் திருவடிவு, விசுவாத்மா,
உலக நாதன், உலக மகாசக்தி' என்று துதிக்கிறேன் :
உனக்கு என் மனதா அன்புப் பணி புரிகிறேன்!

எடமாயும் கோயில்காக! குலத் துயில்காக!

கடவுட் குலமொன்றே கான்!

2

உள்ளத்தில் கடவுளைக் கொண்டு உலகும் கோயில்
கான்! உலகின் உயிர்களா! உலகம் முழுதும் கடவுட்

குலம் ஒன்றேயுள்ளது. நீவிர் அனைவரும் கடவுளருளிற்
போந்து வளரும் ஒரே குலமென்பதை யுணர்மின்,
போரை ஒழிமின்! ஒற்றுமை யுறுமின்!

வான்பயுத்த வாழ்வே மகிழ்ந்து மகிழ்த்தின்பத்

தேன்செழித்து வாழ்க நினைம்!

3

கடவுட் கலப்பில் இயற்றும் யோகமாய் விளங்கி!
வானின்பத்திற் பழுத்த உலக வாழ்வே, நீ மகிழ்வாயாக!
ஏனெனில், நீ இறைவனிச்சைக்கே வேள்வியாபினை. நீ
சுத்த போகத்தால் மகிழ்ந்து மகிழ்ந்து, பாமான்னத்தத்
தேன் செழித்து எந்நாளும் வாழ்க!

இறைவ அருட்குடைக்கீழ் எல்லாரு மின்ப

நிறைவெய்தி வாழ்க நிலத்து.

4

எல்லாம் வல்ல ஆண்டவனின் அருட்குடைக் கீழ்
எல்லா மனிதரும், எல்லாப் பெண்டிரும், எல்லா வயிர்
களும், எல்லா நாட்டினரும், இன்பநிறைவுற்றுப் பூரண
னந்தமெய்தி நீடுழி வாழ்க!

வின்குடை தாங்கியருள் வேந்தனுக்கே யானாவோம்,

பன்னும் பணியும் படைத்து.

5

விரிந்த வானக்கதையே குடையாகப் பிடித்து எம்மை
ஆண்டருளும் இறைவனுக்கே நான்கள் ஆளாவோம்.
அவனுக்கே நான்கள் பாடும் பாட்டையும் (பண்), எங்கள்
பணியையும், அதன் பயனையும் கிவேதித்து வழிபட்
டுய்வோம்! (படைத்து=கிவேதித்து).

8. அனைத்தும் வாழ்க!

இதயம்பு; மந்திர மின்சொல்; னுனதன்பு

துத்ய வேபருவாய் தொண்டு.

1

எனது உன்னமே உன்னை வழிபடும் மலராகுக! உன்னருளிற் பூத்துப் பிறருக்கு யான் கூறும் இன் சொல்லே மந்திரமாகுக! உனது அருளாணைப்படி நான் ஆருயிர்களுக்குப் புரியும் அருட்பணியே தோத்திரமாகுக! என் மனமலர் என்றும் உனது திருவடியி லிருக்கட்டும்! என் உள்ளத் தாமரை உனது அரியணை யாகட்டும்! இதவே யான் உனக்குச் செய்யும் வழிபாடு! எல்லா வுயிர்களிடத்தும் நீ கோயில் கொண்டு உலாவுகியுய். அருளிறைவனே! எல்லாரும் இன்புற்று ஒன்றுபட்டு, உனது அருட்குலமாக, உன்னறி வின்பத்தில் வாரும் உண்மையை என்னுட் பேசு! அதையே யான் உலகுயிர்களுக்கு அகந்தையின்றி வணக் கத்துடன் இனிது பேசுகிறேன்: நீ பாட்டு, நான் குழல்; நான் நாக்கு, நீ வாக்கு; நான் ஆயுதம்; நீ என் வீரத் தலைவன். அருளிறைவனே! நான் சும்மா பாடிச்செல்ல மாட்டேன்: பணிபுரிவேன்; உன்னருள் வல்லபத்தால் பணி செய்ய அருள்! அதவேதொழுகை. மனமடங்காது வாயாற் சொல்லி உன் பெயரை எச்சிலாக்க மாட்டேன்! உனது சிறச்சுதி இன்பத்திற்படைத்த கோடானு கோடி ஜீவராசிகளுக்கும் இன்பம் செழிக்க உனது ஜீவகதிபாய்க! இதவே உன்னைத் துதித்ததாரும். சுத்தனே! இதவே என் வழிபாடு; இதற்கு ஆற்றல் எனக்கு அருளுதி! எனது முறையிட்டை ஏற்றருள் புரிதி! ஓம் சுத்தசக்தி!

பேரந்தப் பாதிர் பேரமை வினங்கியுயிர்

நீருற்ற வாழ்க செறித்து!

2

அருளிறைவனே! உலகில் சண்டை சச்சரவுகள் ஒழிக! அமைதி பொலிக! உயிர்க்குலங்கள், உனது அருட் பெருக்கத்தால், 'நீயே அனைத்தும், நீயே அனைத்தானும்' என்று அறிந்த சிறப்புற்று, ஒன்று பட்டு வாழ்க, வாழ்க!

சுத்தனே! சாதிசமய சாத்திரகோத்திர ஆணவ அபிமான முக்குண தொந்த விகற்பப்போர்களைல்லாம் ஒழிக,

உடனே ஒழிக! நீயே தந்தை; உன்னருளே தாய்; நீ படைத்த உயிர்கள் உன் செல்வப்புதல்வர்; உன்னருட்குல மைந்தர். இந்த உணர்வில் எல்லாரும் ஒன்றுபட்டு வாழ்க, வாழ்க! அமைதி நிலவுக! அசுர மாயங்கள் அழிக, அழிக! மனிதத் தன்மை தெய்வத் தன்மைக்கு உயர்ந்து திருவுற் றொளிர்க! உன்னருட்குடர் பொலிக, பொலிக! ஓம் சுத்த சக்தி!

உன்பொற் நிருமுகத்தை யுள்ளும் புறமுங்கன்

டன்புற் நிருக்க வருள்.

3

உள்ளும் புறமும் மங்கலமான அழகுச்சுடர் வீசும் உன் பொன் முகத்தைக் கண்டு, அன்பும் இன்பமு முற்றிருக்கத் திருவருள் புரிவாயாக!

அருளே! என் முகம் எங்கே நோக்கினும், எல்லா முகங்களிலும் உன் முகமே கண்டு, அக்காட்சியில் இன்புற்றிருக்கச் செய்!

எம்மதம், எந்நெறி, எத்தேயம், எம்மார்தர் உள்ளத் தும் நீயே! எவ்வுயிர்ப்பும் உன்னுயிர்ப்பே! நீ யின்றி யாதுண்டு? இயலான்மா, ஜீவான்மா, பாரான்மா, பா மான்மா, எல்லாம் நீயே; உடலும், உயிரும், உயிர்ப்பும், கண்ணும் ஒளியும், காட்சியும் நீயே! விண்ணும் மண்ணும் உனது அருள் விளக்கமே! எங்கு நோக்கினும் என்னை நோக்கு! உலகில் பேதபுத்தி பொழிக; நீயே அனைத்தும் என்னும் உண்மையறிவு ஒளிர்க! எம்முகத்தும் சின் முகம் விளங்குக! ஓம் சுத்த சக்தி!

இத்தல வட்டமெலா மென்மனைபோற் றெண்ணுசேய்

சக்திக் கனலெனக்குத் தா!

4

இவ்வுலக வட்டமெல்லாம் எனது சொந்த விடென்றே கருதி, உலககோரெல்லாரும் ஒன்றுபட்டு, உனது அருட்பெருமை யுணர்ந்து, உன் அருட்குலமாக வாழத் தொண்டு செய்ய வேண்டும். இஃது என் ஆர்வம்.

அருளிறையேனே! உனது சக்திக்கனலை, தெய்வ பலத்தை
என்னுட் பொழி! அஃதின்றி என்னால் அணுவளவும்
அசைப முடியாது! நீ என்னை இயக்கு! உன்னருளானை
யின்றி, உனது அருளாற்றலின்றி யான் பிணம்; நீயே என்
உயிர்; உன் இச்சைப்படியே இவ்வுயிர்ப் பாவையை
இயக்கியருள்! நீ என்னுள் வாழ்வதே வாழ்வு; உயிர்ப்
பதே உயிர்; வினைப்பதே நினைவு, மொழிவதே மொழி,
செய்வதே செய்கை! ஒம் சுத்த சக்தி!

நகரிகு ரோங்க நாமோங்கிப் புவெங்கும்

மெலரும் வாழ்க வினிது!

5

உலகில் பூரணஞானிகள் ஒங்குக! உயிர்களுக்கு
கெவ்வாம் எவ்வா கலக்களும் ஒங்குக! எவ்வாரும் ஓர்
அருட்ஞலமாகி இன்புற்று வாழ்க! ஒம் சுத்த சக்தி!

ஒங்குக அன்பு! அமைதி! அருளின்பம்!

பன்னிரண்டாவது, சித்தி யியல் முற்றிற்று

பேரக செறி முற்றிற்று

செய்யுளகராதி

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
அ		அற்பம் பெரிய	95
அகிலவாழ்	68	அற்றுப் பசி	332
அசையா வறுதி	294	அன்புண்மை யாக	39
அச்ச மடிமை	230	அன்புண்மை யின்	88
அச்ச மகந்தை	299	அன்புள் ளிருந்	127
அடிமைத் தலை	380	அன்பே கடவு	126
அதிகாரஞ் சொற்ப	300	அன்போடு	209
அதிமனிதர்	400	அன்னிய மில்லா	393
அந்தந்த நாட்டிற்	263	அன்னை யளித்	208
அப்பரைப்	149	அன்னையன்புக்	505
அமைதியின்	558	ஆ	
அயற்பொறி	257	ஆக்க லழகு	182
அருட்கோயில்	395	ஆனா னருளு	113
அருட்பணி யின்ப	248	ஆசை, பொருமை	586
அருளறிவி	119	ஆசையழுக்	367
அருளற்ற	110	ஆட்சிபெற்	65
அருளாலே	33	ஆண் பெண்	171
அவலப் படுவினை	238	ஆயிரம்பேர்	267
அழகுநிறை	116	ஆராய்ந்து	283
அழகெனக்	381	ஆருயிர்கட் கன்புற்	275
அழியாப்	383	ஆருயிர்கட் கோ	49
அறக்கடவுள்	402	ஆர்வக் கன	338
அறங்காக்கும்	280	ஆலுக்கும்	54
அறமன்போ	186	ஆறுருவி	360
அறமென் றறிந்	73	ஆற்றப் பொறுத்து	306
அறவின்பம்	99	ஆற்ற லறி	170
அறவோர், தொழிற்	302	ஆற்றலைப் போக்கி	256
அறிதற் கரிதை	395	ஆற்றல் பொறை	144
அறிவுச் சுடரோ	34	ஆற்றல் மிகப்	107
அறிவு தொழி	105		
அறிவுச் திருவும்	214		

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
இ		ஈட்டிமனை	190
இடித்துத்	142	ஈதலிற் காத	195
இதயம்பூ	403	ஈரெட்டு நான்	328
இத்தல வட்	405	உ	
இப்பொய்யே	165	உடதுறுதி செய்க	314
இயல்பான வுண்ணை	392	உடல்பொரு	143
இயற்கையின்	56	உண்டில்லை	52
இயற்கையே	51	உண்ண வடுக்க	83
இயற்கைவளத்	105	உண்ணுமை	340
இயற்றுக	270	உண்ணும் பணி	341
இயற்றுவ தெல்லா	60	உண்மைக் குயிர்	372
இரவுபக வின்றி	355	உண்மையே திண்மை	261
இருக்கிறே னீங்	389	உயிரைக் கொடு	143
இருப்பதொரு	54	உயிர்மேனி	48
இல்லற மீச	176	உலகிலுன் னுட்டை	306
இல்லறமே	177	உலகோ ருட்	84
இல்லாளோ	190	உலவுடலஞ்	50
இல்விளக்	215	உழைத்த வுண்	240
இவ்வழிச்செல்	73	உழைத்துவினைத்	260
இவ்வுலகைப்	251	உள்ளத்தான்	24
இளமையிலே	217	உள்ளப் பொது	46
இளைத்தோர்க்	251	உள்ளொளியிற்	85
இறந்தபின் னெப்	74	உள்ளொன்றி	398
இறைவ னருட்	403	உறவுந் துணையு	392
இன்சொல்லி	131	உன்பொற் றிரு	405
இன்ப வலை	387	ஊ	
இன்மை மடமை	253	ஊற்றைப்போற்	365
இன்பத்தி லின்பம்	349	எ	
இன்று செய்	214	எங்குற்றோ	100
இன்றுவாள்	295	எண்ணுணத்தான்	26
இன்றை	135	எதுதீ தென	81
இன்ற புரிவார்	219	எத்தனையோ	66
ஈ		எத்துணை நன்றெண்ணி	93
ஈகையு ளிகையா	109	எந்தா யருட்பணி	305
ஈசனருள்	94		

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
எப்போது மெண்ணி	369	கட்டுக்கடங்கி	299
எல்லார்க்கும்	202	கண்ணைக் கருத்தை	122
எல்லா மவனுடைமை	28	கண்ணைத் திறந்து	394
எவரெவ ரெத்	290	கண்ணெறத்த	193
எழுந்து விழுந்	356	கதறக்கொன்	138
எள்ளி யிழி	163	கதிராற்கட	58
எனதென	41	கர்ப்பூரத் தீபவொளி	359
என்றுந்தான்	373	கல்வி, தொழில்	288
என்று மிருப்ப	367	கல்வியும் வாழ்	112
ஏ		கற்கண்டு	162
ஏதானு மொன்றை	257	கற்புயிர்	183
ஏரோசை	258	கற்ற வழி	110
ஐ		கனகன்சேய்	148
ஐந்தா னுக்	31	கனத்த நிதி	378
ஐந்த னனியி	300	கன்மீது	131
ஐ		கா	
ஐந்தா னுக்	31	காக்கையிடம்	270
ஐந்த னனியி	300	காதலரை	160
ஐ		காதலுல காக்	198
ஐருபயி ராக்கி	259	காதல் மணமே	180
ஐவ்வோ ருயிரு	61	காந்தமுனை	179
ஐளிசெய்யுங் கல்வி	288	காமம்வெகுளி	45
ஐற்றுமையே	308	காலைபோற்	296
ஐன்றினை	347	காலையி லாற்	155
ஐன்றெனவுந்	36	காற்றைக்	27
ஐ		ஐ	
ஐங்கா	23	ஐயுரிமை	218
ஐசைப்படா	59	ஐ	
ஐம்சுத்த சக்தி	317	ஐண்மேற்	96
ஐம்வணக்க	271	ஐ	
ஐருண்மை	219	ஐ	
ஐ		ஐ	
ஐடன் செய்	222	ஐ	
ஐட்கஞ்சாத்	262	ஐ	

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
குலமோங்குஞ்	194	சினத்துடனே	344
குலனென் றணங்	213		
குற்ற மிரங்கி	153	சரியர் கேண்மை	141
கூரை படுங்கிக்	291	கமையுமெளி	128
கூலி குறைத்தாற்	266	சுற்றம் புலன்	211
கூற்றஞ்சி	366	சுற்றும் பேய்	343
கூற்றுமிடுகா	139		
கூற்றையுதைத்	368	செ	
		செய்யுங் கிணறுஞ்	260
கை		செவிப்படக் கேட்	350
கைதந்து	268		
கைத்தொழி	254	சொ	
		சொல்லிற் குறை	272
கொ		சொற்போரும்	259
கொண்டுவந்த	384	சொ	
கொலைபுலை	88	சொர்வு விடுத்துச்	83
கொல்லேன்	136	சொறுட்டும்	206
கோ			
கோன்பொய்	160	த	
கோதேறி	297	தக்க மனை	192
		தங்கு முயற்சி	236
கீதிக் கதிராற்	315	தந்தை செயலே	210
சக்தியே முக்தி	316	தம்மைக்	41
சங்கடம் போன்று	272	தற்பெருமைத்	162
		தன்பிழைபைப்	134
சா		தன்னடை	153
சாதல், பழைய	369	தன்னியல்புக்	265
சாவையு மஞ்	207	தன்னியல் பார்	65
சு		தா	
சுதையாம லெண்ணி	358	தாக்கற்று	35
சுந்தை படக்கிச்	168	தாயன்புகாட்	150
சுரிப்பு மழு	386	தாய்சக்தி	202
சுருக்குச்	269	தாய்சொக்து	209
சுற்றாரிற்	285	தாய்மா ரிடத்	202

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
தாய்மொழியுந்	271	த	
தாலாட்டிச்	216	தடமாடுங்	402
தான முயர்	282	தடுக்கியடக்	297
தானாகக் கூடும்	353	தடையை மதியை	159
தானு நிறை	71	தம்பு, நினை	103
		தயத்தால்	293
திருநாள்	226	தல்ல குண	182
தின்றுபடுத்	231	தல்ல துணை	217
		தல்ல வினையே	246
தீ		தல்லறிஞ்	406
தீயமனத்	336	தல்லாணிக்	178
தீனி முயக்	348	தல்லொழுக்கம்	306
		தன்மக்களின்	215
துணிந்துமுன்	274	தன்னோக்கங்	219
துரியமலை மீதேறி	390	தா	
		தாடிப் பணிந்	117
துசிலிர ஆடி	386	தாட்டில் வினை	252
துயவுடை பூணுந்	337	தாட்டிற் பெருந்	115
துயவுணை	336	தாட்டி னடிமையு	248
துய்மையும்	164	தாந்திருந்தி	304
		தாளாக	385
தெ		தானென்ற	37
தெய்வ மிக	152		
தெய்வ வொளி	388	தீ	
		தீலநலத்தை	228
தே		நிலைக்கு நல	345
தேகாதிக் கெட்டாத	368	நிலைத்த மனமே	342
தேர்ந்தோர்	284	நிலைத்து நிலைத்து	356
தேவாசார்	243	நிலைப்பி னுரு	346
தேவைக்கு மேற்	289		
தேவை யறிந்து	221	தா	
		துற்றுத் தறி	261
தொ		தே	
தொடர்ந்தாரின்	81		
தொண்டா ளறு	247	தேசம்பதிந்து	38
தொத்தடிமை	285		

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
ப		பு	
பகட்டணி	187	புண்ணுற்று	196
பக்குவத்திற்	166	புலனை வென்	111
பசிக்குத் தொழி	228	புவிமகளிந்த	266
பசியு நசை	250	புறத்துய்மை	167
படையாலே	294		
பணஞ்செய்	267	பு	
பணத்தா லுலகு	268	புனோடு பொன்	179
பணிந்து நடக்	307	புத வுடலுக்	337
பத்தாம் இருக்	320	பூணத்தை யுட்	314
பத்தாறும்	379		
பதிர்செய்வான்	259	பெ	
பயனுள கூறும்	166	பெண்ணிற்	188
பலர்பற்	50	பெண்ணின்றி	63
பழமை பழமை	77	பெண்ணைப் பழிக்	197
பற்றற்றுப்	40	பெயர்வடி	29
பற்றற்று வாழ்ந்து	350	பெற்றோருக்	212
பற்றே துய	382	பே	
பா		பேசாது பேசிப்	57
பாகத்தி	218	பேரைக் கெடுத்	156
பாடுபட்டோருக்கு	264	பொ	
பாட்டும் பாதமும்	120	பொதுநலமே	284
பாருலக மெங்	278	பொறியா லொருவ	256
பாரொத்து	298	பொறுமை புவி	147
பார்தழுவிப்	287	பொன்புகழினு	139
பார்த்தால்	309	பொன்னும்	391
பார்மனம் பற்றிப்	293	பொன்னூற்றிற்	357
பார்வாழ்க்கை	394	போ	
பி		போக்குவாவற்றபூண	62
பிண்டத்தி	36	போக்குவா வற்ற	101
பிரம சரியம்	169	போக்கும்	82
பிறப்பிறப் பில்லா	367	போரற்றுப்	404
பிறர்க்கென	92	போற்றுக தாய்மொ	118
பின்ன வதனைப்	371	போற்றுகிறே	402

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
ம		மெல்வியர்க்கு	122
மகிழ்விற	43	மென்மையுட	184
மடைவாய்	225	மோ	
மண்ணுழுது	262	மோகமய மின்றி	79
மதிரீ வழிநீயே;	318	யா	
மலர்மெத்தை	273	யாதொன்று காலத்	75
மழையின்	208	யானு முலகு	103
மனங்கொண்	291	வ	
மனித்தனுக் கில்லை	278	வகுக்கு மன	53
மனத்தி வருண்	377	வசைசின	90
மனத்தி லிரக்க	157	வட்டாஞ்	158
மனத்தா டுருவி	389	வந்ததையும்	347
மனைவியுடன்	191	வளமறிவு வீரம்	303
மன்னு மனச்	72	வறுமையற	287
மா		வன்னியாய்க்	172
மாசற்ற வுள்ள	310	வா	
மாணப்பெரிய	140	வாயடங்க	352
மாமனிதன்	232	வாய்ப்பேச் சடக்க	354
மாடிப்பு	370	வாய்மை நல	44
மாறித் திரிந்து	55	வாய்மை, பகை	145
மாற்றான் செய்	133	வாவென்னும்	371
மானிடர் தெய்வத்	310	வாழ்க்கைத் துணை	185
மு		வானும் வினை	113
முகத்தில் விளங்கு	151	வான் பழுத்த	403
முடிக்குந் திற	239	வி	
முயல்க முயல்க	236	விண்குடை	403
முயற்சிக்குச்	237	விண்ணின் விரிந்த	87
முரடர் துணையு	156	வித்தக நல்	300
மு		விரிவா னுலகை	50
மூவழுக்கு	91	விருப்பினிய	132
மெ		விழுமி னெழுமி	33
மெய்பன்பு	45	விளைப்பானே	264
மெய்க்கு மறிவிக்	108	விளைக்களவு	61
		வினையுலகை	67

பாட்டு	பக்கம்	பாட்டு	பக்கம்
வி		வெற்றி பெற	307
திருகளி னீட்டம்	302	வெற்றெழும்பை	382
விட்டின் விரிவே	176		
விண்ணி	223	வே	
விண்பகட்டும்	232	வேரே டொழி	167
விறு மகனையே	203	வேறுபா டெல்	64
வே			
வேண்டா மரையில்	365	வை	
வெள்ளத் தணை	112	வையமெனம்	244

42

1135-3

